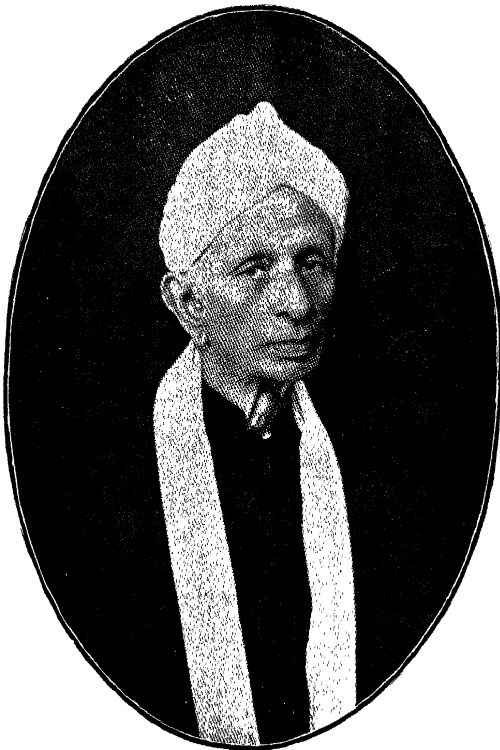

ராவ் ஸாஹிப் வே. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், G. B. V. C.

எண்பதாம் ஆண்டு

1936

கம்பராமாயண சாரம்

தேர்ந்தெடுத்த இனிய கவிகளும் விளக்கவுரையும்
கதைத் தொடர்ச்சியும் அடங்கியது

திருப்பனந்தாள் மடத்து அதிபர்,
ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான் சுவாமிகள்
அவர்கட்கு உரிமையாக்கப்பெற்றது.

ஆசிரியர்:
ராவ் ஸாஹிப்
வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், G. B. V. C.

தமிழ் முகவுரை ஆசிரியர்:
மஹா மஹோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

ஆங்கில முகவுரை ஆசிரியர்:
சுவாமி விபுலானந்தஜி மஹராஜ், B. Sc. (Lond.)

பதிப்பாசிரியர்:
வித்துவான் P. K. அருணாசலக் கவுண்டர்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர்,
மதுரைத் திரவியம் தாயுமானவர் ஹிந்து கலாசாலை,
திருநெல்வேலி.

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்
திருநெல்வேலி :: சென்னை

கழக வெளியீடு: 206

சுந்தர காண்டம்

ராப்பர் ரூ. 1-10-0. காலிகோ ரூ. 2-0-0.

ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னர்

ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னர் ஞாபகார்த்தத் தமிழ்ப் பரிசு

நம்முடைய அன்பார்ந்த அரசரும், சக்கரவர்த்தியுமான ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னரவர்களுடைய உதார குணத்தையும், தயாள சிந்தையையும், இந்தியாவின்பாலிருந்த அன்பையும் கருதி அவர்களுடைய இனிய ஞாபகம் என்றும் குன்றாதிருந்துவரும்பொருட்டு இந்தப் பரிசு திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான் ஸ்வாமிகளவர்களால் ஏற்படுத்தப் பெற்றது. இந்தப் பரிசின் நோக்கம் தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் ஆதரவு அளிப்பதேயாகும். "ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னர் ஞாபகார்த்தத் தமிழ்ப்பரிசு"
இது வழங்கப்பெறும்.

இந்தப் பரிசுக்குரிய மூலதனமாக இப்பொழுதுள்ள தொகை முப்பத்தையாயிர ரூபாய்; (ரூ. 35,000) இத் தொகை நூற்றுக்கு வருஷத்துக்கு 3½ வட்டியுள்ள, காலவரையறை யில்லாத சர்க்கார் கடன் பத்திரமாக உள்ளது. இதிலிருந்து வருஷந்தோறும் கிடைக்கும் வட்டியிலிருந்து ரூபாய் ஆயிரம் (ரூ. 1000) வருஷந்தோறும் ரொக்கப் பரிசாக அளிக்கப்பெறும். 1935—36ஆம் வருஷத்துச் சென்னைச் சர்வகலாசாலைக் காலண்டர்த் தொகுதி 1, பகுதி 2-இல் கண்ட 7-D விதிப்படி யமைந்த தனித்தமிழ் வித்துவான் பட்டத்துக்குரிய முடிவுப் பரீக்ஷையில் முதல் வகுப்பில் முதல்வராகத் தேர்ச்சி பெறுவோர் இப் பரிசைப் பெறும் தகுதியுடையோராவர். மூலதனத்தின் வட்டியில் இவ்வாறு செலவானது போக வருஷந்தோறும் எஞ்சும் தொகை, மூலதனம் லக்ஷம் ரூபாய் (ரூ. 1,00,000) ஆகும் வரையில் அதனோடு சேர்க்கப்படும். அதன் பின் மூலதனத்திற்குக் கிடைக்கும் வட்டி முழுதும் வருஷந்தோறும் பரிசுத்தொகையாக உரியவருக்கு அளிக்கப்படும்.

பரிசளிப்பதற்குரிய விதிகளும் நிபந்தனைகளும் வருமாறு :—

1. இப்பரிசு ஆண்பாலார் பெண்பாலாராகிய யாவருக்கும் சாதி மத வேறுபாடு கருதாமல் அளித்தற்குரியது.

2. ஓரியண்டல் பட்டப் பரீக்ஷைகளுள் தனித்தமிழ் வித்துவான் பரீக்ஷையில் தேர்ச்சிபெறுவோர்களுள் முடிவுப் பரீக்ஷையில் முதல் வகுப்பில் முதல்வராக வருபவர் முதல் முறையிலேயே தேறினவராயின் அவருக்கு இப்பரிசு அளிக்கப்பெறும்.

எந்த வருஷத்திலாயினும், இருவரேனும் இருவருக்கு மேற்பட்டவரேனும் பரிசுக்குரிய தகுதியைப் பெற்றால், பிரிலிமினரிப் பரீக்ஷையிற்

பெற்ற அம்சங்களையும் (Marks) சேர்த்துப் பார்த்து, மொத்தத்தில் அதிக அம்சம் பெற்றவருக்கு இப்பரிசு அளிக்கப்படும். அவ்வாறு செய்வதிலும் சிக்கல் நேருமாயின், தேர்ச்சி பெற்றவர்களுடைய ஆங்கிலப் பயிற்சியையும் வயதையும் ஆராய்ந்து, அவர்களுள் அதிக இங்கிலீஷ்ப் பயிற்சியுடையவருக்கும், குறைந்த வயதுடையவருக்கும் பரிசைக் கொடுக்க ஸிண்டிகேட் சபையார் தீர்மானிப்பார்கள்.

3. ஸெனெட் சபைக் கூட்டமொன்றில் இந்தப் பரிசு உரியவருக்கு வழங்கப்பெறும்; எந்த வருஷத்திலேனும், பரிசுக்கு உரியவர் நேரில் வந்து பரிசைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமற்போனால் ஸிண்டிகேட் சபையார் பரிசுத் தொகையை அவருக்கு அனுப்புவதற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்வார்கள். பரிசு வழங்குவதற்கு முன் அப் பரிசுக்குரியவர் இறக்கும்படி நேர்ந்தால் அத்தொகை சட்டப்படி அவருடைய வார்சாக இருப்பவரிடம் சேர்ப்பிக்கப்படும்.

4. இப்பரிசுத் தொகை பணமாகவேனும் செக்காகவேனும் அளிக்கப்பெறும். இந்தப் பரிசுத் தொகை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டாவது பகுக்கவோ குறைக்கவோபடாது. எந்த ஒரு வருஷத்திலேனும் அல்லது தொடர்ந்து பல வருஷங்களிலேனும் பரிசு கொடுக்கப்படாமல் இருந்தால் அங்ஙனம் கொடுக்கப்படாமல் இருந்த பரிசுத் தொகை முழுவதும் சேர்த்து எந்த வருஷத்தில் பரிசு வழங்கப்படுகிறதோ அவ்வருஷத்தின் பரிசுக்குரியவருக்கே அளிக்கப்பெறும். பரிசுத் தொகைக்கு மேலே கிடைக்கும் தொகை தான் மூலதனத்தோடு சேர்க்கப்படும்.

5. வருஷந்தோறும் பரிசளிப்பு விபரம், பரிசுபெறுபவரின் பெயர், விலாசம் ஆகியவற்றோடு திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான் ஸ்வாமிகளவர்களுக்கும் பின்வரும் உரிமையுள்ளவர்களுக்கும் (Successors-in-interest) தெரிவிக்கப்படவேண்டும்.

6. பரிசு ஏற்படுத்தியவர்களுடைய நோக்கத்துக்கு வேறுபட்ட எந்தக் காரியத்துக்கும் இந்த நிதியை உபயோகிக்கக்கூடாது. இனி எப்பொழுதேனும் சர்வகலாசாலையாரின் 7-D விதிப்படியமைந்த தனித் தமிழ் வித்துவான் பட்டப் பரீக்ஷைக்குப் பிரதியாக ஏதேனும் ஏற்பட்டாலும் ஷெ பரீக்ஷைக்குரிய விதிகள் மாறுபட்டாலும், பரிசை ஏற்படுத்தியவர்களுடைய நோக்கமாகிய தமிழ்க் கல்வியபிவிருத்திக்கு ஏற்றதென்று கருதும் வகையில் ஸிண்டிகேட் சபையார் இந்தப் பரிசை உரியவருக்கு அளிக்க ஏற்பாடுசெய்யும் உரிமையைப் பெறுவார்கள்.

7. பரிசு கொடுத்ததுபோக எஞ்சும் வட்டித் தொகையையும், மூலதனத்தைக் கவர்ன்மெண்டார் எப்போதேனும் திருப்பிக்கொடுக்க நேர்ந்தால்

அத்தொகையையும் எந்தவிதமான பத்திரங்களிலேனும் வேறு வகையிலேனும் வைத்துப் பாதுகாக்கும் உரிமை விண்டிகேட் சபையாருக்கு உண்டு.

உத்தரவுப்படி

காசிமடம்
திருப்பனந்தாள் } சு. சுப்பராய பிள்ளை,
சூபர்வைசர்.

(குறிப்பு) :—

(1) மேலேகண்ட நன்கொடை சென்னைச் சர்வகலாசாலையாருடைய அங்கீகாரம்பெற்றுவிட்டது. 1937 ஆம் வருஷமுதல் அமுலுக்கு வரும்.

(2) பொருள் முட்டுப்பாடுள்ள இந்தக் காலத்தில், மேலேகண்ட தர்மத்துக்குரிய மூலதனத்தை ஒரே தொகையாகச் செலுத்தச் சாத்தியமானதற்குப் பெரும்பாலும் காரணமாக இருந்தது, அமெரிக்காவில் டொரண்டோ நகரிலுள்ள “தி மானுபாக்சரர்ஸ் லைப் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனியார்”; நாம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள 4,46,416 ஆம் எண்ணுள்ள பாலிஸியின்மேல் ஸௌகரியமான நிபந்தனைகளோடு ஒரு பெருந்தொகையைக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் கடனாகத் தர இயைந்த அன்புடைமையேயாகும்.

"King George V Memorial Tamil Prize."

This Prize is founded by His Holiness Srilasri Kasi Vasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avergal of Tirupanandal, to keep ever fresh and green the sweet memory of our beloved Sovereign and EMPEROR GEORGE V for his benevolence, large-heartedness and love for India. The Prize is intended for the encouragement for the pursuit and study of Tamil and it shall be styled as "KING GEORGE V MEMORIAL TAMIL PRIZE."

The Endowment at present consists of Rs. 35,000 (Rupees Thirtyfive Thousand) invested in Government Securities, 3½ per cent Non-terminable Promissory Notes. Out of the annual interest accruing, a sum of Rs. 1000 (One Thousand) shall be paid in cash as PRIZE, annually, to the candidate who stands first in the first class in Tamil in the Oriental Title Examination, Vidwan (Final) Examination, taking Tamil alone as the subject, under Regulation 7-D of the Regulation in Chapter ... of the University Calendar, Volume 1, part II, 1935-36, or the corresponding Regulations of any subsequent issue of the University Calendar. The unexpended interest of the Endowment Fund shall be added to the corpus of the Fund annually and allowed to accumulate until the Capital of the Endowment amounts to Rs. 1,00,000 (Rupees One Lakh). Thereafter, the entire interest accruing from the Capital fund shall be paid as Prize amount to the winner each year.

The terms and conditions of the award of the Prize will be as follows:

(1) The Prize is open to all (male or female) candidates irrespective of caste or creed.

(2) The Prize shall be awarded to the candidate, who among the candidates qualifying during the year for the

Vidwan Title with Tamil alone, in the Oriental Title Examination, secures a 1st class in the Final Examination and has stood first among them, provided that he has passed the Examination at the first appearance.

If, in any year, two or more candidates are eligible for the Prize, the Prize shall be awarded to that Candidate who has obtained the highest number of marks in the whole examination taking into consideration the marks obtained in the Preliminary Examination for this title. If there is a tie even then, the Syndicate shall decide the award, taking into consideration the qualifications of the candidates in English and the age of the candidate, preference being given to the candidate who has the highest qualification in English and is young in age.

(3) The Prize shall be awarded to the winner at a meeting of the Senate; if in any year the Prize-winner is unable to attend personally to receive the Prize, the Syndicate shall make arrangements to send the amount to him. In case of demise of the Prize-winner before the actual award, the amount shall be payable to his or her heirs according to Law.

(4) The Prize amount shall be paid in cash or by cheque. The award amount shall on no account be divided or reduced. If in any year or series of years the prize is not awarded, the Prize amount of the year or years shall be added to the Prize amount of the year when the Prize is awarded and the full amount shall be paid to the Prize-winner of that year. Only the extra amount available over the Prize amount of every year shall be added to the corpus of the fund.

(5) The award of the Prize with the name and address of the recipient each year shall be communicated to His Holiness Kasivasi Swaminatha Thambiran Avergal of Tirupanandal or to His Successors-in-interest for information.

(6) The endowment shall not be diverted to any purpose other than the one intended by the Donor. If, at any future time, the Oriental Title Vidwan (Final) Examination under Regulation 7-D Tamil alone of the University is replaced and or the rules or regulations for the Examination are modified, it shall be competent for the Syndicate to make such arrangements for the award of the Prize to a candidate who in their opinion, satisfies the intention of the Donor, i. e., to stimulate and advance the study of Tamil.

(7) It shall be competent for the Syndicate to invest in any Securities or otherwise amounts available for investment from the interest available over the Prize amount and if the capital amount of the endowment, in case the Government Securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Government.

(By order)

KASI MUTT,
THIRUPANANDAL.

SUBBARAYA PILLAI,
Supervisor.

N. B: I. The above Endowment has been accepted by the University of Madras and comes into force from the year 1937.

II. The payment of the above endowment in one lump sum especially in these days of financial depressions was made possible mostly by the willingness with which The Manufacturers' Life Insurance Company, Toronto, America, accommodated to us in time on liberal terms with a substantial loan on our Life Insurance Policy No. 4,46,416.

பொருளடக்கம்

சுந்தர காண்டம்

வெளியீட்டுரை

முந்திய நான்கு காண்டங்களுக்கும் மதிப்புரை யெழுதி யுதவிய பெரியார்களுக்கும் பத்திராசிரியர்களுக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

சுந்தர காண்டம்

பதிப்புரை

முந்திய நான்கு காண்டங்களின் பதிப்பு முறையை அநுசரித்து இந்தக் காண்டம் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

மதுரைத் திரவியம்
தாயுமானவர் ஹிந்து கலாசாலை,
திருநெல்வேலி.

P. K. அருணசலக் கவுண்டர்.

சுந்தர காண்டம்

முன்னுரை

ஆரணிய காண்ட முன்னுரையிற் கூறியவாறு திருப்பனந்தாள் மடத்துத் தலைவரவர்கள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான் சுவாமிகள் அருளிய பொருளுதவி கொண்டு இந்தக் காண்டமும் அச்சிடப்பெற்றது. யுத்த காண்டம் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளியாகிவருகின்றது.

வெள்ளகால் போஸ்டு,
திருநெல்வேலி ஜில்லா.

வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்.

வெளியீட்டுரை

'இது, கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டு என்ற தலைப்பின் கீழ், பொழிப்புரை, குறிப்புரை, ஆராய்ச்சியுரை, கதைத் தொடர்ச்சியுடன், ஆசிரியர் ராவ் ஸாஹிப் வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், ஜி. பி. வி. ஸி., அவர்களால், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் "செந்தமிழ்"த் திங்கள் வெளியீட்டில், சென்ற பன்னிரண்டாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட காலமாகத் தொடுத்து வெளியிடப்பட்டு வருகின்ற அரிய பெரிய ஆராய்ச்சி நூல். இதில் சிறந்த தீஞ்சுவையுள்ள செய்யுள்கள் தெரிந்தெடுத்துச் சேர்த்துத் தெளிவாக உரை வரையப்பட்டும், ஏனைய இனிய கவிகளின் கருத்துக்கள் கதைத் தொடர்ச்சியில் அமைக்கப் பெற்றும் இருக்கின்றன. இதைப் படிப்பதனால் கம்பராமாயணம் முழுவதையும் படிப்பதன் முக்கிய பலனை அடையலாம். முதல் நான்கு காண்டங்கள் முற்றுப்பெற்று ஐந்தாங் காண்டம் "செந்தமிழ்"ப் பத்திரிகையில் வெளியாகி வரு

'மஹா மஹோபாத்யாய டாக்டர் சாமிநாதையரவர்கள், ஐரோப்பிய தமிழ்ப் புலவர் தலைவர் டாக்டர் ஜி. யூ. போப்பையரவர்கள் முதலியோரால் ஆசிரியரது உரை நடை, சிறந்த நயமுடையதென விதந்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

'இந்நூலில், உண்மையாக, ஐயத்துக் கிடமின்றி, கம்பர் கருதியனவும் முந்திய உரைகளில் இல்லாதனவும் சிறப்பாக இனியனவுமான கருத்துக்கள் ஆசிரியரால் அரிது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, இனிதெடுத்துரைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஒரு சில எடுத்துக்காட்டாக 'உருத்தெரிதன்மைய'*, 'சுற்றத்தார் தேவரொடும்', 'கொற்றவற் காண்டுக் காட்டி', 'பாழிய பணைத்தோள் வீர', என்ற பாட்டுக்களின் உரைகளைப் பார்க்க.

'கம்பராமாயண சாரத்தில் முதலாவது பாலகாண்டம், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் விரைவிற் பதிப்பித்து வெளியிடப்பெறும்.'

---

* 'கருத்தொரு தன்மைய' என்றும் பாடம்.

மேலே கண்டவாறு சென்ற 1935-ம் வருடத்து இறுதியில் இக் கழகத்தாரால் விளம்பரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. இப்போது கம்பராமாயண சாரம் பாலகாண்டம் பதிப்பு முற்றுப்பெற்றிருக்கின்றது. இதற்கு மஹா மஹோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர் சாமிநாதையரவர்கள் தமிழிலும், சுவாமி விபுலானந்தஜி மஹாராஜ் அவர்கள், B. Sc. (Lond.), ஆங்கிலத்திலும் முகவுரை அளித்திருக்கின்றார்கள்.

நமது தாய்மொழியாகிய தமிழைத் தாயே போல வளர்த்துப் பாதுகாக்கும் பெருவள்ளலும், ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னர் ஞாபகார்த்தத் தமிழ்ப் பரிசுத் தாபகருமான திருப்பனந்தாள் மடத்துத் தலைவரவர்கள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களுக்கு இந்நூல் ஆசிரியரால் மிகவும் பொருத்தமாக உரிமையாக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

இந்தக் காண்டத்தைத் தமிழன்பர்கள் ஆதரிக்கிறார்களென்பது தெரிந்தவுடன் பிந்திய காண்டங்கள் தொடர்பாய் வெளியிடப்படும்.

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பதிப்புரை

'கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு' என்ற தலைப்பின்கீழ், உரை, கதைத் தொடர்ச்சியுடன் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் 1922-ம் வருடம் முதற்கொண்டு இந்தக் 'கம்பராமாயண சாரம்' வெளியிடப்பட்டு வருகின்றது. சுந்தரகாண்டத்தின் ஆரம்பப் பகுதிகள், முன் பிரசுரமாகிவந்த 'பஞ்சாமிர்தம்', 'தமிழர் நேசன்', என்ற பத்திரிகைகளில் வெளியாயின. பிந்திய பகுதிகள் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து வெளிவருகின்றன. இக் கம்பராமாயண சாரத்தில், பாலகாண்டம், சில திருத்தங்களுடனும், வேறுபாடுகளுடனும் இப்பொழுது புத்தக ரூபமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் வெளியாகாத புதிய பல விசேடவுரைகள் இதிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

முன், பாட்டுக்கள், இசையுடன் படிப்பதற்கு உதவியாகச் சீர்பிரிக்கப்பட்டும், பொருள் நன்கு தெரிந்துகொள்வதற்கு உதவியாகச் சந்திபிரித்தலுடன் குறியீடு செய்யப்பட்டும், இருந்தன. இப்போது, பாட்டுக்கள் முன்போலச் சீர்பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் புதிதாக, பாட்டுக்களுக்குப் பின் கொண்டுகூட்டுச் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதில், வேண்டிய சந்திபிரித்தலும் குறியீடும் அமைத்திருப்பதனால், பாட்டுக்கள் சந்திபிரித்தல் குறியீடுகளின்றிப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

கொண்டுகூட்டு என்னும் பகுதியில், சந்திபிரித்தல் குறியீடு செய்தலோடு, பாட்டின் பல பகுதிகளும் பொருளுக்குப் பொருத்தமாக முன்பின்னாகக்கொண்டு கூட்டப்பட்டும், இன்றியமையாத இடைப்பிறவரல்கள் ஆங்காங்கு இணைக்கப்பட்டும் இருக்கின்றன. கொண்டுகூட்டுக்குப் பின்வரும் பொருள் என்ற பகுதியில், பாட்டின் கருத்து விளங்குவதற்கு முக்கியமான பாட்டுப்பகுதிகட்கு மட்டும் உரை எழுதப்பட்டும், அடைமொழிகளில், கருத்துடை அடைமொழிகளல்லாதவை போன்ற சாமானியமான பகுதிகள் உரையின்றி விட்டுவிடப்பட்டும் இருக்கின்றன. எழுதப்பட்ட உரை நன்றாகவும் பொருத்தமாகவும் புலப்படும்பொருட்டு, அதில், கொண்டுகூட்டிலுள்ள இன்றியமையாத இடைப்பிறவரல்களோடு

வேறு அவசியமான இடைப்பிறவரல்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்

இதற்குமுன், பொருட் பகுதியில் இடைப்பிறவரல்களைக் காட்டுதற்கு, அவை (   ) இவ்விருதலைப் பிறைக்குள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இப்போது அப்பிறைகள் நீக்கப்பட்டுள்ளன. கொண்டுகூட்டையும் பொருளையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால், பாட்டுப் பகுதிகளில் உரை வரையப்பட்ட முக்கியமான பகுதிகள் இவை, உரையெழுதாது விடப்பட்ட சாமானியமான பகுதிகள் இவை என்பதும், இடைப்பிறவரல்களுள் இன்றியமையாதவை இவை, ஏனையவை இவை, என்பதும் புலனாகும். பொருளுக்குப்பின் வரும் குறிப்புப் பகுதியில், முதலாவதாக, மேற்கூறிய முக்கியமும் சாமானியமுமான இரண்டு பகுதிகளிலும் உள்ள அருஞ்சொற்கள், சொற்றொடர்கள் ஆகியவைகளின் விளக்கமும், இலக்கணக் குறிப்புகளும், அவற்றின் பின் விசேடவுரைகளும், இறுதியில் பாடபேதங்களும், சேர்க்கப்பட்டிருக்

குறிப்புக்குப்பின் வரும் கதைத் தொடர்ச்சியில், பாட்டுக்களில் அடங்காத கதையும், இந்நூலின் விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்ட இன்கவிகளின் சாராம்சமும், அடங்கியிருக்கின்றன. பாட்டுக்களுக்கும் கதைத் தொடர்ச்சிகளுக்கும் ஆங்காங்குத் தலைப்புக்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. 'காசில் கொற்றத்து இராமன் கதை' யைக் கம்பர் எவ்வளவு இனிமையாகக் கூறியிருக்கின்றாரென்பதை, இனிது தெரிந்துகொள்வதற்குப் பொருளையும் கதைத்தொடர்ச்சியையும் மட்டும் தொடர்ந்து படித்தலே போதுமானது.

மேற்கூறியவாறாக, இப் புத்தகத்தில் தலைப்பு, பாட்டு, கொண்டுகூட்டு, பொருள், குறிப்பு, கதைத் தொடர்ச்சி என ஆறு பகுப்புக்கள் உள்ளன. அப்பகுப்புக்களுள் ஒன்றினின்று ஒன்றைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே பகுத்துத் தெரிந்துகொள்ளும்படி,

தலைப்புக்கள், இந்த வரிபோல் சிறிய தடித்த எழுத்திலும்,

பாட்டுக்கள், இந்த வரிபோல் பெரிய கதித்த எழுத்திலும்,

பொருளும் கதைத்தொடர்ச்சியும் இந்த வரியும்

பதிப்புரையும்போல் பெரிய சாய்வு எழுத்திலும்,

கொண்டுகூட்டும் குறிப்பும் இந்த வரிபோல் சிறிய சாய்வு எழுத்திலும்,

பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்கோள்களில், முதலில் வருபவை ' இந்த ஒற்றை மேற்கோட் குறிகளுக்குள்ளும், அவற்றுள் வரும் இரண்டாம் மேற்கோளகளை இந்த இரட்டை மேற்கோட் குறிகளுக்குள்ளும், அவற்றுள் வரும் மூன்றாம் மேற்கோள்கள் "' '"' இந்த மும்மை மேற்கோட் குறிகளுக் குள்ளும், அவ்வாறே பின் வருவனவும் அமைக்கப்பட்டிருக்

கம்பர் பெருமை, கம்பராமாயணச் சிறப்பு முதலியவை, முன் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் வெளியானதும், இப்பதிப்பில் சில வேறுபாடுகளுடன் சேர்த்திருப்பதுமான முன்னுரையில் காணப்படும். படல அட்டவணை, பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி, அரும்பத அகராதி முதலியவை இதில் புதியனவாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

M. P. S. துரைசாமி முதலியார்.

முகவுரை

தமிழ்நாட்டில் தமிழறிவுடைய யாவரும் தெரிந்து படித்தற்கு இன்றியமையாத நூல்களுள் கம்பராமாயணம் ஒன்று. இந்நாட்டினர் கம்பராமாயணப் பிரசங்கத்தை மிகச்சிறப்பாக மதிக்கின்றனர். இது சுவையினால் தமிழுலகைத் தன்வசப் படுத்தியிருக்கின்றது. இதனை எத்தனை வகையில் ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் சலிப்பு உண்டாவதில்லை. அப்படியே கம்பராமாயணத்தின் தொடர்புடைய நூல்கள் எத்தனை வெளிவந்தாலும் அத்தனையும் தமிழ்நாட்டாருடைய ஆதரவுக்கு உரியனவாகும்.

இப்பொழுது நண்பர் ராவ்சாஹிப் மகா-ள-ள-ஸ்ரீ வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள், ஜி. பி. வி. ஸி., வெளிப்படுத்தி வருகின்ற கம்பராமாயண சாரம் தமிழ் நாட்டாராற் போற்றிப் படித்து இன்புறற்குரிய சிறந்த நூலாகும். முதலியாரவர்களை நான் பல வருஷங்களாக அறிவேன். தமிழ்க் காப்பியங்களிலும் பிரபந்தங்களிலும் ஆங்கில நூல்களிலும் இவர்கள் சிறந்த பயிற்சியுள்ளவர்கள். தமிழில் இனிய வசன நூல்களும் அழகிய கவிகளும் இயற்றும் ஆற்றலுடையவர்கள். பழகுங்காலத்தில் இவர்களுடைய சம்பாஷணைகளினால் எனக்கு உண்டாகும் இன்பம் ஒரு தனி இயல்புடையதாக இருக்கும். தமிழ் நூல்களையும் ஆங்கில நூல்களையும் இடைவிடாமற் படித்துப் படித்து அவற்றிலுள்ள சாரத்தை அறிந்து தெளிவாக்கி இவர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்கும் ஒவ்வொருவருக்கும், நூல்களில் பேரார்வமும் சுவை கண்டின்புறும் ஆற்றலும் இவர்களுக்கு மிகவுண்டென்பது நன்றாகப் புலப்படும்.

இங்ஙனம் மதிநுட்பமும் பரந்த நூலறிவும் உடைய இவர்கள் இளமை தொடங்கியே கம்பராமாயணத்தைப் படித்துப் படித்து இன்புற்று வருகின்றார்கள். அந்நூலை எத்தனையோ முறை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து படித்திருத்தலின் அப்பொழுதப்பொழுது கண்ட அரிய பொருள்களைத் தொகுத்து இப்புத்தகப் பகுதிகளில் வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள்.

கம்பராமாயணம் முழுவதையும் படித்து இன்புறுவதென்பது யாவருக்கும் இயலாத காரியம். முதலியாரவர்களுடைய கம்பராமாயண சாரமோ எல்லோருக்கும் பயன்படும் முறையில் அமைந்திருக்கிறது. தாம் தேர்ந்தெடுத்துள்ள கவிகளுக்குப் பொழிப்புரையும், கருத்தும், விசேடவுரையும் இந்நூலில் முதலியாரவர்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள். கம்பராமாயணப் பாடல் முழுவதும் இல்லாவிடினும் கதைத் தொடர்பு அறுபடாதபடி இடையிடையே உள்ள வரலாறுகளை எளிய அழகிய வசன நடையில் எழுதியிருப்பதால் இதனைப் படிப்பவர்களுக்கு ஒருவாறு கம்பராமாயணம் முழுவதிலுமுள்ள அமைப்பு விளங்கும்.

பலகாலம் தேர்ந்துதேர்ந்து இன்புற்று வெளியிடப்படுவதாதலின் இப்புத்தகம் முதலியாரவர்களுடைய பலவகை ஆற்றல்களையும் ஆராய்ச்சி முறைகளையும் தெரிவிக்கின்றது.

இதனைத் தமிழ் நாட்டார் படித்து இன்புற்றுப் பார்ப்பார்களாயின் முதலியாரவர்களுடைய பேருழைப்பின் சிறப்பு நன்கு புலப்படுமென்பது திண்ணம். முதலியாரவர்கள் இன்னும் நீண்டகாலம் எல்லா நலங்களோடும் வாழ்ந்து பின்னும் இம்முறையே கம்பராமாயண சாரத்தின் பிற்பகுதிகளையும் வேறு பல நூற்பொருள்களின் சாரத்தையும் வெளியிட்டுத் தமிழ்நாட்டினரை மகிழ்விக்கும்படி செய்தருளும் வண்ணம் அலகிலா விளையாட்டுடைய இறைவன் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

தியாகராஜ விலாஸம்,
திருவேட்டீசுரன்பேட்டை,
சென்னை.
28—6—36

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையர்

INTRODUCTION

The fame of Rao Sahib V. P. Subramania Mudaliyar reached my ears long before I had the opportunity of making his acquaintance. Some of the most eminent Tamil scholars with whom I had the happiness of being associated bore eloquent testimony to the profound scholarship and spotless character of Mr. Mudaliyar. His published works revealed to me a well-disciplined mind and a personality that responded to all that is noble and lofty in the domain of literature.

It was in the suburbs of the sacred city of Chidambaram that I first had the pleasure of meeting him. I was then the head of the Tamil Department of the Annamalai University, and the Syndicate had invited Mr. Mudaliyar to be the Chairman of the Examination Board of the Tamil Department. Having heard so much of Mr. Mudaliyar, and having read a good many of his published works, I was so anxious to meet him and eagerly looked forward to the day fixed for the meeting of the Board. The thoroughness with which the Chairman attended to his exacting duties and his intellectual virility impressed me greatly. After the meeting of the Board, the Chairman spent a few days in the University, to the immense pleasure of the undergraduates, scholars and teachers of the Tamil Department. The talks given by Mr. Mudaliyar very often centred round Kamban, and Thiruvalluvar, two of the greatest figures in the wide realms of Tamil Literature.

The Kamba-Ramayana Inkavi-thirattu, 'a Compendium of the sweetest songs of Kamba Ramayanam' was serially appearing in the pages of the 'Senthamil' for some years past, and those of us who had read the

brilliant interpretation of Kamban given by Mr. Mudaliyar were prepared to discuss the subject and to be introduced to further beauties lying hidden in the majestic verse of the greatest epic poet of Tamil land. The Kamba Ramayanam is so vast, running to over forty thousand lines, and so magnificent that none but those who have spent a lifetime in mastering it could speak of it with authority. Mr. Mudaliyar had attempted and achieved the stupendous task of mastering Kamban and had brought to bear to the study of Kamban the same energy, earnestness, and thoroughness which he gives even to the minutest task entrusted to him. The result of his extended study and patient research is being published in the 'Senthamil' since 1922. The great work is nearing completion. This book that is now offered to the Tamil Public is the first part 'Bala Kandam' of 'Kamba Ramayana Saram'. As I am writing, I have before me besides the 'Bala Kandam', the 'Ayodhya Kandam', the 'Aranya Kandam', the 'Kishkinda Kandam' and portions of the 'Sundara Kandam'.

As already mentioned, these 'studies' appeared serially in the pages of the 'Senthamil', the official organ of the Madura Tamil Sangam. The Tamil Sangam at Madura continues to preserve in a way the literary traditions associated with the ancient city of the Pandyan monarchs. Some of the most eminent of contemporary Tamil scholars have identified themselves with the work of the Sangam and this learned Society is always jealous of its reputation. The fact that the present work appeared serially in the 'Senthamil' is in itself sufficient testimony to its high standard of excellence.

The most notable among the works already published by Mr. Mudaliyar is the Tamil translation of Milton's

Paradise Lost, Book I. The great epic of Milton and the equally great epic of Kamban have many points in common. Both poems immortalize the unconquerable spirit of the respective ages in which they were written. Both poems attempt 'to assert Eternal providence and justify the ways of God to men'. In both some of the scenes are laid amidst the splendours of Heaven. In Milton's epic the Son of God offers to die in man's stead. In Kamban's epic the great God, who forgot His divinity on hearing the wails of a suffering world walks in the midst of kings, outcastes and recluses as a man among men sharing their joys and sorrows.

The Sublime and the Heroic in literature naturally appeal to minds that are moulded on high principles and lofty ideals. Herein we find the reason why Mr. Mudaliyar was attracted to the two great epics of the East and the West. Born of a well-to-do Vellala family of Tinnevelly, Madras Presidency, on the 14th August, 1857, Mr. Subramania Mudaliyar will soon be entering into his eightieth year. Throughout his life, all who came in contact with him have testified to his devotion to duty, nobility of character, generosity and erudition. The Tamil translation of Paradise Lost earned the approbation of the greatest European Tamil Scholar, Dr. G. U. Pope. The greatest living Tamil Scholar, Pandit Mahamahopadyaya Swaminatha Iyer, has warmly appreciated the writings of Mr. Mudaliyar. The Tamil introduction to the present work is from his gifted pen.

The learned Mahamahopadyaya says, 'Mr. Mudaliyar whom I know for several years is highly learned both in English and Tamil, and possesses the rare ability of writing sweet Tamil prose and beautiful Tamil poems. When I came in contact with him,

I noted that his conversation afforded me a rare and unique pleasure. As the Mudaliyar has assiduously applied himself to the study of Tamil and English literary works, all who listened to his lucid expositions become well aware of his abiding interest in literature and his rare abilities of interpretation and appreciation. With keen insight and wide general reading he has applied himself from his younger days to the study of Kamba-Ramayanam and the results of his deep research are now presented in the form of this volume.' Nothing more need be said in the way of commending the book to the Tamil reading public.

In his learned commentary on the Bala-Kandam, Mr. Mudaliyar beautifully discusses the following among several other equally-interesting topics: Kamban's conception of the transcendent aspect of the Supreme Being; the poet's appreciation of the great work of his predecessor, Valmiki; the points of similarity in the poetry of Valmiki, Kalidasa, Valluvar and Kamban; the immanent aspect of the Divine Being; the existence of souls; the greatness of Womanhood; the generosity, valour and wisdom of the inhabitants of Kosala; the magnificence of the city of Ayodhya; the characteristics of true learning, the qualities to be noted in a great ruler of men; the greatness of the sages; the varying aspects of nature; the opulence of the city of Mithila ruled by the Sage-king Janaka; the meeting of the hero and heroine; the course of true love; the greatness of the dynasty of Rahu; the marks of a true Kshatriya; amusements and entertainments; innocent revelry; marriage rites and ceremonies; and Kshatriya prowess. While describing Kosala, Ayodhya, and the kings of the solar race, Kamban gives us a true picture of Chola nadu and Chola monarchs.

Kamba-Ramayanam has thus become a national heritage of the Tamil people.

From the time of its composition, Kamban's immortal epic has captured the heart of the Tamilians. Thirty generations have perused it with pleasure, and countless generations of the future will find in it a source of endless delight. Kamban is not only the greatest Tamil poet, but he does at the same time occupy a very high place, if not the highest, among the galaxy of learned scholars. The popular saying '*கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்*' is worth noting in this connection. The erudition of Kamban, often makes his poetry difficult of comprehension. It is here that the lucid exposition of Mr. Mudaliyar would greatly assist all students of Kamban's poetry. In conclusion, one can confidently say that this book will open the portals of the wide expanse 'that deep-browed Kamban ruled as his demesne' to those that have not yet entered into those vast realms, and to the fortunate few who have entered therein, the book will serve as a guide to lead them to spots of fresh delight.

Shivananda Vidyalaya,
Kalladiuppodai,
BATTICALOA (Ceylon.)

SWAMI VIPULANANDA.

முன்னுரை*

எப்பொருள் எல்லா உலகுயி ருள்ளும்
இடையினும் புறத்தும்நின் றியக்கும்
அப்பொருள் அறிவித் ததுகம்ப ராமா
யணத்தருங் கவிகளுக் கருத்தம்.

அரசாட்சி† யாக அறைவென் கவியின்பு
அரசாட்சி யின்பின்உயர் வாம்.

எஃதுயர்ந்த காவியமாய் இன்நா டகமுமாம்
அஃதுகம்ப ராமா யணம்.

எக்காலும் எந்நாட்டும் ஏய்கவிகள் தம்முள் எவன்
மிக்கான் அவன்கம்பன் மெய்.

நூல்களெலாம் ஆறுகளா நூற்பொருள்கள் நீர்களாச்
சால்கவின் ஆர் அந்நீர்கள் சார்ந்துறையும்—மால்கடலே
இம்பரா ரெல்லார்க்கும் இன்பம் இனிதூட்டும்
கம்பரா மாயணமாங் காண்.

கொம்பனார் தமுள்மால் மார்பார் கோதைபோல் எழில்கூர் மாதும்
உம்பர்ஆர் கோள்கள் தம்முள் உதயன்போல் ஒளிசால் கோளும்
இம்பர்ஆர் மலைகள் தம்முள் இமயம்போல் உயர்ந்த குன்றும்
கம்பரா மாயணம்போல் கவின்மிகு நூலும் காணேம்.

கம்பராமாயணச் சிறப்பு

கம்பராமாயணத்தின் பெருமையை அறியாத தமிழர் இல்லை. அதனில் அடங்கியுள்ள மிக்க அருமையும் இனிமையும் வாய்ந்த கருத்துக்களை அறிந்து ஆனந்திக்கும் பயன்பெறவே, தமிழரல்லாதாரும் தமிழைக் கற்கவேண்டுமென்பது, மிகையாகாது.

---

* 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் வெளியானது: சில வேறுபாடுகளுடன் வெளியிடப்படுகின்றது.

† சிவன் சாட்சி.

இவ்வாறு அந்நிய பாஷையில் உள்ள இலக்கியங்கள் தம் பாஷையிலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டவற்றைப் படித்தமட்டிலே திருப்தியடையாமல், அவ்விலக்கியங்களை நேராக அறிந்து ஆனந்திக்க விரும்பி, அவைகள் எழுதப்பட்டுள்ள மூலமொழிகளைக் கற்றுத் தேறிய அருங்கலை விநோதர் அநேகர் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் உளர். நாகரிகமடைந்த மற்றைத் தேசங்களிலும் அத்தகையார் சிலர் இருக்கின்றனர்.

இவ்வுலகத்துச் செல்வமெல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அடைந்து சகல போகங்களையும் ஆசைதீர அநுபவிக்கும் ராச பதவியே யன்றி, எல்லா வகையிலும் அந்த இராச பதவியினும் ஏற்றமான இந்திர பதவியுமே கம்பராமாயணம் போலக் கற்றோர்க்கு மனக்களிப்பைத் தரமாட்டாது என்னும் கருத்துப் புலப்பட,

இம்பர்நாட்டிற் செல்வமெல்லாம் எய்திஅரசாண் டிருந்தாலும்
உம்பர்நாட்டிற் கற்பகக்கா ஓங்கும்நீழல் இருந்தாலும்
செம்பொன்மேரு அனையபுயத் திறல்சேர்இராமன் திருக்கதையில்
கம்பநாடன் கவிதையிற்போற் கற்றோர்க்கிதயம் களியாதே

என்று கற்றார் ஒருவர் மனம் கனிந்து கூறியது உபசார மன்று, உண்மையேயாம் எனக் கற்றாரனைவரும் ஒப்புக்கொள்வர்.

யாதாயினுமொரு காவியத்திலே பற்றுடையோர், அக் காவியத்தின் சிறப்பைப் புலப்படுத்த, அதை வேறு காவியங்களோடு ஒப்பிடாமல், கம்பராமாயணத்தோடு ஒப்பிட்டு அது கம்பராமாயணத்தினும் சிறந்ததெனப் பாராட்டி முடிவுகட்டுவது வழக்கம். ஒரு பெண்ணின் அழகைச் சிறப்பாகக் கூறுவோன், அப் பெண் இலக்குமியினும் சிறந்த அழகுடையாளென்பதனால், இலக்குமியே அழகிற் சிறந்தாளென்னும் உண்மை பாதிக்கப்படாதது போல, கம்பராமாயணம் அதனோடொப்பிடப்பட்டு உயர்த்திக் கூறப்பட்ட எல்லாக் காவியங்களினும் உயர்ந்ததென்பது உண்மையில் மறுக்கப்படவில்லை யென்பது சொல்லவேண்டியதில்லை.

மலையாள ஜில்லாவில் (Malabar) கோவில்களில் கம்பராமாயணத்தைப் பிரசங்கித்தற்கு, மானியங்கள் ஏற்பட்டுத் திருவிழாக் காலங்களில் அயல் மொழியினரான மலையாளிகள், கம்பராமாயணப் பாட்டுப் பாடிப் பொருள் கூறும் திருப்பணி செய்து

வருகின்றார்கள். இந்தப் பெருமை வேறெந்தத் தமிழ் நூலுக்கும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை இவ்வழக்கம், மலையாளத்தில், சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தமிழே தாய்மொழியாய் இருந்த காலத்தில் ஏற்பட்டு, வெகு பிரபலமாய் இருந்திருக்கவேண்டு மென்பதும், அந்தப் பிரபலத்தின் ஆற்றல், அவ்வழக்கத்தைத் தமிழரா யிருந்த மலையாளிகளின் தாய்மொழி மலையாளமாக மாறிய பின்னும், நிலைத்திருக்கச் செய்திருக்கின்றது என்பதும் ஊகித்தற் பாலனவாயுள்ளன.

தெலுங்கு ஜில்லாக்களில் கம்பராமாயணத்திலுள்ள சுந்தர காண்டம் தெலுங் கெழுத்தில் எழுதப்பட்டுப் பாராயணம் செய் யப்பட்டு வருவதும் கம்பராமாயணச் சிறப்பை வலியுறுத்தும்.

கம்பராமாயணப் பிரசங்கமே தங்கள் ஆயுள் முயற்சியாகக் கொண்டு கம்பராமாயணப் பிரசங்கிகளென்ற பெயர் வகித்த புலவர் பெருமக்கள் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் பலர் பல இடங்களில் இருந்து வந்திருப்பது, வேறெந்த நூலுக்குமில்லாத தனிச் சிறப்புடையது கம்பராமாயண மென்பதை இறுதியாகவும் உறுதியாகவும் நிலைநாட்டுகின்றது.

உலகத்துப் பல பிரபல மொழிகளில் உள்ள மிகச் சிறந்த காவியங்களுள் ஒன்று வான்மீக ராமாயண மென்பர். வான்மீகி முனிவரது 'உரையின்படி நான் தமிழ்ப்பாவினால் உணர்த்திய' தென்று கம்பர் வான்மீகத்தின் வழி நூலாக இயற்றிய ராமாயணம் அழகிலே யன்றி * அளவிலும் வான்மீகத்தினும் சிறந்து விளங்கு கின்றதென்று இரண்டு நூல்களையும் ஒப்பு நோக்கி ஆராய்ந்தோர் சிலர் கூறுவர். இதனை வடமொழி தென்மொழி இரண்டினும் வல்லார் எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளினும், வான்மீகத்துக்கு இழுக்கு அன்று; பெருமையேயாம்; தந்தையினும் மகன் சிறப் புடையனாதல், தந்தையின் சிறப்பைக் குறையாது, (அத்தகைய புத்திரனுக்குப் பிதாவாம் பெருமையால்) அதிகப்படுத்துவதா மாதலால். தந்தையின்றேல், மகன் இன்மை போல, வான்மீக மின்றேல், கம்பராமாயணமுமின்றாம்.

* வான்மீகம் 24000 சுலோகங்களை யுடையது; கம்பராமாயணம் 12000 விருத் தங்கள் உள்ளது; ஆயினும் சுலோகங்களின் குறுமையையும் விருத்தங்களின் நெடுமையையும் நோக்கக் கம்பராமாயணமே அளவிற் பெரிதாம்.

அடைந்த பிதிரார்ச்சிதச் சொத்து, அவனாற் கழித்தற்பாலன கழிக்கப்பட்டும், சீர்திருத்தற்குரியன சீர்திருத்தப்பெற்றும், நூதனமாகச் சேர்க்கத்தக்கன சேர்ப்புண்டும், எல்லா வகைகளி லும் மேன்மையுற்று விளங்குவது போல, முதல்நூலாகிய வான் மீகத்தினும் வழிநூலாகிய கம்பராமாயணம் சிறந்து விளங்கு கின்றது. இவ்வாறு கூட்டவும் குறைக்கவும் மாற்றவும் பெற்ற பகுதிகளிலே, பல, நூலினிமையை அதிகப்படுத்துவனவாம்; வேறு பல, வான்மீகர் கால நாகரிகத்துக்கு இயைய அவர் கூறிய வைகள் கம்பர் கால நாகரிகத்துக்கு ஏலாதனவானதனால், பிந்திய காலத்திற்குப் பொருத்தமாக மாற்றப் பெற்றனவாம்.

முதனூலாகிய வான்மீகத்தின் பெருமையின் அளவு, தந்தை யாகிய தசரதனது பெருமையின் அளவாமென்றால், வழி நூலா கிய கம்பராமாயணப் பெருமை யளவு, மைந்தனாகிய இராமன் பெருமை யளவா மெனலாம்.*

மேலே, வான்மீகம் இன்றேல், கம்பராமாயணமும் இன்றாம் என்றேன்; அஃதுண்மையே. ஆயின், அங்ஙனம் கூறியது, வான்மீகம் இல்லாதிருந்தால், கம்பர், தம் ராமாயணம் போல வேறு யாதேனும் பிரபலமான நூல் இயற்றியிரார் என்று கூறிய தாகாது. இராமன் கதை தம் காலத்து வழங்கியதை ஆதார மாகக் கொண்டு வான்மீகி தம் நூலை ஆக்கினார். அதுபோல, தம் காலத்துப் பிரபலமாயிருந்த வான்மீகி நூற்கதையை அடிப்படை யாகக்கொண்டு கம்பர் தம் நூலை இயற்றினார். வான்மீகராமாயண கதை இல்லாதிருந்தால், அந்தக் கதாபூமியிற் பிரவகித்து அதை வளமுறச் செய்த கம்பரது கவித்துவப் பேராறு, வேறு யாதா யினும் ஒரு கதாபூமியைச் செழிப்படையச் செய்திருக்கும் என் பது திண்ணம.

ஒரு நூலுக்கு அதன் கதை, ஒரு மாளிகைக்கு அது கட்டப் பட்டுள்ள இடம் போல்வது. சிற்பியின் திறமையை அளந்து காட்டுவது, அவன் நிருமித்த மாளிகையே அன்றி, அஃதுள்ள இடமன்று. அதுபோல, கம்பர் பெருமையை மதிப்பிடுங்கால், இராம கதை கேவலம் இடமாகவும், கம்பராமாயணம் அதன்மேல் கட்டப்பட்டிருக்கிற மாளிகையாகவும் கொள்ளல் வேண்டும்.

* இவ்வுடுக்குறி யிடப்பட்டிருக்கிற பாராக்கள் புதிதாகச் சேர்க்கப்பெற்றவை.

ஷேக்ஸ்பியர் மகா கவியின் பெருமைக்குக் காரணம் அவர் எடுத்தாண்ட கதைகள் சரித்திரங்கள் அன்று; அக்கதை சரித்திரங்களை உபகரணங்களாகக்கொண்டு அவர் இயற்றிய நூல்களின் கவியினிமையே என்பர் ஆங்கிலவாணர். *

குணம் பரிமாணம் இரண்டினும் பேரளவினதான கம்பராமாயணத்தோடு ஒப்பிடத்தக்க பேரளவுடைய நூல் யாதுமில்லை. அதனோடு குணத்தில் ஒருவாறு ஒப்பிடக்கூடிய சிற்றளவு நூல்களில் சிறந்ததாய்ப் பேரின்பமும் பெருவியப்பும் பயக்கும் கலிங்கத்துப்பரணியிலுள்ள கதைச் சிறுமையையும் கவிப்பெருமையையும் கண்டார், கவிஞர் பெருமைக்கு உண்மைக் காரணம் அவர்கள் கூறும் கதைகள் அன்று, அக் கதைகளைக் கூறுவதிற் காட்டும் கவித்துவ சாதுரியமே என்று தெரிந்தவராவர். *

தமிழிலே கம்பராமாயணம் போல, ஆங்கிலத்திலே, சிறந்த பாரகாவியமாகிய சுவர்க்க நீக்கத்தை (Paradise Lost) இயற்றிய மில்டனாரது சரித்திரத்தை எழுதிய ஓர் ஆங்கில ஆசிரியர், உலக இலக்கியக் காட்சிச்சாலை ஒன்று நியமித்து அச் சாலையில் ஒவ்வொரு மொழியாளரும் தத்தம் மொழியில் இரண்டு இலக்கியப் புத்தகங்களே கொண்டுவந்து வைக்கலாமென நிபந்தனை ஏற்படுத்தினால், ஆங்கிலேயர்கள், அங்கே, ஷேக்ஸ்பீயரது புத்தகத்தையும் மில்டனாரது புத்தகத்தையுமே காட்சிப் பொருள்களாக வைப்பரென்று கூறியுள்ளார். அப்படிப்பட்ட காட்சிச்சாலையில், தமிழ் மக்கள் கொண்டு வைத்தற்குரிய இரண்டு நூல்கள், குறளும், கம்பராமாயணமுமே யென்பது தெளிவாம்.

ஒரு பெரு மாளிகையை அதன் பல பகுதிகளை நோக்கி மதிப்பதனோடு, முழுமையாகப் பார்த்தும் மதிப்பிடுதல்போல, கம்பராமாயண காவியத்தைப் பகுதிபகுதியாக நோக்கிக் கண்ட வனப்புக்களையும், முழுமையாக நோக்கிக் கண்ட அழகையும் பலமொழிப் புலமையுடைய பாரிஸ்டர் வ. வெ. சு. அய்யர், 'பால பாரதி' என்ற மாதாந்தரப் பத்திரிகையில் மதிப்பிட்டு விஸ்தரித்தெழுதியுள்ளார். அவர், உலக மகா காவியங்களின் வரிசையில் கம்பராமாயணத்தின் தானத்தை நிர்ணயிக்கப் புகுந்து, பல பாஷா

---

*க்குறி யிடப்பட்டிருக்கிற பாராக்கள் புதிதாகச் சேர்க்கப்பெற்றவை.

காவியங்களின் மூலத்தையேனும் மொழிபெயர்ப்பையேனும் படித்து ஆராய்ந்து, அவற்றோடு கம்பராமாயணத்தை முழுமையாக ஒப்பிட்டும், அதனில் பல பாகங்களை அவ்வப்பாகங்களின் விஷயங்களை வருணிக்கும் மற்றைக் காவியங்களின் பாகங்களோடு ஒப்பிடும் நோக்கி, கம்பராமாயண பாகங்கள் இன்னின்னவை இன்னின்ன பிற காவிய பாகங்களினும் சிறந்தவை, இன்னின்னவை குறைந்தவை யென எடுத்துக் காட்டி, கம்பராமாயணம் உயர்ந்த உலக காவியங்க ளெல்லாவற்றினும் உயர்ந்ததென முடிவு செய்திருக்கின்றார்.

கங்கையாறு தோன்றியபின் வேறுள்ள ஆறெல்லாம் மேம்பாடிழந்ததுபோல, சீதை தோன்றியபின் ஏனைய அழகிய மாதரனைவரும் அழகிழந்தார்கள் * என்று கம்பர் கூறியவாறு, கம்பராமாயணம் பாடப்பெற்றபின் மற்றெல்லா நூல்களும் சிறப்பற்றனவாயின என்னலாம்.

அவர், 'ஒவ்வோருறுப்புச் சிறந்த அழகுடையதாகப் பெற்றவர் மற்றைய வனப்புமிக்க மாதர்; அவயவம் அனைத்தும் உத்தம அழகு ஒருங்கு நிரம்பப் பெற்றவள் சீதை யொருத்தியே' † என்றவாறு, ஏனைய நூல்க ளெல்லாவற்றிலும் சில சில பகுதிகளே சிறந்தனவாயிருக்க, எல்லாப் பகுதிகளும் ஏற்றமுடையனவாக வுள்ளது கம்பராமாயண மொன்றே யென்று கூறலும் ஆம்.

எந்தக் காவியம், தன்னைப் படித்து இன்புறப் பெறாராய்த் தான் தோன்றுமுன் இறந்த காவிய ரசிகரைக்காட்டிலும் தன்னை அறிந்து ஆனந்திப்பாராய்த் தான் தோன்றிய பின் வாழப்பெற்ற காவிய ரசிகர் பாக்கியசாலிகள் என்னும்படி எல்லாவகை வனப்புக்களும் மலிந்து சிறந்து விளங்குகின்றதோ, அந்தக் காவியம் கம்பராமாயணமேயாம்.

கம்பர், ஏகம்பவாண புகழை வருணிக்குமிடத்து
'வாணன் 'வாரா நாளல்லை' என்றபடி, அவர்

* கணங்குழையாள் எழுந்ததற்பின் கதிர்வானிற் கங்கையெனும்
அணங்கிழியப் பொலிவிழந்த ஆறொத்தார் வேறுற்றார்.—கார்முகப் படலம்.

† உழைகுலாம் நயனத் தார்மாட் டொன்றொன்றே விரும்பற்கொத்தது
அழகெலாம் ஒருங்கே கண்டால் யாவரே ஆற்றவல்லார்.
—கோலங்காண் படலம்.

பாடிய ராமாயணச் சிறப்புக்கு எல்லை, அதனை எடுத்துரைப்போர் சொல்வன்மையின் எல்லையே. அச்சிறப்பை உரைப்பவர் எத்துணைச் சொல்லாற்றலுடையாராயினும், அவர் அதனை உரைக்க உரைக்க, அது வளராநின்று அவர் 'உரை குறுக நிமிர்' * கின்ற இயல்புடையதாய் ஒருவராலும் முற்றக் கூறமுடியாததாயுள்ளது. உலகத்துப் பெருமலைக ளெல்லாவற்றினும் பெரிதாய் உயர்ந்ததாய்ப் பொன்மயமா யொளிமிகுந்த தென்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட மேருமலை போலப் பெருங் காவியங்க ளெல்லாவற்றிலும் பெரிதாய் ரசமயமாய் இனிமை மிகுந்தது கம்பராமாயணமேயாம். அதன் சிறப்பு இவ்வாறிருத்தலானன்றே, 'கம்பர் கவிச்சக்கரவர்த்தி' என்றும் 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்' என்றும் ஆன்றோர் நன்காராய்ந்து கூறினர்.

அவர், வானரசேனைப் பெருமையை விளக்கக் கூறிய 'கடல் கண் டோமென்பர் யாவரே முடிவுறக் கண்டார்?' † என்றதையே நாமும் அவர் நூலின் பெருமையைப் புலப்படுத்தக் கூறுதலன்றி வேறு கூறுதற்கு யாதும் இல்லை.

கடவுள் சிருட்டியாகிய பிரபஞ்சம் போலக் கம்பர் சிருட்டியாகிய கம்பராமாயணமும் நுணுகி நுணுகி நோக்குந்தோறும் நோக்குந்தோறும் நூதன நூதனமான வனப்புக்களும் உண்மைகளும் புலப்படுத்தி மேலும் மேலும் விளங்குவதாய் வியப்பும் நயப்பும் விளைப்பதாயுள்ளது.

கம்பர் பெருமை

தமிழ்க் கவிஞருள்ளே அவரவர் காலத்தவரால் கவிச்சக்கரவர்த்தி யெனப் பட்டப்பெயர் பெற்றார், கம்பர்போலச் செயங்கொண்டாரும் ஒட்டக்கூத்தருமாவர். ஆயின், காலக்குறிப்பு அல்லது வேறு குறிப்பின்றி வெறுமனே கவிச்சக்கரவர்த்தி யென்றால், அது கம்பரையே குறிப்பதும், 'கல்வியிற் பெரியவன்' என்பது கம்பர் காலந்தொட்டுக் கம்பருக்கே வழங்கிவருவதும் அவர் எல்லாக் காலத்துமுள்ள கவிஞர் கற்றோர் என்ற இரு திறத்தாருள்ளும் மிக்காரென்பதை நிலைநாட்டும். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார், 'தெய்வப் புலமைக் கம்பநாட்டாழ்வார்' ‡

* கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், குலமுறை கிளத்துப் படலம், 4.
† தானை காண் படலம், 34. ‡ தனியன்கள், 2.

என, வேறெப்புலவர்க்கு மில்லாத தெய்வப்புலமைச் சிறப்புள்ள இருவர்களுள்ளே கம்பர் ஒருவராயிருப்பதும் அவருடைய பெருமையை வலியுறுத்தும்.

வீர சிரேட்டரும் தனிக சிரேட்டரும் இராச சிரேட்டரும் ஏனைய சிரேட்டருமான எல்லாச் சிரேட்டர்களும் 'கவி சிரேட்டராகிய கம்பராகப் பிறந்தோமில்லையே!' யென்று பொறாமைப் பட்டு ஏங்கி வருந்தும் மகிமை வாய்ந்தவர் கம்பர்.

கம்பராமாயண சார காரணம்

நான் திருநெல்வேலி வித்துவான் அழகியசொக்கநாத பிள்ளையவர்களுடன் அளவளாவிக் கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்த ஒரு சமயத்தில், அவர்கள், கம்பராமாயணம் குகப்படலத்தில் 'சுற்றத் தார்' என்ற கவி முதலிய ஏழு பாட்டுக்களை யெடுத்துக் காட்டித், 'தம்பி! இந்தப் பகுதியைப் படித்துப் பாருங்கள்' என்றார்கள். அவர்கள், கவியியற்றுவதிற்போலக் கவிச்சுவை புணர்வதிலும் பேர்பெற்றிருந்ததனால், அவர்கள் காட்டிய பகுதி சிறந்ததாகத் தான் இருக்குமென் றெண்ணி, அதனை — ஒரு முறையன்று — இரு முறை கவனமாகப் படித்துப்பார்த்து, 'நன்றாகத்தா னிருக்கிறது. ஆனால், நீங்கள் எடுத்துக்காட்டும்படியான அதிசயம் ஒன்று மில்லையே!' என்றேன். அவர்கள், 'இது கம்பராமாயணத்திற் சிறந்த பகுதியென்று பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்' என்றார் களே யன்றி, அதில் இன்ன இன்ன விசேட நயங்களிருக்கின்றன வென்று சொன்னார்களில்லை.

அப்பகுதியில், என்னவோ சில ஆழ்ந்த உட் கிடைப் பொருள்கள் இருத்தல் வேண்டும், இல்லாவிட்டால், அது சிறந்த பகுதியென வழங்கும் பிரபலம் பெற்றிராதென்று எண்ணி, இடையிடையே அப்பகுதியை ஊன்றிப் படித்து வந்தேன். உரையோடு கூடிய அயோத்தியா காண்டப் புத்தகங்கள் கிடைத்தவைகளிலெல்லாம் அப்பகுதிக்குக் கூறப்பட்டுள்ள உரைகளைப் பல முறை படித்துப்பார்த்தேன். பல வித்துவான்களிடம் அப்பகுதிக்குப் பொருள் கேட்கவுஞ் செய்தேன். இந்த முயற்சிகளால் நான் முதல் முதற் கண்ட சாதாரணமான பொருள்க ளன்றிப் புதுமையான பொருள்க ளொன்றும் தெரிந்தபாடில்லை. ஆயினும், அப் பகுதி

படிக்கப் படிக்க இனிமை குன்றாதிருந்ததனால், ஊடே ஊடே அதனைப் பொழுதுபோக்குக்காகப் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு சமயத்தில் 'சுற்றத்தார்' என்ற பாட்டின் உட்கிடைப் பொருள் திடீரெனப் புலப்பட்டது.

அப்பொருள் புலப்பட்டதோடு, 'அது, மிகவும் இனிமை யானது; நிச்சயமாகக் கம்பர் கருதியது. அதை, முன்னோர்கள், கண்டுதான், "சுற்றத்தார்" என்ற பாட்டுடன் தொடங்கும் பகுதி சிறந்த பகுதி யென்று சொன்னார்கள். பின்னோர்கள், அதன் உள்ளுறை புதையற் பொருளை உணராமல், "சிறந்த பகுதி" "சிறந்த பகுதி" யென்று கிளிப்பிள்ளைகள் போலச் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். முன் காலத்தில் அநேகர் அறிந்திருந்த அரும் பொருள், சில காலம் மறைந்திருந்த கிரகம் திரும்பத் தோன்றி னாற்போல, இப்பொழுது தோன்றியிருக்கிறது. இவ்வாறே, கம்ப ராமாயணம் முழுவதையும் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தால், கம்பர் காலத் தார் தெரிந்திருந்த அரும் பொருள்கள் மறைந்துபோனவை பல, திரும்பக் கண்டுபிடிக்கப்படலாம். "சுற்றத்தார்" என்ற கவி போன்ற இனிய கவிகளைத் தேர்ந்தெடுத்துத் திரட்டி அவற்றின் உரைகளை ஊன்றியுணர்ந்து தெளிவாகவும் எளிதாகவும் எழுதி வெளியிடல் வேண்டும்' என்ற எண்ணங்கள் தோன்றின. அந்த எண்ணங்களின் தூண்டுதலே, கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டும், உரையும், கதைத் தொடர்ச்சியும் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் வெளியாவதற்குக் காரணமாயிருந்தது. அந் நூல், இப்போது கம்பராமாயண சாரம் என்ற பெயருடன் வெளியிடப்படுகின்றது.

கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டின் முதற் பகுதி அடங்கிய 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகை வெளியான வாரத்தில், அப் பத்திரிகை எனக்குக் கிடைத்த பின்பு ஒரு தமிழ்க் கடிதம் வந்தது. அதன் விலாசத்தைப் பார்த்து, அது எனக்குத் தெரியாதார் யாரோ எழு தியதென் றெண்ணி, அதைத் திறந்து பார்த்தபோது, அது, அக் காலத்தில் எனக்கு அறிமுகமில்லாதவராய் ஸப் ஜட்ஜியா யிருந்த காலஞ்சென்ற ஜில்லா ஜட்ஜி C. V. கிருஷ்ணசாமி ஐயரவர்கள் தூத்துக்குடியிலிருந்து எழுதியனுப்பிய தென்று தெரிந்தேன். அதில், அவர்கள், 'நான், நேற்று இங்கே ஒரு சபையில் தலைமை வகித்துப் பேசியபோது, "ஷேக்ஸ்பீயரது இனிய கவிகள்"

(Beauties of Shakespeare) என்ற புத்தகம் போலக் கம்பராமாயணத்தின் இனிய கவிகளைத் தெரிந்தெடுத்துத் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட புத்தகம் இல்லையே என்று வருந்தி, இது வெளியாகும்படி அருளவேண்டு மென்று ஈசுரனைப் பிரார்த்தித்தேன். அந்தப் பிரார்த்தனை பயனடைந்தாற்போல, இன்று வந்த "செந்தமிழ்"ப் பத்திரிகையில் "கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டு" ஆரம்பிக்கப்பெற்றிருப்பதைக் கண்டு அதிசயமும் ஆனந்தமும் அடைந்தேன்' என்ற கருத்துப்பட எழுதியிருந்தார்கள். அந்த நிருபம், இந்த நூலுக்குச் சுபசூசகமாய், இது வித்தியா விநோதர்கள் விரும்பும் நூற்களுள் ஒன்று மென்ற எண்ணம் தோன்றச் செய்து ஊக்கம் உண்டாக்கியது. அவர்கள் காலஞ்சென்றதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன் எனக்கு அனுப்பிய நிருபத்தில் 'கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டு'த் தொடங்கி நெடுங்காலமாகியும் முடியவில்லையே என்ற மனவருத்தம் இருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். அவர்களுக்கு இந் நூலின் பிரதியை அனுப்பும் பாக்கியம் எனக்கு இல்லாமற்போனது, என் மனக்குறைகளுள் ஒன்று.

கம்பராமாயண சார நோக்கம்

அளவிறந்த சிறப்புடையதாய் அரிய இனிய அறிவாகரமான கருத்துக்கள் நிரம்பிய கம்பராமாயணம் மற்றெந்தத் தமிழ் நூலினும் விரிவாயிருத்தலால், கற்றோருள்ளேயே மிகப் பலர் அதனை முழுதும் படியாராய் அதனிற் சிறந்த பகுதிகளென்று பிறர் சொல்லக்கேட்ட சில பகுதிகளை மட்டும் படித்து விட்டுவிடுவதும், மேற்கொண்டு படித்தால், அப்பகுதிகளையே திரும்பத் திரும்பப் படிப்பதும் வழக்கமென்பது தெரிந்த விஷயம். ஆதலால், கம்பராமாயணத்தை விரிவஞ்சி முழுதும் படியாத கற்றோரும் மற்றோரும் அதன் இனிமையான பகுதிகள் முழுவதையும் கற்று அறிந்து ஆனந்தித்துப் பயனடையும்படி கருதினேன். அக் கருத்து நிறைவேறுமாறு சேற்றூர்ச் சமஸ்தான வித்வான் மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயரவர்கள், திருநெல்வேலி ஹிந்து கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதராகவும் நமது சக்கரவர்த்தி இளவரசராக விருந்தபோது நேராக அளித்த கில்லத்துப் பரிசு பெற்றவராகவும் இருந்த காலஞ்சென்ற மே. சொ. சுப்பிரமணியக் கவிராயரவர்கள் ஆகிய இவர்கள் உதவியுடன் ஆராய்ந்து என் சிற்றறிவுக்குப் பல

வகையிலும் சிறந்தனவாகத் தோன்றிய பகுதிகளைத் தெரிந்தெடுத்துத் தொகுத்து உரையும் கதைத் தொடர்ச்சியும் சேர்த்து 'கம்பராமாயண சாரம்' என்று பெயரிட்டு வெளியிடலானேன். இதன் அளவு 'நைடதம்' 'பிரபுலிங்க லீலை' போன்ற காவியங்களின் அளவுக்கு அதிகமாயிராது. குறுகிய குறளையே 'நானூறு குறள்' 'நூறு குறள்' எனக் குறுக்கி வெளியிடும் இக் காலத்தில் விரிந்த கம்பராமாயணத்தைச் சுருக்கிக் கம்பராமாயண சாரம் என வெளியிடல் மிகையாகாது.

'தெய்வப் புலமைக் கம்பநாட்டாழ்வார் திருவுளமகிழ்ந்து திருவாய்மலர்ந்தருளிய கவிகள் யாவும் இனியவைகளே யன்றோ? அவ்வாறாக, அவற்றுள்ளே சிலவற்றை மட்டும் இன்கவிகளெனக் கொள்ளலாமோ?' எனில், கூறுகின்றேன். கம்பராமாயணப் பாட்டுக்களெல்லாம் சுவர்ணாபரணங்க ளென்னலாம். அவற்றுள்ளே பல, தனித் தங்க நகைகளெனவும், வேறு பல, ஒன்றும் பலவுமான இரத்தினங்கள் இழைத்த பொற்பூண்களெனவும் புகலலாம். பின்னையவற்றுள்ளே சில, அருமையினும் அருமையான மதிப்பில் அடங்காத ஒளி மிகுந்த பெரு மணிகள் இழைக்கப் பெற்றுப் பேரழகு வாய்ந்தனவாய்க் கழிபெருவகை விளைவிக்கும் கனக ரத்தின பூடணங்களென்று கழறலாம். அன்றியும், கம்பராமாயணம் முழுதும் தேம்பாகெனவும் அதனிற் காணப்படும் விசேட இனிமையுள்ள கவிகள், அப்பாகிலே விளைந்து திரண்ட கற்கண்டு மணிகளெனவுங் கூறலாம். ஆதலால் யான் தெரிந்தெடுத்துத் திரட்டிய கவிகள் மிக இனியவையென்று கொள்ள வேண்டுமே யன்றி மற்றைக் கவிகள் இனியவை அல்லனவெனக் கருதலாகாது. கற்பனை, சமத்காரம், அலங்காரம், நவரசம், சொன்னயம், பொருணய முதலிய பல நலங்களுள் ஒன்றோ பலவோ பொதிந்து மனத்தை மகிழ்விக்கும் கவித்துவ சத்தி மிகுத்து விளங்குங் கவிகள், சிறந்த நீதி, உயர்ந்த ஞானம், முதிர்ந்த பத்தி, பிரபலமான உலக வழக்கு இவைகளை இனிது போதிக்கும் கவிகள், என என் அறிவுக்குத் தோன்றிய கவிகளை இந் நூலிலே சேர்த்திருக்கின்றேன்.

தனியாக நின்று இனிமை பயக்கும் கவிகளல்லாமல், அவ்வச் சந்தர்ப்பத்தில் தொகுதியாக நின்று இன்பம் விளைக்கும் தொடர்பான கவிகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு தனித்தும்

தொடர்ந்தும் இன்பம் தரும் கவிகள் இன்ன சந்தர்ப்பத்திற் கூறப் பட்டவைக ளென்று தெரிந்தாலொழிய, அக் கவிகளின் பொருள் முழுதும் நன்கு புலப்படாதாதலால், அவற்றின் இடையே உள் ளனவும் இந்நூலில் சேர்க்கப்படாமல் விடப்பட்டனவுமான கவி களில் கூறப்பட்டுள்ள கதையை மேற்குறித்த தனி இன்கவிகள் தொடர் இன்கவிகளுக்கு இடையே சுருக்கமாக எழுதிச் சேர்த் திருக்கின்றேன், ஆகவே, பாட்டுக்களின் பொருளும் இச் சுருக்க மும் சேர்ந்து கம்பராமாயண கதாசாரமாகும். இது, பாட்டுக்கள் குறிப்புரைகள் விசேடவுரைகளை விட்டுவிட்டு இந் நூலை வரிசை யாக வாசிப்போருக்குப் புலப்படும். மேற் கூறிய, சிறப்பாக இனிமையான கவிகளல்லாத இனிய கவிகளின் கருத்துக்கள், கதைத் தொடர்ச்சியுள் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந் நூலிலுள்ள கவிகளின் பொருளைச் செய்யுட் பயிற்சி மிக் காரே யன்றி அப்பயிற்சி சிறிதே உடையாரும், அஃது ஒன்றும் இல்லாதாரும் எளிதாக அறிந்து ஆனந்திக்கும்படி அவ்வப் பாட் டின் கீழே கூடிய அளவு விளக்கமான பொருள் எழுதப்பட்டிருக் கின்றது. பாட்டின் முக்கியமான கருத்து நன்கு விளங்குதற்கு இடையூறாய் அவசியமில்லாத அடைமொழிகள் போன்ற பாட்டுப் பகுதிகளுக்கு உரை யெழுதாமல் விடப்பட்டும் பாட்டில் இல்லை யாயினும் பொருள் விளக்கத்துக்கு அவசியமான சொற்களும் தொடர்களும் வருவிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றன. பொருளின் கீழ் அரும்பத வுரை, இலக்கணக்குறிப்பு முதலியவை யடங்கிய குறிப் புரையும், அதன் கீழ், பொருளில் அமையாத கவி நயங்களை விவ கரித்து விவரிக்கும் விசேட வுரையும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

பாட்டுக்களைப் படித்து அவைகளின் பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளப் போதிய கல்விப்பயிற்சியில்லாராயினும் வசனத்திலுள்ள அதி நுணுக்கமான விஷயங்களையும் கிரகித்துக்கொள்ளத்தக்க மதி நுட்பமும் கவிக் கருத்துக்களை விளங்கக் கூறினல் அவற்றைக் கவிஞர்போலவே சுவைத்து ஆனந்திக்கும் ரச உணர்ச்சியுமுள்ள விவேகிகள், இந் நூலில் கவிகளின் பொருள் விசேடவுரை கதைத் தொடர்ச்சியாகிய வசனப் பகுதிகளை வாசித்தலால், (கம்பராமா யணக் கருத்துக்களைச் செய்யுட் பயிற்சி மிக்கார் கவிமூலமாக அறிந்து ஆனந்திப்பதுபோல) கதைச்சாரமும் கற்பனை வருணனை

முதலிய நயங்களும் நன்கு விளங்கக் கண்டு களிப்பார்களென்று கருதுகிறேன்.

இந் நூலில், யான் இராமனது குணங்களை விதந்தெடுத்துக் கூறியுள்ள பல பகுதிகளைப் பொதுவாகவும், இராமன் வாலியை மறைந்து நின்று கொன்ற செயல் சம்பந்தமாக விவகரித்திருக்கும் வாலிவத நியாயப் பகுதியைச் சிறப்பாகவும் நோக்கினோர் சிலர், யான் எழுதியுள்ள 'இராமாயண உள்ளுறை பொருளென்னும் தென்னிந்திய சாதி வரலாறு'* என்ற நூலில் கூறியிருக்கிற இராமனைப் பற்றிய குற்ற விவரணத்தோடு இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ள குண விவரணம் முற்றும் மாறுயிருப்பதற்குக் காரணம் வினவினர். அவ்வினு, வேறு பலர் மனத்தும் எழலாம். இராமாயண உள்ளுறை பொருளில், ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை, சரித்திர முறையாக, இராமாயணத்தை ஆராய்ந்து இராமனைப்பற்றிக் கூறியதை யான் அறிந்தபடி விளக்கினதுபோல, இந்நூலில், கம்பர், சமய முறையாக, இராமனைப்பற்றிக் கூறியவைகளை என் அறிவுக்கு எட்டினமட்டும் விளக்கியிருக்கின்றேன்.

வேறு சிலர், 'மத போதனை யென்ற வியாசத்தால், ஆரியர் தங்களுக்குத் திராவிடரைத் தாழ்த்தி அடிமைப்படுத்துதற்குக் கருவியாகச் செய்தது ராமாயணம். அதனைப் பிரபலப்படுத்தும் எந்த முயற்சியும் ஆரியருக்கு உபகாரமும் திராவிடருக்கு அபகாரமும் செய்வதாம்' என்ற கருத்துப்பட எழுதி, யான் இந் நூலை எழுதாது விடுவதே தக்கதெனக் குறிப்பித்தனர். யான், மதம் சாதி முதலியவற்றை மனத்துட் கொள்ளாமல், கவித்துவம் ஒன்றையே கருதி, கம்பர் கவி நயங்களுள் யான் கண்டவற்றை ஏனையோர்க்குத் தெரிவித்து இன்புறுத்தும் ஒரே நோக்கத்துடன் இந்நூலை எழுதலானேன். †

சரித்திரவாயிலாக, முன்னிருந்த மதங்கள் சாதிகள் இறந்தொழிந்ததை யறிந்திருக்கின்றோம். கவித்துவமோ, என்றும்

* The Tamilian Antiquary No. 2, A Critical Review of the Story of the Ramayana & An Account of the South Indian Castes by Mr. V. P. Subramania Mudaliar, published in 1908 by 'The Tamilian Archaeological Society' and republished of late, by the South India Saiva Siddhanta Publishing Society.

† இக்குறியிட்ட பாரா புதிதாகச் சேர்க்கப்பெற்றது.

இறவாததென்பது கூறவேண்டியதில்லை. ஹோமர் என்ற கிரேக்க மகாகவியின் மதம் ஒரு தனி உபாசகனும் இல்லா தொழிந்தும், அவர் மொழி பேச்சுவழக்கில்லா தழிந்தும், பல்லாயிர வருடங் கழிந்த இக்காலத்தும், அவருடைய காவியங்கள், அவற்றிலுள்ள கவிநயங்களுக்காக, அளவிறந்த அருங்கலைவிநோதர்களால் பயிலப் பெற்று வருகின்றன. அவ்வாறே, 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தெய்வமும்' என்று திருமூலர் கூறுமாறு, எல்லா மனிதரும் சவர்ணர் அவர்ணர் என்ற பாகுபாடின்றி ஏகவர்ணராய், எல்லா மதத்தினரும் தெய்வம் ஒன்றே என்பது தெரிந்து சர்வ சமய சமரச பாவனையுடையவராகும் அதிதூரமான எதிர்காலத்தும், கம்பராமாயணம், அதனிலுள்ள அசாதாரண அதியற்புத காம்பீரிய கவித்துவ சாதுரியம் காரணமாகப் பயிலப்பெற்று இறவாது நிலைநிற்பதாம். *

மதவுணர்ச்சி அல்லது சாதியுணர்ச்சி அல்லது இரண்டு உணர்ச்சியும் காரணமாகச், சிலர், சீவகசிந்தாமணியையும், சிலர், கம்பராமாயணத்தையும் வெறுத்து விலக்குவது, சேரர், பாண்டியர் பகைவரென்ற உணர்ச்சியினால் பாண்டிநாட்டு முத்தையும், பாண்டியர், சேரர் பகைவரென்ற உணர்ச்சியினால் சேர நாட்டுச் சந்தனத்தையும் வெறுத்து விலக்கினாற் போலும். *

அவையடக்கம்

கம்பராமாயண சாரத்திலே சேர்த்தற்குரிய சில கவிகளின் நயம் எனக்குப் புலப்படாமையால், அவைகள் சேர்க்கப்படாமல் விட்டிருக்கலாம்; அவ்வாறே சேர்த்தற்குரிய நயம் இல்லாதவைகள் சில, எனது பகுத்தறிவுக் குறைவாற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்.

பொதுவாக, எல்லா நூல்களும், விசேடமாகக் கம்பராமாயணம் போன்ற ஆழமுடைய நூல்களும் படிப்பவரது இயற்கை அறிவு, கல்வி அறிவு, கேள்வி அறிவு, ஆராய்ச்சி அறிவு, அநுபவ அறிவு இவைகளுக்குத் தக்கவாறு பொருள் புலப்படுவனவாம். ஆதலால், யான் எழுதிய உரை, என் அறிவளவேயாய்ப் பல சிறந்த பொருள்களை விட்டிருத்தலும் அநேக பொருள்களைத் தப்பாகக் கொண்டிருத்தலும் இயல்பே. குற்றங்களை நீக்கிக் குறைகளை நிரப்பிக்கொள்ளுமாறு அறிஞரை வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

* இவ்வடுக்குறியிட்ட பாராக்கள் புதிதாகச் சேர்க்கப்பெற்றவை.

இந் நூலிலே தகுதியின்றிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்ற தனி இன் கவிகளும் தொடர்ச்சிப்பட்ட இன் கவிகளும் இவை இவை என்றும், தகுதி யிருந்தும் சேர்க்கப்படாது விடப்பட்டவை தனிக் கவியினத்தில் இன்னவை இன்னவை, தொடர் கவியினத்தில் இன் னின்னவை என்றும் காரணத்தோடு காட்டியும், பொருள் அரும் பதவுரை விசேட வுரைகளில் உள்ள குற்றங்கள் இவை, குறைகள் இவை யென்று விளக்கியும் தயைசெய்து தெரிவிக்கும்படி அறி ஞரை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

நன்றியுரை

இந் நூலுக்கு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் 'செந்தமிழ்'த் திங்கள் வெளியீட்டில் தாராளமாக இடம் அளித்தும், யான் வேண்டிக்கொண்ட காலங்களில் திருத்தங்கள் குறிப்பித்தும் உத வினவரான 'செந்தமிழ்'த் தலைமை யாசிரியர் திருநாராயணையங்கா ரவர்களுக்கும், உதவி யாசிரியர் T. K. ராமாநுஜையங்காரவர் களுக்கும், இந் நூலில் பால காண்டத்தைக் கவனித்துப் படித்து பல குறிப்புக்கள் எழுதி யுதவியிருக்கின்ற வண்ணார்பேட்டை வக்கீல் T. K. சிதம்பரநாத முதலியாரவர்கள், B. A., B. L., (Ex-commissioner, H. R. E. Board), அந்தக் காண்டத்தி லும் அயோத்தியா காண்டத்திலுமுள்ள சில கவிகளுக்கு விசேட வுரை வரைந்து உபகரித்த தூத்துக்குடி கவிராஜ பண்டிதர் ஜெக வீர பாண்டியன் அவர்கள், ஆகிய இருவருக்கும், இக் காண்டத் தைச் செவ்வையாக அச்சிடுதற்கான முறைகளைக் குறிப்பிட்டும் பாட்டுப் பகுதிகளுக்கும் வசனப் பகுதிகளுக்கும் தலைப்புக்கள் எழுதியும் மற்றையோருடன் புரூபுகள் திருத்தியும் உதவிய தூத்துக்குடி டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்சிப் V. T. பழனியப்ப முதலியார், B. A., B. L., அவர்களுக்கும், புரூபுகள் திருத்தி உபகரித்த ராதா புரம் டிப்டி தாசில்தார் T. M. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் அவர்கள், B. A., தூத்துக்குடி வக்கீல் A. ராமமூர்த்தி ராவ் அவர்கள் B. A., B. L., சென்னைச் சர்வகலாசாலை ரீடர் S. வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள், B. A., B. L., அக்கலாசாலை ஸீனியர் லெக்சரர் R. P. சேதுப்பிள்ளையவர்கள், B. A. B. L., ஆகியவர்களுக்கும் எனது நன்றியறிவு பெரிதும் உரியதாயுள்ளது.

இப் புத்தகத்தை மிக்க சிரத்தையோடு பதிப்பித்து, அரும் பத அகராதி, பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி முதலியவைகளைச் சித்தஞ்செய்து பல வகையிலும் செவ்வையுறச் செய்த பதிப்பாசிரியர் வக்கீல் M. P. S. துரைசாமி முதலியார், B. A., B. L., அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த வந்தனங்கள் உரியன.

இந்நூல், 'செந்தமிழ்'ழில் வெளியாகி வருவதை அப்போதப்போது பார்த்து மகிழ்ச்சியுற்ற அமையங்களில் அம்மகிழ்ச்சியை எனக்குத் தெரிவித்து ஊக்கமூட்டிய உபகாரத்துடன் முகவுரையளிக்கும் பேருபகாரமும் புரிந்துள்ள மஹாமஹோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர் சாமிநாதையரவர்களுக்கும், ஆங்கில முகவுரை அளித்து உதவிய சுவாமி விபுலாநந்தஜி மகராஜ் B. Sc. (LOND.) அவர்களுக்கும் யான் மிக்க கடப்பாடுடையேன்.

இந்நூலை உரிமையாக அங்கீகரித்தருளிய திருப்பனந்தாள் மடத்துத் தலைவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான் சுவாமிகளவர்களுக்கு எனது அத்தியந்த வந்தனம் உரியதாகின்றது.

இந் நூலைத் தங்கள் வெளியீடாக வெளியிட்ட சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாருக்கும், இதனை நன்கு பதிப்பித்த ஹிலால் பிரஸ் அதிபரவர்களுக்கும் எனது நன்றியறிவைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

வெள்ளகால் P. O.
தென்காசித் தாலூகா.

வே. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்

துணை நூற்பட்டி*

1. பாலகாண்டம் :— இராமசுவாமி நாயுடு உரையுடன், சர்வசித்துஸு.

2. ,, அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை, த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை அரும்பதவுரையுடன், காலயுக்திஸு.

3. ,, வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சார்யர் உரையுடன், அட்சயஸு.

4. ,, சுருக்கம் :—வ. வெ. சுப்பிரமணிய ஐயர் அரும்பொருள் விளக்கத்துடன், 1917 கி. பி.

5. அயோத்தியா காண்டம் :—வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சார்யர் உரையுடன், விபவஸு (1928).

6. ,, சண்முகம் பிள்ளை உரையுடன், 1919.

7. ,, சுப்பராய செட்டியார் உரையுடன், 1904.

8. ,, சேஷ சாஸ்திரியார் உரையுடன், ஸர்வதாரிஸு.

9. ஆரணிய காண்டம்:— எம். ஆர். கந்தசாமிக் கவிராயர், எஸ். வெங்கடராயலு நாயுடு, உரையுடன், 1900.

10. ,, வை. மு. சடகோபராமானுஜாச்சாரியார், சே. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் உரையுடன், ப்லவங்கஸு.

11. கிஷ்கிந்தா காண்டம்:— ஷை இருவர், வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சார்யர் உரையுடன், விரோதிக்ருத்ஸு.

12. ,, பண்டித சவரிராயர், பால ஸரஸ்வதி கிர்ஷ்ணமாச்சாரியார், மூலமும் பாட பேதங்களும்.

* பாட்டுக்களின் பாட நிர்ணயத்திற்கும் பொருள் காணுதற்கும் உதவிய நூல்களின் விவரணம். (Bibliography.)

13. சுந்தர காண்டம் :— வி. கோவிந்தப் பிள்ளை உரையுடன், விளம்பி௵.

14. ,, வை. மு. சடகோபராமாநுஜாச்சாரியார், சே. கிருஷ்ணமாச்சாரியார், வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சார்யர், உரையுடன், ரக்தாக்ஷி ௵ (1924).

15. ,, ஷை இரண்டாம் பதிப்பு, ஆங்கீரஸ ௵ (1932).

16. ,, பண்டித பி. ஆர். கிருஷ்ணமாச்சார்யர், மூலம், கதைச் சுருக்கம், ஆங்கில முகவுரையுடன், ஸ்ரீவாணி விலாசம் பிரஸ், (1907).

17. யுத்த காண்டம் :— வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சார்யர் உரையுடன், இரண்டு பகுதிகள், ஆங்கீரஸ௵ (1932).

18. கம்பராமாயண அருங்கவி விளக்கம்:— கவித்தலம் துரைசாமி மூப்பனார், சர்வதாரி௵.

19. ஏழுகாண்டமும் மூலம் மட்டும்:— அ. கந்தசாமி முதலியார், தாது, இரத்தாட்சி.

20. ,, அ. சுந்தரநாத பிள்ளை, 1911, இரண்டு பகுதிகள்.

21. ,, அ. இரங்கசாமி முதலியார், 1914, இரண்டு பகுதிகள்.

22. வால்மீகி ராமாயண வசனம்:— பண்டித நடேச சாஸ்திரியார் மொழிபெயர்ப்பு.

23. கம்பராமாயண ஓலைச்சுவடி:— திருநெல்வேலிக் கவிராயர் வீட்டுப் பிரதி.

மேற்கோள் விளக்கம்

அ. கு.	அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை : பாலகாண்டம்
இ. நா.	இராமசுவாமி நாயுடு : பாலகாண்டம்
உரி. நி.	உரிச்சொல் நிகண்டு
ஐங்குறு.	ஐங்குறுநூறு
ச. அ.	சங்க அகராதி
சிந்தா.	சிந்தாமணி
சூடா.	சூடாமணி நிகண்டு
த. அ.	தமிழ் அகராதி
த. பெ. அ.	தமிழ்ப் பெயர் அகராதி
து. மூ.	துரைசாமி மூப்பனார் : கம்பராமாயண அருங்கவி விளக்கம்
நாலடி.	நாலடியார்
பத்துப்பா.	பத்துப்பாட்டு
பரிபா.	பரிபாடல்
பிங்கல.	பிங்கல நிகண்டு
புற. நா.	புறநானூறு
புறப். வெண். மா.	புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
மணிமேகலை	மணிமேகலை
திரு. ச.	திருமயிலை சண்முகம் பிள்ளை : அயோத்தியா காண்டம், உரையுடன்
வை. மு. கோ.	வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சார்யர் : அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிஷ்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், உரையுடன்
சோ. சு.	சோடசாவதானம் சுப்பராய செட்டியார் : அயோத்தியா காண்டம், உரையுடன்
பெருங்கதை	பெருங்கதை
இ. அ.	இலக்கியச்சொல் அகராதி
குறள்	திருக்குறள்
நான்மணிக்கடிகை	நான்மணிக்கடிகை
கந்தபு.	கந்தபுராணம்
திருவாச.	திருவாசகம்
கலி.	கலித்தொகை
நைடதம்	நைடதம்

குற்றாலத் தலபுராணம்	திருக்குற்றாலத் தலபுராணம்
திருமுருகாற்றுப்படை	திருமுருகாற்றுப்படை
திருவிளையாடற்புராணம்	திருவிளையாடற் புராணம்
மு. ரா. க.	மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர்
க. ரா. சா.	கம்பராமாயண சாரம்
திருமூலர்	திருமூலர்
சிங்கை வெண்பா	சிங்கை வெண்பா
திருவேங்கடமாலை	திருவேங்கடமாலை
குமரகுருபரர்	குமரகுருபரர்
திரிகூடராசப்பக் கவிராயர்	திரிகூடராசப்பக் கவிராயர்
நளவெண்பா	நளவெண்பா
கலிங்கத்துப்பரணி	கலிங்கத்துப்பரணி
தணிகைப்புராணம்	தணிகைப்புராணம்
நன்னூல்	நன்னூல்
நீதிநெறி விளக்கம்	நீதிநெறி விளக்கம்
சுவர்க்கநீக்கம்	சுவர்க்கநீக்கம்
சீவகசிந்தாமணி	சீவகசிந்தாமணி
தாயுமானவர்	தாயுமானவர்
'தமிழர் நேசன்'	'தமிழர் நேசன்'
கோயிற்புராணம்	கோயிற்புராணம்
மகாவாக்கியம்	மகாவாக்கியம்
வீரசோழியம்	வீரசோழியம்
பதிற்றுப்பத்து	பதிற்றுப்பத்து
வால்மீகி ராமாயண வசனம்	வால்மீகி ராமாயண வசனம்
பெரும்பாணாற்றுப் படை	பெரும்பாணாற்றுப் படை
வில்லி பாரதம்	வில்லி பாரதம்
சேக்கிழார் (தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்)	சேக்கிழார் (தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்)
கம்பர் (தனிப்பாடல்)	கம்பர் (தனிப்பாடல்)
தொல்காப்பியம்	தொல்காப்பியம்
திருக்கோவையார்	திருக்கோவையார்
சாகுந்தலம்	சாகுந்தலம்
அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ்	அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ்
நாம. நிக.	நாம தீப நிகண்டு
அகலிகை வெண்பா	அகலிகை வெண்பா
தென்னிசன்	தென்னிசன் (Tennyson)
Paradise Lost	Paradise Lost

படல அட்டவணை

கம்பராமாயண சாரம்

சுந்தர காண்டம்

கம்பராமாயண சாரம்

சுந்தர காண்டம்

[மற்றைய காண்டக் கதைகளினும் அழகான கதையைக் கூறுவது; இராமனது திருமேனி அழகைக் கூறுவது; சுந்தரன் என்னும் பெயரையுடைய அனுமான் செயல்களைக் கூறுவது என இக்காண்டத்திற்குப் பலர் பலவாறு பொருள் கூறுவர்]

1. கடல் தாவு படலம்

[இலங்கை சேருமாறு அனுமான் கடலைத் தாவிச் சென்றதைக் கூறுவது]

கடவுள் வாழ்த்து

அலங்கலிற் றோன்றும் பொய்ம்மை யரவெனப் பூத மைந்தும்
விலங்கிய விகாரப் பாட்டின் வேறுபா டுற்ற வீக்கம்
கலங்குவ தெவரைக் கண்டா லவரென்பர் கைவி லேந்தி
இலங்கையிற் பொருதா ரன்றே மறைகளுக் கிறுதி யாவார்

கொண்டுகூட்டு * : *அலங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை அரவு என, எவரைக் கண்டால், பூதம் ஐந்தும் விலங்கிய விகாரப்பாட்டின் (ஆகிய சராசர) வேறுபாடு உற்ற வீக்கம் கலங்குவது, மறைகளுக்கு இறுதியாவார் (ஆகிய) அவரே கைவில் ஏந்தி இலங்கையில் பொருதார் என்பர்.*

பொருள்: *உண்மைப் பொருளாகிய மாலையை உள்ளபடி கண்டால், முன் அம் மாலையால் தோன்றிய தோற்றப் பொருளாகிய பாம்பு காணப்படாது நீங்குதல் போல, உண்மைப் பொருளாகிய எவரைக் கண்டால், அவரால் தோன்றிய தோற்றப் பொருளாகிய பிரபஞ்சம் காணப்படாது நீங்குமோ, வேதாந்தப் பொருளாகிய அவரே இலங்கையில் இராக்கதரோடு போர் செய்தார் என்பார்கள் பெரியோர்.*

---

* *அந்நுவயம - உரைமுறை - வசன நடை* (Prose order).

அலங்கல் - பூமாலை. உற்ற - மிகுந்த. வீக்கம் - மிகுதி. அன்று, ஏ, அசைகள்.

'அலங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை அரவு, (அலங்கலை உள்ளபடி கண்ட மாத்திரத்தில், காணப்படாதொழிதல்) என' என்று, 'அரவு' என்பதற்குப் பின் 'என' என்பதற்கு முன் பல சொற்களை வருவித்துப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு பொருள் விளக்கத்துக்குத் தடையின்றிக், கூறாது விடக்கூடிய சொற்களைக் கூறாது விடுதலைக் கம்பராமாயணத்திற் பல இடங்களிற் காணலாம். இதற்கோருதாரணமாகக் க. ரா. சா. பால காண்டம் 'குருவின்' என்ற 42-ம் பாட்டைப் பார்க்க.

மாலை மாயைக்கும், மாலை காரணமாகத் தோன்றும் பாம்பு மாயை காரணமாகத் தோன்றும் பிரபஞ்சத்துக்கும், மாலையைப் பாம்பாகக் காணும் (சூரியன் ஒளி தோன்றாத) காலம் மாயையைப் பிரபஞ்சமாகக் காணும் (ஈசுவரன் அருள் தோன்றாத) காலத்துக்கும், காண்போன் ஆன்மாவுக்கும், சூரியன் ஈசுவரனுக்கும், சூரியன் ஒளி ஈசுவரன் அருளுக்கும், சூரியன் ஒளியால் மாலையை உள்ளபடி அறிதல் ஈசுவரன் அருளால் மாயையை உள்ளபடி அறிதலுக்கும், மாலையை உள்ளபடி அறியவே அது காரணமாகத் தோன்றிய பாம்பு காணப்படாதொழிதல் மாயையை உள்ளபடி அறியவே அது காரணமாகத் தோன்றிய பிரபஞ்சம் காணப்படாதொழிதலுக்கும் ஒப்பு என்று உவமான உவமேயங்களை விரித்துணர்ந்துகொள்க.

பிரபஞ்சத்திற்கு மூலமாயிருக்கும் மாயை பிரகிருதி என்றும் கூறப் படும்.

நமக்குப் புலப்படும் பிரபஞ்சத்துக்கு முதற்காரணமான மாயை சட மாதலால், தானே தொழிற்பட மாட்டாத அதனினின்றும் பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிப்பவர் 'ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு' என்றவாறு ஈசுவரனென்பது பற்றி 'அவரால் தோன்றிய தோற்றப் பொருளாகிய பிரபஞ்சம்' என உரையிற் கூறப்பட்டது.

மாலையை வியவகாரிக உண்மைப் பொருளாகவும் மாயையைப் பாரமார்த்திக உண்மைப் பொருளாகவும் கொள்க.

'(நிலம் நீர் தீ காற்று வானம் ஆகிய) பஞ்சபூதங்களும் (தனிப் பொருள்களாக உள்ள தன்மை நீங்கித் தம்முட் கலப்புற்றுத் தம் தனி நிலையினின்று) மாறிய மாறுபாட்டினால் (ஆகிய சராசர) பேதங்கள் மிகுந்த மிகுதி' என்ற பொருள் உள்ள 'பூதம் ஐந்தும் விலங்கிய விகாரப்பாட்டின் வேறுபாடு உற்ற வீக்கம்' என்பது, அண்டகோடிகளடங்கிய பிரபஞ்சத்தைக் குறித்தது.

மாலையில் தோன்றும் பாம்பு, தோற்றத்தில் உள்ளதாய், உண்மையில் இல்லாததாதல்பற்றிப் 'பொய்ம்மை அரவு' எனப்பட்டது.

'மா யானையைக் காண்போர், அது எப்பொருளால் ஆக்கப்பட்டதோ, அப்பொருளாகிய மரத்தைக் காணார்; மரத்தைக் காண்போர், அதனால் ஆக்கக் கூடிய யானையைக் காணார்; அவ்வாறே, பாராதி பூதபரிணாமமான பிரபஞ் சத்தைக் காண்போர் அதன் காரணமாகிய பரம்பொருளைக் காணார்; பரம் பொருளைக் காண்போர் அதன் காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தைக் காணார்' என்று பொருள்படும்,

> மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
> மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
> பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
> பரத்தில் மறைந்தது பார்முதற் பூதம்

என்ற திருமந்திரப் பாட்டுடன் இப்பாட்டு ஒருவாறு கருத்தொத்திருத்தல் காண்க.

இந்தியாவினின்று இலங்கைக்குத் தூத்துக்குடி வழியாகச் செல்வோர், இடையே உள்ள ஒரு தீவைக் கடக்கும்வரையும் இந்தியாவைக் காண்கின் றன ரென்றும், இலங்கையைக் காண்கின்றில ரென்றும், அத்தீவைக் கடந்த மாத்திரத்தில் அவர்களுக்கு இலங்கை தோன்ற, இந்தியா மறைந்துவிடுகின்ற தென்றும் சொல்லப்படுவதும் மேற்கூறிய கருத்துக்குத் துணையா யிருத்தல் காண்க.

ஆன்மா, பிரபஞ்ச முகமாகிப் பிரபஞ்சப் பற்று (அதாவது பிரபஞ்சப் பொருள்களில் அவா) உடைமையே,

> அவாஎன்ப எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
> தவாப் பிறப்பீனும் வித்து

என்றவாறு, பிறப்புக்குக் காரணம்; அதுபோல, ஆன்மா பரம்பொருள் முக மாகிப் பரம்பொருட் பற்றுடைமையே பிறப்பு நீங்குதற்குக் காரணம் என்ற கருத்தை இப்பாட்டு விளக்குதல் கவனிக்கத்தக்கது.

மெய்ப்பொரு ளல்லாத பிரபஞ்சத்தை மெய்ப்பொரு ளென்று மயங்கு தலால் பிறப்பு உண்டாதலும் மெய்ப்பொரு(ளாகிய கடவு)ளை அறிதலால் அம்மயக்கமும் பிறவியும் ஒழிதலும் கூறுதலால், இப்பாட்டு,

> பொருள் * அல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரும்
> மருளான் † ஆம் மாணாப் பிறப்பு

என்ற குறட் கருத்தைத் திருட்டாந்த முகத்தால் தெளிவித்தல் தெரிக.

---

* பொருள் - மெய்ப்பொருள்.

† மருள் - மயக்கம்; மருள், மயக்கம், விபரீத உணர்வு, திரிபுணர்ச்சி என் பவை ஒரு பொருள் குறித்தவை.

உயிர், ஈசுரன், உலகம் என்ற முப்பொருள்கள், என்றும் உள்ள மெய்ப் பொருள்களென்னுங் கொள்கை, சைவ வைஷ்ணவர்க்குப் பொது. ஆதலால் மேலே, பிரபஞ்சம் என்ற உலகத்தைப் பொய்ப்பொருளென்றது ஸ்தூலப் பிரபஞ்சத்தைக் குறித்தென்க. ஸ்தூலப் பிரபஞ்சம் அழிதலாவது அது முன் னிருந்த சூக்கும நிலையை யடைதலென்றும், ஸ்தூலப் பிரபஞ்சம் சூக்குமப் பிரபஞ்சத்தி லொடுங்கச் சூக்குமப் பிரபஞ்சம் மூலப் பகுதியில் ஒடுங்கி இறுதியாகச் சர்வ வியாபகப் பொருளாகிய பரத்தி லொடுங்கிய நிலையைப் 'பரத்தில் மறைந்தது பார் முதற் பூதம்' என்பது குறித்த தென்றும் மேற் கூறிய கொள்கையுடையார் கூறுவர்.

'மாலையினிடத்தில் உண்டாகின்ற பாம்பு என்ற பொய்யாகிய எண் ணம் போல (விபரீத புத்தியை உண்டாக்குவதும்) பஞ்சபூதங்களும் தனித் தனியே யிருக்கும் தம் தன்மையை விட்டு மாறி ஒன்றாகச் சேர்ந்ததனாலான தும் (இருத்தல், பிறத்தல், பருத்தல், வளர்தல், தேய்தல், அழிதல் என்ற உட லுக்குண்டாகின்ற அறுவகையாக) விகாரப்படுதலை யுடையதும் (தேவர், மனிதர், விலங்கு, தாவரம் என்னும் பாகுபாடு பொருந்தியதுமான மிக்க பிறப்பு எவரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் ஒழிந்துவிடுமோ, வேதங்களின் முடி வான உபநிடதங்களிற் கூறப்படுகின்ற பொருளா யிருப்பவராகிய அக் கட வுளே இலங்கையிற் (சென்று அரக்கருடன்) போர் புரிந்து அவரை வென் றவராவர் என்று சொல்வார் (தத்துவ ஞானிகள்)'* என்று இப்பாட்டுக்குப் பொருள் கூறப்பட்டிருப்பது காண்க.

இப்பாட்டிற் கூறிய மயக்கக் காட்சிபோல, அடுத்த பாட்டில், கடலைக் கடக்கப் பேருருவங்கொண்ட அனுமான் பொன்னுலகமாகிய தேவ லோகத்தைக் கண்டபோது, அது பொன்னுடான இலங்கையோ என்று சந்தேகித்தற் கேதுவான மயக்கக் காட்சி கூறப்பட்டிருத்தல் கவனிக்கத் தக்கது. அம்மயக்கக் காட்சிக்கு இம்மயக்கக் காட்சி தோற்றுவாய் செய் தது போலும். (க)

அனுமான் கால்களை ஊன்ற, மகேந்திர மலையிலுண்டான நிகழ்ச்சிகள்

2. வன்றந்த வரிகோ ளுகம் வயங்கன லுமிழும் வாய
பொன்றந்த முழைக டோறும் புறத்துராய்ப் புரண்டு போவ
நின்றந்த மில்லா னூன்ற நெரிந்துகீ ழழுந்தி நீலக்
குன்றந்தன் வயிறு கீறிப் பிதுங்கின குடர்கண் மான

* வை. மு. கோ.

கொண்டுகூட்டு: *அந்தம் இல்லான் நின்று ஊன்ற, நீலக் குன்றம் நெரிந்து கீழ் அழுந்தி(யதால்) தன் வயிறு கீறிப் பிதுங்கின குடர்கள் மான, வல் தந்தம் வரிகொள் நாகம் வயங்கு அனல் உமிழும் வாய(னவாய்ப்) பொன் தந்த முழைகள் தோறும் புறத்து உராய்ப் புரண்டு போவ.*

பொருள்: *(மகேந்திர மலைமீது ஏறி நின்று இலங்கை சேர்தற்குப் பேருருவங் கொண்ட) அனுமான் கால்கள் அழுத்த, (அவன் உடற் பாரத்தினால் அந்த) மலை நெரிந்து கீழே அழுந்தியதனால், அதன் வயிறு பிளந்து பிதுங்கின குடல்கள் போலப் பெரிய மலைப் பாம்புகள் தாம் தங்கியிருந்த குகைகளிலிருந்து வெளியே நெளிந்து பெயர்ந்து போவனவாயின.*

வல் தந்தம் வரிகொள் - வன்மையான பற்களையும் (உடல்) வரிகளையும் உடைய. அனல், விஷத்தைக் குறித்தது. வாய - வாயை உடையன. பொன் தந்த முழை - (சுரங்கங்களில்) பொன்னைத் தருகின்ற குகைகள். உராய் - பெயர்ந்து—சிந்தா.; உலாவி—புற நா. 'உராவி' உராய் என வந்தது. அந்தம் இல்லான், அனுமான் சிரஞ்சீவி என்பதைக் குறித்தது. குடர், குடல் என்பதன் போலி. மான - போல.

இப்பாட்டுத் திரிபு என்னும் சொல்லணியாய் அமைந்திருத்தல் காண்க.

பாட பேதம்: *வயங்கழல்: குன்றந்த வயிறு.* (உ)

[*அனுமான் கால் ஊன்றிய அதிர்ச்சியால் வெருண்டு அந்த மலைப் புலிகள் இன்னும் மயிர் முளையாத கண் திறவாத தம் இளங் குட்டிகளை வாயிற் கௌவித் தூக்கிக்கொண்டு ஓடலுற்றன.*]

மலை மரக்கலம்போல் ஆதல்

3. தாரகை சுடர்கண் மேக மென்றிவை தவிரத் தாழ்ந்து
பாரிடை யழுந்து கின்ற படர்நெடும் பனிமாக் குன்றம்
கூருகிர்க் குவவுத் தோளான் கூம்பெனக் குமிழி பொங்க
ஆர்கலி யழுவத் தாழுங் கலமென லாயிற் றன்றே

கொண்டுகூட்டு: *தாரகை சுடர்கள் மேகம் என்ற இவை தவிர, பார்இடைத் தாழ்ந்து அழுந்துகின்ற படர் நெடும் பனிமாக் குன்றம், கூர் உகிர் குவவு தோளான் கூம்பு என, ஆர்கலி அழுவத்துக் குமிழி பொங்க ஆழும் கலம் எனல் ஆயிற்று.*

பொருள்: நட்சத்திரங்கள், சூரிய சந்திரர்கள், மேகம் என்ற (தன் உச்சிக்கு அடுக்க உள்ள) பொருள்கள் (மேலே செல்லுதல் போலத் தன்னினின்று) நீங்கா நிற்கப், பூமியில் அழுந்துகின்ற அந்த மலை, (தன்மேல் நின்ற) அனுமான் பாய்மரம் போலத், தான், சமுத்திரத்தில் குமிழிகள் எழ முழுகுகின்ற மரக்கல மென்று சொல்லும்படி யாயிற்று.

தாரகை - நட்சத்திரம். என்ற இவை, என்றிவை யெனத் தொக்கது. தவிர - நீங்க. கூர்உகிர் - கூர்மையான நகம். குவவு - திரட்சி. கூம்பு - பாய்மரம். ஆர்கலி - கடல். அழுவம் - பரப்பு; ஆழம். கலம் - கப்பல்.

'பூமியை ஆர்கலி யழுவமாகவும், அப் பூமியில் தாழ்ந்து உட்புகும் மகேந்திர மலையை அக்கடலில் முழுகிப்போகும் மரக்கல மாகவும், அம் மலை மீது நின்ற அனுமானை அம் மரக்கலத்தின் மீதுள்ள பாய்மரமாகவும், அக்காலத்து மலையின் மேற்புறத்தில் தோன்றும் நக்ஷத்திரங்களையும் சுடர் களையும் அம் மரக்கலம் முழுகுங் காலத்துத் தோன்றும் நீர்க் குமிழிகளாக வும் கொள்க. "மேகந் தவிர" என்று கூறியது, இயற்கை பற்றியதே யன்றி, உவமையை நிறைத்தற்காகவன் றென்க.' * உவமை நிறைத்தற் காகவன் றென்று கொள்ளாமல், உவமானத்தில் மேகத்தை வெண் மேக மாகக்கொண்டு, உவமேயத்தில் நுரையை வருவித்து 'மேகம் நுரையாகவும்' என்று சேர்த்துக் கூறலாம். கம்பர் உவமான உவமேயங்கள் கூறுங்கால், சில சமயங்களில், அவைகளிற் சில பகுதிகளைக் கூறாது உய்த்துணரவைத்த லுண்டாதலால். உவமேயத்தில் 'குமிழி' வருதல் கொண்டு 'நுரை' வரு விப்பது உபலக்கணத்தா லென்க. (௩)

தேவமாதர் நடுங்குதல்

4. வெயிலியற் குன்றங் கீண்டு வேடித்தலு நடுக்க மெய்தி
மயிலியற் றேவி மார்க டழீஇக்கோளப் பொலிந்த வானோர்
அயிலெயிற் றரக்க னள்ளத் திரிந்தநா ளணங்கு புல்லக்
கயிலையி னிருந்த தேவைத் தனித்தனிக் கடுத்தல் செய்தார்

கொண்டுகூட்டு: வெயில் இயல் குன்று கீண்டு வெடித்தலும் மயில் இயல் தேவிமார்கள் நடுக்கம் எய்தி தழீஇக் கொள்ளப் பொலிந்த வானோர், அயில் எயிற்று அரக்கன் அள்ள, (கயிலை) திரிந்தநாள், அணங்கு புல்ல (அக்) கயிலையின் இருந்த தேவைத் தனித்தனி கடுத்தல் செய்தார்.

* வை. மு. கோ.

பொருள்: (அனுமானது பாரம் தாங்க மாட்டாமல்) அந்த மலை பிளந்து வெடிக்கத், தேவமாதர் பயந்து தம்மைக் கட்டிக் கொள்ள விளங்கிய தேவர்கள், இராவணன் கைலாச மலையை வாரியெடுக்க, அம்மலை சுழன்ற காலத்தில் பயந்து உமாதேவி கட்டிக்கொள்ள அந்த மலையில் இருந்த சிவனைத் தனித்தனியாக ஒத்தார்கள்.

வெயில் - ஒளி. இயல் - தன்மை. வெயில் இயல் குன்று - (தன்னிடத் துள்ள பொன்மணிகள் அருவிகள் முதலியவைகளால்) ஒளித் தன்மையுடைத் தான மலை. மயில் இயல் - மயில் போலும் சாயல். தேவி - தேவப்பெண்; மனைவி. தழீஇ - தழுவி. அயில் - கூர்மை. எயிறு - பல். கடுத்தல் - ஒத்தல்.

பாட பேதம்: மயிலியற் றளிர்க்கை மாதர். (ச)

அனுமான் ஆகாயத்தில் கிளம்புதல்

[அனுமான் வாலை உயர்த்திக், கால்களை மடக்கி, மார்பை ஒடுக்கித், தோள்களை எழுப்பிக், கழுத்தைச் சுருக்கிக், கைகளை நீட்டி, வேகமாக உயரக் கிளம்பினான்.]

வானிற் செல்லும் அனுமான் வருணனை

விண்ணவ ரேத்த வேத முனிவரர் வியந்து வாழ்த்த
மண்ணவ ரிறைஞ்சச் செல்லு மாருதி மறமுட் கூர
அண்ணல்வா ளரக்கன் றன்னை யமுக்குவா மின்ன மென்றுக்
கண்ணுத லொழியச் செல்லுங் கயிலையங் கிரியு மொத்தான்

கொண்டுகூட்டு: விண்ணவர் ஏத்த, வேதம் முனிவரர் வியந்து வாழ்த்த, மண்ணவர் இறைஞ்சச், செல்லும் மாருதி, மறம் உள்கூர, 'அண்ணல் வாள் அரக்கன் தன்னை இன்னம் அமுக்குவாம்' என்று, கண்ணுதல் ஒழியச், செல்லும் கயிலையங்கிரி ஒத்தான்.

பொருள்: தேவர்கள் துதிக்க, முனிவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப், பூவுலகத்தோர் வணங்கச் செல்லுகின்ற அனுமான், (தன்னைப் பிடுங்கி எடுத்தானென்ற) கோபம் மனத்தில் மிகுதலினால், 'இராவணனை முன் அமிழ்த்தினது போல இன்னும் அமிழ்த்துவோம்' என்று, சிவன் தன்மீது இருத்தல் நீங்கத் தனியே செல்லும் கைலாச மலையை ஒத்தான்.

மறம் உள்கூர - கோபம் மனத்தில் மிக. அண்ணல் - பெருமை (உடைய).

'முன்னர்ச் சிவபிரான் இராவணன் சாமகானஞ் செய்ததற்கு உவந்து அவனைக் கால் தளர விட்டிட்டமை கருதி, கைலாசகிரி இப்பொழுது அவனை அமுக்குதற்கு அப்பிரானின்றித் தான் தனியே சென்றதென்க.' *

கைலை மலையாகிய வெள்ளிமலை பருமையிலும் நிறத்திலும் அனுமானை ஒத்ததென்க. (௫)

தடக்கைநா லைந்து பத்துத் தலைகளு முடையான் றனே
அடக்கியைம் புலன்கள் வென்ற தவப்பய னறுத லோடும்
கேடக்குறி யாக மாகங் கிழக்கெழு வழக்கு நீங்கி
வடக்கெழுந் திலங்கை செல்லும் பரிதிவா னவனு மொத்தான்

கொண்டுகூட்டு: நால் ஐந்து தடக்கை(யும்) பத்துத் தலைகளும் உடையான் ஐம்புலன்கள் அடக்கி வென்ற தவப் பயன் அறுதலோடும், (அவன்) கெட (அறி) குறி ஆக, மாகம் கிழக்கு எழு வழக்கு நீங்கி, வடக்கு எழுந்து இலங்கை செல்லும் பரிதிவானவனை (அனுமான்) ஒத்தான்.

பொருள்: இருபது கைகளும் பத்துத் தலைகளும் உடைய இராவணனது தவப்பயன் அநுபவித்து ஒழிந்துவிட்டதனால், இனி அவன் கெட்டுப்போவதற்குத் துர்நிமித்தமான அறிகுறியாக, இயல்பாக எக்காலத்தும் கிழக்கே உதிக்கும் முறைமை நீங்கி, வடக்கே உதித்துத் தெற்கே இலங்கை நோக்கிச் செல்லும் சூரியனை ஒத்தான் (வடக்கேயிருந்து தெற்கே செல்லும் ஒளிமயமான அநுமான்).

தடம் கை - பெரிய கை; நீண்ட கை. ஐம்புலன்கள் அடக்கி - (ஐம்பொறிகளை அவற்றிற்குரிய) ஐம்புலன்கள் (நுகரச் செல்லாமல்) தடுத்து. மாகம் - ஆகாயம். வழக்கு - வழக்கம். பரிதி வானவன் - சூரிய தேவன். (௬)

அநுமானது வாலின் வருணனை

விளித்துப்பின் வேலை தாவும் வீரன்வால் வேத மெய்க்கும்
அளித்துப்பி னனும னென்னு மறந்துணை பெற்ற தாயும்
களித்துப்புன் றேறழின்மே னின்ற வரக்கர்கண் ணுறுவ ராமென்
றேளித்துப்பின் செல்லுங் கால பாசத்தை யொத்த தன்றே

* வை. மு. கோ.

கொண்டுகூட்டு : விளித்து, பின் வேலை தாவும் வீரன் வால், வேதம் எய்க்கும், அளியும் துப்பும் (உடைய) அனுமன் என்னும் அறம் துணை பெற்றது ஆயும், களித்துப் புன்தொழில்மேல் நின்ற அரக்கர் கண்ணுறுவர் என்று ஒளித்துப் பின் செல்லும் கால பாசத்தை ஒத்தது.

பொருள் : (தோள் கொட்டி) ஆரவாரித்துப் பிறகு கடல் தாவத் தொடங்கிய அனுமானது வாலானது, வேதங்களை உணர்ந்தவனும், அருளும் பலமும் உடையவனும் ஆகிய அந்த அனுமானென்ற தரும தேவதையைத் துணையாகக் கொண்டதாயிருந்தும், கள்ளுண்டு இழிதொழில் புரிதலையே மேற்கொண்ட இராக்கதர் பார்த்துவிடுவார்களென்று (பயந்து, அனுமானது உடல் மறைவில்) மறைந்து பின் பக்கமாகவே (அவர்களைக் கொல்லுங் காலத்தை எதிர்பார்த்து அக்காலம் வந்தவுடன் கொல்லக் கருதிச்) செல்லுகின்ற கால பாசத்தை ஒத்தது.

விளித்து - கூவி. எய்த்தல் - அறிதல். அளி - அருள் ; அன்பு. துப்பு - பலம். களித்தல் - கள் உண்ணல் ; கருவங்கொள்ளல். காலபாசம் - இயமனது கயிறுபோன்ற ஆயுதம்.

'வேதமெய்க்கும் அளித்துப்பின் அனுமன்' என்பதற்கு, 'வேதம் எய்க்கும் (- உணரும்) அனுமன் ; அளியும் துப்பும் உடைய அனுமன்' என்னாது, 'வேதம் மெய்க்கும்' என்று கொண்டு 'அளி' என்பதற்கு அடையாக்கி, 'வேதங்களில் நிரூபித்துச் சொல்லப்படுகின்ற (திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரானது) கருணையாகிய வலிமையைப் பெற்றுள்ள அனுமான்' என்பது முந்திய உரை.

'கீழ் இரண்டாஞ் செய்யுளில் "அண்டமுந் திசைகளெட்டும் நடுங்கத்தோள் கொட்டி யார்த்தான்" என்றுராதலின், இங்கு "விளித்துப்பின் வேலை தாவும் வீரன்" என்றார்.' *

'இனி அனுமான் இலங்கையிற் சென்று தனது வாலினாற் பல அரக்கர்களைக் கட்டியும் எறிந்தும் அடித்தும் தவறாது கொல்வதனால், அவ்வாலுக்கு அரக்கர்மேற் செல்லும் காலபாசத்தை உவமை கூறுதல் ஏற்கும்.'

பாட பேதம் : அருந்துணை. (எ)

விண்ணவரும் மண்ணவரும் அனுமான் வேகங் கண்டு கலங்கல்

['அனுமான் செல்லும் வேகம், இலங்கை (சேர்தற்கு வேண்டிய) அளவினதன்று; அதற்கு மிக அதிகமா யிருக்கின்றது ;

* வை. மு. கோ.

இவ்வளவு வேகங்கொண்ட இவன் குறிப்பு வேறு யாதோ?' என்று விண்ணுலகத்தோரும் மண்ணுலகத்தோரும் கலக்கமடைந்தார்கள்.

அவன் வேகங் கொள்ளும்படி முன்னாக நீட்டிக் கொண்டு சென்ற கைகள், இராம லக்ஷுமணர் அவனுக்குத் துணையாக முன் சென்றாற் போன்றிருந்தன.]

கடலினின்று மேலெழுந்த மைநாக மலையின் வருணனை

[அவன் அவ்வாறு செல்லும்போது, எதிரே, கடலுள் முழுகிக்கிடந்த மைநாக மலை, ஆகாயம் அளாவ எழுந்து வந்ததானது, தேவர்கள் அமுதத்துக்காகக் கடலைக் கடைந்த காலத்தில், கடலினின்று ஐராவத யானை தோன்றுதல் போன்றது; அன்றியும், பொன்னும் மணிகளும் ஒளி செய்கின்ற அளவற்ற சிகரங்கள் கிரீடங்கள் போலவும் அருவித்திரள் மேலாடை போலவும் விளங்க, கடலிற் பள்ளிகொண்ட ஆயிரங் கிரீடங்கள் உடைய திருமால் உலகத்துள்ள தீயோரைத் தொலைக்க எழுந்ததும் நிகர்த்தது.

அம் மலைமேற் காணப்பட்ட பளிங்குப் பாறையானது, அதன்மேல் இப்பிகள் ஒலிக்கும் பாசித்திரள் இடிகள் முழங்கும் மேகக் கூட்டம்போல, (தான் ஈன்ற) முத்துக்கள் சூழ விளங்கும் சங்கு நட்சத்திரங்களின் மத்தியில் பிரகாசிக்கும் பூரண சந்திரன் போல, எங்கும் நிலவு பரவப்பெற்ற வானத்தை ஒத்திருந்தது.]

மைநாகம் அனுமனை உபசரிக்க,
அவன் அதன் அன்பைப் பாராட்டிச் செல்லல்

[அந்த மலையைக் கண்ட அனுமான், அதனைத் தலைகீழாகத் தள்ளிவிட்டு, அப்பாற் செல்ல, அது, ஒரு மானுட வடிவத்துடன் தோன்றி, 'நான் விரோதி யல்லன். இந்திரன் மலைகளைச் சிறகரிந்த காலத்தில், உன் தந்தையாகிய வாயு தேவன், என்னைக் கடலிற் கொண்டு சேர்த்துக் காப்பாற்றினன். அந்த நன்றியறிவால் அவன் புத்திரனாகிய உன்பால் அன்பு செய்கின்றேன். என்பால் தங்கி இளைப்பாறியிருந்து விருந்தருந்திச் செல்வாயாக' என, அனுமான், 'யான், மேற்கொண்ட காரியம் நிறைவேறினா லன்றி ஒன்றும் புசியேன்; உன் அன்பு என்னைப்பற்றிக்கொண்டபோதே,

உன்பால் தங்கியிருந்து விருந்து அருந்தினேன் போல, மகிழ் வடைந்தேன். அன்பினும் சிறந்ததாக நீ தரத்தக்க விருந்து யாதிருக்கின்றது?]

8. முன்பிற் சிறந்தா ரிடையுள்ளவர் காதன் முற்றப்
பின்பிற் சிறந்தார் குணநன்றிது பெற்ற யாக்கைக்
கென்பிற் சிறந்தா யதோரூற்றமுண் டென்ன லாமே
அன்பிற் சிறந்தா யதோர்பூசனை யார்க ணுண்டே

கொண்டுகூட்டு: '(யாசகரது) காதல் முற்ற (ஈவதில்) முன்பு சிறந்தார், இடை (சிறந்து) உள்ளவர், பின்பு சிறந்தார் (ஆகிய இவரது கொடைக் காரணமான) குணம் (- அன்பு) நன்று. இதுபெற்ற யாக்கைக்கு என்பின் சிறந்து ஆயது ஓர் ஊற்றம் உண்டு என்னலாமே! அன்பில் சிறந்து ஆயது ஓர் பூசனை ஆர்கண் உண்டு?

பொருள்: '(தம்பால் அடைந்த யாசகரது) ஆசை நிறைவேற(க் கொடுத்தலில்) முதலாகச் சிறந்தோர் (ஆகிய முதல் வள்ளல்கள்), நடுவாக(ச் சிறந்து) உள்ளோர் (ஆகிய இடை வள்ளல்கள்), கடையாகச் சிறந்தோர் (ஆகிய கடை வள்ளல்கள் என்ற இவர்களுடைய கொடைக்குக் காரணமான) குணமாகிய அன்பு மற்றெல்லாக் குணங்களினும் சிறந்தது. அப்படிப்பட்ட அன்பைக் கொண்ட (உயிர் நின்ற) உடம்புக்கு (உறுதி தருவதாகிய) எலும்பினும் (உறுதி தருவதில் அதிகமாகச்) சிறந்து அமைந்ததோர் உறுதி தரும் பொருள் ஆக அவ் அன்பு அவ் உயிர்க்கு இருக்கின்றதென்று நிச்சயமாகக் கூறலாம். அவ்வளவு சிறந்த அன்பினும் சிறந்த உபசாரம் யாரிடத்தில் உண்டு? (ஒருவரிடத்தும் இல்லை).

வள்ளல்களின் 'குணம்' அன்பு. 'இது' அந்த அன்பைச் சுட்டியது. ஊற்றம் - உறுதி; உறுதி தரும் பொருளை உணர்த்தி நின்றது. ஆமே என்பதில் ஏ தேற்றப் பொருளையும், உண்டே என்பதில் ஏ எதிர்மறைப் பொருளையும் குறித்தன.

அன்பு கொள்வது உயிராயினும், எ௮ - ம் குறள் உரை கூறுமாறு உயிர் 'உடம்போ டியைந்தல்லது அன்புசெய்ய லாகாமையின்' 'இது (அன்பு) பெற்ற யாக்கை' என்றார்.

அன்பு செய்தலினும் உபசாரம் செய்தல் சிறந்த தன்றென்பது கருத்து.

பாட பேதம்: யாங்கணுண்டே. (அ)

['உபசாரமாகிய விருந்திலும் சிறந்த உன் அன்பை ஏற்றுக் கொண்டேன். உன் விருந்தையும், நான் செல்லுங் காரியம் சித்தியானால், திரும்பி வரும்போது ஏற்றுக்கொள்வேன்' என்று அனுமான் சொல்லிச் செல்வானானான்.]

சுரசை அநுமானை வாழ்த்தி வழியனுப்பல்

[அப்போது, அவன் பலத்தைச் சோதிக்கும்படி தேவர்களா லேவப்பட்ட சுரசை யென்பவள், அரக்கி உருக்கொண்டு, ஆகாய வழியை அடைத்து, 'என் பசி தீர்க்க என் வாயுட் புகுவாயாக. வேறு வழியில்லை' என, மூச்சுவிடும் நேரத்துக்கு முன்னே அவள் வாயுள் நுழைந்து அவன் வெளிப்பட்டான். உடனே அவள் தன் இயற்கை யுருவங்கொண்டு, 'இனி உன்னால் முடியாத காரியம் ஒன்றும் இன்று' என்று வாழ்த்தி வழியனுப்பினாள்.]

அநுமான் அங்காரதாரையின் வாயுட் சென்று வயிற்றைக் கிழித்து வெளிப்படல்

[அவன் அப்பாற் போம்போது, கடல் மற்றொரு கடலைப் பெற்றுவிடப், பெற்ற கடலின் மீது பிறந்த கடல் தோன்றுதல் போலக், கரிய பெரிய உருவமுள்ள அங்காரதாரை யென்னும் அரக்கி அக்கடலினின் றெழுந்து, யாருடைய நிழல் கிட்டினும் அதைப்பற்றி அவரை யிழுக்கும் தன் வரபலத்தினால் அனுமானை நிழல்பற்றி யிழுத்து, 'என்னைக் கடந்து செல்பவன் ஆரடா!' என்று அதட்ட, அவன், 'அண்டத்துக்கு உறை போன்ற உன் வாய்வழி யல்லது வேறுவழி யில்லையாம்படி வானவழி யடைத்த நீ ஆர்?' என, 'இயமன் உன்னைக் காக்க வந்தாலும், யான் உன்னைத் தின்னும் விருப்பை நிறைவேறாமற் றடுக்க முடியாது!' என்றாள்.]

9. திறந்தா ளெயிற்றையவ ளண்ணலிடை சென்றான்
அறந்தா னரற்றிய தயர்த்தமர ரெய்த்தார்
இறந்தா னெனக்கோடோ ரிமைப்பதனின் முன்னம்
பிறந்தா னெனப்பெரிய கோளரி பெயர்ந்தான்

கொண்டுகூட்டு: அவள் எயிற்றைத் திறந்தாள். அண்ணல் இடை சென்றான். (அவன்) இறந்தான் எனக் கொண்டு அறம்தான் அரற்றியது; அமரர் அயர்த்து எய்த்தார். பெரிய கோளரி (- அனுமான்) ஓர் இமைப் பதனின் முன்னம் (செத்துப்) பிறந்தான் எனப், பெயர்ந்தான்.

பொருள் : (மேற் கூறியவாறு சொன்ன) அவள் வாயைத் திறந்தாள். அனுமான் அதன் ஊடே சென்றான். அவன் இறந் தானென் றெண்ணிக்கொண்டு, தரும தேவதை அழுது புலம்பியது; தேவர்கள் சோர்ந்து வாடினார்கள். அப்போது அவன் இமைப் பொழுதுக்குள்ளாக(ச் செத்துத் திரும்ப)ப் பிறந்தவன் போல (அவள் வயிற்றைக் கிழித்து) வெளியானான்.

எயிறு - பல், இலக்கணையாக அதனோடு சம்பந்த முடைய வாயைக் குறித்தது. எனக்கொடு - என் றெண்ணிக்கொண்டு. கோளரி - சிங்கம். 'அவள் எயிற்றைத் திறந்தாள்' என மாற்றுக. 'இறந்தான் எனக்கொடு அறந்தான் அரற்றியது' எனக் கூட்டுக.

நரசிங்கம் தூணைப் பிளந்து வெளிப்பட்டாற் போல அனுமான் அரக்கி வயிற்றைப் பிளந்து வெளிப்பட்டா னென்றும் இறுதி அடிக்குப் பொருள் கூறுவர்.

பாட பேதம் : *வயிற்றின் வழி.* (கூ)

10. சாகா வரத்தலைவ ரிற்றிலக மன்னான்
ஏகா வரக்கிகுடர் கோண்டுட னெழுந்தான்
மாகா லசைப்பவட மண்ணினுற வாலோ
டாகாய முற்றகத லிக்குவமை யானான்

கொண்டுகூட்டு : *சாகா வரம்(பெற்ற) தலைவரில் திலகம் அன்னான் அரக்கி (வாய்க்குள்) ஏகா, குடர்கொண்டு உடன் எழுந்தான். (அவன்) மா கால் அசைப்ப, வடம் மண்ணின் உற, வாலோடு ஆகாயம் உற்ற கதலிக்கு உவமை ஆனான்.*

பொருள் : *அனுமான் அங்காரதாரையின் குடலைப் பிடுங் கிக்கொண்டு உயர எழுந்தான். அப்போது அவன், கயிறு தரையிலே தொடர்புற்றுக் கிடக்க, வாலோடு ஆகாயத்தை அடைந்த காற்றாடி போன்றான்.*

சாகாவரத்தலைவர் - சாகா வரம் பெற்ற சிரேட்டராகிய சிரஞ்சீவியர் எழுவர். ஏகா - (அரக்கி வாய்க்குள்) ஏகி. குடர் - குடல். மா - பெருமை. கால் - காற்று. வடம் - கயிறு. கதலி - காற்றாடி.

அனுமான் காற்றாடிப் பட்டத்துக்கும், அவன் வால் அதன் வாலுக்கும், அரக்கி குடல் அதன் கயிற்றுக்கும், பிடுங்கப்பட்ட குடலுடன்

தொடர்புடையதாய் அவள் வயிற்றில் எஞ்சியிருந்த குடற்பகுதி மேலே போனது போகத் தரையிற் கிடக்கும் கயிற்றுப் பகுதிக்கும் ஒப்பு.

பாட பேதம்: நாகா மிருகத் தலைவரில். (௧0)

இலங்கையில் அனுமான் பவள மலையிற் பாய்தல்

[அவ்வாறு ஆகாய வழியே போன அனுமான், இலங்கா நகரத்துக்கு அடுத்திருந்த பவள மலைமேற் பாய்ந்தான். அவன் பாய்ந்ததனால் அலைந்து தள்ளாடிய அந்த மலை, புயற்காற்று மோதப்பட்ட கப்பல் போன்றது.]

இலங்கையைக் கண்ட அனுமான் அதிசயம்

மண்ணடி யுற்று மீது வானுற வரம்பின் றன்மை
எண்ணடி யுற்ற குன்றத் தலத்துநின் றெய்த நோக்கி
விண்ணிடை யுலக மென்னு மெல்லியன் மேனி நோக்கக்
கண்ணடி வைத்த தன்ன விலங்கையைத் தெரியக் கண்டான்

கொண்டுகூட்டு: அடி மண் உற்று, மீது வான் உற, வரம்பின் தன்மையை எண்(ணுகின்றதும், அனுமான்) அடி உற்ற(தும் ஆன) குன்றத் தலத்து (அவன்) நின்று, விண் இடை உலகம் என்னும் மெல்இயல் (தன்) மேனி நோக்க, கண்ணடி வைத்தது அன்ன இலங்கையை எய்த நோக்கி (அது) தெரியக் கண்டான்.

பொருள்: தனது அடிப் பாகம் பூமியில் (மிகத் தாழ்வான கீழ்ப் பூமிவரை) பொருந்தி, மேற்பாகம் ஆகாயத்தில் (உச்சிவரை) உற்றதனால் (உலகத்தின் மேல் கீழ்) எல்லை நிலைமையை மதிப்பிடுகின்றாற் போன்றதும், அனுமானது பாதம் தங்கியதுமான (அந்தப் பவள) மலைமேல் அவன் நின்று, வானத்தில் உள்ள தேவலோகமாகிய பெண் தன் வடிவழகைப் பார்க்க வைத்த கண்ணாடி போன்ற — எனவே தேவலோகத்தின் பிரதிபிம்ப மென்று சொல்லும்படியான அழகுடைய — இலங்கையை நன்றாகக் கூர்ந்து நோக்கி (அது துலக்கமாகத்) தெரியக் கண்டான்.

அடி, மண் உற்று என மாற்றுக. எண்ணல் - மதிப்பிடுதல். எய்த நோக்கி - (கண் பார்வை, பார்க்கப்படும் பொருளில் நன்றாகப்) பொருந்தப் பார்த்து. 'அடியுற்ற' என்பதற்கு 'இலங்கைக்கு முன்னடியிலுள்ள' என்றலும் ஒன்று.

மதில் சூழ்ந்த மாவிந்த நகரமும், அதனைச் சூழ்ந்த அகழியும், அதனைச் சூழ்ந்த தரையும், முறையே, ஒரு தடாகத்திலே தோன்றும் தேவநகரின் பிரதிபிம்பத்தையும், அதனைச் சூழ்ந்த நீர்ப் பகுதியையும், அதனைச் சூழ்ந்த கரையையும் போலும் என்ற கருத்துக்கொண்ட 'குடவளைக் குலம்' என்னும் நைடதப் பாட்டை இப் பாட்டு நினைவுகூரச் செய்கின்றது.

பாட பேதம்: வானுறு. (கக)

12. நன்னக ரதனை நோக்கி நளினக்கை மறித்து நாகர்
பொன்னக ரிதனை யொக்கு மென்பது புல்லி தம்மா
அந்நக ரிதனி னன்றே யண்டத்தை முழுது மாள்வான்
இந்நக ரிருந்து வாழ்வா னிதுவதற் கேது வென்றான்

கொண்டுகூட்டு: (அனுமான்) நல் நகர் அதனை நோக்கி நளினக் கை மறித்து, 'இது பொன் நகரை ஒக்கும் என்பது புல்லிது அம்மா! அந் நகர் இதனின் நன்றே? அண்டம் முழுதையும் ஆள்வான் இந் நகர் இருந்து வாழ்வான். இது அதற்கு ஏது' என்றான்.

பொருள்: அவன் அந்த இலங்காபுரியைப் பார்த்து (ஆச்சரியத்தால்) கையை மடக்கினவனாய், ('இப் பெண் இலக்குமி போல்வாள்' என்பதிற்போல, உவமேயப் பொருளுக்கு அதனினும் சிறந்த பொருளையே உவமானமாகக் கூறல் முறையாதலால், அதற்கு மாறாக,) 'இந் நகர் பொன்னகரொக்கும் என்பது மதியீனம். இம்மதியீனம் இருந்தவாறு என்னே! ஆச்சரியம்! மெய்யாக அந்த நகரம் (இந்த நகரத்துக்கு உவமான மாகுதற்கு) இந்த நகரத்தினும் அதிக அழகுடையதோ? (இல்லை.) (தேவர் உலகு உள்பட) உலகங்க ளனைத்தையும் ஆளும் இராவணன் இந் நகரிலிருந்து வாழ்கின்றான். இது (- அவன் இந் நகரை இராசதானியாகக் கொண்டு வாழ்வது) அதற்கு (- அந்நகர் இந்நகரினும் அழகுடைய தன்று என்பதற்குக்) காரணமாகு' மென்று எண்ணினான்.

நல் - அழகிய. நன்று - அழகியது: நன்மை - அழகு.—புறப். வெண். மாலை. நளினம் - தாமரை. நாகர் - தேவர். புல்லிது - ஈனமானது: மதியீனமானது என்ற குறிப்புப் பொருள் கொள்ள நின்றது. 'இது பொன்னகரை ஒக்கும்' எனவும் 'அண்டம் முழுதையும்' எனவும் விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. என்றான் - என்றெண்ணினான்.

சுருங்கிய சொற்களால் விரிந்த பொருள் விளங்க 'இது அதற்கு ஏது' என்ற நயம் நோக்கத்தக்கது.

பாட பேதம்: அன்றேல்: வாழான். (௪௨)

மாண்டதோர் நலத்திற் றுமேன் றுணர்த்துதல் வாய்மைத் தன்றால்
வேண்டிய வேண்டி னெய்தி வெறுப்பின்றி விழைந்த துய்க்கும்
ஈண்டரும் போக வின்ப மீறில தியாண்டுக் கண்டாம்
ஆண்டது துறக்க மஃதே யருமறைத் துணிவு மம்மா

கொண்டுகூட்டு: ' "(பொன் நகர்) மாண்டது; ஓர் நலத்திற்று ஆ(கு)ம்" என்று உணர்த்துதல் வாய்மைத்து அன்று; (ஏனெனில்) வேண்டிய வேண்டின் எய்தி விழைந்த(வைகளை) வெறுப்பு இன்றித் துய்க்கும் ஈண்டு(தல்) அரும்போக இன்பம் ஈறு இலது யாண்டுக் கண்டாம், ஆண்டுத் துறக்கம். அரு மறைத் துணிவும் அஃதே.' (என்றான்).

பொருள்: '(மேற்கூறிய இரண்டு நகரங்களுக்குள்ளே "பொன்னகரானது) மாட்சிமைப்பட்டது; ஒப்பற்ற இன்பம் (தருதலை) உடையது" என்று சொல்வது உண்மை யுடையதன்று; (பொய்யே; ஏனெனில், இப்போது அங்குள்ள தேவர்கள் இராவணனாற் செயிக்கப்பட்டவராய்த் துன்புற் றிருக்கின்றனர். எல்லாரும்) விரும்பப்பட்ட பொருள்களை, (எப்போதேனும்) விரும்பினால், (அப்போது) அடைந்து, (அவ்வாறு) விரும்பி அடைந்த பொருள்களைத் தெவிட்டுத லில்லாமல் அநுபவிக்கின்ற, (பிற இடங்களில்) கிட்டாத அநுபோக சுகம் முடிவில்லாதிருப்பதை எவ்விடத்துக் காண்கின்றோமோ, அவ்விடமே சுவர்க்கமாம். அருமையான வேதங்களின் சித்தாந்தமும் அதுவே யாம். (ஆதலால், தேவர்கள் துன்பங்களை அநுபவிக்கும் பொன்னகர் சுவர்க்கமன்று; இராக்கதர் எல்லாப் போகங்களையும் அநுபவிக்கும் இலங்கா நகரே சுவர்க்கமா' மென்று அநுமான் எண்ணினான்.)

மாண்டது - மாட்சிமைப்பட்டது. ஓர் - ஒப்பற்ற. நலம் - இன்பம். நலத்திற்று - இன்பமுடையது. உணர்த்தல் - தெரிவித்தல், சொல்வதைக் குறித்தது. வாய்மைத்து - உண்மை யுடையது. ஆல், அசை. வேண்டிய - வேண்டியவை - விரும்பப்பட்ட பொருள்கள். வெறுப்பு - தெவிட்டுதல். விழைந்த - விரும்பப்பட்டவை. 'விழைந்த(வைகளை) வெறுப்பின்றித் துய்க்கும்' எனக் கூட்டுக. ஈண்டு(தல்) அரும் - நெருங்குதற்கரிய - கிட்டாத. யாண்டு - எவ்விடம். ஆண்டு - அவ்விடம். ஆண்டது என்பதில் அது

பகுதிப்பொருள் விகுதி. முன் பாட்டின் முடிவிலுள்ள 'என்றான்' என் பதை இப்பாட்டின் முடிவிலும் வருவித்துப் பொருள் முடிவுசெய்க.

முந்திய பாட்டில் 'பொன்னகர்' 'இலங்கை' யென ஒன்றற்கொன் றெதிராகக் கூறப்பட்ட நகரங்களுள் முன்னதை இப்பாட்டில் முதலடியி லும் பின்னதை ஏனைய மூன்றடிகளினும் குறிப்பித்தார்.

முதலடிக்கு, 'மிகச் சிறந்த ஒப்புயர்வு இல்லாத அழகை மட்டும் உடையதிவ் விலங்கை என்பது உண்மையல்ல' என்ற பொருளும் உண்டு.

பாட பேதம்: வேண்டுஞ் செல்வம்: வீழ்ந்து துய்க்கும். (கரு)

2. ஊர் தேடு படலம்

[அனுமான் சீதையை இலங்கையில் தேடியதைக் கூறுவது]

அனுமான் அரக்கரது ஐசுவரியம் கண்டு அதிசயித்தல்

[அனுமான் பவள மலையிலிருந்து இலங்கா நகரத்தை நோக்கினான். அங்கே உள்ள இராக்கதர் மாளிகைகள் இந்திரன் மாளிகையை ஒத்தவை யென்றால், அவ்வாறு உவமித்தல் குற்றத்தின் பாற் படும்படி அம்மாளிகைகள் சிறந்தன வென்றும், அவ்வாறே அரக்கர் ஐசுவரியம இந்திரன் ஐசுவரியத்தை யொக்குமென்பது மென்றும், திரிலோகங்களிலுமுள்ள பெருமையும் ஒளியும் மிக்க எந்த ரத்தினமும் திருமால் மார்பில் அணிந்த கௌத்துவ ரத்தினத்தை ஒத்திராதது போலப், பெருமையும் அழகுமுடைய எந் நகரும் அந் நகரை யொத்த தில்லை யென்றும், எந்த ஊரும் அந்த ஊரை யொக்குமென்பது நரகம் சுவர்க்கத்தை யொக்கு மென் பது போலுமென்றும், ஒழிவின்றி ஓடும் சூரியன் தேர்க் குதிரைக ளல்லாத எல்லாக் குதிரைகளும், ஒரு கணமும் நிலைபெயர முடியா மல் உலகத்தைத் தாங்கி நிலையாக நிற்கும் திசையானைக ளல்லாத எல்லா யானைகளும் அந்நகரத்துள்ளன வென்னும்படி குதிரை களும் யானைகளும் சிறந்தனவாயும் மிகுந்தனவாயு மிருக்கின்றன வென்றும், இராவணன் இந்திரன் ஆட்சியினின்றும் பறித்துக் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கின்ற கறபக தருக்களும், தேவரும்,

---

 * ஊர் தேடு - ஊரில் தேடிய.

தேவமாதரும் ஏவல் செய்துகொண்டிருத்தல் அவன் செய்த தவப் பயனென்றும், அனுமான் எண்ணினான்.]

இலங்கையின் ஒளி மிகுதி

14. திருகு றுஞ்சினத் தரக்கருங் கருநிறந் தீர்ந்தார்
அருகு போகின்ற திங்களு மறுவற்ற தழகைப்
பருகு மிந்நகர்த் துன்ஞெளி பாய்தலிற் பசும்போன்
உருகு கின்றது போன்றுள துலகுசூ ழுவரி

கொண்டுகூட்டு: 'அழகைப் பருகும் இந் நகர்த் துன் ஒளி பாய் தலின், திருகுறும் சினத்து அரக்கர் கருநிறம் தீர்ந்தார்; அருகு போகின்ற திங்கள் மறு அற்றது; உலகுசூழ் உவரி பசும்பொன் உருகுகின்றது போன் றுளது.'

பொருள்: '(உண்பவர், வாய்க்கினிய உணவை உண்ணுதல் போலத், தன்னைக் காண்பவர், கண்ணுக்கினிய தனது) அழகைக் கண்ணால் உண்ணுவார்போல் ஆவலோடு காணும் இந் நகரத்தின் ஒளி பாயப் பெற்றதனால், இந் நகரத்தில் உள்ள இராக்கதர் (தமக்கியல்பான) கரு நிறம் நீங்கியுள்ளார்கள்; இந் நகரத்தின் அருகே செல்லும் சந்திரன் களங்கம் நீங்கினதாம்; இந் நகரத் தைச் சூழ உள்ள (இயல்பாகக் கரியதான) கடல் பொன் உருகு கின்றது போன்றிருக்கின்றது' என்று அனுமான் எண்ணினான்.

திருகுதல் - முறுகுதல் — புறநா. தீர்தல் - நீங்குதல். ' "உலகு" என்பது உலகத்தின் ஒரு பகுதியையும் உணர்த்துதலை "மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்" என்ற தொல்காப்பியத்திலும் காண்க' என்றதனால் 'உலகு' இங்கே இலங்கை நகரத்தை உணர்த்தியது.

இராக்கதர் கரிய நிறம் நீங்கினதும் கடல் பொன்னுருகினாற் போன்ற தும் அனுமான் முகக் கண்களால் கண்ட தற்காலக் காட்சிகளாகவும், 'அருகு போகின்ற திங்களும் மறுவற்றது' அகக் கண்ணாற் கண்ட பிற்கால நிகழ்ச்சியாகவுங் கொள்க, இப்படலம் 42-ம் பாட்டில் சூரியன் அத்தமித்தல் சொல்லப்படுதலால்.

பாட பேதம்: வெஞ்சினத் தரக்கரும்: பரத்தலின். (கச)

15. அண்ட முற்றவும் விழுங்கிரு ளகற்றுநின் றலரி
கண்ட வாற்றினிக் கடிநகர் நெடுமனைக் கதிர்கள்
உண்ட வாற்றினென் றுரைப்பரி தொப்பிடிற் றன்முன்
விண்ட வாய்ச்சிறு மின்மினி யென்னவும் விளங்கா

கொண்டுகூட்டு : *'அண்டம் முற்றவும் விழுங்கு இருளை நின்று அகற்றும் அலரியை, இக் கடிநகர் நெடுமனைக் கதிர்கள் கண்ட ஆற்றின் உண்ட ஆற்றினால் (அதனை, உள்ளதாம்) ஒன்று (ஆக) உரைப்பு அரிது. (மனையுடன்) ஒப்பிடில் (அது) தன்முன் விண்ட ஆய்ச் சிறு மின்மினி என்னவும் விளங்கா.'*

பொருள் : *உலக முழுதும் விழுங்கிய இருளை அது நில்லா தொழியத், தான் நிலையாக நின்று, நீக்குகின்ற சூரியனை இந் நகரத்து மாளிகைகளின் ஒளிகள் பார்த்தபடியே விழுங்கிய படியால், அச் சூரியனை உள்ளதாகிய ஒரு பொருளாகச் சொல்லு தற்கில்லை. (அச்சூரியனை உள்ளதாக வைத்து மேற் கூறிய மாளிகையோடு) ஒப்பிட்டால், அது அதன்முன் மின்மினிப் பூச்சி (விளங்குதல்) போலவுங்கூட விளங்காததாம்.'* *

அலரி - சூரியன். ஆறு - படி. கடி - காவல். நெடுமை - பெருமை. சிவஞான சித்தியாரின் காப்பில் 'செல்வமும் ஒன்றே' என்பதிற்போல, 'ஒன்று' 'ஒரு பொருள்' என்று பொருள் கொள்ள நின்றது. 'உரைப் பரிது' என்பதில் 'அரிது' இன்மை குறித்தது. ஒப்பிடில் - ஒப்பிட்டால். 'விண்டு உமிபோனால் முளையாதாம்' என்பதிற் போல, 'விண்ட' '(ஒளி) நீங்கிய' என்ற பொருள் குறித்தது. 'ஆய் - சிறுமை. (புறநானூறு 249)'— ச. அ. ஆய்ச்சிறு மின் மினி - மிகச் சிறிய மின்மினிப் பூச்சி. 'விளங்கா' என் பதில் துவ் விகுதி தொக்கது.

'இருள்(ஐ) நின்று அகற்றும் அலரி(யை) மனைக்கதிர்கள் கண்ட ஆற் றின் உண்ட ஆற்றின் (அவ் அலரியை) ஒன்று (ஆக) உரைப்பரிது' என இயைக்க.

பொன்னே நிலமாகிய இலங்கையில், பொன்னாலும் இரத்தினங்க ளாலும் அமைக்கப்பெற்ற மாளிகைகளின் ஒளித்திரள், உலக முழுவதையும் விழுங்கிய இருளை விழுங்கிய சூரியனை விழுங்கியதெனவும், மாளிகை முன்

---

* *'உலக முழுவதும் நிறைந்த இருளைத் தான் நிலைபெற்று விலக்குகின்ற சூரியன் செய்கின்ற வகையோடு, சிறந்த இவ்விலங்காபுரியிலுள்ள உயர்ந்த மாளிகை களின் கிரணங்கள் (அவ்விருள் முழுவதையும்) உண்டொழிக்கின்ற வகைக்குச் சிறிதும ஒப்புமை சொல்ல இயலாது' என்பது முதல் மூன்றடிகளுக்கு முந்திய உரை.*

சூரியன், அச் சூரியன் முன் மின்மினியையும் ஒவ்வாதெனவும் வியக்குமாறு கூறியது காண்க.

பாட பேதம்: ஆற்றலொன்று: விளங்கான். (கரு)

வன வருணனை மதில் வருணனைகளும் ஆடல் பாடலர்தி விநோதங்களும்

['பொன் மலர், நாற்றம் உடைத்து' ஆனால், எவ்வளவு சிறந்ததாம்! 'மாணிக்கம் தித்திக்கில் என் ஆகும் மற்ற மதுரங்களே!' என்ற மனோபாவனைகள் உண்மையானாற் போல, 'பொன் மணிகளா லியற்றப்பட்ட செயற்கைக் காடுகளும் சோலைகளும் இயற்கை மரங்கள் போலத் தேன் மலர் கனிகளைத் தருகின்ற அற்புதம் இந் நகரத்திலுள்ளதேயன்றி மற்றை நிலவுலகத்திலேனும் வானுலகத்திலேனும் எங்குமில்லை' என்றும், 'இராவணனுக்குப் பயந்து இலங்கைக்கு மேலாகச் செல்லாமல் சூரியன் உத்தராயண தக்ஷிணாயனமாகச் செல்லுகின்றானென்பது உண்மையன்று, நேராக மேலாகச் சென்றால், இந்நகரத்து மதிலொளி கண்கூசச் செய்யுமென்று விலகிச் செல்கின்றா' னென்றும், 'கைலாச மலையைத் தூக்கிய வல்லமையுடைய இராவணன், தனக்குப் பகைவர் வானவராதலால், "அவர்கள் சேர்தற்கரிதாகச் செய்வே" னென்று அவர்களது வானுலகத்தினும் உயரமாக இந்நகர மதிலை அமைத்திருக்கின்றா' னென்றும், 'அவன் ஆணையின்றி இம் மதிலைக் கடந்து உள்ளே வாயு நுழையான், சூரியன் பிரவேசியான், இயமனும் போகா னென்றால், தேவர் செல்ல வல்லரல்ல ரென்று செப்புதல் வீணே!' யென்றும், 'இந் நகரத்திலே பாடுவார் பல ரெனின், ஆடுவார் அவரினும் பல' ரென்றும், 'ஆடல் பாடல்களுக்கியையத் தாளம் தட்டுவார் அவர்களினும் அதிக' ரென்றும், நர்த்தனஞ்செய்யும் தேவமாதருக்கு எதிராக அவரினும் மேலாக வித்தியாதர மின்னார் நிருத்தம் புரிய, அவரோடு இகலி அவரினும் திறமாக இயக்க மகளிர் நடனமாட, அவருடன் வாதிட்டு இராக்கத மடவார் அவரினும் சிறப்பாக நடிக்கக் கண்டு மகிழ்ந்து எந்நாட்டு மங்கையரும் அவ் அரக்கிகளை எதிராராய் வியந்துகொண்டிருக்கின்றார்க' ளென்றும், 'மாளிகைகள் தோறும் சோலைகள் தோறும் கள்ளுண்டு ஆடிப்பாடிக் களிப்படைகின்றவர்க ளல்லாமற் கவலையடைகின்றவர்க ளொருவரையும் காண்கின்றிலே' னென்றும் அனுமான் கருதினான்.]

அரக்கர் களிப்பு

16. தேறன் மாந்தினர் தேனிசை மாந்தினர் செவ்வாய்
ஊறன் மாந்தின ரின்னுரை மாந்தின ரூடல்
கூறன் மாந்தின ரனையவர்த் தொழுதெழு கோபத்
தாறன் மாந்தின ரரக்கியர்க் குயிரன்ன வரக்கர்

கொண்டுகூட்டு : *'அரக்கியர்க்கு உயிர் அன்ன அரக்கர் தேறல் மாந்தினர்; இசைத் தேன் மாந்தினர்; செவ்வாய் ஊறல் மாந்தினர்; இன் உரை மாந்தினர்; ஊடலில் கூறல் மாந்தினர்; அனையவர்த் தொழுது எழு மாந்தினர்.'*

பொருள் : *'அரக்கிமார்க்கு அவர்கள் உயிர்போன்ற கணவராகிய அரக்கர் (அம்மாதர் கையாற் கொடுக்கப்பெற்று அதனால் இயல்புக் கதிகமாக இனியதான) தேனைக் குடித்து மகிழ்ந்தார்கள்; (அத்தேனினும் இனிதாக அவர்கள் பாடும்) இசைத் தேனைச் செவிமடுத்து* * *மகிழ்ந்தார்கள்; (அவ் இசைத்தேனை அளித்த) செவ்வாயிற் பிறந்த நீர் (ஆகிய தேனை) உட்கொண்டு மகிழ்ந்தார்கள்; (மீண்டும் அவ்வாயிற் பிறந்த) இனிய பேச்சைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள்; (இனிது பேசியவர் 'ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம்' என்று ஊடி அவ்) ஊடலில் ('தொடாதே' 'தூரப்போ' என்பன போன்ற வார்த்தைகளைக்) கூறுதலையும் பிரியமாகக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள்; (அவ் ஊடல் தணியத்) தொழுது அதன் பயனாகக் கோபம் ஆறுதலை உணர்ந்து மகிழ்ந்தார்கள்.'*

தேறல் - தேன்; கள் என்றும் பொருள் கூறலாம். 'மாந்தினர்' எனப் பலமுறை வருபவைகளுள் முதல் மூன்றும் 'உண்டார்' என்ற செம்பொருளையும், அடுத்தவை இரண்டும் இறுதிய தொன்றும் முறையே 'கேட்டார்' 'உணர்ந்தார்' என்ற தாற்பரியப் பொருள்களையுந் தந்து நின்றன. 'தேன் இசை'யை 'இசைத்தேன்' என மாற்றுக. தேன் 'இசை'யைத் 'தேன்போலும் இசை' என்று கொண்டால், 'இசை மாந்தினர்' என்பதற்கு 'இசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர்' என்று பொருள் கொள்க. கோபத்து ஆறல் - கோபத்தின் தணிவு.

அனுமான், இதன் முன், இராக்கதர் 'களிக்கின்றாரன்றிக் கவல்கின்றாரொருவரைக் காணேன்' என்று, இப்போது இவ்வாறு களித்தார்களென்று தான் கண்டவற்றையும் ஊகித்தவற்றையும் தனக்குத் தானே

* செவிமடுத்தல் - கேட்டல்; மடுத்தல் - குடித்தல்.

கூறுகின்றாகாதலால், அதனை விளக்க, 'மகிழ்ந்தார்' என்ற சொல்லை வருவிக்கவேண்டிய இடங்களெல்லாவற்றிலும் வருவித்துப் பொருள் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

ஓர் இராக்கத மாது கள்ளுக் கொடுக்க அவள் கணவன் குடித்துக் களித்தான்; வேறொருத்தி பாட அவள் புருடன் கேட்டு மகிழ்ந்தான்; மற்றொருத்தி வாயமுதை அவள் கொழுநன் உண்டு உவந்தான் என்றிவ்வாறாகத் தொடர்பின்றிப் பிரித்தும் இப்பாட்டுக்குப் பொருள் செய்யலாம்.

பாட பேதம்: தொழுதவர். (கசு)

இராக்கதர் பெருக்கமும் இலங்கையின் பரப்பும்

['தேவர் மனிதர் மிருகங்கள் முதலிய உயிர்த் தொகைகள் இராக்கதர் தொகைக்கு உறையிடவும் போதா. இந்நகர வித்தாரம் அபாரமானது. இதன் ஒரு தெருவிலிருந்து மற்றொரு தெருவுக்குப் போதல், ஒரு தேசத்திலிருந்து மற்றொரு தேசத்துக்குப் போதல் போலாம்.]

சேனைச் சிறப்பு

['யான், இராம பிரானுக்கு இலங்கைச் சேனை அளவைத் திரும்பிச் சென்று செப்பும் போது, மல் வீரர் படை பெரிதென்பேனோ, வாள் வீரர் படை பெரிதென்பேனோ, விற்படை பெரிதென்பேனோ, எப் படை பெரிதென்பேன்!' என்னும் இவை போல்வன பலவும் எண்ணி, 'இனி இராக்காலம் சமீபிப்பதால் இரவிற் சஞ்சரிப்போராகிய இராக்கதர் இங்கு வர நேரினும் நேரும்' என்று, அவர் அறியாவாறு அனுமான் தன் உடலைச் சுருக்கி மறைவானான். சூரியனும் தன் ஒளியை ஒடுக்கி மறைந்தான்.]

இருட் செறிவு

[இருள் இராவணனுடைய பாவம்* போல வளர்ந்து, அவன் பழிபோலப் பரந்தது. செவ்வந்தி வானமும் காரிருளும், நெருப்பும் புகையும் நிகர்த்தன.]

* பாவம் கருமை யென்பதும், தருமம் வெண்மை யென்பதும் கவிமரபு.

இராவணனுக்கு ஏவல் செய்யத் தேவர்கள் விரைதல்

[*இராக்கதர், இராவணன் ஏவலால், இந்திரன் சந்திரன் இயமன் முதலியோருடைய உலகங்களுக்குச் செல்லலுற்றனர். இராவணனுக்குப் பணிவிடை புரியத், தேவமாதர், வித்தியாதர மடவார், இயக்க மகளிர், நாக கன்னியர் ஆகிய இவர்கள் விண் வழியே விரைந்து சென்றனர். அவ்வாறே தேவரும் அசுரரும் நாகரும் இயக்கரும் வித்தியாதரரும் வேறு தேவ கணத்தினரு மாகக் குற்றேவல் செய்யக் கூட்டங் கூட்டமாகச் செல்வோர், 'தாமதமாய்விட்டது, இராவணன் கோபிப்பான்' என்று தலை மாலையும் கழுத்து மாலையும் மேலாடையும் சரிந்து விழ விரைந் தோடினார்கள்.*]

சந்திரோதய வருணனை

[*இராவணன் முதலிய இராக்கதர்களின் பாவமாகிய கோடை காய்ந்து வாட்டியதனால், ஈரப் பசையற உலர்ந்திருந்த தருமமாகிய பயிர், அனுமானாகிய மழை வரப்பெற்றதனால், மூளைத்தெழுதல் போலச் சந்திரன் உதித்தெழுந்தது.*

கீழ்த்திசைக் கிறைவனாகிய இந்திரனுக்குச் சத்துருவாகிய இராவணன், அனுமான் வந்ததனால், வாழ்வற்றான், இந்திரன் வாழ்வுற்றான் என்ற மகிழ்ச்சியால் கீழ்த்திசையாகிய பெண்ணின் முகம் பொலிவது போலச், சந்திரன் பொலிந்தது.

இராவணனுக்கு அடங்கி யொடுங்கி ஒதுங்கிப் பதுங்கி யிருந்த இந்திரன், இனிப் பகை ஒழிந்த தென்று பயம் நீங்கித் தனக்குரிய கீழ்த் திசையினின்று கெம்பீரமாக வெளியே புறப் பட, அவன் சாமரைகள் போலக் கடலலைகள் எழுந்து விழுந்து விளங்க, அவன் கொற்ற வெண்குடை போலச் சந்திரன் பொலிந் தது.

ஆகாயமாகிய புருடன் சந்திரனாகிய வெள்ளிக் குடத்தினால் பாற்கடலின் பாலை முகந்து பூமிமேற் பொழிந்தாற் போல வெண் ணிலா எங்கும் பரவியது.

ஆகாயம், காமதேனு வென்ற வானுலகப் பசுவாகச், சந்தி ரன் அப்பசுவின் பால்மடியாக, அம் மடியினின்று சுரந்து வழிந்து பரந்த பாற்பரப்புப் போல நிலாப் பரப்புத் தோன்றியது.]

நட்சத்திர வருணனை

17. எண்ணுடை யனுமன்மே லிழிந்த பூமழை
மண்ணிடை வீழ்கில மறித்தும் போகில
அண்ணல்வா ளரக்கனை யஞ்சி யாய்கதிர்
விண்ணிடைத் தங்கின போன்ற மீனெலாம்

கொண்டுகூட்டு: *மீன் எலாம், எண் உடை அனுமன்மேல் (வானவர் இறைக்க) இழிந்த பூமழை, அண்ணல் வாள் அரக்கனை அஞ்சி மண் இடை வீழ்கில(வாய்), மறித்தும் போகில(வாய்), ஆய்கதிர் விண் இடைத் தங்கின (போன்றன).*

பொருள்: *நட்சத்திரங்களெல்லாம், அனுமான் மீது (வானவர் மகிழ்ந்து வாழ்த்தி வாரி இறைக்க) விழுந்த மலர் மழை, இராவணனுக்குப் பயந்து மண்ணில் வீழாவாய்த், திரும்பவும் மேல் நோக்கி விண்ணில் போகாவாய், இடையே அந்தரத்திலே தங்கியவற்றைப் போன்றன.*

எண் - ஆலோசனை; அறிவு; மதிப்பு. இழிந்த - இறங்கிய. மறித்தும் - திரும்பவும். அண்ணல் - பெருமை. ஆய்தல் - ஆராய்தல், நுணுகுதல். கதிர் - சூரியசந்திரர்; கிரணம். ஆய் கதிர் விண் - ஆராய்தற் குரிய சூரிய சந்திரர் (வழங்கும்) வானம்; நுணுகிய கிரணங்கள் (பரத்தலை) உடைய வானம்.

'தேவர்களின் சம்பந்தமான அசேதனங்களும் (அறிவில்லாப் பொருள்களும்) இராவணனிடத்து அஞ்சுகின்றன வென, அவனது அதிபயங்கரமான தன்மை இங்கு வெளியாம்.'—வை. மு. கோ. (கஎ)

நிலா வருணனை

[*அவ் இரவில் மல்லிகை யரும்புகள் மலர, அவற்றில் வண்டுகள் தேனுண்ண மொய்த்தல், பகைப் பொருள்களாகிய இருளும் நிலவும் பல பல சிறு சிறு பிரிவுகளாய் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிச் சண்டையிடுதலை ஒத்திருந்தது.*

நிலா இலங்கை முழுதும் பரவியது அந் நகருக்கு வெள்ளை வஸ்திரங்கொண்டு உறையிட்டது போன்றது.]

18. இகழ்வரும் பெருங்குணத் திராம னெய்ததோர்
பகழியின் செலவென வனுமன் பற்றினல்
அகழ்புகுந் தரண்புகுந் திலங்கை யன்னவன்
புகழ்புகுந் துலாயதோர் பொலிவும் போன்றதே

கொண்டுகூட்டு: *இகழ்வு அரும பெருங் குணத்து இராமன புகழ், அனுமன் பற்றினல், அன்னவன் எய்தது ஓர் பகழியின் செலவு என, அகழ் புகுந்து, அரண் புகுந்து, இலங்கை புகுந்து உலாயது ஓர் பொலிவும் போன்றது (அந் நிலா).*

பொருள்: ***இராமனது புகழ், தனக்கு அனுமான் ஆதாரமாக அவ் ஆதாரத்தினல், அவன் அம்பின் (தடையற்ற வேகமான) போக்குப்போல (இலங்கையைச் சூழ்ந்த கடலாகிய) அகழைத் தாண்டி, மதிலேயும் தாண்டி, இலங்கையிற் புகுந்து எங்கும் உலாவிப் பரவியதையும் ஒத்தது அந்த நிலா.***

இகழ்வு அரும் - இகழ்தல் (செய்தற்குரிய குற்றமொன்றும்) இல்லாத: அருமை இன்மை குறித்தது. பகழி - அம்பு. செலவு - செல்லுதல். பற்று - ஆதாரம் - தாங்கும் இடம். அரண் - மதில். உலாவியது உலாயதென விகாரமாயிற்று. பொலிவு - அழகு; விளக்கம். (கஅ)

மதில் வருணனை

[***அனுமான் இலங்கை நகரத்துட் செல்லக் கருதித், தான் இருந்த பவளமலேயினின்று புறப்பட்டுக், கடலே அகழியாகப் பெற்று வானத் துச்சிவரை வளர்ந்த மதிற் பக்கத்தில் வந்தான்.***]

19. கலங்கலில் கடுங்கதிர்கண் மீதுகடி தேகா
அலங்கலயில் வஞ்சகனை யஞ்சியெனி னன்றால்
இலங்கைமதி லிங்கிதனை யேறலரி தென்றே
விலங்கியகல் கின்றன விரைந்தென வியந்தான்

கொண்டுகூட்டு: *'கலங்கல் இல் கடுங்கதிர்கள், அலங்கல் அயில் வஞ்சகனை அஞ்சி இலங்கை மதில்மீது கடிது ஏகா எனின் அன்று; இங்கு இதனை ஏறல் அரிது என்றே விலங்கி விரைந்து அகல்கின்றன' என வியந்தான்.*

பொருள்: 'சந்திர சூரியர்கள் இராவணனுக்குப் பயந்து இலங்கைக்கு மேலே செல்கின்றிலவென்றால், (அவ்வாறு செல்லாமைக்குக் காரணம் பயம்) அன்று; வேறு யாது எனின், இந்த மதிலை ஏறுதல் ஏலாததென்றே (அக் கதிர்கள்) விலகி அப்பாற் செல்கின்றன என்பது' என்று ஆச்சரியப்பட்டான் அனுமான்.

கலங்கல் இல் - (கலங்கிய நீர் நிறமாறுதல் போல) நிறம் மாறுதல் இல்லாத. கடுமை - விரைவு. அலங்கல் அயில் - (வெற்றி) மாலை (அணிந்த) வேல். அரிது - ஏலாதது.—சு. அ.

இதன் முன் இப்படலம் உக-ம் கவியில் 'இம்மதிலொளி கண் கூசுவித்தலால் சூரியன் இலங்கைமேற் செல்லா' னென்ற வருணனையை இக்கவி நினைவுறுத்துகின்றது. (கக)

அனுமான் மதிலைத் தாண்ட முயலுதல்

[அனுமான், இராவணன் ஆணையின்றி உட் செல்வார்க்கு இயமன் வாய் போன்ற மதில் வாசலைக் கண்டான். அது, மகா மேரு மலை ஊடறுத்து இடை வெளி செய்யப்பட்டது போன்றதென்றும், கடல் நீர் முழுதும் செல்லுவதற்கு இட்ட மதகையொத்ததென்றும், இராவணனை எதிர்க்க ஈரேழுலகத்தவரும் வந்தால், அவர்கள், சிலர் பின் சிலர் செல்லும் அவசியமின்றி ஒருமிக்கச் செல்லப் போதிய அகலமுடையதென்றும் எண்ணினான். அவன், இத்தனையென்று வரையறை செய்ய இயலாத பெருந்தொகையான வான விளக்குக்கள் இருளை விழுங்கி விளக்கஞ் செய்யப்பெற்று, இயமனும் அஞ்சும்படியிருந்த அந்த வாயிலிலே, செம்பட்ட மயிரும், சினத்தீச் சுவாலிக்கும் செங்கண்களும், கோரப் பற்களும், கரி நிறமும் உடையராய்க், கொடிய பல ஆயுதங்கள் பூண்டவராய், எண்ணிலடங்காதவரா யுள்ள இராக்கத வீரர் காவல் செய்துகொண்டிருத்தலைக் கண்டான். கண்டு, 'எத்தேவர், எவ் அசுரர், வேறெவர்தாம் இக் காவலைக் கடக்கவல்லார் உளர்? ஒருவரும் இல்லை; யான் கருங்கடல் கடந்தது கடினமன்று; இந்தக் காவற் பெருங்கடலைக் கடப்பதுதான் கடினம்: இக் காவலாளருடன் போர் தொடங்கினால், அது முடிய நாள் பல கழியும்; சீதாதேவியைத் தேடிக் காணுதற்கு இடையூறும்; இவ் வாயில்வழி உட்புகுதல் எளியதன்று; அன்றியும், " இவ் வழியே

இந் நகருட் பிரவேசிக்க" எனப் பகைவன் நியமித்திருக்கிற வழியே புகுதல் பலசாலிகளுக்குத் தகுதியன்று; ஆதலால், சூரியனும் தாண்டாத மதிலை வான் வழியாகக் கடந்து இந்நகரின் உள்ளே புகுவேனாக' வென்று, அவ்வாயிலை விட்டு அம் மதிலின் வேறொரு பக்கம் சென்றான்.]

இலங்கைமாதேவி அனுமானை வழிமறித்தல்

[அங்கே இலங்கைக்கு அதிதேவதையாய் அதனைக் காக்கும் இலங்கைமாதேவி, வான் வழிச் செல்லும் சூரியனைப் பற்ற வரும் இராகு கேது வென்னும் பாம்புபோல, வான் வழிச் செல்லும் சோதிமானான அனுமானைப் பற்றுதற்கு வழி மறித்து நின்றாள். அவள், கூற்றுவனும் அஞ்சும் கோபமுடையாள். சந்திரனை இரண்டாகப் பிளந்து வைத்தாற் போன்ற வீரப் பற்களை யுடையாள்.]

இலங்கைமாதேவி வருணனை

20. அஞ்சு வணத்தி னுடை யுடுத்தா ளரவெல்லாம்
அஞ்சு வணத்தின் வேக மிகுத்தா ளருளில்லாள்
அஞ்சு வணத்தி னுத்தரி யத்தா ளலையாரும்
அஞ்சு வணத்தின் முத்தொளி ராரத் தணிகொண்டாள்

கொண்டுகூட்டு: *அஞ்சு வண்ணத்தின் ஆடை உடுத்தாள்; அரவு எல்லாம் அஞ்சு உவணத்தின் வேகம் மிகுத்தாள்; அருள் இல்லாள்; அம் சுவணத்தின் உத்தரியத்தாள்; அலை ஆரும் அம் சு வள் நத்தின் முத்து ஒளிர் ஆரத்து அணி கொண்டாள்.*

பொருள்: *(இலங்கைமாதேவி) பஞ்சவருணச் சேலை கட்டியவள்; பாம்புகளெல்லாம் பயப்படும் கருடன்போல வேகம் மிகுந்தவள்; இரக்கம் இல்லாதவள்; அழகிய பொன்னின் (இழைகளாலான) மேலாடை (-தாவணி) உடையவள்; கடலில் தங்கிய நீரில் உள்ள அழகிய நல்ல பெரிய சங்கின் முத்து ஒளிசெய்கின்ற மாலையாகிய ஆபரணத்தை அணிந்துகொண்டவள்.*

இப் பாட்டின் நான்கு அடிகளிலும் வரும் 'அஞ்சு வணத்தின்' என்பது கீழே குறித்திருக்கிறபடி முறையே பிரித்துப் பொருள்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது:

அஞ்சு வ(ண்)ணத்தின் - பஞ்சவருணத்தின் - ஐந்துவிதமான நிறங்களை யுடைய. அஞ்சு உவணத்தின் - (பாம்புகளெல்லாம்) பயப்படுகின்ற கருடன் போல. அம் சுவணத்தின் - அழகிய பொன்னின். அம் சு வள் நத்தின் - அழகிய நல்ல பெரிய சங்கின்.

இப் பாட்டு, ஓர் அடியின் முதலில் வந்த சொற்களே மற்ற அடிகளின் முதலிலும் வரப்பெற்ற 'யமகம்' என்னும் சொல்லணி நிகழப்பெற்றது. இது பெரும்பான்மையான யமகச் செய்யுட்கள் போலாது, சிறிதும் கருகுதலின்றிச், சொல்லும் பொருளும் ஒன்றும் ஒருங்கே இனியனவாய் அமைந் திருத்தல் பாராட்டற்பாலது. (௨௦)

அனுமான் அவளை அடித்து வீழ்த்தல்

[அவள், கண்ணை இமை காத்தல்போல, இலங்கையைக் காப் பவள். அனுமானை 'நில் நில்' என்று அதட்டிக்கொண்டு எதிர் வந்தாள். இவ்வாறு எதிர்பாராவண்ணம் திடீரென எதிர்ந்தவளை அவன் சிறிதும் திகைப்பேனும் அச்சமேனுங் கொள்ளாமல் அமைதியாக 'வருக' என்றான். 'அஞ்சாமல் அசட்டுத் துணிவுடன் ஆகாத காரியம் செய்யப் புகுந்தாய்! அறிவில்லாய்! போய்விடு!' என்றாள். 'இவ்வூர் காணும் ஆசையால் உள்ளே போகின்றேன். இந்த ஏழை போவதனால் உனக்கு யாது நட்டம்?' என்றான். 'திரிபுரம் எரித்த சிவன்போன்ற தீரரும் செல்லுதற்கு அஞ்சும் இவ் ஊர்க்குள்ளே செல்லத்தக்கவன் நீயேயோ! சீ! சீ! போ!' என்று இகழ்ந்து சிரித்தாள். சிரித்தவளை மாறி இகழ்ந்து சிரித் தான். 'நகைக்கின்ற நீ ஆர்? உன்னைக் கொன்றுவிடுவேன்: உயிரை இழந்து நீ அடையும் பயன் யாது? ஓடிப்போகாமல் நிற்கின்றாயே!' என்றாள். அவன் 'இவ் ஊருட் புகுந்து பார்த்து விட்டுத் தான் போவேன்' என்றான்.

'இவன் வஞ்சகன், வானரமல்லன், இயமனும் அஞ்சும் என் னைப் பரிகசிக்கிறான்! இவனைக் கொல்லாதுவிட்டால் இவ் வூருக்குத் தீங்கு விளையும்' என்று எண்ணிச் சூலாயுதத்தை யெறிந்தாள். அவன், பாம்பைக் கடித்துத் துண்டுபடுத்தும் கருடன் போல அதைக் கடித்து ஒடித்து, அவளுடைய மற்ற ஆயுதங்களையும் பறித்து எறிந்தான். எறியவே, கையாலடிக்க முயன்றாள். அவள் கைகளை ஒரு கையாற் பற்றிக்கொண்டு, பெண் கொலை பிழை

யென்று, அவள் வலியை ஒடுக்க மற்றொரு கையால் ஓர் அறை அறைந்தான். கீழே விழுந்தாள். பின்பு எழுந்து கூறுவாளானாள்:]

அவள் தன் வரலாறு கூறி அகலல்

['என் பேர் இலங்கா தேவி. யான் பிரமன் கட்டளைப்படி இவ்வூர் காப்பவள். அவனை நான் எவ்வளவு காலம் இவ்வூரைக் காவல் செய்யவேண்டு மென்று கேட்டபோது, "ஒரு குரங்கு உன்னைக் கையால் தாக்கியபோது என்பால் மீண்டு வருவாயாக" என்றான். அவ்வாறே முடிந்தது. அறம் வெல்லும்; பாவம் தோற்கும்; உன் விருப்பம் அனைத்தும் நிறைவேறும். நகர்க்குள் ஏகுவாயாக!' என்று வணங்கிச் சென்றாள்.]

இலங்கையுள் புகுந்த அனுமான் அதன் ஒளி மிகுதி கண்டு வியத்தல்

[சிற்றுருக் கொண்டிருந்த அனுமான், மதிலைத் தாவிப் பெரிய பாற்கடலில் சிறிய மோர்த்துளி சிந்தினது போல்*, இலங்கைமா நகருட் குதித்தான். அங்கே இரத்தினங்கள் இழைத்த பொன் மாளிகைகள் அளவிறந்த ஒளி சிறந்த விளக்குக்களோடு எங்கும் பகல் (போல ஒளி) செய்ய, அவன், தான் இரவிலே ஒருவரு மறி யாமல் சீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க எண்ணியிருந்த எண் ணத்துக்கு எதிராகச் சூரியோதயமாய்விட்டதே யென்று திடுக் கிட்டான். பின்பு தெளிந்து, 'இந்நகர் இரவில் இவ்வளவு ஒளி யுடையதா யிருத்தலினன்றே, இங்கு வாழும் இராக்கதர் நிசிசரர் (- இரவிற் சஞ்சரிப்பவர்) ஆயினா'ரென் றெண்ணினான்.]

அங்கே பல இடங்களிலும் அனுமான் சீதையைத் தேடிச் செல்லல்

[அவன், 'நாம் தெரு நடுவே சென்றால், பிறர் கண்டு பிடித்தற் கேதுவாய் நாம் கருதியுள்ள காரியத்துக்கு இடையூறும்'

---

* பால் எத்தனை பேரளவினதாயிருந்தாலும் அதிற் றெறித்த ஒரு சிறு மோர்த் திவலை அப் பால் முழுவதினும் பரவி அதன் இனிமையை மாற்றிப் புளிப் பாகச் செய்துவிடல்போலப், பெரிய இலங்கை நகரிற் சேர்ந்த சிற்றுருக்கொண்ட அனுமான் அப் பெருநகர் முழுதும் படர்ந்து (- பரந்து சென்று) சுட்டு அதன் அலங்காரத்தைக் கெடுத்து அலங்கோலப் படுத்தப்போவதை முன்னதாகக் குறிப் பிப்பாராய்க் கம்பர், 'சீரிய பாலின் வேலை சிறுபிரை தெறித்ததன்னான்' என்ற கவித்திறம் கண்டு களிக்கத்தக்கது.

[என்று எண்ணி, முன்னமே சுருங்கியிருந்த உடலை இன்னமும் சிறிதாகச் சுருக்கிக்கொண்டு, வீடுகளின் நிழல் சாய்ந்த பக்கத்து ஓரமாகச் செல்வானாய், எந்தப் பூவிலே தேன் உள்ள தென்று தேடித்திரியும் வண்டுபோல, எங்கே சீதை உள்ளாளென்று நாடி, அரக்கர் மாளிகைகள், ஆனைக்கூடங்கள், குதிரைப் பந்திகள், தேர் நிலயங்கள், வணிகர் கடைகள் முதலிய இடங்க ளெல்லாவற்றி லும் தேடிப் பார்த்துக்கொண்டு சென்றான்.]

பேரியநா ளோளிகோ ளுறு விதமணிப் பித்திப் பத்தி
சோரியுமா நிழல்க ளாங்குச் சுற்றலாற் காலின் றோன்றல்
கரியனாய் வெளிய னாகிச் செய்யனாய்க் காட்டுங் காண்டற்
கரியனா யெளிய னாய்த்தன் னகத்துறை யழக னேபோல்

கொண்டுகூட்டு: நாள் ஒளி கொள் நானா வித(மான) பெரிய மணிப் பித்திப் பத்தி சொரியும் மா நிழல்கள் ஆங்குச் சுற்றலால், காலின் தோன்றல், காண்டற்கு அரியனாய் எளியனாய்த், தன் அகத்து உறை அழகனே போல், கரியனாய், வெளியன் ஆகிச், செய்யனாய்க் காட்டும்.

பொருள்: (பல வருண) நட்சத்திரங்களின் ஒளிகள் படைத்த பலவகையான பருமையான இரத்தினங்களால் அமைக்கப்பெற்ற சுவர் வரிசைகள் சொரியும் ஒளிகள் சூழ்தலினால், வாயுகுமாரனான அநுமான், — (அன்பரல்லார்) காணுதற் கரியவனாய் (அன்பர் காண) எளியவனாய்த் தனது மனத்தின்கண் வாழும் சுந்தர மூர்த்தி(யாகிய சுவாமி பலவாறு தோன்றுதல் போல, — ஓரிடத் தில்) கறுத்தவனாகியும், (மற்றோரிடத்தில்) வெளுத்தவனாகியும், (வேறோரிடத்தில்) சிவந்தவனாகியும் தோன்றுவானானான்.

நாள் - நட்சத்திரம். பித்தி - சுவர். பத்தி - வரிசை. நிழல் - ஒளி. கால் - வாயு. தோன்றல் - மகன். காட்டும் - தோன்றுவான். ‘பெரிய மணிப் பித்தி’ யெனக் கூட்டுக. (உக)

அமர மாதர் அரக்க மாதரை நீராட்டல்

[அநுமான் அவ்வாறு செல்லும்போது குல முதலியவற்றிற் சிறந்த தேவ மாதர், சேடியராய், நீர்க்குடங்களை வருந்திச் சுமந்து கொண்டுவந்து நீராட்ட, அரக்க மாதர் சுகமாக நீராடுதலைக் கண்டான்.]

22. ஈட்டுவார் தவம லான்மற் றீட்டினு லியைவ தின்மை
காட்டினார் விதியா ரஃது காண்கிற்பார் காண்மி னம்மா
பூட்டுவார் முலேபொ ருத பொய்யிடை நையப் பூநீர்
ஆட்டுவா ரமரர் மாத ராடுவா ரரக்கர் மாதர்

கொண்டுகூட்டு: 'ஈட்டுவார் தவம் அலால் மற்று ஈட்டினுல் இயை வது இன்மை விதியார் காட்டினார். அஃது காண்கிற்பார் காண்மின், அம்மா! வார் பூட்டும் முலே பொருத பொய் இடை நைய அமரர் மாதர் பூநீர் ஆட்டுவார்; அரக்கர் மாதர் ஆடுவார்.'

பொருள்: (அக்காட்சியைக் கண்டபோது, அனுமான் தன் மனத்துள்ளே கூறியதாவது:) 'சம்பாதிப்போர் தவத்தை யன்றி வேறெதனேயும் சம்பாதித்தால், அதனுல் அடைவது (ஆகிய நன்மை ஒன்றும்) இல்லாமையை விதியார் காட்டியுள்ளார். அக் காட்சி ஆச்சரியமானது. அதனேக் காண விரும்புவோர்கள் இங்கே வாருங்கள்; இதோ பாருங்கள்! (தவத்தைச் சம்பாதியாத) தேவர்களுடைய பெண்கள் தனபாரம் தாங்கமாட்டாத சிற்றிடை (பெரிய நீர்க் குடத்தையும் சுமந்து) வருந்த நீராட்டுகிருர்கள்; (தவத்தைச் சம்பாதித்த) அரக்கருடைய பெண்கள் (சுகமாக) நீராடுகிருர்கள்.'

ஈட்டுதல் - சம்பாதித்தல். இயைதல் - பொருந்தல். விதி - பிரமன். விதியார் என்பதில் ஆர் உயர்வுப் பன்மை விகுதி. அஃது - காட்டினதைக் குறித்தது. 'வார் (-கச்சு) பூட்டும் முலே' யெனக் கூட்டுக. பொய்இடை - இல்லே யென்று சொல்லும்படி சிறுத்த இடை. பூ - அழகு; பொலிவு.

'பலவகை மகளிரைக் கூறத் தொடங்கி[த் தெய்வ நீராற்றிற் றெண் ணீர் (கொண்டு) வானவர் மகளிராட்ட] அரக்க மாதர் மஞ்சன மாடுவாரைக் கூறியவிடத்து அங்ஙன மாடுதற்குக் காரணங் காட்டுவாராய்த் தவப் பெரு மையைப் பாராட்டுகின்ற இச் செய்யுள் இடைப் பிறவரலாக நின்றதென்க. இங்ஙனம் கதை நிகழ்ச்சியைக் கூறுமிடத்து, அதனுற் போந்த பயனே ஆங் காங்கு உலகத்தாரை நோக்கிச் சொல்லிப்போதல் ஒருவகைக் கவி சமயம்.' *

'திருவள்ளுவர் அறன்வலியுறுத்தலில்

அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானே டூர்ந்தா னிடை

என்று அறத்தின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டினுற் போல, இங்கு(க் கம்பர்) இங்ஙனம் தவத்தின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டினர்.' * (உஉ)

* வை. மு. கோ.

அரக்க மாதர் மதுவுண்டு மயங்கல்

[வேண்டியதைக் கேட்டாற் கொடுக்கும் சிந்தாமணி வேண்டாமலே விளக்கொளியை வெப்பந் தவிர்த்துக் கொடாநிற்ப, அவ்வொளியில் கந்தருவ மகளிர் கடைமாடிவதைத் தாம் பஞ்சணையிலே சாய்ந்தபடியே யிருந்துகொண்டு காண்பவரையும்,—தம் கணவர் தம் மனப் புலத்து விளைத்த காமப் பயிர் தழைத்து வளர்தற்கு வார்க்கும் நீர் போல,—உள்ளக் கருத்தைத் தெள்ள உரைக்கும் கண்ணைச் சிவப்பிக்கும் கள்ளைக் குடிப்பவரையும் அனுமான் கண்டான்.]

உள்ளுடை மயக்கா லுண்கண் சிவந்துவாய் வெண்மை யூறித்
துள்ளிடைப் புருவங் கோட்டித் துடிப்பவேர் பொடிப்பந் தூய
வெள்ளிடை மருங்கு லார்தம் மதிமுகம் வேறொன் றாகிக்
கள்ளிடைத் தோன்ற நோக்கிக் கணவரைக் கவல்கின் றாரை

கொண்டுகூட்டு: தூய வெள் இடை மருங்குலார், உள் உடை மயக்கால் உண்கண் சிவந்து, வாய் வெண்மை ஊறித் துள் இடைப், புருவம் கோட்டித் துடிப்ப, வேர் பொடிப்பத், தம் மதிமுகம் வேறு ஒன்று ஆகிக் கள் இடைத்தோன்ற நோக்கிக், கணவரைக் கவல்கின்றாரை (அனுமான் கண்டான்).

பொருள்: (மேற்கூறியவாறு கள்ளுக் குடிப்பவருள்ளே, ஒருமுறை குடித்த கள்ளால் உண்டாகிய) மயக்கத்தினால் (கருங்) கண்கள் சிவப்பேறி, (செவ்) வாய் வெளுப்பூறி, (இரண்டுந்) துடிக்கும் சமயத்தில், புருவமும் துடிக்க, வியர்வை பொடிக்க, முகம் வேற்று முகமாகி, (மறுமுறை குடிக்கத் தொடங்கிய) கள்ளிலே (தாம் பிறர் போலத் தோன்ற)

I. நோக்கி, ('ஐயையோ! நம்மைக் காணோமே! பிறரையன்றோ காண்கிறோம்! நம் கணவர் நம்மைத் தேடிக் காணாது திண்டாடுவாரே! யாது செய்வோம்!' என்று)

அல்லது-II. (தாமறியாது தம் பின் நின்ற தம்) கணவரை (வேற்றுருவடைந்திருக்கிற தம்மோடு) கண்டு ('நம் கணவர் பிற மாதரோடு சேர்ந்தாரே!' யென்று) தம் கணவரைக் குறித்துக் கவலைப்படுகின்றவர்களை (அனுமான் கண்டான்).

உள் உடை மயக்கு - மனத்தைச் சிதறச் செய்த (கள் உண்ட) மயக்கம். உண் கண் சிவந்து வாய் வெண்மை ஊறி - மையுண்ட கண் சிவந்து வாய் வெளுத்து. துள்இடை - (கண் வாய் இரண்டும்) துடிக்கும் சமயத்தில். * புருவம் கோட்டித் துடிப்ப - புருவம் வளைக்கப்பட்டுத் துடிக்க. எழுதப் பட்ட ஓலையை எழுதிய ஓலை யென்றாற்போலப் புருவங் கோட்டப்பட்டு என்பது 'புருவங் கோட்டி' எனப்பட்டது. கள்ளுண்ட மயக்கத்தால் உண்டாகிய முகச்சேட்டையால் இயல்பாக வளைந்த புருவம் அதிகமாக வளைக்கப்பட்டது என்பது குறிப்பு. 'பெயர்' 'பேர்' என ஆகுதல்போல 'வியர்வை' 'வேர்வை' யென்றாகி ஈறுதொக்கு 'வேர்' எனச் செய்யுளில் வரும். பொடித்தல் - தோன்றுதல்: [' கூழை (- கூந்தல்) முடியா முலை பொடியா (- முளையாத - தோன்றாத) ஒரு குதலைச் சின் மழலைக்கு ' திருக்கோ.—கoச. —ச. அ.] தூய - சுத்தமான. வெள்ளிடை: (வெளி - ஆகாயம்) : 'பொய் யிடை' போல, 'வெள்ளிடை மருங்குல்' 'மிகச் சிறுத்த இடை' என்ற பொருள் குறித்தது. ஆகாயம் இடைக்கு உவமான மென் பதை 'முலையும் மந்தரம் இடையும் அந்தரம்' என்பதிற் காண்க.

II அடையாளமிட்ட உரைப்பகுதியில் 'கணவரை நோக்கிக் கவல் கின்றாரை' என மாற்றிக்கொண்டு பொருள் கூறப்பட்டது.

கண் சிவத்தல், வாய் வெளுத்தல், கண்ணும் வாயும் புருவமும் துடித் தல், வியர்வை பொடித்தல், கவல்கின்றமை ஆகிய இவைகட்கெல்லாம் ஒரு காரணம் கள் மயக்க மென்பதை 'மயக்கால்' என்பதனால் குறிப்பித்தார். இப் பாட்டும் இதனோடு குளகமாக முன் பின் வரும் பாட்டுக்களும் இப்படலத் தில் 'இயக்கியர்' என்ற கஉக-ம் பாட்டில் வினை முடிவு பெறுகின்றன.

இப்பாட்டில் குறிப்பாகவும் சுருக்கமாகவும் கூறப்பட்டுள்ள மிக விநோதமான கருத்துக்கள், திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுள்களில் வெளிப்படையாகவும் விரிவாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அச் செய் யுள்கள் வருமாறு:

> சாடியுள் நறவம் உண்டாள், தன் உரு வேறுபாட்டை
> ஆடியுள் நோக்கி, 'நானோ அல்லனோ? எனைத்தான் கைக்கொண்
> டோடினர் பிறரும் உண்டோ? உயிரனான் வந்திங் கென்னைத்
> தேடின், என் செய்கேன்! என்னைத் தேடித்தா சேடி' என்றாள்.
>
> (நறவம் - கள். ஆடி - கண்ணாடி. செய்கேன் - செய்வேன்.)

---

* 'துள் இடை புருவம் கோட்டி - துடிக்கின்ற நடுவிடத்தையுடையனவாகப் புருவங்களை வளைத்து' என்பது முந்திய உரை.

களித்தவள் ஒருத்தி, நின்ற ஆடியுள் கணவன் தன்பின்
ஒளித்தவன் உருவும் தானும் நேர்பட உருத்து நோக்கித்,
துளித்த கண்ணீரளாகி 'ஏதிலாள் தோள் தோய்ந் தின்பம்
குளித்தனை இருத்தியோ!' என்றுரைத்தனள் கோபம் மூண்டாள்.

(களித்தல் - கள்ளுண்ணல். நின்ற ஆடி - நிலைக்கண்ணாடி. உருத்தல் - கோபித்தல். ஏதிலாள் - அந்நிய மாது.) (உரு)

அவர்கள் காதல்கொண்டு கலங்கல்

[*கரும்பாலையிற் கிடையாத கருப்பஞ்சாறும், தேன் கூட்டிலும் மலரிலும் இல்லாத தேனும், கள்விற்பார் மனையில் வாங்கலாகாத கள்ளும், கடலிற் கடைந்தெடுக்க முடியாத அமிழ்தமும் ஆன இனிமை மிகுந்த மாதர் வாயூறலை மாந்தி மயங்கியிருக்கும் அரக்கரையும், ஒரு தாமரை மலர்மீது மற்றொரு தாமரை மலரை வைத்தாற்போலக், கணவரைப் பிரிந்த சோகத்தாற் சோர்ந்து சாயும் முகத்தைத் தாங்கிய கையராகிய இராக்கதத் தையலாரையும், பிரிவாற்றாமையால் சோகித்து, உடல் தானே சாய்ந்தாற்போலப், படுக்கையிற் சாய்ந்தவராய்த் தம் கணவர்பாற் சென்ற தூதியர் வரும் வழிமேல் விழி வைத்துப், பிராணன் போனதோ வென அடங்கிக் கிடப்பார், அத் தூதியர் புன்முறுவலோடு வரக் கண்டு, இனிக் கணவர் வந்துவிடுவா ரென்ற களிப்பினால், அடங்கிய உயிர் திரும்புதற்குத் துடிக்கின்ற அரக்கியரையும் அனுமான் கண்டு சென்றான்.*]

24. பள்ளியின் மைந்த ரோடு மூடிய பண்பு நீங்கி
ஒள்ளிய கலவிப் பூச லுடற்றுதற் குருத்த நெஞ்சர்
மெள்ளவே யிமையை நீக்கி யஞ்சன விழுது வேய்ந்த
கள்ளவா ணெடுங்க ணென்னும் வாளுறை கழிக்கின்றாரை

கொண்டுகூட்டு: *பள்ளியில் மைந்தரோடும் ஊடிய பண்பு நீங்கி, ஒள்ளிய கலவிப் பூசல் உடற்றுதற்கு உருத்த நெஞ்சராகி, மெள்ளவே இமை(யாகிய உறை)யை நீக்கி, அஞ்சனம் (ஆகிய) இழுது வேய்ந்த கள்ளம் (உடைய) வாள்* நெடுங்கண் என்னும் வாளை (அவ்) உறை(யினின்று கழிக்கின்றா(ர் போலக் கண் விழிக்கின்ற அரக்கிய)ரை(க் கண்டான்).*

** வாள் - ஒளி (பொருந்திய).*

பொருள்: ஒரு சயனத்தில் (தம்முடனிருந்த) கணவருடன் ஊடல் (யுத்தஞ் செய்து செயமடைந்து, அவ் யுத்தத்தால் நேர்ந்த சிரமத்தைச் சாந்தி செய்யத் தூங்குவார் போலக் கண் மூடியிருந் தவர்கள், அவ் ஊடற் போர்) செய்த (குரோத) குணம் மாறிக், கூடற் போர் செய்யத் தோன்றிய நினைவினராகி (அப் போர்க்கு ஆயத்தமாகும் அறிகுறியாக) இமை(யாகிய உறை)யை நீக்கி, மையாகிய நெய் பூசிய கண்ணாகிய வாளை அவ் உறையினின்று கழற்றுவா(ர் போல, மூடியிருந்த கண்ணை மெல்லத் திறக்கின்ற அரக்கிமா)ரையும் அனுமான் கண்டு சென்றான்.

பள்ளி - படுக்கை. மைந்தர் - கணவர்.—பரிபா. பண்பு - குணம். ஒள்ளிய - அழகான: (ஒண்மை - அழகு). பூசல் - போர். உடற்றுதல் - உக்கிரமாய் நடத்துதல். — சீ. அ. உருத்தல் - தோன்றுதல்—பதி. ப. நெஞ்சு, நினைவைக் குறித்தது: (சிந்தாமணி 458-ம் பாட்டில் 'நெஞ்சின் ஒத்து' என்பதன் உரையைப் பார்க்க.)

'கொழுநர் அறியாதபடி மெல்லப் பார்த்து அவரியல்பை அறிய முயன்றமைபற்றிக், "கள்ளம்" என்ற அடைமொழி கண்ணுக்குக் கொடுக் கப்பட்டது.' *

பாடபேதம்: உள்ளிய: அஞ்சன மெழுதி. (உச)

[கணவர் வரவை எதிர்பார்த்து வாசலில் நின்ற தம்பால் அக் கணவர் வந்து நெருங்க, அவரோடு ஊடி, ஊடிய உணர்வும் உள்ள முதலிய அந்தக்கரணங்களும் வீட்டுக்கு வெளியே அக் கணவரோடு தங்கவிட்டு, உயிரைமட்டுங் கொண்டு உள்ளே சென்று, ஒருவாறு கதவை அடைக்க மட்டும் சத்தியுடையராய்த் தாளிடச் சத்தியற்ற அரக்க மாதரையும்,—முரசு முழங்க, முனிவர் மங்கள வாழ்த்து மொழிய, அமரர் ஆசீர்வதிக்கத், தேவர் தேவியரும் முனிவர் மனைவியரும் பல்லாண்டு பாடக் கல்யாணஞ் செய்யும் இராக்கத தம்பதிகளையும்—எங்கெங்கும் இனிதிருக்கும் இராக்கத மகளிரே யல்லாமல் இடையிடையே காணப்படும் இயக்க மாதர், நாக கன்னியர், வித்தியாதர மின்னார் முதலிய பெண்களெல்லாரையும், அவருள் எவளாயினும் சீதையா யிருப் பாளோ வென்று தெரியும் நோக்கத்துடன், நன்றாக நோக்கிக் கொண்டு சென்ற அனுமான் கும்பகருணனைக் கண்டான்.]

* வை மு. கோ.

அனுமான் கும்பகருணனைப் பார்த்தல்

[*அப்போது மலைபோலப் பிரமாண்ட காத்திரமுடையனாய், அலை கடலிலே திருமால் பள்ளிகொள்ளும் ஆதிசேடனை போலவும், அந்தக் கடலே போலவும், உலகத் திருளெல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு ஓரிடத்தே ஒதுங்கி உற்றாற் போலவும், பாவமே உருவெடுத்தாற் போலவும், தண் கடலிற் றோய்ந்து குளிர்ச்சியும், நறுமலர்ச் சோலையூடு தவழ்ந்து மணமுங்கொண்டு தென்றல் வீசத், தேவ மாதர் கால் பிடிக்க, ஊழிக் காற்றுப்போல மூச்சு இயங்க, நிலாவை இரு கூறுபடுத்தி இரு கடைவாயாலும் உண்ண வைத்த தருணத்தில் விளங்கும் அந் நிலாப் பகுதிகள் போல வக்கிர தந்தங்கள் விளங்க, மந்திரத்தால் தடையுண்டு எவரையும் கொல்லாது தம்பித்திருக்கும் சர்ப்பம் போலவும், எல்லா உலகையும் எளிதே பொங்கி அழிக்கக்கூடிய கடல் கடவுள் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு நிலை கடவாது நிற்றல் போலவும், சர்வ லோகத்தாரையும் இலகுவாகக் கொல்லவல்ல கும்பகருணன் அசையாது நெடிய பெரிய தூக்கந் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்.*

அனுமான் அவனை இராவணனோ வென்று ஐயுற்றுப் பொங்கியெழுந்த கோப வடவாமுகாக்கினியைப், பத்துத் தலை யிருபது கை யில்லாமை கண்டு, இராவணன் அல்லனென்று தெளிந்த அறிவுக் கடல் நீரால் அவித்தான்.

அவன் அப்பாற் செல்வானாகி எல்லா மாளிகைகளையும், ஆடற் சாலைகளையும், பாடல் மேடைகளையும், பள்ளிக்கூடங்களையும் முதலாக உடைய எல்லா இடங்களையும் பார்த்துச் சென்றான்.]

அவன், விபீஷணனையும் இந்திரசித்தையும் பார்த்தல்

[*அவ்வாறு செல்லும்போது, கற்பகச் சோலை மத்தியில் விளங்கிய ஒரு பவள மாளிகையை அடைந்தான். அங்கே, இயல்பாக வெண்ணிறம் படைத்த தரும தேவதை, தன் சுபாவ வருணத்தோடு இராக்கதர் மத்தியில் வெளிப்படையாகத் தங்குதல் சாத்திய மன்றென்று, அவரை வஞ்சித்துக் கரிய அரக்கனாகி வாழ்கின்றதை ஒத்த விபீடணனைக் கண்டான்.*

அப்பால் மற்றொரு மாளிகையுள் பிரவேசித்தான். அங்கே பன்னிரண்டு கைகளும் ஆறு முகங்களும் உள்ள குமாரக் கடவுள் ஐந்து முகங்களையும் பத்துக் கைகளையும் மறைத்து வந்தானோ வென்றெண்ணும்படி அழகும் வீரமும் அமைந்த இந்திரசித்தைக் கண்டான். கண்டவன், 'இவனை வெல்ல இலக்குமணனும் இராமனும் நெடுநாள் அமர் செய்ய நேரும்; இவனைப் போர்த் துணையாகப் பெற்ற இராவணன் மூன்றுலகங்களையும் வென்றது அரிய செயலன்று' என்று கருதி, அவனைவிட்டு நீங்கி, ஏனைய இராவண குமாரர், இராக்கத சேனைவீரர், மந்திரிமார் முதலியோர் மாளிகைகளை யெல்லாம் பார்த்துச் சீதையைத் தேடிச் சென்றான்.]

நடுராத்திரி வருணனை

[அப்போது, அர்த்தராத்திரியாகக், குடியர் கள்ளுண்ணு தோய்ந்தனர்; கம்மாளர் முதலியோர் தத்தம் கைத் தொழில் விட்டொழிந்தனர்; ஆடல் பாடல்கள் அடங்கின; விட்ட நெய் வற்றி விளக்குகள் அவிந்தன; தூங்காத யோகியரும் பித்தரும் தூங்கினர்; என்றால், ஏனையோ ரெல்லோரும் உறங்கின ரென்று கூறுவானேன்?]

இராவணன் பிரிவால் வருந்தும் பல சாதி மனைவியர்களை அநுமான் பார்த்தல்

[இராவணன் மாளிகை சந்திரனாக, அச் சந்திரனைச் சூழ்ந்த தாரகைகள் போல விளங்கிய அவனுடைய மனைவிமார் மாளிகைகளை அநுமான் அணுகினான். அவர் பல சாதி மாதரினின்றும் தெரிந்தெடுத்து மணந்துகொள்ளப் பெற்றவர்.

அவருள்ளே, இயக்க மனைவியர் சிலர், இராவணன் மீது பதித்த மனத்தினராய்க், காதல் மீதூர மூச்சடங்கி, இமைப் பொழிந்து, அசைவின்றிச் சித்திரங்களை ஒத்திருந்தனர்.

வேறு சிலர், மன்மதன் எதிர்த்து வருவானென்று அவனைக் காண அஞ்சியோ, தூங்கினால் கனவில் இராவணனைத் தழுவலா மென்று கருதியோ, கண் மூடி உண்மையில் தூங்காமல் தோற்றத்தில் தூங்குகின்றார்கள்.

மற்றும் சிலர், இராவணனைச் சித்திரத்திலாயினும் காணக் கருதி அவன் வடிவைச் சித்திரிக்க முயன்று, அவன் அழகு சித்திரத்தில் அமையாதென்று தியங்குகின்றார்கள்.

இன்னுஞ் சிலர், தாம் தாம் வளர்க்கும் கிளியை நோக்கி, 'என்னுயிரை (இராவணனை) அழைத்து வருகின்றா யில்லை; யான் படுந் துன்பத்தைப் போய்ச் சொல்லுகின்றா யில்லை; எனக் கான தொன்றும் செய்வா யல்லை!' என்று குறை கூறுகின்றார்கள்.

பின்னும் சிலர், மேரு மலையை வில்லாக வளைத்த மகாதேவ னோடு அவனிருந்த கயிலாய மலையைத் தூக்கி யெடுத்த தோள் களிற் பூசிய சந்தனம் அவனைக் கூடியிருந்தபோது தம் தனங் களில் தோயப்பெற்று, அவன் பிரிந்த நாள் முதல் குளியாமையால் அழியாமல் விளங்குதலை நோக்கிப் பிரிவாற்றாமைத் துன்பத்தை ஒருவாற்றால் மறந்து குதுகலிக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறாகவுள்ள, இராவணனது இயக்க மனைவியர் மாளிகை களைக் கடந்து அவனது குல மனைவியராகிய இராக்கத மாதர் வாழும் மாளிகைகளை அனுமான் அடைந்தான்.]

25. எரிசுடர் மணியின் செங்கே ழிளவெயி லிடைவி டாது
விரியிருள் பருகி நாளும் விளக்கின்றி விளங்கு மாடத்
தரிவையர் குழுவு நீங்க வாசையுந் தாமு மேயாய்
ஒருசிறை யிருந்து போன வுள்ளத்தோ டூடு வாரும்

கொண்டுகூட்டு: எரி சுடர் மணியின் செங்கேழ் இள வெயில் இடைவிடாது விரி இருள் பருகி நாளும் விளக்கு இன்றி விளங்கும் மாடத்து, அரிவையர் குழுவும் நீங்க, ஆசையும் தாமுமே ஆய் ஒரு சிறை இருந்து போன உள்ளத்தோடு ஊடுவாரையும் (கண்டான்).

பொருள்: (சுவர்களிற் பதிக்கப்பட்டிருக்கிற) மாணிக்கங் களின் சிவந்த நிறத்தையுடைய இளஞ்சூரிய (ஒளி போன்ற) ஒளி இருளை விழுங்கிப் போக்கிவிடுதலால் எந்நாளும் விளக்கு (வேண் டிய அவசியம்) இல்லாமல் தாமே சுயம்பிரகாசமாய் விளங்கா நின்ற மாளிகைகளிலே, (தோழியர் பணிப் பெண்களாகிய) மகளிர் கூட்டமும் (மற்றவர் கூட்டங்கள் நீங்கியபின் தூங்குதற்கு) நீங்க,

(இராவணன்மேல் வைத்த தணியாத) காதலும் தாழுமே தனி யாகி ஒதுங்கிய ஒரு புறத்தில் தூங்காமல் இருந்து, (அவன் பாற்) போன நெஞ்சோடு ('பரிந்து அவர் நல்கார் என்று ஏங்கிப் பிரிந்தவர்–பின் செல்வாய் பேதை என் நெஞ்சு!' என்றும், 'அவர் நெஞ்சு அவர்க்கு ஆதல் கண்டும் எவன் நெஞ்சே!– நீ எமக்கு ஆகாதது?' என்றும்) ஊடுவாரையும் அனுமான் கண்டு சென்

எரிசுடர் - நெருப்பு.—சீ. அ. எரி சுடர் மணி - நெருப்புப் போன்ற (மிக்க சிவப்புடன் மிகு) பிரகாசம் உடைய மாணிக்கம்; சுவாலிக்கின்ற ஒளி யையுடைய மாணிக்கம் எனலுமாம். கேழ் - நிறம். பருகல் - விழுங்குதல் —பத்துப் பா. சிறை - இடம்; பக்கம்.

கல்யாணஞ்செய்யக்கூடாத தவப்பெண்ணென்று தான் கருதி யிருந்த சகுந்தலை, தவக்கோலம் பூண்டிருந்தாலும், அக் கோலம் யாத்திரைக் காவி போலத் தற்காலக் கோலமாய் நிலையானதன் றென்றும், அவள் மணஞ்செய் தற் குரியளென்றும் அவள் காதலன் துஷ்யந்தனுக்குத் தெரியவந்தபோது, அவன் தன் னெஞ்சை நோக்கி, 'நெஞ்சே! நீ தீண்டக்கூடாத தீக்கங்கென்று பயந்தது மகிழ்கூர்ந்து மார்புற அணியும் மாணிக்கமானது' என்று னென்ற கருத்துப்படக் காளிதாசர் கூறியதை, இங்கே கம்பர் மாணிக்கத்தை நெருப் புப்போன்ற தென்றது, நினைவுகூரச் செய்கின்றது.

பாட பேதம்: குழுவை நீக்கி. (உரு)

[அவ் அரக்க மனைவியர், கரிய மலைபோலக் கறுத்த பருத்த உடலும், அம் மலைமீது எரியும் தீப்போலச் சிவந்த கூந்தலும், அத் தீமேற் புகைபோல அக் கூந்தல்மேல் அதன் இயற்கை மணத்தை நாடிச் சுழலும் வண்டும் விளங்க வீற்றிருந்தார்கள்.

கரிய வானம் தேகமாகச், செவ்வானம் சிவந்த கூந்தலாகப், பிறைச் சந்திரன் நெற்றியாக, நட்சத்திர சாலம் விரக வெம்மை தணிய அணிந்த முத்துமாலையாகக், கொடி மின்னல் இடையாக அவ் அரக்கியர் அந்திக்காலத்து ஆகாயத்தை ஒத்து விளங்கினார் கள்.

இராவணன் சீதை காதலால் தம்மைப் பிரிந்த விரகவேதனை யால் தூக்கம் வரப்பெறாத அவ் அரக்க மனைவியருள்ளே,—சிலர்,

தம் விரகத்தை மறப்பிக்கும் பொழுதுபோக்காக, அவன் வித்தியாதர வேந்தர் நாகராசர் முதலியோரை வென்று பறித்துத் தமக்குக் கொடுத்திருந்த கிரீடங்கள் முதலிய ஆபரணங்களைப் பந்தயமாக வைத்துச் சூதாடுகின்றார்கள்; வேறு சிலர் சித்த மாதர் பாட, நாக கன்னியர் முழவக் தட்டத், தேவ மாதரை நர்த்தனம் செய்யச் செய்து பார்த்திருக்கின்றார்கள்; பின்னும் சிலர் வீணை இசையும் தம் குரல் ஓசையும் வெவ்வேறு பிரித்தறியாதவாறு, வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமையாக, இராவணனது புகழைப் பாடுகின்றார்கள்; இன்னும் சிலர், கள்ளுண்டு துகில் சோர்தல் உணராது, கண்கள் சுழலக், குண்டலங்கள் தாண்டவம் புரியத், தோழியரோடு கைகோத்துக் குரவைக் கூத் தாடுகின்றார்கள்.

இவ்வாறான இராவணன் குல மனைவியர் வீதியைக் கடந்து வித்தியாதர மனைவியர் வீதியை அனுமான் அடைந்தான்.]

இராவணனுடைய வித்தியாதர மனைவியர் நிலை

[அவ் வித்தியாதர மனைவியருள் சிலர் நடுநிசி வரையும் நித்திரை வராதிருந்தவர்க்கு, நித்திரை வரும்படி பிரதிதினமும் வழக்கமாகப் பாடும் பாடகர் வந்து இனிதாகப் பாட, அவ் இனிய பாடல் அவர் செவியுள்ளே பாம்புபோல நுழைந்து விரக வேதனையை மிகுவிக்க வருந்துகின்றார்கள். வேறு சிலர், 'தேவ கண்டகனை இராவணன் மீது உண்மையான அன்புடையார் இவர்' என்று அத் தேவ ரினத்தைச் சேர்ந்தவனாகிய, இயல்பாகக் குளிர்ச்சியுடைய சந்திரன், கோபத்தீக் கொளுந்திச் சுடுதல்போலச் சந்திர கிரணங்கள் தனங்களில் விழுந்து வெதுப்பத் துடிக்கின்றார்கள்.]

இராவணன் பட்டத்தரசி மண்டோதரியை அனுமான் பார்த்தல்

[அந்த வித்தியாதர மின்னார் வீதியை விட்டு நீங்கி இராவணன் அரண்மனையைச் சமீபித்த அனுமான் அவன் பட்டமகிஷி மண்டோதரி மாளிகையைக் கண்டான்.

'இந்த மாளிகை இராவணன் மனைவியர் மாளிகைக ளெல்லாவற்றினும் சிறந்திருக்கின்றது; இதிலேதான் அவன் சீதையை வைத்திருக்கின்றானோ?' என்று அனுமான் ஐயுற்றான்.

கரும்பையும் கசப்பிக்கும் கனிமொழியாரான தேவமாதர்கள் கால்வருடியும், சாமரை இரட்டியும், செவிக்கினிமையாக யாழ் வாசித்தும், நாசிக்கு உவப்பாகக் கற்பக மலரை எதிரேந்தியும் பணி விடை செய்யச், சூழ உள்ள இரத்தின தீபங்கள் சோபை குன்றும்படி தன் மேனியொளி சொலிக்கத், தூங்குகின்ற மண்டோதரியை அனுமான் கண்டு, தன் உள்ளத்துள்ளே அவள் சீதையோ வென்று ஐயங்கொண்டு, அதனால் அந்த உள்ளத்தோடு உயிரையும் உயிரோடு உடலையும் சுடும்படியான துன்பமுற்றுக், 'கற்பு நீங்கிய இவள் சீதையாயின், இராமனுக்குச் சீதையைத் தேடிக் கொடுத்தலே பெரும்பயனென்றறிந்த யான் அதனை யிழந்தேனுவேன்; இராமன் புகழும் யானும் இவ் இலங்கையும் எல்லா இராக்கதரும் இன்றே இறந்தொழிவோம்!' என்று கருதினான். பின்பு 'இவளிடத்துச் சீதையின் இலக்கணங்கள் சில காணப்படினும் இவள் அவை முழுதும் உடையாளல்லள். அவள் மானுட வடிவினள். இவள் அதற்கு மாறுபட்ட வடிவினள். இராமனைக் காதலித்த ஏந்திழையாரெவரும் இரதிகேள்வனையும் ஏறிட்டுப் பாரார். சந்தேகித்தது தவறு' என்று எண்ணினான்.]

இராவணனைப் பார்த்தல்

[பின்பு மண்டோதரியின் மாளிகையை நீங்கி இராவணன் மாளிகையை அடைந்தான். அப்போது இராவணனுக்குக் கேடு விளைவதற்கு முற்குறிகளாகப் பற்பல உற்பாதங்கள் நிகழ்ந்தன. அனுமான் அவைகளைக் கண்டு, 'அந்தோ! இப்பெரு நகரத்தின் செல்வம் அழியும். எவராயினும், அவர் செய்த பாவ புண்ணிய பலங்களை அநுபவித்தல் திண்ணம். இராவணன் நல்வினைப் பயனாக வாழ்வு வந்தது போலத் தீவினைப் பயனாகக் கேடு நேரும் காலம் கிட்டியது' என்றெண்ணினான்.

மிகவும் விசாலமான வெள்ளிய மெல்லிய மலர்ப்பள்ளியில் இரத்தினாபரணங்கள் விளங்க இராவணன் சயனித்திருத்தல், வெண் பாற்கடல்மேல் இரத்தினங்கள் காணப்படும் கருங்கடல் கிடந்தாற் போன்றிருந்தது.

உதயகிரியிலே பால சூரியன் விளங்குதல் போலப் பத்துத் தலைகளில் ஒவ்வொன்றிலும் இரத்தின கிரீடம் விளங்கினது.

அவ் விளக்கத்தோடு ஏனைய இரத்தினாபரணங்களின் விளக்கமும் சேர்ந்து பெரும் பிரகாசம் செய்தலால் இரவென்னும் பொருள் இறந்தொழிய, நரசிங்கமூர்த்தி பல கைகளும் தலைகளும் பரப்பி மேருமலையிற் பள்ளிகொண்டிருந்தாற் போலத், தன் சுவர்ண மாளிகையிலே இராவணன் படுத்திருந்தான்.

தேவமாதர் இருபக்கமும் வரிசையாக நின்று சாமரைகள் சுழற்ற உண்டாகிய இளங்காற்று, அவனது பள்ளியறையில் தொங்கும் கற்பக மலர் மாலைகளின் தேன் துளிகளை அவன் மேனி மேற் சிதறி வீசுந்தோறும் சீதையை நினைந்து பெருமூச் செறிந்து உயிர் தேய்ந்துகொண்டிருந்தான்.

அவன் திக்குவிசயம் செய்த காலத்தில் அட்டதிக் கசங்களும் எதிர்த்து மார்பிற் பாய, அவற்றின் கொம்புகள் புகுந்து முறிந்து பதிந்த பழம்புண் வடுக்களினிடையே மன்மத பாணங்கள் பாய்ந்த புதுப்புண்கள் இருந்தன.

விரக வெப்பம் தணியப் பூசிய செஞ்சந்தனத்தில் தென்றல் வீசுதல், சிவந்த உலைத் தீயை எழுப்பும் துருத்திக் காற்றுப் போன்று காமத் தீயைக் கதித்தெழச் செய்ய, மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்கள் சீதைபாற் சென்றதனால், அவன் நெஞ்சு பாம்பு நீங்கிய பாழ்ங் குகை போலப் பாழ்பட்டிருந்தது.]

கொண்டபே ரூக்க மூளத் திசைதோறுங் குறித்து மேனாள்
மண்டிய செருவில் வீரத் தோள்களால் வாரி வாரி
உண்டது தெவிட்டிப் பேழ்வாய்க் கடைகடோ றொழுகிப் பாயும்
அண்டர்தம் புகழிற் றோன்றும் வெள்ளெயிற் றமைதி யானை

கொண்டுகூட்டு: கொண்ட பேர் ஊக்கம் மூள, (அதனால்) மேல்நாள் திசை தொறும் குறித்து மண்டிய செருவில், வீரத் தோள்களால் வாரி வாரி உண்டது தெவிட்டிப் பேழ்வாய்க் கடைகள்தோறும் ஒழுகிப் பாயும் அண்டர் தம் புகழின் தோன்றும் வெள் எயிற்று அமைதியானை(க் கண்டான்).

பொருள்: (இயற்கையாகப் பிறவியில்) கொண்டிருந்த பெருந் தைரியம் (செயற்கையாகத் தவஞ்செய்து பெற்ற வரபலத்தினால்) விருத்தியாக, அதனால் முன் காலத்தில் திசைகள் தோறும் (உள்ள வீரர்களை வெல்லக்) கருதிச் சென்று தாக்கிய

யுத்தங்களில், (இருபது) வீரக் கைகளாலும் அள்ளி யள்ளி(ப் பத்து வாய்களால்) உண்டது (வயிறு நிறைந்து மேலெழுந்து, வாயும்) நிறைந்து, (இருபது) கடைவாய்கள் தோறும் ஒழுகி வழி கின்ற தேவர் புகழ் போலத் தோன்றும் வீரப்பற்கள் அமைந் திருந்தவனை அனுமான் கண்டான்.

மண்டிய - தாக்கிய.—சீ. அ.; அடர்த்துச் செய்த.—புற நா. தாள - கை.—சிந்தா. பேழ் - பெருமை : பேழ் வாய் - பெரிய வாய்.

'கீர்த்தியை வெண்ணிற முடையதென்று கூறும் கவிமரபும், ஒருவனது புகழை மற்றொருவன் வென்றொழித்தனனென்ற பொருளில் அதனை அவன் வாயிற் போட்டுக்கொண்டானென்று கூறும் உலக வழக்கும் இவ் வருணனைக்கு மூலம்' *....தோள் வலியாற் புகழைக் கவர்ந்துகொண்டமை, கைகளால் வாரியுண்டதெனப்பட்டது. (உசு)

[மனம் சீதையாகிய திருமகள்பாற் செல்லுதலாலும் அந்தச் சீதை காதலால் உறக்கமின்றி அறிதுயிலாகப் பொய்த் தூக்கம் தூங்குதலாலும் திருமாலென்னும்படி இராவணன் பள்ளி கொண் டிருந்தான்.

பரந்த கருங்கடலிலே, உயர்ந்த உதயகிரியிலே பேரொளி யுடன் தோன்றும் சூரியன்போல, அவனுடைய பெரிய கரிய உடலிலே வளர்ந்த மார்பிலே இரத்தின மாலை விளங்கினது.]

27. தோடுழுதண் டார்வண்டுந் திசையானை
மதந்துதைந்த வண்டுஞ் சுற்றி
மாடுழுத நறுங்கலவை வயக்களிற்றின்
சிந்துரத்தை மாறு கொள்ளக்
கோடுழுத மார்பானைக் கோலையுழுத
வடிவேலின் கொற்ற மஞ்சித்
தாடொழுத பகைவேந்தர் முடியுழுத
தழும்பிருந்த சரணத் தானை

கொண்டுகூட்டு: (தன் மார்பின்) தண் தார் தோடு உழு வண்டும் திசை யானை மதம் துதைந்த வண்டும் சுற்றி, மாடு உழுத கலவை, வயக் களிற்றின் சிந்துரத்தை மாறு கொள்ள, (அவ் யானையின்) கோடு உழுத

* வை. மு. கோ.

மார்பானைக், கொலை உழுத வடிவேலின் கொற்றத்தை அஞ்சித், தாள் தொழுத பகைவேந்தர் முடி உழுத தழும்பு இருந்த சரணத்தானை(க் கண்டான்).

பொருள்: தான் மார்பில் அணிந்த பூ மாலையின் (மலர்களில் உள்ள தேனை உண்ண அம் மலர்களின்) இதழ்களை உழக்கிய வண்டுகளும் (தன் திக்குவிசயப் போரில் அவ்வத் திக்கில் தன்னை எதிர்த்துத் தாக்கிய) திசை யானைகளின் மத நீரில் மொய்த்த வண்டுகளும் சூழ்ந்து, பக்கங்களில் உழக்கப்பட்ட கலவைச் சந்தனம், அது இருந்த மார்பை யானை நெற்றிச் சிந்தூரத் துக்குக் கொடுத்து, அந்தச் சிந்தூரம் இருந்த இடத்தை அது கொடுத்த மார்பிடத்துக்கு மாறாகக் கொள்ள, அந்த யானைகளின் கொம்புகள் பாய்ந்து உழக்கிய மார்பையுடையானும், (தன்னை யெதிர்த்தா ரெவரையும் தவறாது) கொலை செய்ய அவர்களை உழக்கிய கூர்வேலின் (துணையால் தான் அடைந்துள்ள) செயத்தையும் நினைந்து பயந்து தன்னைத் தொழுத பகை அரசர் கிரீடங்கள் அழுந்தியதனால் உண்டாகிய தழும்புகள் தங்கிய தாள்களையுடையானுமான இராவணனை அனுமான் கண்டான்.

தோடு - பூ இதழ். உழுதல் - உழக்குதல் - கலக்குதல் - நிலை குலையச் செய்தல். தார் - மாலை. துதைதல் - நெருங்குதல் - மொய்த்தல். மாடு - பக்கம். நறுமை - வாசனை. கலவை - கலவைச் சந்தனம். வயம் - வலி. மாறுகொள்ள - மாறாகக்கொள்ள - பரிவருத்தனை பண்ண. கோடு - (யானைக்) கொம்பு: (யானைக் கொம்புகள் உண்மையில் கொம்புகளா யில்லாமல் வளர்ந்த பற்களா யிருப்பதும் அதனால் தந்தமென்று வழங்குவதும் அறியத் தக்கவை.) கொலை உழுத - கொலை (செய்யப் பாய்ந்து) கிளறிய. வடி - கூர்மை. கொற்றம் - வெற்றி. பின்னிரண்டடிகளில் 'உழுத' என்பது 'உழுதலைச் செய்த' என நேரான பொருள் பயவாமல் 'பாய்ந்த' 'அழுந்திய' என்ற தாற்பரியப் பொருள்கள் பயந்து நிற்றல் காண்க. ஒருவகை வனப்புத் தோன்றும்படி இப் பாட்டில் 'உழுத' என்பது பலமுறை பிரயோகிக்கப்பட்டிருத்தலும் காண்க.

திசை யானைகள் இராவணனை எதிர்த்து முட்டியபோது அவன் மார்பின் மாலையில் இருந்த வண்டுகளும் யானைகளின் மத நீரை உண்டு கொண்டிருந்த வண்டுகளும் கலந்தன. கலந்தவை அவன் மார்பில் அணிந்திருந்த வாசக் கலவைச் சந்தனத்தில் மொய்ப்பனவாயின. அப்படி மொய்த்தவை, யானை மத்தகத்தால் தாக்குண்டு மூடப்பட்ட மத்திய பாகத்துச்

சந்தனத்தை அணுகமாட்டாதனவாய் அதன் சுற்றுப் பக்கங்களில் மொய்த்தமை குறிக்கச் 'சுற்றி மாடு உழுத' என்றார். (உஎ)

அனுமான், இராவணனைக் கொல்ல முயன்று பின்வாங்கல்

[*அனுமான், பத்துத் தலைகளாலும் இருபது கைகளாலும் அவனை இராவணனென்று தெரிந்தான். தெரிந்தவன் மனத்தில் அவனைக் கொல்லும்படி கோபந் தோன்றுமுன், கண்கள் அக்கினி கக்கின, (பெரியோரைக் காண்போர் அவரைத் தொழ வேண்டுமென்ற நினைவு மனத்தில் தோன்றுமுன் கைகள் கும்பிடுதல் போல.)*]

28. தோளாற்ற லென்னுகு மேனிற்குஞ் சொல்லென்னும்
வாளாற்று கண்ணாளை வஞ்சித்தான் மணி முடியென்
தாளாற்ற லாலிடித்துத் தலைபத்துந் தகர்த்தேன்றன்
ஆளாற்றல் காட்டேனே லடியேனாய் முடியேனே

கொண்டுகூட்டு : *'(இவனைக் கொல்லேனேல் என்) தோள் ஆற்றல் என் ஆகும்? மேல் நிற்கும் சொல் என் ஆம்? வாள் ஆற்று கண்ணாளை வஞ்சித்தான் மணிமுடி என் தாள் ஆற்றலால் இடித்துப், பத்துத் தலையும் தகர்த்து, என் ஆள் *ஆற்றல் காட்டேனேல் (இராமனுக்கு) அடியேனாய் முடியேன்.*

பொருள் : *'(இவனைக் கொல்லாது விட்டுச் செல்வேனானால், என்னுடைய) தோள் வலியால் யாது பயனாம்? (என்னைப்பற்றி) இனி நிலை நிற்கும் சொல் எத்தன்மையதாம்? (பழிப்பானதாம்.) (இராமனுக்கு உரிமையான) சீதையை (அவனை எதிர்த்து வென்று கைப்பற்றாமல்) வஞ்சனையால் கவர்தல் செய்த இவனுடைய இரத்தின கிரீடங்களை என் காலால் உதைத்துப் பொடிபடச் செய்து பத்துத் தலைகளையும் உடைத்து யான் இராமனுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்தலைக் காட்டேனானால் அவனுக்கு அடியேனாகேன்.*

தோள் ஆற்றல் - தோட் பலம். வாள் ஆற்று - வாளை ஒத்திருக்கின்ற; ஆற்றல் - ஒத்திருத்தல். "செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் ஆற்றல் அரிது."' ஆள் - அடிமை. ஆற்றல் - செய்தல். ஆள் ஆற்றல் - அடிமை(த் தொழில்) செய்தல்; ஆண் (ஆண் மகன்) ஆற்றலாகிய

ஆண்மையுமாம். 'முடிதல் - கருதிய பொருள் தரல். உ-ம். "அவை தாம் முடிந்தாலும் பீழை தரும்"'.—குறள்—கூ௫அ.

'(இவனது) புயங்களின் வலிமை யாது பயன்படும்! நெடுங்காலம் அழி வின்றி நிற்பதான இவனது புகழ்தான் யாது பயன்படும்!' என்பது முந்திய உரை.

பாட பேதம்: காட்டேனல். (உஅ)

['என் எசமானனுக்குத் துரோகம் செய்தவன் என் கண் ணெதிர்ப்பட்ட பின்பும் பிழைத்திருக்கவிட்டால், என் அடிமை உண்மையானதாகாது. இவனை ஒழித்து இவ் வூரையும் தொலைப் பேன். பின்பு எனக்கு எத் தீங்கு நேரினும் நேருக' என்று அனு மான் நினைத்தான்.]

என்றூக்கி யெயிறுகடித் திருகரனும் பிசைந்தெழுந்து
நின்றூக்கி யுணர்ந்துரைப்பா னேமியோன் பணியன்றால்
ஒன்றூக்கி யொன்றிழைத்த லுணர்வுடைமைக் குரித்தன்றால்
பின்றூக்கி னிதுசாலப் பிழையாகு மெனப் பெயர்ந்தான்

கொண்டுகூட்டு: என்று (- எண்ணி) ஊக்கி எயிறு கடித்து, இரு கரனும் பிசைந்து எழுந்து நின்று, ஊக்கி உணர்ந்து, உரைப்பானாய், '(இவ னைக் கொல்லல்) நேமியோன் பணி அன்று; (அன்றியும்) ஒன்று ஊக்கி ஒன்று இழைத்தல் உணர்வு உடைமைக்கு உரித்து அன்று. பின் தூக்கின் இது சாலப் பிழை ஆகும்' எனப் பெயர்ந்தான்.

பொருள்: (மேற் கூறியவாறு) எண்ணி(ப் போர் செய்ய) உற்சாகங்கொண்டு, (கோபத்தால்) பற்களைக் கடித்துக், கைகளைப் பிசைந்து, (பிறர் காணாமைப் பொருட்டுக் குறுக்கியிருந்த மேனி யைப் பெருக்கி) உயர்ந்து, (செய்ய உன்னிய போரைச் செய்யாமல் சிறிது பொறுத்து) நின்று, (முன்னினும்) அதிகமாக மனம் முயன்று ஆலோசித்து(த் தனக்குள்ளே) சொல்லிக்கொள்வானாய், '(இவனைக் கொல்லுதல் இராமன் இட்ட கட்டளை யன்று; (அல்லா மலும், சீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தலாகிய) ஒரு காரியத்தில் முயன்று (இராவண வதமாகிய) வேறொரு காரியத்தைச் செய்தல் அறிவுடைமைக் குரிய செயலு மன்று. பின் வரும் பயனை ஆராய்ந் தால், இச் செயல், மிகவும் குற்றமுடையதாகும்' என்று (இராவ ணனைக் கொல்லும் முயற்சியினின்று) பின்வாங்கினான்.

முதலாவது ஊக்குதல் உற்சாக முறுதலையும் இரண்டாவதும் மூன்மு வதும் முயலுதலையும் குறித்தன. நேமி - சக்கரம். நேமியோன், சக்க ரத்தை யுடையோனை திருமாலின் அவதாரமான இராமனை உணர்த்தியது. தூக்குதல் - ஆராய்தல். 'ஊக்கமுடையான்' என்ற குறளில் வரும் பேர்தல் போலப், பெயர்தல் பின்வாங்குதலைக் குறித்தது. (உக)

['நல்லொழுக்க முள்ளா ரெல்லாரும் எவ்வளவு வல்லமை படைத்திருந்தாலும் எக்காரியத்தையும் சீர்தூக்காது செய்யார். இப்போது போர் செய்ய எழுந்த பெருங் கோபம் பிறர் அறியப் படாமல் என்னுள்ளே அடங்கிடுக. இரகுவீரனது மனைவியைச் சிறை வைத்தவனை ஒரு புன் குரங்கு கொன்ற தென்றால், அது, அவ் வீரசிகாமணியின் வில்லாண்மைக்குப் பழியாம்' என்று நினைந்து அனுமான் அடங்கினான்.]

அனுமான் சீதையைக் காணமையால் ஏங்கல்

[இவன் 'சயனத்தினிய மணி' என்னும் பெண்மணி யொருத்தியும் தன்னொடு சயனிக்காமல், தனியே தூங்குவானாய், ஒரு தலைக் காமவெப்பம் கனற்றப்பட்டு வருந்துதலால், சீதை கற்பு நிலையில் உள்ளாளென்று அனுமான் அநுமானித்தான்.

பின்பு, 'சீதையை யெங்குங் காணவில்லையே!' யென்று வருந்தி, 'அவளை இராவணன் கொன்றானோ, தின்றானோ, இலங் கைக் கப்பால் எங்காயினும் ஒளித்தானோ? யாதுந் தெரிகிலேன். இனித் திரும்பிப் போய் என் சொல்வேன்? என் துன்பம் யான் செத்தாலன்றித் தீராது. இராமன், யான் சீதையைக் கண்டு வருவேனென்றிருப்பான்; சுக்கிரீவன், அவளைக் கொண்டு வருவே னென்றிருப்பான்; அவர்கள் அவ்வாறிருக்க, என் செயலோ பய னின்றி யிருக்கின்றது.

'அங்கதனாதியர், சீதையைக் கண்டுபிடித்தற்குச் சுக்கிரீவன் குறித்த தவணை கடந்ததனால், "இறந்தொழிவோ" மென்றபோது, "தவணை தவறினும் சீதையைக் கண்டு திரும்புவோமாயின், அவன் கோபியா" னென்று அவர்களுக்குக் கூறிவந்த யான் எண் ணியதை முடிக்காமையால் என்னுயிரை முடிக்கா தொழியேன். அதன் முன் செய்யக்கூடியது யாதாயினு முளதோ என ஆராய்வே னாக. இந்தப் பெரிய இலங்கை நகரில் உள்ள எண்ணிறந்தா ரெல் லாரையும் விடாமற் பார்த்த யான் சீதை யொருத்தியை மட்டும்

கண்டிலேன். கருங் கடலைக் கடந்த யான் கவலைக் கடலைக் கடக்க மாட்டாமல் அதில் ஆழ்ந்து ஆவி அழிந் தொழிவேனோ! இராவணனைப் பிடித்து இரத்தங் கக்க அடித்துச் சீதையைக் காட்டச் செய்து காணேனோ! இராவணனுக்கு விரோதிகளாகிய தேவரைச் சீதை யெங்கிருக்கின்றா ளென்று வினவித் தெரிவே மென்றால், அவன் உயிருள்ளளவும் சொல்லத் துணியார். அசுரர் முதலிய அவனைச் சார்ந்தோரும் சொல்லார். வேறு எவ்வாறு தெரிவேன்? கழுகரசனாகிய சம்பாதி, "இராவணன் சீதையை இலங்கையிற் சிறை வைத்திருக்கிறான். அதோ! அவளைக் காண்கின்றேன்" என்றது பொய்யாய்விட்டதே!' என்றெண்ணினான்.

பின்பு, 'அரக்கர் இருக்கும் இடங்கள் அனைத்தையும் பார்த்து விட்டோம். சோலைகளையும் பார்ப்போ' மென்று இராவணன் மாளிகையை விட்டுப் புறப்பட்ட அனுமான் ஒரு சோலையைக் கண்டான்.]

3. காட்சிப் படலம்

[அனுமான் சீதையைக் காணுதலைக் கூறுவது]

சிறையில் இருந்த சீதை நிலைமை

30. வன்ம ருங்குல்வா ளரக்கியர் நெருக்கவங் கிருந்தார்
கன்ம ருங்கெழுந் தென்றுமோர் துளிவரக் காணா
நன்ம ருந்துபோ னலனற வுணங்கிய நங்கை
மென்ம ருங்குல்போல் வேறுள வங்கமு மெலிந்தாள்

கொண்டுகூட்டு: வல் மருங்குல் வாள் அரக்கியர் (சீதையை) நெருக்க, அங்கு இருந்தார். கல் மருங்கு எழுந்து, என்றும் ஓர் துளிவரக் காணா நல் மருந்து போல், நலன் அற உணங்கிய நங்கை, மெல் மருங்குல் போல், வேறு உள அங்கமும் மெலிந்தாள்.

பொருள்: வாள் (முதலிய ஆயுதங்கள்) ஏந்திய அரக்கியர்கள், (இராவணனுக்கு இணங்கும்படி சீதையைப் பயமுறுத்திப்) பலவந்தம் பண்ணும்பொருட்டு, அந்த அசோக வனத்தில் அவளைச் சூழ்ந்து இருந்தார்கள். (மண்போலத் தன்பால் விழுந்த

நீரை நெடும்பொழுது தங்கச் செய்யும் தன்மையும் வேர் ஊன்று தற்கு இடங்கொடுக்கும் இளக்கமும் இல்லாத) கடினமான கல்லிலே (விதை விழுந்து அரிதாகப் பெய்த மழை நீரால்) முளைத்து, (முளைத்த காலந்தொட்டு) எப்பொழுதேனும் (மழையாயினும் மனிதராயினும் பெய்த) நீர் சிறிதும் அடையப் பெறாத (சஞ்சீவி) மருந்து (மூலிகை) போல, அழகு சிதைய வாடிய சீதை, தனது இயற்கையாகச் சிறந்த இடைபோல், ஏனைய (கை கால் முதலிய) அவயவங்களும் (இராமனது பிரிவாற்றாமையால் உடம்பைப் பேணாமையால் செயற்கையாக) இளைத்திருந்தாள்.

வாள் - மற்ற ஆயுதங்களுக்கு உபலக்கணம். நலன், நலம் என்பதன் விகாரம். நலம் - அழகு. உணங்கிய - வாடிய. '...மருங்குலில்...இருந்த மெலிவு...மற்றை அவயவங்களிலும் பரவலாயிற்றென ஒரு சமத்காரம் தோன்றக் கூறியவாறு' காண்க.

உவமேயத்தில் 'அரக்கியர் நெருக்கிய' சீதை என்றதற்குப் பொருத்தமாக உவமானத்தில் 'வெயில் வெதுப்பிய' மருந்து என வருவித்துக் கொள்க. இந்த உவமான உவமேயங்களின் ஒற்றுமைத் தன்மைகள் ஊன்றி நோக்குந்தோறும் அதிகம் அதிகமாக அறியப்பட்டு ஆனந்தம் அளிப்பனவாக அமைந்திருக்கின்றன. (௩௦)

31. துயிலெ னக்கண்க ளிமைத்தலு முகிழ்த்தலுந் துறந்தாள்
வெயிலி டைத்தந்த விளக்கென வொளியிலா மெய்யாள்
மயிலி யற்குயின் மழலையாண் மானிளம் பேடை
அயிலெ யிற்றுவெம் புலிக்குழாத் தகப்பட்ட தன்னாள்

கொண்டுகூட்டு: மயிலியலையும் குயில் மழலையையுமுடையாள், துயில் எனக், கண்கள் இமைத்தலும் முகிழ்த்தலும் துறந்தாள். வெயிலிடைத் தந்த விளக்கு என ஒளி இலா மெய்யாள். (அவள்,) இளம் பேடை மான், அயில் எயிற்று வெம் புலிக் குழாத்து அகப்பட்டது அன்னாள்.

பொருள் : சீதை, (விழித்திருப்பார்க்கியல்பான கண் மூடுதல் திறத்தலன்றித்) தூங்குதற்கென்று, கண்களை மூடுதலும் (தூங்கி விழித்தற் கென்று கண்களைத்) திறத்தலும் செய்யாமல் விட்டாள். வெயிலில் ஏற்றிவைத்த விளக்குப் போலப் பிரகாசமில்லாத மேனியுடையாளா யிருந்தாள். (கோர தந்தங்களோடு

கூடிய கொடிய இராக்கத மாதர் பலர் மத்தியிலே, வேறு மனித வனிதையர் ஒருவருமின்றித் தனியளாயிருந்த அவள்,) ஓர் இளம் பெண் மான் (அதனைத் தின்னுதற் கென்று வாய் திறந்து காட்டு கின்ற) கூரிய பற்களையுடைய கொடிய புலிக் கூட்டத்தில் அகப் பட்டதை ஒத்திருந்தாள்.

இமைத்தல் - கண்ணிமைகளை மூடித் திறத்தல்; பின் முழ்கித்த லென் றதனால், திறத்தலை மட்டும் குறித்தது. முகிழ்த்தல் - குவிதல்; இங்கே மூடு தலைக் குறித்தது. பொருள் செய்தற்குப் பொருத்தமாக முகிழ்த்தலும் இமைத்தலுமென மாற்றுக. மயில் இயல் - மயிலின் சாயல் போலும் சாயல். குயில் மழலை - குயிலின் குரல் போலும் குதலைச் சொல்.

'துயிலென' என்பதற்குக், கண்டோர் இது தூக்கமென்று சொல்லும்படி யென்று பொருள் கூறுதலும் பொருந்தும்.

பருவம் நிரம்பிய பல ஆண் மான்கள் ஒரு புலியிடத்து அகப்படினும் வருந்தும். அவ்வாறாக, ஒரு தனி இளம் பெண் மான் பல புலிகளின் வாய்ப் பட்டால் படும் பாடு பாவிக்கக் கூடிய தன்றிப் பகரக்கூடிய தன்று. அப்படிப் பட்ட வருத்தத்தைச் சீதை அடைந்திருந்தாளென்று மிக்க இரக்கமுண்டா கக் கூறினர். அகப்பட்டது என்ற ஒருமை வினையால் மான் தனியான தென்பது பெறவைத்தார். (௩௧)

32. விழுதல் விம்முதன் மெய்யுற வெதும்புதல் வெருவல்
எழுத லேங்குத லிரங்குத லிராமனை யெண்ணித்
தொழுதல் சோருத றுளங்குத றுயருழந் துயிர்த்தல்
அழுத லன்றிமற் றயலொன்றுஞ் செய்குவ தறியாள்

கொண்டுகூட்டு: (சீதை) இராமனை எண்ணித் தொழுதல், விழுதல், விம்முதல், மெய் உற வெதும்புதல், வெருவல், எழுதல், ஏங்குதல், இரங்குதல், சோருதல், துளங்குதல், துயர் உழந்து உயிர்த்தல், அழுதல் அன்றி, மற்று அயல் ஒன்றும் செய்குவது அறியாள்.

பொருள்: சீதை இராமனை நினைந்து (அவன் இருந்த திசை நோக்கிக்) கும்பிடுதலும், (கும்பிட்டபடியே) கீழே விழுத லும், பொருமுதலும், மேனி மிக வெதும்புதலும், பயமடைதலும், (விழுந்து கிடந்த நிலைமையினின்று) எழுந்திருத்தலும், (வாய் விட்டு) அரற்றுதலும், (கவலையுற்று) வருந்துதலும், தளர்தலும், நடுங்குதலும், துன்பத்தில் அழுந்திப் பெருமூச் செறிதலும் (இச் செயல்க ளெல்லாம் நிகழும்பொழுது இடைவிடாமற்) கண்ணீர்

விடுதலும் அல்லாமல் (துன்பத்தைத் தணிக்கத் தக்க செயல்) வேறு யாதொன்றும் தெரியாதிருந்தாள்.

உற - மிக. ஏங்குதல் - (வாய் விட்டு) அரற்றுதல். இரங்கல் - (கவலையால்) வருந்தல்: சிந்தாமணி 302-ம் பாட்டுரையில் 'இரங்கியெனக் கவலைகூறி, ஏங்கியென அரற்றுக்கூறி' என வருதல் காண்க. 'தொழுதகையுள்ளும் படை ஒடுங்கும்' என்ற குறளிற்போல, இங்கே 'தொழுதல்' கை தொழலைக் குறித்தது; ஏங்குதல் முன் கூறப்பட்டதனால், 'அழுதல்' கண்ணீர் விடுதலை உணர்த்தியது.

சாதாரண துக்கமுற்றோர் கண்ணீர் விட்டழுவர். அசாதாரண துக்கமுற்றோர்பால் கண்ணீர் உண்டாகுதல், வாய்விட்டரற்றல் முதலிய செயல்கள், அவரது மிக்க துக்கம் காரணமாக, நிகழா. கண்ணீர் ஒழுகல், அழுகை முதலியன துக்கத்தைக் குறைப்பன. இவ் வுண்மையைப் போரில் சிறந்த ஒரு வீரன் மனைவியின் துக்கத்தைப்பற்றி ஆங்கிலத்தில் தேன்னிசன் என்ற கவி செப்பியிருப்பதனால் தெரியலாம். அது வருமாறு:

தன் கணவன் போரில் மடிந்தானென்று கேட்ட ஒருத்தி, கண்ணீர் அரும்பாது அழாது சித்திரம்போற் செயலற்றிருந்தாள். அதுகண்ட அயல் நின்ற மாதர், அவள் இந் நிலையில் இன்னும் சிறிதுபோதிருந்தால் இறந்து விடுவாளென்று அவளை அழும்படி பலவாறு முயன்றும் பயன்படவில்லை. அப்போது, தொட்டிலிற் கிடந்த அவள் குழந்தையை ஒருத்தி எடுத்து வந்து அவள் மடியில் வைத்தாள். வைக்கவே, மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் வடிதலுற்றது. உடனே, குழந்தையைக் கொண்டுவந்தவள், 'இனிச் சாகாள். வெறுத்து விட்டுவிடத் துணிந்த உயிரைக் குழந்தைக்காக நிறுத்திவைத்தாள்!' என்றாள்.

இவ்வாறாகக் கூறிய தென்னிசக் கவிஞரது துக்க வருணனையும், இராமன், தன்னைக் காட்டுக்கு வந்து கண்ட பரதனை நோக்கித், 'தசரதர் தைரியமா யிருக்கிறாரோ?' என, அவன் 'உமது பிரிவே பிணியாக, என் தாய் வரமே எமனாக, இறந்தார்' என்றவுடனே, இராமன் கீழே விழுந்து மூச்சவிந்து மூர்ச்சித்தான் என்று கம்பர் கிளைகண்டு நீங்கு படலத்திற் கூறியுள்ள துக்க வருணனையும் ஒப்பு நோக்கத் தக்கன. (௩௨)

33. தழைத்த பொன்முலைத் தடங்கடந் தருவிபோய்த் தாழப்
புழைத்த போலநீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவால்
இழைக்கு நுண்ணிய மருங்குலா ளிணைநெடுங் கண்கள்
மழைக்க ணென்பது காரணக் குறியென வகுத்தாள்

கொண்டுகூட்டு : *கண்ணீர் அருவி(யாகத்) தழைத்த பொன்மலைத் தடம் கடந்து (கடலிலே) போய்த் தாழ, இழைக்கும் நுண்ணிய மருங்குலாள் இணை நெடுங் கண்கள், புழைத்த போல நீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவால், (அந்தக் கண்களை) 'மழைக் கண்' என்பது காரணக்குறி என வகுத்தாள்.*

பொருள் : *கண்ணீர் அருவியாக மூலை மலை(மேல் வீழ்ந்து) தாண்டி(க் கடலிலே) போய் விழும்படி, சீதை கண்கள் பொத்த லுடையன போலக் கண்ணீரை இடைவிடாமற் பொழிகின்ற மிகுதியினால், இவள், (தன் கண்கள்) 'மழைக் கண்' என்று கூறப்படுவது காரணப் பெயரென்று (அப் பெயர் வந்த) வகை தெரிவித்தாள்.*

தழைத்த பொன் - (ஒளி) தழைத்த பொன் ; பொன் நிறமுடைய தேமலைக் குறித்தது. தடம் - மலை. புழை - துவாரம். புழைத்த - துவாரமுடையன. நிரந்தரம் - எப்போதும். பொலிவு - மிகுதி. இழை - நூல். இழைக்கும் நுண்ணிய - நூலைக்காட்டிலும் சிறுத்த. மருங்குல் - இடை. இணை நெடும் கண்கள் - (வேறு உபமானங்கள் ஒவ்வாதனவாய் ஒன்றுக் கொன்று) உவமானமான நீண்ட கண்கள். மழை - மேகம்; குளிர்ச்சி. காரணக் குறி - காரணப் பெயர். வகுத்தல் - வகை சொல்லல்.

*'கண்கள் நீர் (கண்ணீர்) அருவி(யாகப்) போய்த் தாழப் பொழிகின்ற' எனக் கூட்டுக. **

'மழைபோலக் குளிர்ந்திருத்தலால் மகளிரிற் சேர்ந்த சீதாபிராட்டியின் கண்கட்கும் வந்த மழைக்கணென்ற பெயர்க்குக் கண்ணீர் மழை பொழிவதனால் வந்த பெயரென்று வேறொரு வகையாகக் காரணங் காட்டியது, பிறிநிலை நவிற்சி அணி *யாகும்; ஒரு காரணத்தால் வந்த பெயர்க்கு வேறொரு காரணப் பொருள் கற்பித்துக் கூறுவது இதன் இலக்கணம்.'* †

அடுத்த பாட்டில் 'கண்ணினீர் கடல்புகக் கலுழ்வாள்' என்பதுபற்றி இப்பாட்டில் முதலடிக்குப் பொருள் கூறுங்கால் 'தாழ' என்பதன்முன் 'கடல்' வருவிக்கப்பட்டது. (ருரு)

34. அரிய மஞ்சின னஞ்சன முதலிவை யதிகங்
கரிய காண்டலுங் கண்ணினீர் கடல்புகக் கலுழ்வாள்
உரிய காதலி னொருவரோ டொருவரை யுலகில்
பிரிவெ னுந்துய ருருவுகொண் டாலன பிணியாள்

---

* *கண்கள்* (3-ம் அடி), *நீர்* (2-ம் அடி), *அருவி போய்த்தாழப்* (1-ம் அடி), *பொழிகின்ற* (2-ம் அடி). † வை. மு. கோ.

கொண்டுகூட்டு: அரிய மஞ்சினோடு அஞ்சனம் (ஆகிய) இவை முதல் அதிகம் கரிய காண்டலும் (இராமன் நினைவால்) கண் நீர் கடல் புகக், கலுழ் வாள் (ஆகிய சீதை,) உலகில் உரிய காதலின் (இருவர்,) ஒருவரோடு ஒருவரைப் பிரிவு எனும் துயர் உருவு கொண்டால் அன்ன பிணியாள்.

பொருள்: மேகமும் மையும் (ஆகிய) இவை முதலான மிகுதியாகக் கருமையுடைய பொருள்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் (அந்த நிறமுடைய இராமன் நினைவு வர, அதனோடு அவன் பிரிவின் நினைவும் கூடவர, வருந்திக்) கண்ணீர் கடலிற் பிரவேசிக்கும்படி (மிகுதியாக) அழுபவளாகிய சீதை, (காதலர் ஒருவர்பால் ஒருவர் வைத்தற்கு) உரிய காதலையுடைய (தலைவனும் தலைவியுமாகிய இருவர்) ஒருவரை ஒருவர் பிரிதலாகிய துன்பமே வடிவெடுத்தாற்போன்ற துன்பமுடையவளாயிருந்தாள்.

மஞ்சு - மேகம். அதிகம் கரிய - அதிகமாகக் கருமையுடையன (ஆகிய பொருள்கள்). காண்டலும் - கண்டவுடனே. காதலின் - காதலையுடைய. பிணி - (பிரிவாற்றுமைத்) துன்பம்.

'சீதாபிராட்டி தன்னைக் கண்டவர் "இவள் பிரிவுத்துயர் கொண்டு வருந்துகின்றாள்" என்று உணருமாறு தோன்றுகின்றாளென்பது பின்னிரண்டடியின் கருத்து'. * கவி பின் இரண்டடிகளில் பெரிய மலை சிறிய கண்ணாடியில் தோன்றுதல்போல மிக விரிவான கருத்தைச் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் புலப்படச் செய்திருத்தல் பாராட்டத்தக்கது.

இராமன் காட்டிற்குப் புறப்படும்போது சீதையை நோக்கி, 'நீ வீட்டில் இரு, உன் மெல்லிய பாதம் பாலைவனச் சூட்டைப் பொறுக்கமாட்டா' என்ற போது அவள் 'நின்–பிரிவி னும்சுடு மோபெருங் காடென்றாள்' என்றது இங்கே நினைவுகூரத்தக்கது.

பிரிவாகிய அருவப் பொருளின் தன்மையைச் சீதையாகிய உருவப் பொருள்களின் தன்மையோடு வியப்பும் நயப்பும் தோன்ற உவமித்திருக்கும் கவிசாதுரியம் கருத்துட் பதித்துக் களிக்கத்தக்கது.

பாட பேதம்: பிரிவ ருந்துயர். (௩௪)

35. துப்பி னாற்செய்த கையொடு கால்பெற்ற துளிமஞ்
சொப்பி னன்றனை நினைதொறு நெடுங்கண்க ளுகுத்த
அப்பி னனைநீர் தருந்துய ருயிர்ப்புடை யாக்கை
வெப்பி னாற்புலர்ந் தொருநிலை யுறுதமென் றுகிலாள்

* வை. மு. கோ.

கொண்டுகூட்டு: துப்பினால் செய்த கையொடு கால் பெற்ற (மழை) துளி(க்கும்) மஞ்சு (உண்டாயின் அதனை) ஒப்பினான்தனை நினைதொறும் நெடுங் கண்கள் உகுத்த அப்பினால் நனைந்து, அருந் துயர் உயிர்ப்பு உடை யாக்கை வெப்பினால் புலர்ந்து, ஒரு நிலை உறாத மெல் துகிலாள் (சீதை).

பொருள்: பவளத்தினாற் செய்யப்பட்ட கைகளும் கால்களும் பெற்ற (சூல் முதிர்ந்து கறுத்து மழை) துளிக்கப்போகின்ற மேகம் (ஒன்று உண்டானால், அதனைக் கரிய நிறத்தினால்) ஒத்தவனாகிய இராமனை நினைக்குந்தோறும் (அவன் பிரிவு கருதித் துன்புற்று) நீண்ட கண்கள் சிந்தின நீரினால் நனைதலையுற்றும், அரிய துன்பத்தையும் (அதனால் உண்டாகிய) பெருமூச்சினையும் உடைய உடம்பின் வெப்பத்தினால் உலர்தலையுற்றும், (நனைந்த சேலையென்று மில்லாமல் காய்ந்த சேலையென்று மில்லாமல்) ஒரு படியா யில்லாத மெல்லிய சேலையை உடையவளா யிருந்தாள் சீதை.

துப்பு - பவளம். மஞ்சு - மேகம். ஒப்புதல் - ஒத்தல்.—ச. அ. 'ஒப்பினான்' என்பதற்கு 'ஒப்பினையுடையான்' என்ற பொருளும் பொருந்தும். உகுத்த - சிந்திய. அப்பு - நீர். உயிர்ப்பு - பெருமூச்சு.

ஈர ஆடை காய்தற்கு வெயிலேயன்றிக் காற்றும் உதவுதல்போலச் சீதையின் கண்ணீரால் நனைந்த சேலை காய்தற்கு அவளுடைய உடல் வெப்பே யன்றிப் பெருமூச்சுக் காற்றும் காரணமா யிருந்ததென்று கொள்ள 'உயிர்ப்பு உடை யாக்கை' யென்றார்.

'கைகொடு' என்ற பாடம் பல அச்சுப் பிரதிகளிற் காணப்படுவது: 'கையொடு' என்ற பாடம் திருவாளர் திருநெல்வேலிக் கவிராய ஈசுர மூர்த்தியா பிள்ளையவர்கள் ஏட்டுச் சுவடியி லுள்ளது.

பாட பேதம்: கைகொடு. (௩௫)

36. கமையி னுடிரு முகத்தயல் கதுப்புறக் கவ்விச்
சுமையு டைக்கற்றை நிலத்திடைக் கிடந்தது மதியை
அமைய வாயிற்பெய் துமிழ்கின்ற வயிலெயிற் றரவின்
குமையு றத்திரண் டொருசடை யாகிய குழலாள்

கொண்டுகூட்டு: சுமை உடைக் கற்றை, கமையினாள் (-சீதை) திரு முகத்து அயல் (உள்ள) கதுப்பு உறக் கவ்வி, நிலத்திடைக் கிடந்த(தும்), தூ மதியை அமைய வாயில் பெய்து உமிழ்கின்ற அயில் எயிற்று அரவின் குமை உற திரண்டு ஒரு சடை ஆகிய(துமான) குழலாள்.

பொருள் : ('அளகபாரம்' என்று சொல்லப்படுதற் கேற்பப்) பாரத்தையுடைய மயிர்த்தொகுதி, முகத்தின் பக்கங்களில் (உள்ள) கன்னங்களை நன்றாகப் பற்றி, (மிக்க நீட்சியால்) நிலத்தில் வீழ்ந்து படிந்ததாயும், சந்திரனை வாயின் உட்கொண்டு (திரும்ப வெளிப் படக்) கக்குகின்ற (இராகு வென்னும் கரும்) பாம்புபோல் (இராமன் பிரிவினால் பேணப்படாமல் மயிர்களெல்லாம் சேர்ந்து ஒன்றாய்)த் திரண்டு ஒரு சடையாகியதுமான கூந்தலையுடையாளா யிருந் தாள் சீதை.

கமை - பொறுமை. கமையினாள் - பொறுமையுடையவள் (சீதை). கதுப்பு - கன்னம். கற்றை - மயிர்த்தொகுதி. தூ - சுத்தம்; வெண்மை. அமைய - அடங்க. அயில் எயிறு அரவின் - கூர்மையான பற்களையுடைய பாம்புபோல. குமையுற - (அழகு அல்லது முந்திய நிலைமை) அழிய. 'கற்றை கதுப்புறக் கவ்வி நிலத்திடைக் கிடந்த(தும்) அரவிற் றிரண்டொரு சடையாகிய(தும் ஆன) குழலாள்' எனக் கூட்டுக.

தன்னை வெட்டுவாரையும் தாங்கும் பூமியைப் பொறுமை யுடை யாருக்கு உவமானமாகக் கூறுதல் மரபு. சீதை பூமிதேவியின் அம்சமாய்ப் பொறுமை மிகுதியுள்ளாளென்பது விளங்க அவளைக் 'கமையினாள்' என்றார். முன் மிதிலைக் காட்சிப் படலத்திலும் சீதையை 'உமையாளொக்கும்' என்ற பாட்டில் 'கமையாள்' என்றது இங்கே நினைவுகூரத்தக்கது.

கூந்தலை 'அளகபாரம்' என்பதுபற்றிக் கூந்தலின் மயிர்த் தொகுதி யைச 'சுமையுடைக் கற்றை' என்றார். அக் கற்றை இருந்துகொண்டிருந்த * சீதையின் உடல் நீளத்தினும் அதிக நீளமாய், நிலத்தில் வியாபித்துக் கிடந் தமை விளங்க, 'நிலத்திடைக் கிடந்த' என்றார். மீண்டும் அக் கற்றை அழகு மிகும்படி பின்னிடப்பட்டுச் சடையாகாமல், பேணாமற் புறக்கணித்தமை காரணமாக அழுக்குப்பிடித்து அடையாய் உரோமங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து இறுகிச் சடையானதென்பது குறிக்கக் 'குமையுறத் திரண்டொரு சடையாகிய' என்றார். அச்சடை பின்னப்பெற்ற தன்றென்பது குறிக்க 'ஆக்கப்பட்ட' என்னாது 'ஆகிய' என்றதும் கவனிக்கத்தக்கது.

'கற்றை, நிலத்திடைக் கிடந்த'தும் 'சடை ஆகிய'துமான 'குழலாள்' என்னாது, 'நிலத்திடைக் கிடந்த தூமதி' எனக்கொண்டு இல் பொரு ளுவமையாக 'நிலத்திடைப் பொருந்தியதொரு களங்கமில்லாத பூர்ண சந்திரன்—சீதையின் திருமுகம்' என்பது முந்திய உரை.

சீதையின் தலைக்குமேல் உள்ள மயிர்ப்பகுதி இராகு வென்னும் கரும் பாம்பின் விரிந்த வட்டமான படத்துக்கும், தலையின்கீழே பின்புறத்தே

* உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த.

உள்ள சடையான மயிர்ப்பகுதி அப் பாம்பின் உடலுக்கும், சீதையின் முகம் அப் பாம்பு விழுங்கலுற்று மீண்டு கக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் முழு மதிக்கும் மிகவும் பொருத்தமாக உவமிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இராகு விழுங்குவது பிறைச் சந்திரனு யில்லாமல் முகத்துக்கு உவமானமான முழு மதியா யுள்ள தென்பதும், இராகுவின் நிறம் கூந்தல் நிறம் போலக் கருமை யென்பதும், பாம்புப் படம் தலைமீதுள்ள கூந்தற் பகுதிபோல விரிந்த தென்பதும், பாம்பின் உடம்பும் சடையும் நீண்டவைகளாயும் தலையடுத்த பகுதி பருத்துப் பிந்திய பகுதி படிப்படியாகச் சிறுத்தவைகளாயும் இருப்பதும் கொண்டு, உவமான உவமேயப் பொருள்களின் வடிவ ஒற்றுமை வருண ஒற்றுமை மிகுதியைக் கண்டுகொள்க.

இந்த உவமான உவமேயப் பொருள்கள், ஒப்பிட்டு நோக்கப்படுந் தோறும் ஒன்றேடொன்று சிறந்து பொருந்தல் மிகுந்து விளங்கி, உவமை நயம் ஓர்ந்து உணர்ந்து உவக்கும் இயல்பினூர் உள்ளத்துள் ஊன்றி நின்று உன்னுந்தோறும் உன்னுந்தோறும் உவகை ஊறி உவட்டெடுக்கச் செய்தலால், சிவஞான முனிவர் அமுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழில், 'சீர்கொண்ட' என்று தொடங்கும் பாட்டில் 'பேர்கொண்ட மேனிலச் சோபான மிசையேறு பேதைமார் முகம் நோக்கி நம் பேரரசு கொள்ளவரு மதிபோலும் இது வெனுப் பெரிதும்ஏக் குற்றவர்கள்தம் கார்கொண்ட பின்னற் கரும்பாந்தள் கண்டுளம் கவலாது களிகூர்ந்துதண் கலைமதியம் வைகுபொழில் சூழ் குளத்தூர்' என்றூர் போலும்.

இப்பாட்டுக் கம்பரது கற்பனை வன்மையைக் காட்டும் பாட்டுக்களுள் ஒன்றென்பது கூறுமலே விளங்கும். (௩௬)

37. ஆவி யந்துகில் புனைவதோன் றன்றிவே றறியாள்
தூவி யன்னமென் புனலிடைத் தோய்கிலா மெய்யாள்
தேவு தெண்கட லமிழ்துகொண் டனங்கவேள் செய்த
ஓவி யம்புகை யுண்டதே யொக்கின்ற வுருவாள்

கொண்டுகூட்டு: ஆவி அம் துகில் புனைவது ஒன்று அன்றி வேறு அறியாள்; தூவி அன்னம்; மெல் புனல் இடைத் தோய்கிலா மெய்யாள்; அனங்கவேள் தெள் கடல் (பிறந்த) தேவு (மயமான) அமிழ்து கொண்டு செய்த ஓவியம் புகை உண்டதை ஒக்கின்ற உருவாள்.

பொருள்: சேலை, உடுக்கப்பட்டிருந்தது ஒன்றன்றி, வேறு (சேலை) ஒன்றையும் அறியாள்; குளியாத உடம்பினை யுடையாள்; மன்மதன் அமிழ்தத்தை (வருணப் பொருளாக)க் கொண்டு

சித்திரித்த சித்திரம் புகையேறப்பட்டதை ஒத்திருக்கின்ற வடிவுடையாளாக இருந்தாள் சீதை.

ஆவி - நீராவி ; புகை. —**த. அ.** ஆவி அம்துகில் - புகை அல்லது நீராவி முதலிய ஆவிபோல மெல்லிய சேலை. புனைதல் - அணிதல். தூவி அன்னம் - சிறகுடைய அன்னம் (போன்றவள்). தோய்தல் - குளித்தல். தேவு - தெய்வத்தன்மை. தெள் கடல் அமிழ்து - தெளிவான பாற்கடலில் பிறந்த அமிழ்தம். அனங்க வேள் - மன்மதன். ஓவியம் - சித்திரம்.

'இல்லாதவள்' என்பது நன்கு புலப்பட 'அறியாள்' என நயம்பட உரைத்தார்.

முதல் அடி, தரித்திருக்கும் உயிரொன்றே போலத் தரித்திருக்கும் உடையும் ஒன்றேயா யிருந்தது என்ற கருத்தும் உள்ளதாகக் கொள்ளலாம். இக் கருத்துக் கொள்ளுங்கால் 'ஆவி'க்குப் பொருள் 'உயிர்'. சீதையும் அன்னமும், முறையே, மாற்றுச் சேலையும் மாற்றுத் தூவியும் இல்லாத தன்மையில் ஒற்றுமையும், நீரில் தோயாமையும் தோய்தலும் உள்ள தன்மையில் வேற்றுமையும் உடைமை இரண்டாம் அடியின் குறிப்புப் பொருளாகக் கொள்ளலாம். இறுதி அடி, இப்படலத்தின் 4-ம் பாட்டில் 'வெயிலி டைத்தந்த விளக்கென ஒளி இலா மெய்யாள்' என்றதையும் 68-ம் பாட்டில் 'மாசுண்ட மணி'யும் 'வெங்கதிர்த் தேசுண்ட திங்களும்' என்றவைகளையும் நினைவுக்குக் கொண்டுவருகின்றது. (௫எ)

இராமனை நினைந்து சீதை வருந்தல்

[சீதை, 'மாய மானின் பின் சென்ற என் நாயகனை இளையவன் கண்டிலன்போலும். கண்டானாயினும், இருவரும் இராவணன் என்னைக் கவர்ந்தமையை அறியார் போலும்; அறிந்தாராயினும், அவன் கடல் நடுவில் உள்ள இலங்கையில் என்னைக் கொண்டுவந்து வைத்திருத்தலைத் தெரியார்போலும்; தெரியாரேல், அவர்கள் என்னை மீட்ப தெங்ஙனம்?' என்று எண்ணி வருந்தி, வாய்திறந்த புண்ணிலே தீ எரிந்து நுழைந்தாற்போலத் துன்புற்றாள்: 'இராவணன் என்னைக் கவர்ந்து செல்லும்போது கண்டு எதிர்த்துப் போர்செய்து அக்கொடியவனது வாளால் வெட்டுப்பட்டுக் குற்றுயிரோடு கிடந்த சடாயு இறந்தான்போலும். அவன் இறந்த பின் என் நிலைமையைத் தெரிவிக்க மாட்டுவார் யாருளர்?

ஒருவருமிலர்; ஆதலால், அவர்கள் என்னை இப் பிறப்பிற் காணுத லியலாது' என்றெண்ணிப் புண்ணில் திரும்பித் திரும்பித் தீ நுழைந்தாற் போல மறித்தும் வருத்தமுற்றாள் : 'அவர்கள் என் னிருப்பிடத்தை அறிந்தாராயினும் மனிதரைத் தின்னும் அரக்கர் தின்றிருப்பரென்று என்னைத் தேடாது கைவிட்டார்களோ, தாய ரும் தம்பியரும் திரும்பிவந்து அயோத்திக் கழைத்துப் போயி னரோ, அப்படியாயின் என் கதி யாதாம்?' என்றும், 'என் நாயகன் உண்ணும்போது பரிமாறுதற்கும் விருந்தினர் வந்தபோது உப சரித்தற்கும் என்னையின்றி என்செய்வானோ?' என்றும், 'வஞ்சனை யும் மாயமும் வல்ல அரக்கர் போர்செய்ய வந்தாரோ? அப்போரில் சூது அறியாத என் நாயகனுக்கு யாது நேர்ந்ததோ?' என்றும் புதியன புதியனவாகத் துன்ப எண்ணங்கள் தோன்ற, 'மற்ற நோய்களுக்கு மருந்துண்டு, யான் உற்ற நோய்க்கு மருந்தில்லை' என்று எவரும் எந்நாளும் அடையாத துன்பத்தை அடைந்து, நாவறண்டு மனம் மருண்டு அறிவு சோர்ந்து ஆவி பதைபதைக்க, இப்போது பகல் இப்போது இராத்திரி என்ற வேறுபாடறியாதவ ளாய், இருந்த இடம் செல்லரிக்க அதைவிட்டு எழாதவளா யிருந்தாள்.]

38. மெய்த்தி ருப்பத மேவென்ற போதினும்
இத்தி ருத்துறந் தேகென்ற போதினும்
சித்தி ரத்தி னலர்ந்தசெந் தாமரை
ஒத்தி ருந்த முகத்தினை யுன்னுவாள்

கொண்டுகூட்டு : (தசரதன், 'நீ என்) மெய்த்திருப் பதத்தினை மேவு' என்ற போதினும், (கைகேயி,) 'இத்திருவைத் துறந்து ஏகு' என்ற போதி னும், சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரையை ஒத்து இருந்த (இராமன்) முகத்தினை(ச் சீதை) உன்னுவாள்.

பொருள் : (தசரதன், இராமனை நோக்கி, 'நீ எனது இராச் சியச்) செல்வப் பதவியை ஏற்றுக்கொள்வாயாக' என்ற சமயத் திலும், (கைகேயி) 'இந்தச் செல்வத்தைக் கைவிட்டுக் (காட்டுக் குச்) செல்வாயாக' என்ற சமயத்திலும், சித்திரத்திலே தோன் றும் செந்தாமரை மலர்போல(ப் பொலிவு மிகுதலும் குறைதலு மின்றி) இருந்த இராமன் முகத்தை நினைவுகூர்வாளானாள் சீதை.

மெய்த்திரு வென்றது, தசரதனது செல்வத்தை நோக்க, மற்ற வேந்தர்களின் செல்வம் பொய்யா மென்னும்படி, அவன் செல்வம் சிறந்த தென்பதைக் குறித்தது. அலர்தல் - தோன்றுதல்.—பரிபா.

இன்பம் வந்ததென்று இறையளவும் இறுமாந்துவிடாமலும், துன்பம் வந்ததென்று சொற்பமும் சோர்ந்துவிடாமலும் உள்ள, அரிய துறவிகள் பாலும் அரிதாகக் காணப்படுகின்ற, இராமனது அருமையினும் அருமையான மனநிலைமையை நினைந்து அப்படிப்பட்ட நாயகனைப் பிரிய நேர்ந்ததே யென்று சீதை வருந்தினு ளென்பது கருத்து. (௩அ)

[இவ்வாறாக, இராமன் காட்டுக்குப் புறப்படும்போது,—அவனிடத்துக் காணப்பட்ட அருங்குணத்தையும்: அதன் முன்பு,—தன் மணத்துக்குப் பணயமாக வளைக்கும்படி வைத்திருந்த பெரு வில்லை முறித்த பேராண்மையையும்; மணவினை நிகழும்போது தன் காலைக் கையால் எடுத்து அம்மிமீது வைத்த அருமைச் செய்தியையும்; இருபத்தொரு முறை பூமியைச் சூழ்ந்து சென்று அங்கங்கிருந்த அரசர் குலத்தை அழித்த பரசுராமன் 'வளைக்க வல்லையேல் வளை' யெனக் கொடுத்த வில்லை வளைத்து, அவன் அகந்தை அடங்கி ஒடுங்கி வணங்கப் புரிந்த வலிமையையும்: இராமன் காட்டுக்குச் சென்ற பின்பு,—]

39. ஆழ நீர்க்கங்கை யம்பி கடாவிய
ஏழை வேடனுக் கெம்பிநின் றம்பிநீ
தோழன் மங்கை கொழுந்தி யெனச்சொன
வாழி நண்பினை யுன்னி மயங்குவாள்

கொண்டுகூட்டு: ஆழ நீர்க் கங்கையில் அம்பி கடாவிய ஏழை வேடனுக்கு, 'எம்பி நின் தம்பி; நீ தோழன்; மங்கை கொழுந்தி' எனச் சொன்ன நண்பினை உன்னி மயங்குவாள்.

பொருள்: (இராமன் சக்கரவர்த்தி திருமகனாயிருந்தும், அந்த மிக்குயர்ந்த நிலைமையைக் கருதாமல், தன்னோடொப்பிட்டால் மிக்க) ஏழையாகவுள்ள குகனை நோக்கி, 'என் தம்பி உன் தம்பி; நான் உன் தோழன், சீதை உன் கொழுந்தி' என்று (உரிமை பாராட்டிச்) சொன்ன (உயர்ந்த) சிநேக குணத்தையும் நினைவுகூர்ந்து மயங்கலானாள் சீதை.

ஆழநீர்க் கங்கை - ஆழமான நீரையுடைய கங்கையாறு. அம்பி - தோணி. கடாவுதல் - செலுத்துதல். எம்பி - என் தம்பி. வாழி, அசை.

அரசரெல்லாரையும் வென்ற பரசுராமனைத் தன் ஆண்மையினால் பெருமையறச் செய்தவனே, தன் கேண்மையினால், எளிய குகனைப் பெருமையுறச் செய்தா னென்றதனால், இராமன் வன்புடையார்க்கு வன்பும் அன்புடையார்க்கு அன்பும் செய்தமை மிக அழகாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இராமன், குகனிடத்துத் தனக்கு அன்பு அதிகப்பட்ட முறையே இயல்பாகவும் படிப்படியாகவும் அவனை உரிமைப் பாட்டில் உயர்த்துவானாய், அவனை நோக்கி 'என் தம்பி உன் தம்பி, நான் உன் தோழன்' என்று கூறி, அம்மட்டில் அமையாமல், மிகக் கிட்டின உறவினனை நோக்கிக் கூறுமாறு 'என் மனைவி உன் கொழுந்தி' என்றானென்று இராமன் நட்புரிமை பாராட்டுந் திறத்தில் ஒப்புயர்வில்லாதவ னென்பதை விளக்கிய நயம் மிகச் சிறந்தது.

' "ஆழி நண்பினை உன்னி அழுங்குவாள்" என்னும் பாடத்துக்குக் கடல் போலும் பெரிய நட்பை நினைத்து வருந்தத் தலைப்பட்டா ளென்று உரைக்க.' *

பாட பேதம்: ஆழி நண்பினை யுன்னி யழுங்குவாள். (௩௧)

திரிசடை சீதையைத் தேற்றுதல்

[மேற்கூறியவாறு சீதை வருந்திக்கொண்டிருக்கும்போது, நடு இராத்திரி ஆக, அவளைச் சூழ்ந்து காவல் செய்த அரக்கியரனைவரும் உறக்கமுற்றனர்: அப்போது, சீதை, திரிசடையை நோக்கி 'நீ ஒருத்தியே நல்லவள். என் தோழியாவாய். எனக்கு இடப் பக்கத்துள்ள கண் முதலிய உறுப்புக்கள் துடிக்கின்றன. இவைகள் இவ்வாறே என் கல்யாணத்துக்கு முன்னும் துடித்தன. இதனால் எனக்கு யாது நேருமென்று நீ ஆராய்ந்து சொல்வாயாக' என்றாள். திரிசடை, 'இக்குறி நீ உன் நாயகனை அடையும் குறி. ஒரு பொன்னிற வண்டு உன் காதில் ஊதிப் போனது. அது உன் நாயகன் தூதுவன் வரப்போவதை உணர்த்தியதாம். பல துன்னிமித்தங்கள் தோன்றுகின்றன. இவை இராவணனும் இராக்கதரும் இறந்தொழிதலைக் குறிப்பனவாம். இப்போது யான் கண்ட கனவைக் கேட்பாயாக. இரண்டு சிங்கங்கள் ஒரு குன்றிலிருந்த பல புலிக் கூட்டங்களைத் திரட்டிக் கூட்டிக்கொண்டு இலங்கைக்கு வந்து இராக்கதர்களைக் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றன.

* வை. மு. கோ.

இங்கு வந்து தங்கியிருந்த மயிலும் கூடச்சென்றது.* ஒரு பெண், பல சுடர்த் தட்டு விளக்கு ஒன்றை ஏந்தி இராவணன் மாளிகையினின்று புறப்பட்டுச் சென்று விபீடணன் மாளிகையுட் புகுந்தாள்.† அப்படிப் புகுந்த சமயத்தில் நீ என்னைத் துயிலெழுப்பினாய்' எனச், சீதை, 'நீ திரும்பவும் தூங்கிக் கனவைக் குறையும் காண்!' என்றாள்.‡]

அனுமான் சீதையைப் பார்த்தல்

[அப்போது அங்கே அனுமான் வந்தான். கோர விகார குரூபிகளான கொடிய அரக்கிமார்கள், 'பொல்லாத தூக்கம், தூங்காமற் சீதையைக் காவல் செய்யும்படி இராவணன் இட்டிருந்த கட்டளையைக் கடக்கும்படி செய்தது' என்று கூறித், தூக்கத்தில் நழுவவிட்ட ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு எழுந்தார்கள். 'இவர்கள் பெண்ணென்று பேர் படைத்துப் பெண் தன்மைக்கு மாறாக ஆயுதம் தாங்கிச் சேனைபோலத் திரண்டிருப்பதன் காரணம் யாது?' என்று அனுமான் அவர்கள் இருந்த இடத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினான். நோக்கவே, அங்கே, மேகக்கூட்டங்களி னுள்ளிருந்து அவைகளைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்படுகின்ற மின்னைபோல, அந்தக் கரிய இராக்கதப் பெண்கூட்டத் துள்ளிருந்து சீதை விளங்கக் கண்டான். கண்டவுடன் 'இப் பெண் மணி, தன் கண்ணீர்த் தடாகத்திடையே அன்னம் போலவும், என் மனக் காரிரும்பை ஈடுபடுமாறு இழுத்துக் கவரும் செங்காந்தம் போலவும் தோன்றுகின்றாள். இவளே சீதை. இராமன் கூறிய இலக்கணங்களெல்லாம் இவளிடத்தில் இருக்
இவள் கற்பு ஒரு சிறிதும் கலங்கியதன்று. பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, உண்ணும் உணவையும் குடிக்கும் நீரையும் ஒழித்து, வருந்தி நோற்பவர்களுடைய அருந்தவம், கற்புடைய மாதர் மனத்தவத்தோடு ஒப்பிடத்தக்க சிறப்புடையதாகச் சொல்லவும்படுமோ!' என்று களி கூர்ந்து, 'இராமன்

*. இது, இராம லக்குமணர்கள் வானர சேனையுடன் வந்து, இராக்கதரைக் கொன்று, சீதையைச் சிறைமீட்டிச் செல்வதைக் குறித்தது.

† இது, பல போகங்களையும் அளிக்கும் இராச்சிய லக்குமி இராவணனை நீங்கி விபீடணனைச் சேர்வதைச் சுட்டியது.

‡ இது, நாடக நிகழ்ச்சிபோலக் கவி சாதுரியமாகக் கூறியது.

உயிரை இராவணன் ஒருவரும் அறியாமல் ஒளித்து வைத்திருக்கும் விதத்தை என்னென்பேன்! இராமன் உயிராகிய சீதை இலக்குமியே! இராமன் திருமாலே! கற்பினுக் கருங்கலமாகிய சீதைக்குத் தந்தையாகப் பெற்ற சனகனைப் புகழ்வேனோ! கணவனாகப்பெற்ற இராமனைப் புகழ்வேனோ! அடிமையாகப் பெற்ற என்னைப் புகழ்வேனோ! யாரைப் புகழ்வேன்! உலகத்திலே சீதை பிறந்ததனால், பெண்பிறப்பும் பெண்களுக்குரிய நாணம் முதலிய நற்குணங்களும் மிக்க சிறப்பை அடைந்தன. இவள் இவ்வாறு கற்பினைக் காத்திருக்கும் காட்சியைக் கண்ணாரக் காணும் பாக்கியத்தை இராமன் பெற்றிலனே!' என்று அனுமான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அந்த அசோகவனத்திலே, இராவணன் தோன்றுவானாயினன்.]

4. நிந்தனைப் படலம்

[இராவணன் காதல் வார்த்தைகள் கூற, சீதை அவனைத் துரும்பாகக்கொண்டு கடிந்து நிந்தித்ததைக் கூறுவது]

இரவில் இராவணன் சீதை யிருந்த அசோக வனத்துக்கு வருதல்

40. சிகரவண் குடுமி நெடுவரை யெவையு
மொருவழி திரண்டன சிவண
மகரிகை வயிர குண்டல மலம்புந்
திண்டிறற் றோள்புடை வயங்கச்
சகரவே லையினீர் தழுவிய கதிரிற்
றலைதோறுந் தலைதோறுந் தயங்கும்
வகையபன் மகுட மிளவெயி லெறிப்பக்
கங்குலும் பகல்பட வந்தான்

கொண்டுகூட்டு: *சிகரம் வள் குடுமி நெடுவரை எவையும் ஒரு வழி திரண்டன சிவண, மகரிகை வயிர குண்டலம் அலம்பும் திண் திறல் (உடைய) தோள்கள் புடை வயங்க, சகரர் வேலையின் நீர் தழுவிய கதிரின் தலைதொறும் தலைதொறும் தயங்கும் வகைய பல் மகுடங்கள் இள வெயில் எறிப்ப(தால்) கங்குலும் பகல்பட, (இராவணன்) வந்தான்.*

பொருள் : மலைகளெல்லாம் ஓரிடத்துத் திரண்டனபோல இருபது தோள்கள் விளங்க, (கருமையான) கடலைச் சேர்ந்த (உதய) சூரியர்போல(க் கரிய) தலைதோறும் விளங்கும் கிரீடங்கள் இளவெயில் போன்ற ஒளி வீசுதலினால் இராத்திரி பகல் போலத் தோன்ற, இராவணன் வந்தான்.

சிகர வண் குடுமி - சிகரமென்ற வளமான உச்சி. நெடு வரை - உயர்ந்த மலை: நெடுமை நீளமன்றி உயர்வையும் பெருமையையுங் குறிக்கும். எவையும் - எல்லாம். ஒரு வழி - ஓரிடத்தில். சிவண - போல. மகரிகை வயிரகுண்டலம் - வயிரமிழைத்த மகர குண்டலங்கள். அலம்புதல் - அசைதல். திண் திறல் - திண்ணிய வலி - மிகுந்த பலம். புடை வயங்க - (இரண்டு) பக்கமும் விளங்க. சகரவேலை - சகரரால் தோண்டப்பட்ட சமுத்திரம். கதிரின் - சூரியன்போல. தபங்கும் - பிரகாசிக்கும். வகைய - (பத்து) வகை (- விதம்) உடைய. பத்துக் கிரீடங்கள் பல கிரீடங்க ளெனப்பட்டன. படல் - தோன்றுதல்.—புறப். வெண். மாலை.

இராவணனது கரிய பெரிய தேகமாகிய கடலின்மீதே பத்துத் தலைகளாகிய உதயகிரிகளின் மேலே, துவாதசாதித்தருள் இருவரொழிய எஞ்சிய பத்துச் சூரியர்போலப் பத்துக் கிரீடங்கள் பிரகாசித்தன வென்றும், அச் சூரியப் பிரகாசத்தால் இரவொழியப் பகல் தோன்றுதல் போலக் கிரீட ஒளியால் நடுஇராத்திரி இருள் நீங்கிப் பகல்போலாயிற்றென்றும், அதிசயம் விளையக் கூறிய நயம் கொண்டாடற்குரியது.

'ஒன்றுத உலக மூன்றும் உணர்கின்ற ஒருவன்' என்னும் இராவணனின் மகோன்னத நிலை இதுமுதல் பத்தொன்பது பாட்டுக்களில் வருணிக்கப் படுகின்றது. பின்னர்ச் சீதை அவனை ஒரு பொருளாய்க் கருதாது 'துரும்பு' ஆகக் கொண்டு இழித்துக் கூறுவதற்கு இந்தக் கெம்பீரத் தோற்றம் முரணுக விளங்குகின்றது காண்க. (சo)

[ஊர்வசி உடைவாளேந்தித் தொடர, மேனகை வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்துக்கொண்டு வர, மற்றைத் தேவ மாதர்கள் புடைசூழத், தீபமேந்தி எண்ணிறந்த மடந்தையர் செல்ல, அம் மாதர் பூண்டிருந்த இரத்தினாபரணங்கள் தீப ஒளியோடு சேர்ந்து இருளை விழுங்க, அவர்க ளணிந்திருந்த பூமாலை, பச்சைக் கருப்பூரம், கலவைச் சாந்து முதலிய பரிமள திரவியங்கள் பல திசைகளிலும் பரிமளிக்க, அன்னங்கள் ஒலித்துக்கொண்டு நடத்தல் போலக் காற்சிலம்பு ஒலிக்க அந்த மடந்தையர் படர்ந்து நடந்தனர்.]

41. அந்தரம் புகுந்த துண்டேன முனிவுற்
றருந்துயி னீங்கினு னாண்டைச்
சந்திர வதனத் தருந்ததி யிருந்த
தண்ணறுஞ் சோலையின் றனையோ
மந்திரம் யாதோ யாரோடும் போமோ
வென்றுமா மனமறுக் குறலால்
இந்திரன் முதலோ ரிமைப்பிலா நாட்ட
முகிழ்த்தன ருயிர்ப்பவிந் திருப்ப

கொண்டுகூட்டு: '(இராவணன்) *அந்தரம் புகுந்தது உண்டு என முனிவு உற்று, அருந் துயில் நீங்கினன்; (அவன் கருதிச் செல்வது) ஆண்டைச் சந்திர வதனத்து அருந்ததி இருந்த தண் நறும் சோலையையோ? (அவன்) மந்திரம் யாதோ? (அவன் கோபம்) யாரொடு போமோ?' என்று மா மனம் மறுக்கு உறலால் இந்திரன் முதலோர் இமைப்பு இலா நாட்டம் முகிழ்த்தனராய் உயிர்ப்பு அவிந்து இருப்ப (அவன் வந்தான்).*

பொருள்: '*(இராவணன், யாதோ இதுவரை நேராத) மாறுபாடு நேர்ந்திருக்கிறதென் றெண்ணிக் கோபங்கொண்டு, தூக்கம் நீங்கியிருக்கிறான்; (அவன் குறித்துச் செல்வது) சீதை யிருக்கும் சோலையையோ? (வேறெவ்விடத்தையோ?) அவன் ஆலோசனை (யில் உள்ளது) யாதோ? (அவன் கோபம்) யா(ருயி)ரோடு முடியுமோ?' என்றெண்ணி மனம் மறுகுதலுற்றதனால், இந்திராதி தேவர்கள் (அவன் கோபத்துக்குத் தாந்தாம் இலக்கா யிருக்கலாமென்று பயமடைந்து அதனால் இயல்பாக எப்போதும்) இமையாத கண்கள் (இமைத்து) மூடப்பெற்றவராய் (ஓயாது இயங்கும) மூச்சு (இயங்காமல்) அடங்கினவராயிருக்கும்படி இராவணன் வந்தான்.*

அந்தரம் - வேறுபாடு. ஆண்டை - அங்கு. வதனம் - முகம். அருந்ததி - அருந்ததி போலும் கற்புடையாளாகிய சீதை. தண் - குளிர்ச்சியான. நறும் - வாசனையான. சோலை இன் தனை - சோலையை: இன், தன் சாரியைகள். மந்திரம் - ஆலோசனை. முகிழ்த்தல் - மூடல். உயிர்ப்பு - மூச்சு.

பாட பேதம்: *சோலையிற் றூனே.* (*சக*)

42. நீனிறக் குன்றி னெடிதினிற் றாழ்ந்த
நீத்தவெள் ளருவியி னிமிர்ந்த
பானிறப் பட்டின் மாலையுத் தரியம்
பண்புறப் பசும்பொனா ரத்தின்
மானிற மணிக ளிடையுறப் பிறழ்ந்து
வருகதி ரிளவெயில் பொருவச்
சூனிறக் கொண்மூக் கிழித்திடை துடிக்கு
மின்னென மார்பினூ றுளங்க

கொண்டுகூட்டு: *நீல் நிறக் குன்றின் (நின்று) நெடிதினில் தாழ்ந்த நீத்தம் வெள் அருவியின், நிமிர்ந்த பால் நிறப் பட்டின் மாலை(யாத் தரித்த) உத்தரியம் பண்பு உற, பசும் பொன் ஆரத்தின் மால் நிற மணிகள் இடை உற, (அவை பொன்னுடன்) பிறழ்ந்து வரு கதிர் இள வெயில் பொருவச், சூல் நிறக் கொண்மூக் கிழித்து (அதன்) இடை துடிக்கும் மின் என, மார்பில் நூல் துளங்க (அவன் வந்தான்).*

பொருள்: *நீல நிறமுடைய மலையினின்று நீளமாக இறங்கு கின்ற வெள்ளை அருவிபோல, நீண்ட பாலின் நிறம் படைத்த (வெண்) பட்டு மேலாடை (அவனுடைய கரிய பெரிய தோள் களில்) அணியப்பெற்று (அவ்வருவியின்) அழகை உற, (அவன் மார்பில் அணிந்த) பொன் மாலையிலே, பேரொளியுடைய இரத் தினங்கள் இடையே (கோக்கப்பட்டு) உற, (அந்த இரத்தி னங்கள் பொன்னுடன்) பிரகாசித்து உண்டாம் ஒளி இளவெயில் போலக், கரு(க்கொண்டு கரு) நிறம் படைத்த மேகத்தைக் கிழித் துக் கொண்டு (வெளிப்பட்டு அம் மேகத்தின்) நடுவிலே துடிக் கின்ற மின்போல, அவனுடைய (கரிய) மார்பிலே (அணிந்துள்ள) பூணூலானது அசைய அவன் வந்தான்.*

நீல் - நீலம். நீத்தம் - வெள்ளம். நிமிர்ந்த - நீண்ட.—புறப் பொ. வெண். மாலை. *மாலை - ஒழுங்கு. உத்தரியம் - மேலாடை - அங்க வஸ்திரம். பண்பு - அழகு*—தி. அ. *மால் - பெருமை. நிறம் - ஒளி. பிறழ்ந்து - பிரகாசித்து. வரு கதிர் - உண்டாகும் ஒளி. பொருவ - ஒப்ப. கொண்மூ - மேகம். இடை - நடு. துளங்க - அசைய.* (சஉ)

[*அவன் அரையில் அணிந்திருந்த பொன்னுடை மலையை வளைந்த மஞ்சள் வெயில்போல விளங்கக், கற்பகக் கொம்புகள்*

பூத்தாற்போல இருபது கைகளிலும் செம்பொன் மோதிரங்கள் திகழ, அரக்கியர் இயக்கியர் அரம்பைய ராதியோர் கூட்டம் மலையைச் சார்ந்த மயிற்கூட்டம் போல அவனைச் சூழ்ந்துவர, வாத்திய முழக்கமும் வாய்ப்பாட்டோசையும் பேதமின்றி இனிது கலந்தொலிக்கும் இன்னிசையானது விடம் கக்கும் நாகங்கள் அமிழ்தம் உமிழும்படி செய்ய, 'மேகம் வரக்கண் டுளங்களித்து விரிக்குந் தோகை மயிலாட'ல் போலக் கார்நிறம் படைத்த அவனைக் கண்டு களித்து மயில்போன்ற நடன மாதர் நடித்துச் செல்ல, அவன் தேகத்தில் மன்மத பாணங்கள் துளைத்த புண்களிலே காய்ச்சிய வேல் புகுந்தாற் போலச் சந்திர கிரணங்கள் நுழைய, அப் புண்களிலே உருக்கிய செம்புத் துளிகள்போலச் செந்தேன் துளிகளைத் தென்றற்காற்று மலர்களிலிருந்து வாரிக் கொண்டுவந்து தெறிக்கப், பூமாலை முதலிய நறுமணப் பொருள்கள், ஆடல்பாடல், நிலவு, தென்றல் ஆகிய காமோத்தீபகமானவைகளால் விரக வேதனை மிகுதியாக வளர வந்தான்.

வேண்டுவார் யாவரேனும் எதிர்ப்படுவரேல், அவர்க்கு ஈதற்குப் பூமாலை, சந்தனம், களபம், பொன்னணிகள், இரத்தினாபரணங்கள், பொற்காசுகள் முதலியவற்றை ஏந்தி ஏந்திழையார் எண்ணிறந்தோர் பின் தொடர்ந்துவரக், கரிய மலைமீது வெள்ளிய பாற்கடல் அலை வீசிப் பரந்தாற்போல இருபது தோள்களின் மேல் உலாவும்படி வெண்சாமரைகளை மெல்லியலார் பலர் வீசிவரக், கருங்கடல்மேல் விளங்கும் களங்கமற்ற பூரண சந்திரன் போல வெண்கொற்றக் குடை பிடிக்கப்பட்டு வரத், தாடகையினும் பலம் மிகுந்த தையலார் பலர் பலபல ஆயுதங்களைத் தாங்கிப் புடை சூழ்ந்துவரச், சீதை யிருந்த இடந் தெரிந்திருந்தும் காம பரவசத்தால் திசைப்புறத் தெழுந்து சென்று சீதையைத் தேடி யலைந்த பலதலைப் பாம்புபோலப் பல இடங் களினுஞ் சென்று தேடி யலைந்து வந்தான்.]

அனுமான் சீதைக்கு அருகே சென்று மறைவாயிருத்தல்

[அப்போது அவனைக் கண்ட அனுமான், கூர்ந்து நோக்கி, அவனுடைய வஞ்சனையும் செய்கையும் அவற்றால் விளையும் விளைவும் அவ்விடத்தே விளங்குமென்றெண்ணிச், சீதை யிருந்த விடத்துக்குச் சமீபத்திலே சென்று மறைவா யிருந்தான்.]

இராவணன் வருகையைக் கண்டு சீதை அஞ்சுதல்

43. ஆயிடை யரக்க னரம்பையர் குழுவு
 மல்லவும் வேறய லகல
மேயினன் பெண்ணின் விளக்கெனுந் தகையா
 ளிருந்துழி யாண்டவள் வெருவிப்
போயின வுயிர ளாமென நடுங்கிப்
 பொறிவரி யெறுழ்வலிப் புகைக்கட்
காய்சின வுழுவை தின்னிய வந்த
 கலையிளம் பிணையெனக் கரைந்தாள்

கொண்டுகூட்டு: *ஆயிடை, அரக்கன், அரம்பையர் குழுவும் அல்லவும் வேறு அயல் அகலப், பெண்ணின் விளக்கு எனும் தகையாள் இருந்துழி மேயினன். ஆண்டு, அவள், வெருவி, உயிர்போயினளாம் என நடுங்கிப், பொறி வரியும், எறுழ் வலியும், காய்சினம் புகைக் கண்ணும் உடைய உழுவை, (தன்னைத்) தின்னிய வந்த கலைஇளம் பிணை எனக், கரைந்தாள்.*

பொருள்: *அப்போது, இராவணன், (தன்னுடன் வந்த) தேவமாதர் கூட்டங்களும், (இயக்கியர் முதலிய மற்றைப் பெண்கள் கூட்டங்களும், அவை) அல்லாத(வைகளான, சீதையைக் காவல் செய்திருந்த, அரக்க மடவார்) கூட்டங்களும் (அவனைவிட்டு) வேறாகிப் பக்கங்களிலே (விலகித் தூரமாக) நீங்கத், (தனியளாய்ச்) சீதை யிருந்த இடத்தை அடைந்தான். (அடையவே,) அவள், அஞ்சி, உயிர்போகின்றவள் போல நடுங்கி, (தன்னைத்) தின்னுதற்குப் புலி (நெருங்கி) வரப்பெற்ற மான் போல (உடல் ஒடுங்கி) மெலிவுற்றாள்.*

ஆயிடை - அவ்வேளையில். குழு - கூட்டம். அல்லவும் - அல்லாதனவும் - அல்லாத கூட்டங்களும். வேறு அயல் அகல - வேறாக(ப் பிரிந்து) பக்கங்களிலே (தூரமாக விலகிப்போய்) நீங்க. மேயினன் - மேவினன் - சேர்ந்தான். பெண்ணின் விளக்கு - பெண்ணாகிய விளக்கு - பெண்களுள்ளே (அழகு மிகுந்து) விளங்குகின்றவள். இன், சாரியை. மிதிலைக் காட்சிப் படலம் ௭௦-ம் பாட்டில் பாம்பாகிய மணித்தாம்பு என்பது "பாம்பின் மணித்தாம்பு" எனப்பட்டது போலப் பெண்ணாகிய விளக்கென்பது இங்கே பெண்ணின் விளக்கு எனப்பட்டது. தகை - அழகு. இருந்துழி - இருந்த உழி - இருந்த இடம். ஆண்டு - அங்கே. பொறி - வரி —சிந்தா.

பொறி, வரி, என்ற இரண்டு சொற்களும் மீ, மிசை போல ஒருபொருள் குறித்தவை. பொறி வரி போல எறுழ் வலி, இரண்டும் ஒருபொருள் குறித் தவை. காய் சினம் - கோபிக்கின்ற கோபம். சொல் வளங் குறித்த ஒரு வகை நயம் தோன்றப் பொறிவரி எறுழ்வலி காய்சினம் என அடுக்கிக் கூறினர். புகை - கோபத் தீயின் புகை. உழுவை - புலி. தின்னிய - தின்ன. கலே - குலேகின்ற. பிணை - பெண் மான். (சுங)

அப்போது இருவர் நிலைமையையும் அனுமான் பார்த்தல்

44. கூசி யாவி குலேவுறு வாளையும்
ஆசை யாலுயி ராசழி வாளையும்
காசில் கண்ணிணை சான்றெனக் கண்டனன்
ஊச லாடி யுளையு முளத்தினன்

கொண்டுகூட்டு: கூசி ஆவி குலேவு உறுவாளையும் ஆசையால் உயிர் ஆசு அழிவாளையும் (அனுமான்) காசுஇல் (தன்) கண் இணை சான்று எனக் கண்டனன். (காணவே), ஊசல் ஆடி உளையும் உளத்தினன் (ஆனன்).

பொருள்: (உயிரினுஞ் சிறந்த கற்புக்கு ஆபத்து வருமோ வென்று) பயப்பட்டு (உடலேயன்றி) உயிரும் நடுங்குகின்ற சீதா தேவியையும், காமத்தால் விரைவாக உயிர் அழிகின்ற இராவண ளையும் அனுமான், தன் இரண்டு கண்களும் சாட்சியாக நேரே கண்டான். (காணவே, அவள் இணங்கா ளாதலால் கொன்று விடுவானே வென்ற சந்தேகத்தினல்) ஊஞ்சல் போல ஆடி வருந்துகின்ற மனத்தினன் ஆனன்.

கூசி, இங்கே நாணி யென்று பொருள்படாமல் பயப்பட்டு என்று பொருள்பட்டு நின்றது. கூச்சம் - அச்சம்: கூசுதல் - பயப்படல்.—ச. அ. ஆசு - விரைவு. ஆசின் - விரைவாக. — பெருங்கதை. காசு - குற்றம். சான்று - சாட்சி. உளையும் - வருந்தும்.

ஊசலாடி யென்றது சீதையின் கற்பைச் சந்தேகித்தன்று: 'காசுண்ட கூர்தலாள் கற்புங் காவலும் - ஏசுண்ட தில்லையால்: அறத்துக் கீறுண்டோ!' என்று முன் (காட்சிப் படலம் 68-ம் பாட்டில்) அனுமான் தெளிந்து கூறி யதுகொண்டு தெரிந்து கொள்க. (சுச)

இராவணன் சீதையை இணங்கும்படி வேண்டுதல்

45. இன்றி றந்தன நாளை யிறந்தன
என்றி றந்தருந் தன்மை யிதாலெனைக்
கொன்றி றந்தபின் கூடுதி யோகுழை
சென்றி றங்கி மறந்தரு செங்கணாய்

கொண்டுகூட்டு : 'குழை (அளவு) சென்று இறங்கி மறம் தரு செங் கண்ணாய்! இன்று இறந்தன; நாளை இறந்தன; என் திறத்தில் (நீ) தரும் தன்மை இது ஆ(கையா)ல், (நீ) என்னைக் கொன்று (நான்) இறந்தபின் கூடுதியோ?

பொருள் : '(இன்றைத்தினம் நீ இசைவாய், இன்றைத் தினம் நீ இசைவாய் என்று யான் எண்ணியிருந்த பல) இன்றைத் தினங்கள் (என் எண்ணம் முற்றுப் பெருமல் வீணே) கழிந்தன; (அவ்வாறே, நாளைத்தினம் இணங்குவாய், நாளைத்தினம் இணங்கு வாய் என்று யான் எதிர்பார்த்திருந்த பல) நாளைத்தினங்களும் (பயன் தராமல்) ஒழிந்தன; * ஐயோ! என் விஷயத்தில் நீ அருளும் இயல்பு இவ்வாரு யிருக்கின்றபடியால், (உன் காதல் காரணமாக நான் சாகும்படி) நீ என்னைக் கொன்று நான் இறந்து பட்டபின்புதான், நீ என்னைக் கூடுவாயோ? (உன் இரக்கமின்மை யிருந்தவாறு என்னே!)

குழை - காது. குழை சென்று இறங்கி மறம் தரு செங்கண்ணாய் - காது (வரையும்) சென்று பாய்ந்து (கண்ட காளையர் காமுற்றுத் துன்பம் அடையும்படி) கொடுமை செய்கின்ற சிவந்த கண்களை யுடையாளே! (சரு)

46. உலக மொன்ருே டிரண்டோருங் கோம்புமேன்
அலகில் செல்வத் தரசிய லாணையில்
திலக மேயுன் றிறத்தனங் கன்றரும்
கலக மல்ல தெளிமையுங் காண்டியோ

கொண்டுகூட்டு : 'திலகமே! ஒன்ருெடு இரண்டு உலகங்களையும் ஒருங்கு ஓம்பும் என் அலகுஇல் செல்வத்து அரசில் இயல்கின்ற ஆணையில், அனங்கன் உன் திறத்துத் தரும் கலகம் அல்லது (வேறு) எளிமையும் காண்டியோ?

* முதலடிக்கு, 'இன்றை வரையிலும் நாள்கள் கழிந்தன; இனியும் அவ்வாறே கழிவதா யிருக்கின்றன' என்பது முந்திய உரை.

பொருள் : 'மூன்று உலகங்களையும் ஒரு சேர முழுதும் அரசாட்சி செய்கின்ற என்னுடைய அளவிலாத ஐசுவரியமுடைய இராசாங்கத்திலே (தடையில்லாமல்) செல்லுகின்ற ஆக்கினை யிலே, (இதுவரை என் எதிர் நிற்கும் வலியில்லாதிருந்த) மன் மதன் உன் அழகு வலியினால் செய்கின்ற போர்க் கலகம் (காரண மாக நான் எளிமைப்படுதல்) அல்லாமல், வேறு எந்த எளிமைப் பாட்டையும் காண்கின்றாயோ?

ஒன்றொடிரண்டு - மூன்று. ஒருங்கு - ஒரு சேர. ஓம்பும் - காவல் செய்யும். அலகு இல் - அளவு இல்லாத. திலகமே - திலகம் போலச் சிறந்தவளே! உன் திறத்து - உன் விஷயத்தில், உன் வலியினால்.

இங்கே, 'சீதையே, "உன்திறத் தனங்கன் தரும் கலகம்"' என்றது போலப் பொழிலிறுத்த படலம் 40-ல் 'சந்திரனே, "சீதை துயக்கினா லென்னைச் சுட்டாய்"' என வருதல் காண்க. (சுசு)

47. பூந்தண் வார்குழற் பொற்கொழுந் தேபுகழ்
ஏந்து செல்வ மிகழ்ந்தனை யின்னுயிர்க்
காந்தன் மாண்டிலன் காடு கடந்துபோய்
வாழ்ந்த வாழ்வது மானுடர் வாழ்வன்றோ

கொண்டுகூட்டு : 'பூந்தண் வார்குழல் பொன் கொழுந்தே! (என்) புகழ் ஏந்து செல்வத்தை இகழ்ந்தனை. (உன்) இன் உயிர்க் காந்தன் மாண் டிலன் (ஆய்க்) காடு கடந்துபோய் வாழும் வாழ்வு மானுடர் வாழ்வு அன்றோ!

பொருள் : 'என்னுடைய உயர்ந்த செல்வத்தை (அவ மதித்து வேண்டாமென்று) தள்ளிவிட்டாயே. (அச் செல்வத்தை யாருக்காகத் தள்ளிவிட்டாயோ, அந்த) உனது இனிய பிராண நாயகன் (மிருகங்களாலோ, அரக்கராலோ கொல்லப்பட்டு இறந்து விடுவான்;) இறவாதவனாய் (உயிர் தப்பிப் பிழைத்து, நீண்ட பதி னான்கு வருட வனவாசம் முடிந்து, கடத்தற்கரிய) காட்டைக் கடந்துபோய், (அயோத்தியை அடைந்து முடிசூடி அரசனாகி வாழ்ந்தாலும், அவனோடு நீ) வாழப்போகிற வாழ்வு (கேவலம் அற்பமான) மனித வாழ்வுதானே!

பூந்தண் வார் குழற் பொற் கொழுந்து - அழகிய குளிர்ந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய பொன்னின் கொழுந்து போன்றவளே. ஏந்துதல் - உயர்தல். இகழ்தல் - அவமதித்தல் ; தள்ளுதல்.—சு. அ. காந்தன் - கணவன். 'வாழும் வாழ்' வென்பது செய்யுளாதலால் 'வாழ்ந்த வாழ்' வெனப்பட்டது : காலவழுவமைதி. (சஎ)

48. நோற்கின் றார்களு நுண்பொரு ணுண்ணிதின்
பார்க்கின் றாரும் பெறும்பயன் பார்த்தியேல்
வார்க்குன் றாமுலை யென்சொன் மவுலியால்
ஏற்கின் றாரொ டுடனுறை யின்பமால்

கொண்டுகூட்டு : *'வார் (அணிந்த) குன்று ஆம் முலை! நோற்கின்றாரும் நுண் பொருள் நுண்ணிதின் பாக்கின்றாரும் பெறும் பயனை (நீ) பார்த்தியேல், என் சொல்லை மவுலியால் ஏற்கின்றாரொடு உடன் உறை இன்பம் (அன்றி வேறில்லை).*

பொருள் : *'கச்சு (அணிந்த மலைகள் உளவேல், அந்த) மலைகள் போலும் தனங்களையுடையவளே! (யோகிகளாய்த்) தவஞ்செய்வோரும், (ஞானிகளாய் ஞான நூல்களிற் கூறப்படும்) சூக்குமமான தத்துவப் பொருள்களைக் கூர்மையாக ஆராய்வோரும் அடையும் பலன்களை (நீ கவனஞ்செலுத்திக்) காண்பாயானல், (அந்தப் பலன்கள்) என் கட்டளைகளைத் தலையால் ஏற்றுச் செய்கின்ற (பிரமேந்திராதி தே)வர் (உறையும் உலகங்களில் அவர்)களுடன் வசிக்கும் இன்பமே (யன்றி வேறில்லை யென்று தெரிவாய். நீ இணங்கினல், அப்படிப்பட்ட என் பெருஞ் செல்வத்தை அநுபவிப்பவளாவாய்).*

நோற்றல் - தவஞ் செய்தல். பார்த்தியேல் - பார்ப்பாயானல். வார் - கச்சு. ஆம் - போலும். வார்க் குன்று, இல்பொரு ளுவமை. மவுலி - முடி ; முடி சூடிய தலையை யுணர்த்தியது. (சஅ)

49. பொருளும் யாழும் விளரியும் பூவையும்
மருள நாளு மழலை வழங்குவாய்
தெருளு நான்முகன் செய்ததுன் சிந்தையின்
அருளு மின்மருங் குமரி தாக்கியோ

கொண்டுகூட்டு : 'பொருளும், யாழும், விளரியும், பூவையும் மருள நாளும் மழலை வழங்குவாய்! தெருளும் நான்முகன் (உன்னைச்) செய்தது, உன் சிந்தையின் அருளும், (உடம்பின்) மின் மருங்கும் அரிது ஆக்கியோ?

பொருள் : 'பிரமன் உன்னைப் படைத்தது, உன் மனத்தில் இரக்கமும், உடம்பில் இடையும் இல்லையாகச் செய்துதானோ?

பொருள் - பிள்ளை: 'தம்பொருள் என்ப தம்மக்கள்.'—குறள். விளரி - இரங்கினோர் பாடும் பண். —சிலப். பூவை - நாகணவாய்ப் புள். மருள - மயங்க. நாளும் - எப்பொழுதும். மழலை - இளஞ்சொல்; (குழந்தைகளின்) நிரம்பா மென்சொல். தெருளும் - தெளியும். அருள் - இரக்கம். மின் மருங்கு - மின் போலும் இடை. அரிது, இன்மை குறித்தது. முதலிரண் டடிப் பொருள், 'குழந்தைகளின் குரல், யாழின் இசை, விளரிப் பண்ணொலி, நாகணவாய்ப் பறவைத் தொனி ஆகிய இவைகள் மயங்க (இவை யெல்லா வற்றிலும் இனிமையான) குதலைச் சொற்களை(ப் பிள்ளைப் பருவத்திற்போல) எல்லாப் பருவத்திலும் மொழிகின்றவளே!' என்பது.

'மருளும்' என்ற பாடத்துக்கு, 'நாளும் மருளும் மழலை' யென்றாவது, 'மருளும் மழலை நாளும்' என்றாவது கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

'உனக்கு இரக்கமில்லை யாதலால், எனக்கு இரங்கி யருள்கின்றாயில்லை. உன்னைப் படைத்தவன் உன் உடம்பில் மற்றெல்லா உறுப்புக்களையும் படைத்து இடையை மட்டும் படைக்க மறந்ததுபோல, உன் மனத்தில் மற் றெல்லா நற்குணங்களையும் படைத்து இரக்கத்தை மட்டும் படைக்க மறந்து விட்டானோ?' என்னும் நயமுடைய பொருள் பின்னிரண்டடியில் அமைந் துள்ளது.

பாட பேதம் : மருளும். (சக)

['(காலம் என்னும் அளவுகாரன் சூரியன் என்னும் நாழி யால் அளக்க) ஆயுள் நாள்கள் தினமும் சிறிது சிறிதாகக் கழிந் தொழிந்து போகின்றன. அவை சென்றன சென்றனவன்றி, ஒன்றும் திரும்புவதில்லை. அப்படிப்பட்ட ஆயுள் நாளிலே, இன் பத்தை அநுபவித்தற்குரிய யௌவன பருவத்திலே அநுபவியா மல் எப் பருவத்தில் அநுபவிக்கப்போகின்றாய்? கிழப் பருவத் திலோ? நீ இணங்காயானால், என் உயிர்க்கு இறுதி நேரும். அது நேரினும் நேருக. அதைப் பொருட்படுத்தி அதற்கு வருந்து கின்றேனில்லை. பின் எதற்கு வருந்துகின்றே னெனில், யான் இறந்தபின் உன் இளமையையும் அழகையும் அநுபவிக்கத் தக்கா ரில்லையே யென்று வருந்துகின்றேன்.]

50. பெண்மை யும்மழ கும்பிற ழாமனத்
திண்மை யும்முதல் யாவையுஞ் செய்யவாய்க்
கண்மை யும்பொருந் திக்கரு ணைப்படர்
வண்மை யென்கொல் சனகரின் மாண்டவா

கொண்டுகூட்டு : '*பெண்மையும் அழகும் பிறழா மனத் திண்மையும் (இவை) முதல் (ஆன) யாவையும் செய்யவாய் (இருக்கவும்), கண்மையும் கருணை பொருந்திப் படர் வண்மையும் சனக (வமிசத்தா)ரில் மாண்ட ஆறு என்கொல் ?*

பொருள் : '*(சனகன் குலத்திற் பிறந்ததற் கேற்ற) பெண் தன்மையும், (அதற்கேற்ற) அழகும், (இவ்விரண்டுக்கும் ஏற்றதாய்) வேறுபடாத மன உறுதிப்பாடும், இவை முதலாக எல்லா நன்மைகளும் செம்மையானவையாக உனக்கு இருக்கவும், தாட்சிணியமும் அருள் பொருந்தி (அதனால்) நிகழும் உதார குணமும் சனக வமிசத்தாரிடத்தில் (இதுவரையும் இருந்தவை இப்போது) ஒழிந்துபோனவாறு யாது காரணமோ?*

கண், கண்மை, கண்ணோட்டம், தாட்சிணியம், நாகரிகம் என்பன ஒரு பொருள் மொழிகள். கண்ணோட்டம் ' தன்னொடு பயின்றாரைக் கண்டால் அவர் கூறியன மறுக்கமாட்டாமை' என்பர் பரிமேலழகர். கருணை, கிருபை, அருள், இரக்கம் என்பனவும் ஒரு பொருள் மொழிகள். பழகினேர் பால் செலுத்தப்படுவது தாட்சிணியம். பழகினருளப்பட இரங்குதற் குரியார் யாவர் மாட்டும் செலுத்தப்படுவது இரக்கம். வண்மை - ஈகை. மாண்டவாறு, மாண்டவா என ஈறு தொக்கு நின்றது.

' (எல்லாராலும்) விரும்பத்தக்க தாட்சிணியத்தை(த் தமக்கு உடைமையாக) வேண்டுவோர், (தம்மொடு பழகியவர் தமக்கு உண்ணக் கொடுக்கும் உணவிலே, அவர்) நஞ்சை இட(த் தாம் கண்ணுர)க் கண்டிருந்தும் (அப் பழகியவர் வெறுத்தலுக்குக் காரணமான மறுத்தலைச் செய்யமாட்டாராய், அந்த நஞ்சிடப்பட்ட உணவை) உண்டு, (பின்னும் சாகுமளவும் அவரொடு நட்பாய்ப்) பொருந்தியிருப்ப' ரென்று பொருள்படும்

> *பெயக் கண்டும் நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க*
> *நாகரிகம் வேண்டு பவர்*

என்ற குறளில் தாட்சிணிய முதிர்ச்சியின் பயனும், ஒரு புறவின் பொருட்டுத் தன் உடம்பின் மாமிச முழுதும் அரிந்து கொடுத்த சிபிச் சக்கரவர்த்தி

கதையில் இரக்க முதிர்ச்சியின் பயனும் அறியப்படும். இந்தக் கருத்துக் களை உட்கொண்டு கம்பர், இராவணன் சீதையை நோக்கிப், 'பழகின எனது வேண்டுகோளை மறுக்க மாட்டாத தாட்சிணியங் காரணமாகவாவது, யான் உன் காதலால் இறந்து படுவேனென்று இரங்கும் இரக்கம் காரண மாகவாவது நீ இணங்குகின்றாயில்லை யாதலால், மற்றெல்லா நற்குணங் களோடு தாட்சிணியம் இரக்கமென்ற இவ்விரண்டு குணங்களும் உள்ள சனக வமிசத்தில் அவையெல்லாம் இருப்பவும் இவை யிரண்டுமட்டும் இல்லா தொழிந்து போனதற்குக் காரணம் யாதோ?' என்றா னென்றா ரென்க. (௫௦)

51. வீட்டுங் காலத் தலறிய மெய்க்குரல்
கேட்டுங் காண்டற் கிருத்திகோல் கிள்ளைநீ
நாட்டுங் காணெடு நல்லறத் தின்பயன்
ஊட்டுங் காலத் திகழ்வ துறுங்கொலோ

கொண்டுகூட்டு: '*கிள்ளை! (இயமன், உன் காதலால் என்னை) வீட்டும் காலத்து அலறிய மெய்க்குரல் கேட்டு நீ (என் மரண வேதனை) காண்டற்கு இருத்திகொல்? நாட்டும்கால், நெடு நல் அறத்தின் பயனை (விதி) ஊட்டும் காலத்து (அதனை) இகழ்வது உறும்கொலோ?*

பொருள்: '*(யான் திக்குவிசயஞ் செய்தபோது எனக்குத் தோற்ற இயமன், உன் காதல் காரணமாக, என்னை) வதைக்குங் காலத்தில் நான் வருந்தி வாய்விட்டு அலறும் கூக்குரலைக் கேட்டு (என் மரண வேதனையை)ப் பார்ப்பதற்கு இருக்கின்றாயோ? (இல்லையேல், இணங்குவாயன்றே. உண்மையைக் கூறி நிலை)நாட்டு மிடத்தில், (யான் உன் அடிமையாய், என் இராச்சியம் உன்னை அடைவதாகிய) மிகச் சிறந்த புண்ணிய பலனை விதி அநுபவிக் கும்படி செய்யப் புகும்போது அதனை வேண்டா என்று வெறுத் துத் தள்ளுவது தகுமோ?*

வீட்டல் - கொல்லல். மெய்க் குரல் - (நடிப்பாக வன்றி) உண்மை யாக (வருத்தப்பட்டுக்) கூவும் கூக்குரல். கேட்டும் என்பதில் உம்மை இசைநிறை. நெடுமை, மிகுதி குறித்தது. ஊட்டும் என்பதன் முன் 'விதி' சொல்லெச்சமாக வருவித்துப் பொருள் கூறப்பட்டது, 'கற்றதனாலாய' என்னும் குறளிற் 'கற்றதனால்' என்பதன் முன் 'நூல்' வருவித்துப் பொருள் கூறப்பட்டது போல. உறும் - பொருந்தும். கொல், அசைநிலை. ஓ, வினா இடைச் சொல்: எதிர்மறைப் பொருள் குறித்தது.

' "நான் உன்னைக் கொணர்தற்கு முன்னமே, உனது கணவனாகிய இராமன் மாண்டுபோனான்; அவன் இறக்கும்போது, "'ஹா ஸீதே! லக்ஷ்மணா!''' என்று கூறியதையும் நீ காதாரக் கேட்டிருக்கின்றாய்; அப்படியிருக்க, அப்பொழுது நீ கேட்ட குரலைப் பொய்க் குரலென்று கருதி, இராமனைக் கூடவேண்டு மென்று கருதுகின்றாயே! இஃது என்ன பேதைமை! உனது நல்விதி என்னை உன்னிடத்துக் கூட்டியிருக்க, அந்த நற்பயனை அவமதித்து நீ என்னை உபேட்சிப்பது தகுதியோ?" என்று இராவணன் கூறினனென்க' என்பது முந்திய உரை. இவ்வுரை இப் படலம் 69-70-ம் பாட்டுக்களில், 'மனிதர் தம்மை அடுகிலேன் அவரை ஈண்டுக் – கூவி நின் றேவல் கொள்வேன்', 'இருவரை ஒருகையாலே பற்றினன் கொணரும் தன்மை காணுதி' என இராம லக்குமணர் உயிரோடிருப்பவராக இராவணன் சீதையை நோக்கிக் கூறும் கூற்றுக்களோடு பொருந்தவில்லை. (ருக)

['நீ இணங்கினால், யான் உயிர் தரித்திருப்பேன்; என் செல்வமும் நிலைத்திருக்கும்; இணங்காயேல், இறப்பேன்; இறக்கவே, என் செல்வம் விரைவில் அழிந்துவிடும். சீதை வந்து இராவணன் செல்வம் ஓங்கி வளர்ந்த தென்னும் புகழைப் போக்கி நீங்கி யழிந்த தென்னும் பழியைக் கொள்வாயோ?]

52. தேவர் தேவியர் சேவடி கைதொழும்
தாவின் மூவுல கின்றனி நாயகம்
மேவு கின்றது நன்கண் விலக்கினை
யாவ ரேழையர் நின்னி னிலங்கிழாய்

கொண்டுகூட்டு: 'இலங்கு இழாய்! தேவர் (அவர்) தேவியர் (உன்) சே அடி கைதொழும் தா இல் மூ உலகின் தனி நாயகம் நன்கண் மேவுகின்றதை விலக்கினை! நின்னின் ஏழையர் யாவர்?'

பொருள்: '(நீ கும்பிடும்) தேவரும் தேவ மாதரும் (உன்னைக்) கும்பிடும்படியான திரிலோகாதிபத்தியம் (அதனை உடைய என்னை ஆட்கொண்டாயானால் உன் னுடைமையாக) உன்னிடம் சேர்வதை (வேண்டாமென்று) விலக்கினாய்! உன்னினும் அறிவீனர் யார் உளர்?'

தேவியர் - தெய்வப் பெண்கள்; (தேவர்) மனைவிய ரென்றலுமாம். சே - சிவப்பு: சே அடி - சிவந்த பாதம். கைதொழல், ஒரு சொல்; கை கூப்பி வணங்கல் என்னும் பொருட்டு. 'தா' என்பது இங்கே குற்றம், கேடு,

பகை என்னும் பொருள்களை உணர்த்திநின்றது. தனிநாயகம் - (வேறொரு வருக்கும் பொதுவாக வன்றித்) தனியாக ஆளும் தலைமை. நுன்கண் - உன் னிடத்தில். ஏழையர் - அறிவிலார். இலங்கு இழை - விளங்கும் ஆபரணம் (உடையவள்). இழை, விளியால் இழாயென வாயிற்று.

பாட பேதம் : கைதொழத்: ஏவ ரேழையர். (டூஉ)

53. குடிமை மூன்றுல குஞ்செயுங் கொற்றத்தென்
அடிமை கோடி யருளுதி யாலென
முடியின் மீது முகிழ்த்துயர் கையினன்
படியின் மேல்விழுந் தான்பழி பார்க்கலான்

கொண்டுகூட்டு: பழி பார்க்கலான் (ஆய், இராவணன்), 'மூன்று உலகும் குடிமை செய்யும் கொற்றத்து என் அடிமை கோடி அருளுதி!' என முடியின்மீது முகிழ்த்து உயர் கையினனாய்ப் படியின்மேல் விழுந்தான்.

பொருள்: (பிறர் மனைவியரை விரும்புதலும் பெண்கள் காலில் விழுதலும்) பழி யென்று பாராதவனாய், (இராவணன்), 'மூன்றுலகத்தாரும் (எனக்குத் தாழ்ந்துநின்று ஏவல் கேட்கும்) குடிகளாகச் செய்த வெற்றியையுடைய என்னை அடிமையாகக் கொண்டருள்வாயாக!' என்று தலைமீது (கும்பிட்டுக்) குவிந்து உயர்ந்த கையினனாய்த் தரைமேல் (சாட்டாங்கமாக) விழுந்து

குடிமை - குடி: மை, பகுதிப் பொருள் விகுதி. கொள்வாய் என் னும் பொருள் உள்ள கொள்தி, கோடி யென விகாரமாயிற்று. அருளுதி - அருள்வாய். ஆல், அசை. என - என்று. முகிழ்த்தல் - குவிதல். படி - பூமி.

பாட பேதம் : படியின் மேற்படிந் தான்பழி பார்க்கிலான். (டூங)

சீதை இராவணனைக் கடிந்து கூறல்

[இராவணன் சொன்ன வசனங்கள் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பு நாராசங்கள் போலச் சீதாதேவி செவியுட் சென்று தீக்க, அவள் கடுங் கோபங்கொண்டு, அவனைத் துரும்பாக மதித்து, அவனை நோக்காமல், அவன் முன் கிடந்த ஒரு துரும்பை அவனாக முன்னிலைப்படுத்தித், தான் கூறும் வார்த்தைகளால் தன் உயிர்க்கு ஆபத்து நேரு மென்பதைப் பொருட்படுத்தாளாய்க் கூறுத லுற்றாள் :

'நீ சொன்ன சொற்கள் கற்புடைய மாதர்பாற் கூறத் தகாதன. யான் கூறும் கடுமொழிகள் இற்பிறந்த மாதருக் கேற்றவை யல்ல, ஆயினும் உன் மனம் மாறுபடும்பொருட்டு அவைகளைக் கூறக் கடவேனாய்க் கூறுகின்றேன்; கேள். மேரு மலையை ஊடுருவவேண்டு மென்றாலும், விண்ணைப் பிளந்து மேற்செல்லவேண்டு மென்றாலும், உலகங்க ளனைத்தையும் ஒரு மிக்க ஒழிக்கவேண்டு மென்றாலும் இராமனுடைய அம்புகள் எளிதிலே செய்யவல்லன. நீ இதனை அறிந்திருந்தும், அறிவில்லா யாதலால், தகாத வார்த்தைகள் சாற்றித் தலைகள் பத்தும் தகர்படக் கடவையாளுய்.]

54. அஞ்சினை யாத லானன் றாரிய னற்ற நோக்கி
வஞ்சனை மானொன் றேவி மாயையான் மறைத்து வந்தாய்
உய்ஞ்சனை போதி யாயின் விடுதியுன் குலத்துக் கெல்லாம்
நஞ்சினை யெதிர்ந்த போது நோக்குமே நினது நாட்டம்

கொண்டுகூட்டு: '(இராமனை நீ) அஞ்சினை ஆதலான், அன்று, வஞ்சனை மான் ஒன்றை ஏவி (விட்டு), ஆரியன் அற்றம் நோக்கி மாயையால் மறைத்து வந்தாய். உய்ந்தனை போதி ஆயின் விடுதி. உன் குலத்துக்கு எல்லாம் நஞ்சினை [- இராமனைப் (போரில்)] எதிர்ந்தபோது (அவனை) நினது நாட்டம் நோக்குமே!

பொருள்: '(நீ இராமனை எதிர்தற்கு) அஞ்சினை யாதலால், ஒரு மாய மானை (அவன் எதிரே செல்ல) ஏவிவிட்டு, (அதனைத் தொடர்ந்து அவன் சென்றாகை,) அவன் இல்லாத சமயம் பார்த்து உன் மாயை வித்தையால் (நீ யாரும் நம்பும் சந்நியாசியாகி அந்த மாறுவேடத்துள்ளே) மறைந்து (என்னை வஞ்சித்துக் கவர) வந்தாய். (இப்போதாயினும் உனக்கு நற்புத்தி தோன்றி நீ) பிழைத்துப் போவாயானால், (என்னை நாடும் இந்தத் தீய எண்ணத்தை) விட்டுவிடு. உன் குலத்தா ரெல்லாருக்கும் (மரண முண்டு பண்ணும்) நஞ்சுபோன்ற இராமனைப் போரில் எதிர்ந்த போது (நீ அவனை எதிர்த்துப் போர் செய்வது கிடக்க, பயத்தால் அவனை) உன் கண்கள் பார்க்கவேமாட்டா!

அஞ்சினை - பயந்தாய். ஆரியன் - பூசித்தற் குரியவன்; இராமனைக் குறித்தது. 'அற்றம் - இல்லாமற் போகு சமயம். (உ-ம்.) "அருந்தவன்

தந்தையை அற்றம் நோக்கியே". இராமா. திருவவதார. 41.' வஞ்சனை - மாயை.—பிங்கல. உய்ஞ்சனை, உய்ந்தனை யென்பதன் மரூஉ. உய்ஞ்சனை, உய்ந்து (-பிழைத்து) என்ற பொருள்பட நிற்றலால் முற்றெச்சம். போதி - போவாய். விடுதி - விடுவாய். நோக்குமே யென்பதில் ஏகாரம் எதிர்மறை.

'விடுதி' யென்பதற்கு, '(என்னை இராமபிரானிடத்திற் கொண்டு போய்) விட்டிடு' என்றும், 'நஞ்சினை எதிர்ந்தபோது நோக்குமே நினது நாட்டம்' என்பதற்கு, 'உனது குலம் முழுதுக்கும் நஞ்சுபோன்ற என்னை எதிரில் வந்தபோது உனது கண்கொண்டு கூசாது பார்க்கக் கடவையோ? ......என்னை நேர் நின்று பார்த்தால் உன் குலத்துக்கே நாசம் விளையும்' என்றும் உரைகள் உள்ளன. (௫௪)

[*'கிழப் பறவையாகிய சடாயுவின் தாக்குதலையே தாங்க மாட்டாமல் சாய்ந்து தரையில் விழுந்த நீ, இராமனை யெதிர்த்துப் போர்செய்யும் தரமுடையையோ! உனது பத்துத் தலைகளும் இருபது தோள்களும் உயிரற்ற சித்திரத்திலுள்ளவை போலச் செயலற்றவைகளாய், அவன் அலட்சியமாக விளையாட்டாக எய்தற்கேற்ற குறியா மன்றிப், போரிலே பொருட்படுத்தி எய்தற்குத் தகுதியான இலக்காகா.*]

55. தோற்றனை பறவைக் கன்று துள்ளுநீர் வெள்ளஞ் சென்னி
ஏற்றவன் வாளால் வென்று யன்றேனி னிறத்தி யன்றே
நோற்றநோன் புடைய வாணுள் வரமிவை நுனித்த வெல்லாம்
கூற்றினுக் கன்றே வீரன் சரத்திற்குங் குறித்த துண்டோ

கொண்டுகூட்டு: *'அன்று பறவைக்குத் தோற்றனை. துள்ளும் நீர் வெள்ளம் சென்னி ஏற்றவன் (- சிவன்) வாளால் (அப் பறவையை) வென்றாய்; அன்று எனின் அன்றே இறத்தி. (நீ) நோற்ற நோன்பும், (அதனால் பெற்று) உடைய வாழ்நாள் வரமும், இவை (போலப் பலவுமுடையனவாக நீ) நுனித்த எல்லாமும் (அழிக்கான் எனக்,) கூற்றினுக்கு(க் குறித்த வரம்பு) அன்றே? வீரன் சரத்திற்கும் (வரம்பு) குறித்தது உண்டோ?*

பொருள்: ' *(நீ சடாயு தாக்குதலால் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்த) அக்காலத்தில் அந்தப் பறவை(யரசனு)க்குத் தோற்றுப்போனாய். (தேகபலத்தாற் செயிக்க முடியாத அவனை வரபலத்தால் வெல்லச் சூழ்ச்சி செய்து நீ சிவன்பால் வரமாகப் பெற்ற சந்திரகாசமென்னும்) வாளால் (அவனை வெட்டிக் கொன்று) வெற்றியுற்றாய்; இல்லையானால் அப்போது இறந்திருப்பாய். நீ செய்த தவமும், (அதனால்*

நீ பெற்று) உடைய (மூன்றரைக் கோடி) ஆயுள் நாளும், ஆகிய இவைகளும் (இவைகள் போல உனக்குப் பலமானவைகளாக நீ) கூர்ந்தாராய்ந்து கொள்ளப்பட்டிருப்பவை யாவும் (இவைகளின் எல்லை நாள் முடியுமுன் இவைகளைக் காலன் அழிக்காதிருக்கக் கடவனெனக்) காலனுக்கு(க் குறித்த வரம்புகள்) அல்லவா? இராம பாணத்துக்கும் (இன்ன காலத்தில்தான் அழிக்கலாமென ஒரு வரம்பு) குறிக்கப்பட்டதுண்டோ? *

துள்ளும் நீர் வெள்ளம் - குதித்துப் பாயும் (கங்கை) நீர்ப் பெருக்கு. அன்றெனின் - இல்லையானால். அன்று, ஏ அசைகள். 'அன்றே' என்ற தொடர் 'அல்லவா' என்று பொருள்கொள்ளும்படியும் நிற்கின்றது. நோற்றல் - தவஞ்செய்தல்; நோன்பு - தவம். நுனித்தல் - கூர்ந்தாராய்தல். —மணிமேகலை.

அரசனுக்குக் கீழ் உள்ள அதிகாரிகளின் கட்டளைகள் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகளைக் கட்டுப்படுத்துவன வன்றி அரசனைக் கட்டுப் படுத்தா. அவ்வாறே (இப் படலம் 49-ம் பாட்டில்),

> 'செங்கண்மால் நான்முகன் சிவனென் றேகொலோ
> எங்கள் நாயகனையும் நினைந்தது ?...'

எனச் சீதை கூறப்பெற்ற இராமனுக்குக் கீழான பிரமன் முதலியோர் அளித்த வரங்கள் இராமன் சரந் தொடுக்கும் வரையே நிலைப்பன வென்பது கருத்து. இக் கருத்து இதற்கடுத்த பாட்டில்,

> '.................. மலரயன் முதலோர் வார்த்தை
> விற்றொடை யிராமன் கோத்து விடுதலும் விலக்குண் டெல்லாம்
> இற்றுடைந் திறுதன் மெய்யே விளக்கின்முன் னிருளுண் டாமோ?'

என்று அநுவதிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. (ருரு)

பெற்றுடை வாளு நாளும் பிறந்துடை யுரனும் பின்னும்
மற்றுடை யேவையுந் தந்த மலரயன் முதலோர் வார்த்தை
விற்றொடை யிராமன் கோத்து விடுதலும் விலக்குண் டெல்லாம்
இற்றுடைந் திறுதன் மெய்யே விளக்கின்முன் னிருளுண் டாமோ

* இப்பாட்டின் பின் இரண்டடிகளுக்கும் முந்திய உரை வருமாறு: 'செய்த தவத்தின் பயனாக (உனக்குக்) கிடைத்த (கோடிக்கணக்கான) ஆயுள் நாளும், பின்னும் வரபலங்களும் (ஆகிய) குறித்துக் கூறிய இவை யாவும் யமதேவனால் உனக்கு ஒரு துன்பமும் நேரிடாமலிருத்தற்கு அல்லவோ? (அந்த உனது வரங்கள் முழுதும்) இராமபிரானது அம்புகளாலும் யாதொரு தீங்கும் நேராமலிருப்பதைக் குறிப்பன வாகுமோ?' — வை. மு. கோ.

கொண்டுகூட்டு : '(நீ) பெற்று உடைய வாளும் நாளும், பிறந்து உடைய உரனும், மற்றுப் பின்னும் உடைய எவையும் (உனக்கு) மலர் அயன் முதலோர் தந்த வார்த்தை எல்லாம் இராமன் வில் தொடை கோத்து விடுதலும் விலக்குண்டு இற்று இடைந்து இறுதல் மெய்யே: விளக்கின் முன் இருள் உண்டாமோ ?

பொருள் : '(நீ சிவனிடம்) பெற்றுடைய சந்திர வாளும், மூன்றரைக் கோடி ஆண்டு அளவான ஆயுள் நாளும், (உன்னோடு கருவில் உதித்து நீ பிறக்கும்போது உன்னோடு கூடப்) பிறந்து உனக்கு உடையதான அபூர்வ தேக பலமும், (ஆகிய இவைகளும், இவைகள்) அல்லாமல் (இவைகளினின்றும்) வேறாக (நீ தவத்தால் பெற்று) உடைய பேறுகள் யாவையும் (உனக்குப் பரமன்) பிரமன் முதலோர் அருளிய வார்த்தையான வரங்கள் இராமன் வில்லில் அம்பைத் தொடுத்துவிட்டவுடனே (அவைகளுக் கேற்படுத்தப்பட்ட முடிவு காலம்) மாற்றப்பட்டுக் கெட்டு அழிந்து ஒழிந்துவிடுதல் நிச்சயமாகச் சத்தியம்: விளக்குக் கெதிரே இருள் நிற்குமோ? (நின்றால், இராமன் அம்பின்முன் மேற்கூறிய வரங்கள் முதலியவைகள் அழிவுறாமல் நிற்கும்).

பெற்றுஉடை, பிறந்துஉடை, மற்றுடை என்பவைகளில் 'உடைய', 'உடை' என ஈறுதொக்கு நின்றது. உரம் என்பதன் விகாரமாகிய உரன், பெலம் என்னும் பொருட்டு. பின்னும் - அன்றியும். பின்னும், இன்னும், அன்றியும், அல்லதூஉம், மற்றும், வேறும் என்பவை ஒருபொருட் பன்மொழிகள் : (காஞ்சிப் புராணம், வீராட்டகாசப் படலம் ௩௪, ௩௬-ம் பாட்டுக்களைப் பார்க்க). மலர் அயன் - தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன். வார்த்தை, வார்த்தையால் வழங்கிய வரங்களைக் குறிக்கும். 'மலர் அயன் முதலோர் வார்த்தை(யால்) தந்த எல்லாம்' என்று கூட்டிப் பொருள் கூறலாம். இது கடுங் கொண்டுகூட்டு. தொடை - அம்பு. வில் தொடை கோத்து - வில்லில் அம்பைத் தொடுத்து. விலக்குதல் - மாற்றுதல். — பிங்கல. உடைதல் - அழிதல்; தகர்தல். இறுதல் - கெடுதல்; அறுதல்; முடிதல். இற்று, உடைந்து, இறுதல் என்ற ஒத்த பொருளுடைய சொற்களின் தொகுதி அழிதலை வற்புறுத்தியதாம்.

இதன்பின் 60-ம் பாட்டில் இராவணனை நோக்கிச்,

> 'செங்கண்மால் நான்முகன் சிவனென் றேகொலோ
> எங்கள்நா யகனையும் நினைந்த தேழைநீ?'

என்று இராமன் மும்மூர்த்திகளுக்கு மேலானவ னென்பாள், (கீழதிகாரிகள் தீர்ப்புக்களை மேலதிகாரிகள் மாற்றவல்லரா யிருத்தல் போல,)

பிரமன் முதலியோர் வரங்களை இராமன் மாற்றவல்லனா யிருத்தலால், 'அயன் முதலோர் வார்த்தை விற்றொடை இராமன் கோத்து விடுதலும் விலக்குண் டெல்லாம், இற்றுடைந் திறுதல் மெய்யே' என்றாள்.

பாட பேதம் : *பெற்றுடை வரனும் : இற்றிடைந் திறுதல்.* (௫௬)

57. குன்றுநீ யெடுத்த நாடன் சேவடிக் கொழுந்தா லுன்னை
வென்றவன் புரங்கள் வேவத் தனிச்சரம் துரந்த மேரு
என்றுணைக் கணவ னாற்றற் குரனிலா திற்று வீழ்ந்த
அன்றெழுந் துயர்ந்த வோசை கேட்டிலை போலு மம்மா

கொண்டுகூட்டு : *'நீ குன்று எடுத்த நாள், தன் சே அடிக் கொழுந்தால் உன்னை வென்றவன், புரங்கள் வேவத், தனிச் சரம் துரந்த மேரு(ஆகிய வில்), என் துணைக் கணவன் ஆற்றற்கு உரன் இலாது இற்று வீழ்ந்த அன்று எழுந்து உயர்ந்த ஓசை கேட்டிலை போலும்! அம்மா!*

பொருள் : *'நீ கயிலாய மலையை (வேரோடு பேர்த்து) எடுத்த காலத்தில், தனது காற் பெருவிரலினால் உன்னை அழுத்தி வென்ற சிவன், திரிபுரங்கள் எரிந்துபோம்படி, அம்பு தொடுத்து விட்ட மேரு மலையாகிய வில், என் உயிர்த் துணையான என் நாயகனது வலிமைக்கு (எதிராகத் தாங்கும்) வலிமையில்லாமல் ஒடிந்து விழுந்த தற்சமயத்தில் உண்டாகிய (உலகமெல்லாம் கேட்ட) பேரொலியை நீ (மாத்திரம்) கேட்கவில்லை போலும்!*

நாள - காலம். சே அடி - சிவந்த பாதம். துரந்த - செலுத்திய. தனி சரம் - ஒப்பில்லாத அம்பு. துணை - ஆதரவு; உயிர்த்துணை, உற்ற துணை யெனக் கொள்ள நின்றது. ஆற்றல் - வலிமை. உரன் - வலிமை: உரம், உரன் என விகாரப்பட்டு நின்றது. இற்று - ஒடிந்து. கேட்டிலை - கேட்டாயில்லை. போலும், அம்மா அசைச் சொற்கள்: போலும், ஒப்பில் போலி; அம்மா, அதிசயக்குறிப்பு எனலுமாம்.

'திரிபுர சங்கார காலத்தில் மேருமலை சிவபெருமானுக்கு வில்லாக அமைந்ததனால், சீதா விவாக காலத்தில் கந்யாசுல்கமாக ஏற்பட்ட சிவ தநுசையும் அபேதமாக அம் மேருவாகவே கூறினாள்.' *

'அற்பமான ஒரு புழுவை நசுக்குதல் போல, ஒரு விரலால் உன்னை நசுக்கிய பரமசிவனுடைய பாரமான வில் என் நாயகன் வளைக்கப் பொறுக்காமல், ஒடிந்தபோது உண்டாகிய உரத்த ஓசை, உலகமெங்கும் ஒலித்தது.

* *வை. மு. கோ.*

நீயும் கேட்டிருப்பாய். அவன் ஆற்றல் எங்கே! உன் ஆற்றல் எங்கே! அப்படியிருக்கவும், இப்போது உன் வீரத்தை நீயே மெச்சிய நெடுமொழியை நோக்கினால் அந்தப் பேரொலி உன் காதுக்குமட்டும் எட்டவில்லை போலும்!' என்பது கருத்து.

இப் பாட்டில் 'சேவடிக் கொழுந்து' என்ற அருமையான பிரயோகம் ஆராயத்தக்கது. கால் விரலை ஆனந்தபரவச மடையும்படி புலப்படுத்து கின்ற, கம்பசிருட்டியாகிய, 'சேவடிக் கொழுந்து' என்ற, யாம் முன்னூல் களுள் எந் நூலுள்ளும் கண்டிராத, புத்தம்புதிய, நனியினிய சொற்றொடர், கம்பரது அரிய பாவனை வன்மையையும் இன்சொற் றொடுக்கும் திறத்தை யும் ஏக காலத்தில் இனிது விளக்குகின்றது. 'குன்று' என்று ஆரம்பித்த அடிக்கு மோனை அமைக்க முயன்ற முயற்சியின் பயனாக, இந்த விழுமிய தொடர்மொழி, கம்பர் கருத்தில் உதித்த தென்பது, இதன் இறுதிச் சொ லாகிய 'கொழுந்து' மோனைத் தானத்தில் நிற்றலால் விளங்குகின்றது. கொழுந்து, கொம்பு கொடிகளின் முடிவில் தோன்றும் இளந் தளிர். அது போலப் பாதத்தின் முடிவில் விரல் இருத்தலைப் பாவனையிற்கொண்டு செந்தீ யொத்த சிவந்த திருமேனியுடைய சிவபரஞ்சோதியின் சிவந்த பாதத்தின் முடிவில் செந்தீக் கொழுந்து போலத் திகழும் செவ் விரலைச் சீதை 'சேவடிக் கொழுந்து' எனச் செப்பினா ளென்ற நயம் பாராட்டற்பாலது. வேத முடி வில் உள்ளவ னென்பது குறிக்கும் 'மறைக் கொழுந்து' என்ற பெயர், சிவ நாமங்களுள் ஒன்றாயிருத்தல், இங்கே நினைவுகூரத்தக்கது. (ருஎ)

58. மலையெடுத் தெண்டிசை காக்கு மாக்களை
நிலைகெடுத் தேனெனு மாற்ற நேருநீ
சிலையெடுத் திளையவ னிற்கச் சேர்ந்திலை
தலையெடுத் தின்னமு மகளிற் றாழ்தியோ

கொண்டுகூட்டு : ' "மலை எடுத்து எண் திசை காக்கும் மாக்களை நிலை கெடுத்தேன்!" என்னும் மாற்றம் நேரும் நீ, இளையவன் சிலை எடுத்து நிற்கச் சேர்ந்திலை. (நீ) இன்னமும் தலை எடுத்து மகளின் தாழ்தியோ?

பொருள் : ' "கயிலாய மலையைப் பேர்த்து எடுத்தேன், அஃதல்லாது இந்திரன் முதலிய அட்டதிக்குப் பாலகரை நிலை கெடச் செய்தேன்!" என்னும் வீர வார்த்தைகளை (இறுமாப்போடு ஆடம்பரமாக) வழங்குகின்ற நீ, இலக்குமணன் வில்லேந்தி (என்னைக் காத்து) நிற்க, (யான் இருந்தபோது, என்னைக் கவர) வந்தா யில்லை; (ஆண்மையின்றிப் பேடிபோல வஞ்சனை செய்து என்னைக் கவர்ந்தாய். இவ்வாறாக இழிவடைந்த) நீ, இன்னமும் (வீரன்

போலத் தலை நிமிர்த்துவாயானால், அதிக இழிவடைவா யென் பதை யறியாமல்) தலை நிமிர்த்து (ஆண்மகனான நீ) பெண்மகளி னும் (கேவலமாகத்) தாழ்வாயோ ?

மாற்றம் - வார்த்தை. நேர்தல் - தருதல். சிலை - வில். மகளின் தாழ்தியோ - பெண்ணினும் கீழாவாயோ. 'எண்திசை காக்கும் மாக்களை' என்பதற்கு அஷ்ட திக்கஜங்களை என்றும் பொருள் கூறுவர்.

'தலையெடுத்து' என்ற வினையெச்சத்தைத் 'தாழ்தியோ' என்ற வினை முற்றைக்கொண்டு முடிவதாகக்கொண்டு மேற்படி உரை கூறப்பட்டது. அவ் வாறு கொள்ளாமல், அந்த வினையெச்சம் 'சேர்ந்திலை' யென்ற வினை முற்றைக் கொண்டு முடிவதாகக் கொண்டால், 'தலையெடுத்துச் சேர்ந்திலை' யென மாற்றிக்கொண்டு, 'இலக்குமணனை யெதிர்க்கத் தலை நிமிர்த்து வந்தா யில்லை; (அதனால் ஆண்மை யிழந்து பெண் போன்றாய்,) இன்னமும் (அதிக இழிவாக நடந்து) பெண்களினும் கீழாவாயோ?' என்று பொருள் கூறலாம்.

*'மகளிர்த் தாழ்தியோ' என்ற பாடம் கொண்டார், 'பெண்கள் காலி னும் வீழக்கடவாயோ?' என்று பொருள் கூறினார். **

பாட பேதம் : *மகளிர்த் தாழ்தியோ.*　　(ருஅ)

59. ஏழைநின் னொளித்துறை யின்ன தாமென
வாழியெங் கோமக னறிய வந்தநாள்
ஆழியு மிலங்கையு மழியத் தாழுமோ
ஊழியுந் திரியுமுன் னுயிரோ டோயுமோ

கொண்டுகூட்டு : *'ஏழை ! நின் ஒளித்த உறை(யுள்) இன்னது ஆம் என எம் கோமகன் அறியவந்த நாள், (அவன் கோபம்) இலங்கையும் ஆழியும் அழியத் தாழுமோ ? உன் உயிரொடு ஓயுமோ ? ஊழியும் திரியும்.*

பொருள் : *'அறிவில்லாய் ! (நீ ஒளித்துக்கொண்டிருக்கும்) மறைவிடம் இதுவாமென்று எங்கள் கோமான் (ஆன இராமன்) தெரியவந்த காலத்தில் (உன்னை அழித்தற்கு உண்டாகும் அவன் கோபம், உனக்கு அரணான இந்த) இலங்கையும் (இதற்கு அரணாக இதனைச் சூழ்ந்துள்ள) கடலும் அழிய(ச் செய்து, அம்மட்டோடு) தணியுமோ ? (தணியாது; இலங்கையையும் இலங்கையை வளைந்த கடலையும் அழிப்பது உன்னை அழித்தற் பொருட்டாதலால் அவை களை அழித்துப், பின்பு உன்னை அழித்து,) உன் உயிர் போனதோடு*

---

* வை. மு. கோ.

(ஆயினும்) தீருமோ? (தீராது: அக் கோபத்தால்) ஊழியே மாறுத லுற்று (உலக முழுதுமே முடிந்து)விடும்.

ஏழை - அறிவிலான். ஒளித்துறை - ஒளிந்து உறையும் இடம் - மறை விடம். வாழி, அசை. — சிந்தர். கோமகன் - தலைவன். ஆழி - கடல். தாழ்தல் - தணிதல். ஊழி - உக முடிவு காலம். திரிதல் - மாறுதல். தாழும், ஓயும் என்ற வினைமுற்றுக்களுக்கு இராமன் கோபம் தோன்றா எழுவாய். அதுவே அடுத்த பாட்டில் வீயும் என்ற வினைமுற்றுக்கும் எழுவாய்.

'ஊழியும் திரியும்' என்றது, 'நெடுங்காலம் கழித்து வரற்பாலதாகிய ஊழி (தான் வரவேண்டிய காலம்) மாறி (முன்னதாகவே வந்து)விடும்; வந்துவிடவே, இலங்கையும் இலங்கை சூழ்ந்த கடலு மல்லாத ஏனைய நிலங் களும் கடல்களும் உள்பட உலக முழுவதும் அக் கோபத்தால் அழிந்துவிடு' மென்றபடி. இப் பாட்டில் இக் கருத்து இருப்பது இதற்கடுத்த பாட்டி னால் விளங்குதல் காண்க. *

பாட பேதம்: ஒளித்துறை இன்னிடத்தென: அறிந்து வந்த நாள்: ஊழியுந் தீயும். (டுகூ)

60. வெஞ்சின வரக்கரை விளித்து வீயுமோ
வஞ்சனை நீசெய வள்ளல் சீற்றத்தால்
எஞ்சலி லுலகெலா மெஞ்சு மெஞ்சுமென்
றஞ்சுகின் றேனிதற் கறனுஞ் சான்றரோ

கொண்டுகூட்டு: '(அவ் வெகுளி) வெம் சினம் (உடைய) அரக்கரை விளித்து வீயுமோ? நீ வஞ்சனை செய்ய வள்ளல் சீற்றத்தால் எஞ்சல் இல் உலகு எலாம் எஞ்சும்! எஞ்சும்! என்று அஞ்சுகின்றேன். இதற்கு அறனும் சான்று.

பொருள்: '(அந்தக் கோபம், உன்னைக் கொல்வதனோடு தீராமல் உன்னைச் சார்ந்த) இராக்கதரைக் கொன்று அம்மட் டோடு தீருமோ? (தீராது.) நீ ஒருத்தன் வஞ்சனை செய்துவிட (- கபடஞ் செய்து என்னைத் திருடிவிட,) அதனால் உண்டாகிய இராமபிரான் கோபத்தால் (இப்போது) குறைவில்லாதிருக்கின்ற உலகம் முழுதும் அழிந்துவிடுமே யென்று அஞ்சுகின்றேன்!

* 'ஊழியும் தீயும்' என்ற பாடங்கொண்டு மூன்றாமடிக்கு 'ஊழிக்காலத் துத் தோன்றுகின்ற காலாக்கினியையும் தீந்துபோம்படிச் செய்ய வல்ல, (மிக்க பராக்கிரமமுள்ள) உனது உயிரையும் வாங்கித்தான் அடங்குமோ?' என்பது முந்திய உரை.

யான் இவ்வாறு அஞ்சுதல் உண்மை யென்பதற்கு (என் நெஞ்சன்றி)த் தருமதேவதையும் சாட்சியாகும்.

வெம் சினம் அரக்கர் - கொடிய கோபத்தையுடைய இராக்கதர். விளித்து - கொன்று. வீயும் - நீங்கும்; 'வீநீக்கம் பூப்புள்சாவாம்'. எஞ்சல் - குறைதல். எஞ்சும் - இறக்கும் - அழியும். எஞ்சும் எஞ்சும் என்ற அடுக்கு அழிவது திண்ணமெனத் துணிவு குறித்தது. அறன் என்றது அறக்கடவுளை. சான்று - சாட்சி. அரோ, ஈற்றசை. (௬௦)

61. அங்கண்மா ஞாலமும் விசும்பு மஞ்சவாழ்
வெங்கணாய் புன்றொழில் விலக்க மேற்கொளாய்
செங்கண்மா லான்முகன் சிவனென் றேகொலோ
எங்கணா யகனையு நினைந்த தேழைநீ

கொண்டுகூட்டு: *'அம்கண் மாஞாலமும் விசும்பும் அஞ்ச வாழ் வெங்கணாய்! புன் தொழிலை விலக்க மேற்கொளாய். செங்கண் மால், நான்முகன், சிவன் என்றேகொலோ எங்கள் நாயகனையும் நினைந்தது! நீ ஏழை.'*

பொருள்: *'மண்ணுலகிலுள்ளோரும் விண்ணுலகிலுள்ளோரும் அஞ்சும்படி(யாக அவர்களுக்குத் துன்பம் செய்து கொண்டு) வாழ்கின்ற கொடியோனே! (நீ செய்கின்ற) இழி தொழிலை நீக்குதலைத் தொடங்குகின்றாயில்லை. (உன் அக்கிரமங்களை அடக்க இயலாமலிருக்கின்ற) திருமால், பிரமன், சிவன் (போன்ற சாமானியன்) என்றோ எங்கள் தலைவனான இராமனையும் எண்ணினாய்! நீ அறிவில்லாதவன் (ஆதலால் அவ்வாறு எண்ணினாய். திரிமூர்த்திகளுக்கும் மேலானவன் இராமனென்று தெரிந்து கொள்வாயாக).*

அம் கண் மாஞாலம் - அழகிய இடமுடைய பெரிய பூமி. விசும்பு - விண்; விண்ணுலகத்தைக் குறித்தது. ஞாலமும் விசும்பும் ஆகுபெயராய் அவ்விடங்களில் வாழ்வாரை உணர்த்தின. வெங்கண் - கொடுமை. புன்மை - ஈனம். புன்தொழில் - ஈனமான செய்கை. மேற்கொள்ளல் - தலைப்படல் - தொடங்கல். மேற்கொளாய் என்பதற்கு மேற்கொள்வாயாக வென்றும் மேற்கொள்கின்றாயில்லை யென்றும் பொருள் கூறலாம்.

இராமன், பரம்பொருளின் கூறுகள் சிலவே யுடைய முத்தேவர்போலன்றி, அவர்களிடத்துள்ள கூறுக ளனைத்தும் ஒருசேர உள்ளவன் என்பது பின்னிரண்டடிக் கருத்து. இராமனுக்கு மும்மூர்த்திகளும் 'அளவி

ஒப்பாவரே யன்றி.........தனித்தனி கிடைப்ப ரோதுணை '* என வருதல் காண்க. (சுக)

62. இருவரென் றிகழ்ந்தனை யென்னின் யாண்டெல்லை
ஒருவனன் றேயுல கழிக்கு மூழியான்
செருவருங் காலையென் மெய்ம்மை தேர்தியால்
பொருவருந் திருவிழந் தநாயம் பொன்றுவாய்

கொண்டுகூட்டு : 'இருவர் என்று இகழ்ந்தனை என்னின், உலகை யாண்டு எல்லையில் அழிக்கும் ஊழியான் ஒருவன் அன்றே? செரு வரும் காலை என் மெய்ம்மை தேர்தி. (அப்பொழுது) பொரு அரும் திரு இழந்து அநாயமாகப் பொன்றுவாய்.

பொருள் : '("யானோ அளவற்ற படைத்துணை யுடையேன். இராமனுக்குத் துணை இலக்குமணன் ஒருத்தனே. ஆக, இவர்கள்) இருவர்தானே !" யென்று அலட்சியஞ் செய்வாயானால், (யான் சொல்வதைக் கேள்; பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அளவற்றோ ருடன் கூடிய) உலகத்தை உக முடிவில் சங்காரஞ்செய்யும் ஊழி முதல்வன் ஒருவனேயன்றோ? இனிப் போர் நிகழும்போது நான் உண்மையே உரைத்தே னென்பதை நீ தெளிவாகத் தெரிவாய். (போரில் தோல்வியடைந்து உனது) ஒப்பில்லாத செல்வத்தை யிழந்து போவதல்லாமல், அருமையான உயிரையும் அநியாயமாக இழந்துவிடுவாய்.

யாண்டு எல்லை - ஆண்டுகளின் எல்லை - (யுகங்களின்) ஆண்டுகளின் (முடிவாகிய) எல்லை - யுகாந்த காலம். ஊழி - யுகமுடிவு. ஊழியான் - ஊழி(யில் நிகழும் சர்வசங்காரத்து)க்கு உரியவன் - சங்கார கர்த்தா - சங்கரன். பொரு அரும் - ஒப்பில்லாத. திரு - செல்வம். அநாயமாக என்பது அநா யம் எனச் சுருக்கிக் கூறப்பட்டது. நாயம் அநாயம் என்பவை நியாயம் அநியாயம் என்பவற்றின் மரூஉ. பொன்றுதல் - சாதல்.

இங்கே 'அநியாயமாகச் சாவாய்' என்றது, 'நெறி வழுவாதிருந்தால் நெடுங் காலம் வாழ்வதற்குரிய நீ நெறி வழுவி அகால மரணம் அடையப் போகின்றயே!' என்ற பரிதாபத்தாற் கூறியது ; அக்கிரமஞ் செய்வதனாற் சாபவனது சாவு நியாய மன்றென்று கூறியதன்று. தீய வழியிற் செல்வானை 'அநியாயமாகக் கெட்டுப்போகிறானே!' என்று பரிதபித்துக் கூறும் உலக வழக்கு இங்கே கருதத்தக்கது.

---

* கிட்கிந்தா காண்டம், கலன்காண் படலம் — கசு.

இறுதி யடிக்கு, 'உன் அநியாயத்தால் உன் சொத்தையும் உயிரையும் இழப்பாய்' என்று பொருள் கூறுதலும் உண்டு. இப் பொருளுக்கு அநாயத் தால் என்பது அநாயம் என உருபு தொக்கதாகக் கொளல்வேண்டும்.

பாட பேதம் : *விலக்கி : ஆவி பொன்றுவாய்.* (சுஉ)

63. பூவிலோ னாதி யாகப் புலன்கள்போ நெறியிற் போகாத்
தேவரோ வவுணர் தாமோ நிலைநின்று வினையிற் றீர்ந்தார்
ஏவலெவ் வுலகுஞ் செய்யச் செல்வநிற் கிசைந்த தென்றால்
பாவமோ முன்னீ செய்த தருமமோ தெரியப் பாராய்

கொண்டுகூட்டு : *வினையின் தீர்ந்து நிலைநின்றார் புலன்கள் போம் நெறியில் போகாப் பூவிலோன் ஆதியாக (உள்ள) தேவரோ? அவுணர் தாமோ? எவ்வுலகும் ஏவல் செய்யச் செல்வம் நிற்கு இசைந்தது என்றால், நீ முன் செய்த தருமமோ? பாவமோ? தெரியப் பாராய்.*

பொருள் : *'பாவங்களினின்று நீங்கி (அழியாமல்) நிலைத் திருப்பவர்கள், மனத்தை அடக்கி ஐம்புல வழியிலே செல்லாத பிரமன் முதலாக உள்ள தேவர்களோ, (அவ் வழியிலே சென்ற) அசுரர்களோ? (என்று நான் கேட்பதற்கு மறுமொழியாக, "நான் மனத்தை அடக்காமல் என் இட்டப்படியே நடக்கின்றேன். நீ தீவினை என்று கூறும் வினையினின்றும் நீங்கிலேன். ஆயினும் நான் மூன்றுலகத்தையும் ஆளும் பாக்கியமுடையேனா யிருக்கி றேன்" என்று நீ கூறலாம். நீ கூறுமாறு) எல்லா உலகத்தோரும் நீ இட்ட கட்டளையைச் செய்யும்படியாகச் செல்வம் உன்னை அடைந் திருக்கின்ற தென்றால், அப்படி அடைந்திருப்பது, நீ (பிரமன் முதலிய பெருந்தேவரைக் குறித்து அருந்தவஞ்) செய்த நல்வினை யினாலோ, (நீ இப்போது மேற்கொண்டிருப்பது போன்ற) தீவினை யினாலோ? எதனாலென்று தெரியும்படி ஆலோசித்துப் பார்ப்பா யாக! (ஆலோசித்துப் பார்த்தால், நல்வினையால் ஐசுவரியம் அடைந்து இன்புறுகின்றா யென்றும், தீவினையால் செல்வமிழந்து துன்புறுவா யென்றும் தெரிந்துகொள்வாய். யான் ஏன் இதன் முன் "வெஞ்சனாய், புன்றொழில் விலக்க மேற்கொளாய்" என்றே னென்பது நன்கு விளங்கும்.)*

பூ இ(ல்)லோன் - *தாமரைப் பூவை வீடாக (- இருப்பிடமாக) உடை யவன் - பிரமன். புலன்கள் - சுவை, ஒளி, ஊறு (பரிசம்), ஓசை, நாற்றம்*

(மணம்) என்ற ஐம்புலன்கள். அவுணர் - அசுரர். தீர்தல் - நீங்குதல். ஏவல் - கட்டளை - ஆணை. நிற்கு - நினக்கு - உனக்கு. 'நிலைநின்று வினையிற் றீர்ந்தார்' என்பதை 'வினையிற் றீர்ந்து நிலைநின்றார்' எனப் பொருளுக்குப் பொருத்தமாக விகுதி பிரித்துக் கூட்டியிருக்கிறது காண்க.

'இரணியன் முதலிய அசுரர்கள் தீவினை யுடைமையால் நிலைத்திராமல் இறந்தொழிந்தனர். அவ் அசுரர்கள் வாழ்ந்தபோது அவர்களுக்கு அடிமைகளா யிருந்த தேவர்களோ, தீவினை யின்மையால் நிலைத்திருக்கின்றனர். தம்மை அடிமைப்படுத்திய அசுரர் இறந்த பின்னும் வாழ்வாராயுள்ள தேவர்கள் அவர்களை அடிமைகளாக உடைய நீ இறந்த பின்னும் நிலைத்திருப்பா' ரென மூற்பாதிக் கவிக்குப் பொருள் விரித்துரைக்கலாம். (௬௩)

['அகத்தியனாதி முனிவர்கள் எம்பெருமானிடம் வந்து, "யாங்கள் இராக்கதர் இயற்றும் கொடுமைகளைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தித் தவஞ் செய்யமுடியாம விருந்துவருகின்றோம். அவர்களைக் கொன்று எங்களைக் காத்தருள்வாயாக. உன்னால் அவர்கள் ஒழிந்துபோவது உறுதியாக உண்மையே!" என்று கூறியதை நான் நேரே கேட்டேன். அதற்கிசைவாக நீ என்னைக் கவர்ந்து அவனுக்கே கொடுமை செய்தாய். அம் முனிவர்கள் கூற, உன் வரலாறு முழுவதுங் கேட்டு, உன் வலிமை, நெடிய ஆயுள், பெரிய சேனை முதலிய எல்லாவற்றையும் நன்கு தெரிந்து கொண்ட பின்பே, எங்கோன், உன் தங்கை மூக்கு முதலிய உறுப்புக்களையும் உன் தம்பியர் கரசரனாதி அவயவங்களையும் சின்னபின்னங்களாகச் சேதித்திருக்கின்றான்' என்று கூறிச் சீதை பின்னும் கூறுகின்றாள்.]

64. ஆயிரந் தடக்கை யானின் னைந்நான்கு கரமும் பற்றி
வாய்வழி குருதி சோரக் குத்திவான் சிறையில் வைத்த
தூயவன் வயிரத் தோள்க டுணித்தவன் றொலைந்த மாற்றம்
நீயறிந் திலையோ வேத நெறியறிந் திலாத நீசா

கொண்டுகூட்டு: 'ஏதும் நெறி அறிந்திலாத நீசா! (தனது) ஆயிரம் தடக் கையால் நின் ஐந் நான்கு கரமும் பற்றி வாய்வழி குருதி சோரக் குத்தி வான் சிறையில் வைத்த தூயவனது வயிரத் தோள்களைத் துணித்தவன் (- பரசுராமன்) தொலைந்த மாற்றம் நீ அறிந்திலையோ?

பொருள் : '("உன் நாயகன் பெண்பாலான என் தங்கையையும் சிறுவரான என் தம்பியரையும் வலி தொலைத்ததுபோல என்னையும் வலி தொலைக்க வல்லானோ?" என்பாயேல், கூறுகின்றேன். கேள்.) தனது ஆயிரங் கைகளால் உனது இருபது கைகளையும் (இறுகப்) பிடித்து உன் வாய்வழியே இரத்தம் வழியக் குத்திச் சிறையிலிட்ட கார்த்தவீரியார்ச்சுனனுடைய (ஆயிரம்) தோள்களை வெட்டியெறிந்த பரசுராமன் (என் நாயகனால் வலி அழிந்து) தொலைந்த செய்தியை (உலகமெல்லாம் அறியுமே;) நீ (ஒருவன்மட்டும்) அறியவில்லையோ! (இராவணனை வென்றவனை வென்றவனை வென்ற இராமன் இராவணனை வெல்வது மிகவும் எளிதினும் மெளிதென்றபடி).

தடக்கை - விசாலமான கை - பெரிய கை. கரம் - கை. குருதி - இரத்தம். சோர - வடிய. வான் சிறை - பெரிய சிறைச்சாலை. தூயவன் - சுத்தன் - களங்கமற்றவன். வயிரத் தோள் - வயிரம்போல வன்மையுடைய தோள்கள். துணித்தவன் - வெட்டியெறிந்தவன். மாற்றம் - சொல் : சொற்களால் தெரிவிக்கப்படும் செய்தியை உணர்த்தியது. ஏகும் நெறி அறிந்திலாத நீசா - செல்லுதற்குரிய நல்வழியைத் தெரிந்துகொள்ளாத இழிந்தோனே.

பாட பேதம் : அன்று ஐந்நான்கு; நீதி நெறியறிந் திலாத. (சுச)

65. கடிக்கும்வல் லரவுங் கேட்கு மந்திரங் களிக்கின் றோயை
அடுக்குமீ தடாதென் றூன்ற வறிவினா லேதுக் காட்டி
இடிக்குந ரில்லை யுள்ளா ரெண்ணிய தெண்ணி யுன்னை
முடிக்குந ரென்ற போது முடிவன்றி முடிவ துண்டோ

கொண்டுகூட்டு: 'கடிக்கும் வல் அரவும் மந்திரம் கேட்கும். களிக்கின்றோயை "ஈது அடுக்கும், (ஈது) அடாது" என்று ஆன்ற அறிவினால் ஏதுக் காட்டி இடிக்குநர் இல்லை. உள்ளார், (நீ) எண்ணியது (தாம்) எண்ணி உன்னை முடிக்குநர் என்றபோது, (உனக்கு) முடிவது முடிவு அன்றி (வேறு) உண்டோ?'

பொருள் : 'கடிக்கப் புகுந்த பாம்பும் மந்திரம் கூறினால் கேட்டுக் கடியாமல் அடங்கும். [நீயும் தக்க மந்திரம் (- ஆலோசனை) கூறுவா ரிருந்தால், கேட்டுச் செய்யப்புகுந்த தீச்செயலைச் செய்யாமல் அடங்குவாய்.] "இது தக்கது, இது தகாதது" என்று

தமது நிறைந்த அறிவினால் (அறிந்து, எந்தக் காரணத்தினால் எதனையும் தக்கதென்றோ தகாததென்றோ தாம் கண்டார்களோ அந்தக்) காரணத்தைக் (குறைந்த அறிவுடைய நீயும் தெரிந்து கொள்ளும்படி) காட்டி உறுதிகூறுவார் ஒருவரும் இல்லை. இருக்கிறவர்களோ, (தாங்கள் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து தெளிந்து உனக்கு நற்புத்தி புகட்டாராய், நீ) நினைப்பதைத் தாங்களும் நினைந்து உன்னை முடிவு (- சாவு) அடையச் செய்பவரென்றால், உனக்கு இறுதியாக நேர்வது மரணமன்றி வேறு உண்டோ? (இல்லை)' என்று சீதை தான் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லி முடித்தாள்.

மந்திரம் - (செபிக்கும்) மந்திரம்; ஆலோசனை. களிக்கின்றோயை - மதர்த்துத் திரிகின்ற உன்னை. ஈது - இது. 'ஈது அடுக்கும், (ஈது) அடா' தெனப் பொருத்திப் பொருள் கொள்க.

உண்ணாமை யுள்ள துயிர்நிலை ஊனுண்ண
அண்ணாத்தல் செய்யா தளறு

என்ற குறளில் 'ஊன்' போல 'ஈது' 'மத்திமதீபம்' என்னும் அலங்காரத்துக்கும் தாப்பிசைப் பொருள்கோளுக்கும் உதாரணமாம். ஏது - காரணம். இடித்தல் - உறுதி கூறல். முடித்தல் - சாகச் செய்தல். முடிக்குநர் - சாகச் செய்கிறவர். என்றபோது - என்றால்: குகப் படலத்தில் 'தாயுரை' என்ற பாட்டில் 'என்றபோது' 'என்றால்' என்று பொருள்பட வருதல் காண்க. 'முடிவது (- இறுதியாக நேர்வது) முடிவன்றி (- சாவல்லாமல்) உண்டோ' என இயைக்க.

பாட பேதம்: அடாத தீதென் றறிவினால் ஏது: ஏதுவோ டறிவு: இல்லை நீயே. (சுரு)

இராவணன் காமத்தினும் கோபம் மிகுதல்

66. என்ற றத்துறை கேட்டலு மிருபது நயனம்
மின்றி றப்பன வொத்தன வெயில்விடு பகுவாய்
குன்றி றத்தெழித் துரப்பினன் குறிப்பதென் காமன்
தன்றி றத்தையுங் கடந்தது சீற்றத்தின் தகைமை

கொண்டுகூட்டு: என்று அறத் துறையை (இராவணன்) கேட்டலும் இருபது நயனம் மின் திறப்பன ஒத்தன; வெயில் விடு பகு வாய் குன்று இறத் தெழித்து உரப்பினன்; (அவன்) சீற்றத்தைக் குறிப்பது என்? அதன் தகைமை காமன் தன் திறத்தையும் கடந்தது.

பொருள் : என்று சீதை கூறிய வாசகங்களை இராவணன் கேட்டவுடனே (கடுங் கோபமுண்டானதனால், அவனுடைய) இருபது கண்களும் மின்னல்களை வெளிப்படுத்துவன போல்வன (வாய்க் கோபத் தீயைக் கொட்டுவன) வாயின ; (பற்கள் வெள்) ஒளி வீசுகின்ற பத்து வாய்களாலும் மலைகளும் தகர்ந்துவிடும்படி அதிர்ச்சியுண்டாக அதட்டி ஆரவாரித்தான் : (அவன் கோபத்தின் உக்கிரத்தைக்) கூறுவானேன் ! அந்தக் கோபத்தின் தன்மை, மன்மதன் வன்மையையும் மீறிவிட்டது !

அறத் துறை - தரும மார்க்கம் : ('துறைதிறம் பாமற் காக்கத் தோன்றினான்.' வாலிவதைப் படலம்—எச). வெயில் - ஒளி. பகு வாய் - பிளந்த வாய் - (திறக்கப்பட்டு) அகன்ற வாய். இறுதல் - ஒடிதல். தெழித்தல் - அதட்டல். உரப்பல் - உரத்தொலித்தல். குறித்தல் - சொல்லுதல் : ('கொண்டு போகநின் இவுளியென் றுற்றதுங் குறித்தான்'. அகலிகைப் படலம்—சக). தகைமை - தன்மை. 'என்றறத்துறை' என்பது என்ற அறத்துறை என்பதன் தொகுத்த லெனலுமாம்.

கரிய இராவணன் கார்மேகமாகவும், அவன் கண்ணின்று கோபத் தீச்சுவாலை புறப்படல் மேகத்தின்கண்ணின்று மின்னல் வெளிப்படலாகவும், அவன் அதட்டி ஆரவாரித்தல் மேகம் குமுறி யிடித்தலாகவுங் கொள்ளும்படி கவி இராவண கோபவருணனை செய்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

இராவணனது வாய் அதட்டுமுன், அவனுடைய கண் கோபத் தீச் சுவாலை வீசியதென்றது, மேகத்தின் இடியோசை கேட்கப்படுமுன், அதன் மின்னொளி காணப்படும் இயற்கை நிகழ்ச்சியோ டொத்திருக்கும் பொருத்தம் கவனிக்கத்தக்கது.

இராவணனுக்குச் சீதையைப்பற்றி யுண்டாகிய காம வுணர்ச்சியிலும் மிக்கதாக எவ்வகை யுணர்ச்சியும் தோன்றுமென எவரும் எண்ணியிரார். ஆதலால், இது எதிர்பாராத அதிசய மென்னும்படி 'காமன் தன்தி றத்தையும் கடந்தது சீற்றத்தின் தகைமை' என்ற காம்பீரிய கவிநயம் பாராட்டத் தக்கது.

(சுசு)

இராவணன் கோபமும் காமமும் சமமாதல்

67. வளர்ந்த நாணினன் மாதிர மனைத்தையு மறைவித்
தளர்ந்த தோளின னனல்சொரி கண்ணின னிவளைப்
பிளந்து தின்பனென் றுடன்றனன் பெயர்ந்தனன் பெயரான்
கிளர்ந்த சீற்றமுங் காதலு மெதிரெதிர் கிடைப்ப

கொண்டுகூட்டு : (இராவணன், சீதை நிந்திப்பினால்) வளர்ந்த நாணினனாய்க், (கோபத்தால்) மாதிரம் அனைத்தையும் மறைவித்து அளந்த தோளினனாய், அனல் சொரி கண்ணினனாய், 'இவளைப் பிளந்து தின்பன்!' என்று உடன்றனன். பெயர்ந்தனன், பெயரான், கிளர்ந்த சீற்றமும் காதலும் எதிர் எதிர் கிடைப்ப(தால்).

பொருள் : (இராவணன் தன் குறைகளைச் சீதை கூறியதனால்) மிகுகின்ற நாணமுடையவனாய், (அப்படி நாணச்செய்தாளே யென்று கொண்ட கோபத்தினால் வீராவேச முண்டானதால்,) திசைக ளெல்லாவற்றையும் மூடி அளக்கின்ற(ன போலப் பூரித்த) தோள்களுடையவனாய்க், கோபத் தீயைக் கொட்டுகின்ற கண்களுடையவனாய், 'இவளைப் பிளந்து தின்பேன்!' என்று சொல்லிக் கோபித்தான். (சொல்லியபடி செய்தற்கு அவளை நோக்கிச் செல்ல ஓர் அடி) பெயர்ந்தான், (இரண்டாம் அடி) பெயரானான், (ஏனெனில், அவன் மனத்துள், அப்போது, திடீரென) எழுந்த கோப மொரு பக்கமும் (நெடுநாளாக உள்ள) காம மொரு பக்கமும் (ஒன்றுக்கொன்று பின்வாங்காமல்) எதிர்த்துப் போராடியதனால் (என்பது).

மாதிரம் - திசை. மறைவித்து - மறையச்செய்து - மூடி. உடலல் - கோபித்தல். பெயர்தல் - (அடி) பெயர்தல் - காலெடுத்து வைத்தல். கிடைத்தல் - எதிர்த்தல். கிடைப்ப : கிடைத்தலால் எனப் பொருள்படும் காரணப் பொருளதாகிய செயவெனெச்சம்.

'தின்பனென்று' என்பதில் 'என்று' என்பது, என்றெண்ணி யென்றும் என்றுகூறி என்றும் பொருள்படுமாயினும், என்றுகூறி என்பதே கவி கருதிய பொருளென்பது, அடுத்த பாட்டில் 'சொன்ன நீசன்' என வருவதனால் தெளிவாம்.

முந்திய பாட்டில் தொடங்கிய இராவண கோப வருணனை இப்பாட்டில் தொடுத்துக் கூறி முடிக்கப்பெற்றது.

முன், கோபம் மிகுந்து காமத்தை வென்றதாகக் கூறினார். இப்போது, அது குறைந்து காமத்தோடு சமமாயின தென்றார். இனி, அது அதிகமாகக் குறைந்து தோற்ற தென்பதை 'ஆண்டவாள்' என்ற கவியில், கோபாக்கினி காமவெள்ளத்தால் அவிந்ததென நயம்படக் கூறுவதனால் அறியலாம்.

இராவணன் சீதைமீது நெடுங்காலமாகக் கொண்டிருந்த காமத்துக்கும், அவன் அவள்மீது திடீரெனக் கொண்ட கோபத்துக்கும், நிகழ்ந்த போராட்டத்தின் இறுதியில் காமமே வென்ற தென்றதனால், காமம் கோபத்தினும் மிக்க பலமுடையதா யிருந்ததென்பது பெறப்பட்டது. முந்திய கவியில்

'காமன்—தன் திறத்தையும் கடந்தது சீற்றத்தின் தகைமை' யென்றதனாலும் இந்தக் கவியில் 'பெயர்ந்தனன்' என்றதனாலும் எதிர்பாராது கோபத்தால் திடீரென எதிர்க்கப்பட்ட காமம், சிறிது பின்னிடைந்து கோபத்துக் கிடங் கொடுத்ததும், 'பெயரான்' என்றதனால், சடுதியில் தாக்கப்பட்டதனால் ஏற்பட்ட தடுமாற்றம் தவிர்ந்த தற்சமயத்தில் காமம் மேற்கொண்டு பின்னுக் குத் தள்ளப்படாமல் சமாளித்துக்கொண்டு தாவரித்து நிலைநின்றதும், அதன் பின்பு பிந்திய 'ஆண்டவாள்' என்னும் கவியில் 'மூண்ட காலவெந் தீயென முற்றிய சீற்றம்—நீண்ட காதல்நீர் நீத்தத்தின் வீவுறு நிலையில்—மீண்டு நின்று' என்றதனால், காமம் தன் அதிக பலத்தை உபயோகித்துக், கோபத் தைப் பின்னிடையச்செய்து, தான் முன் இழந்த இடத்தை மீட்டுத் தன் பூர்வநிலை யடைந்ததும், இயற்கை நிகழ்ச்சிகளாய்த் தன்மைநவிற்சி யணிக்கு இனிய உதாரணமா யிருத்தல் நோக்கி நுகரத்தக்கது. (சுஎ)

அப்போது அனுமான் ஆலோசித்தல்

[மரத்தின்மேல் மறைந்திருந்த அனுமான், 'இவளைப் பிளந்து தின்பன்' என்று இராவணன் கோபித்துக் கூறியதைக் கேட்டு, ஒருகால் சொல்லியபடி செய்துவிடுவானோ வென்று அஞ்சி, 'அவ் வாறு செய்யப் புகுவானானால், அவன்மேற் குதித்து மிதித்துக் கொன்றுவிடுவே' னென்று எண்ணினான்.]

இராவணன் கோபம் தணிதல்

[ஊழித்தீப்போலக் கதித்தெழுந்த கோபம் உகாந்த வெள் ளம் போலப் பெருகிய காமத்தால் அவியாநிற்க, இராவணன், குறித்த காரியம் கோபத்தால் கெட்டுப்போமே யன்றிச் சித்தி யாகா தென்று கருதிச், சீதை கூறியவைகளுக்குச் சமாதானம் கூறுகின்றான்.]

இராவணன் சீதைக்கு எதிர்மொழி கூறுவானாய்த் தன் வெற்றி தோல்விகள் விளையாட்டால் விளைந்தன எனல்

68. கொல்வெனென் றடன்றே னுன்னைக்
கொன்றிலேன் குறித்துச் சொன்ன
சொல்லுள வவற்றுக் கெல்லாங் காரணந்
தெரியச் சொல்லின்
ஒல்வதீ தொல்லா தீதென் றெனக்குமோன்
றுலகத் துண்டே
வெல்வதுந் தோற்ற றானும் விளையாட்டின்
விளைந்த மேனாள்

கொண்டுகூட்டு: ' "உன்னைக் கொல்வென்" என்று உடன்றேன்: கொன்றிலேன். என்னைக் குறித்துச் சொன்ன சொல் (மெய்யாக) உள; அவற்றுக்கு எல்லாம் காரணம் தெரியச் சொல்லின், எனக்கு "ஈது ஒல்வது, ஈது ஒல்லாது" என்று ஒன்று உலகத்து உண்டோ? மேல்நாள் (நான்) வெல்வதும் தோற்றல்தானும் விளையாட்டில் விளைந்த.

பொருள்: '(நீ என்னைப் பழித்ததனால்) "உன்னைக் கொன்றிடுவேன்" என்று கோபங்கொண்டேன்; ஆயினும் கொன்றேனில்லை: (பழிமொழி கூறிய உனக்கு எதிர்மொழி கூறவேண்டியிருத்தலால்.) நீ என்னைக் குறித்துச் சொன்ன பழிச் சொற்கள் (தோற்றத்தில் மெய்யாக) இருக்கின்றன: (உண்மையில் அப்படியில்லை.) (அச்சொற்கள் மெய்யானவை யல்லவென உரூபிக்கும்) காரணத்தை விளங்கச் சொன்னால், (என்னாலாகாத காரியமொன்றுமில்லை யாதலால்,) எனக்கு "இந்தக் காரியம் செய்ய முடியுமானது, இந்தக் காரியம் செய்ய முடியாதது" என (எடுத்துக் கூறக்கூடிய) ஒரு காரியம் உலகத்தில் இல்லை. ("ஏன் சிலருக்குத் தோற்றாய்?" என்பாயேல், கேள்.) முன்னாளில் நான் வெற்றிகள் பெற்றதும் தோல்விகள் உற்றதும் விளையாட்டிலே நிகழ்ந்தவைகள். ("விளையாட்டுக் கருத்தோடு உன் பலத்தை வேண்டுமென்றே உபயோகிக்காமல் நீ தோற்றிருக்கலாம். "'வெல்வதும் விளையாட்டின் விளைந்தது''' என்றாயே. அஃது என்னை?" யெனில், யான் கோபங்கொண்டு எதிர்த்தற்குரிய பலமுடையார் எவரும் எங்கும் இலாதலால், புலி புலியை எதிர்த்தல்போலன்றிப் பூனையை எதிர்த்தல்போல, என் பகைவரை வீரமாக எதிர்க்காது விளையாட்டாக எதிர்த்து வென்றேன் என்பது.)

உடலல் - கோபித்தல். ஒல்வது - இயல்வது. உண்டோ என்பதில் ஓகாரம் எதிர்மறை.

இராவணன் தான் எல்லாம் வல்லானென்றும் தன் வெற்றி தோல்விகள் விளையாட்டில் விளைந்தன வென்றுங் கூறியது, உள்ளீடு ஒன்றுமில்லாத பகட்டுரையாகக் கருதற் கிடமாயுள்ளது. அது ஆடம்பரமான வெற்றுரை யன்றென உரூபித்தற் குரியதாகத் தான் கருதிய நியாயத்தை உடனே கூறாமல் மனத்துள் வைத்துக்கொண்டு, வேறுசில சொல்லிவிட்டுப், பின்பு 'வென்றோரும்' என்ற கவியிற் கூறுகின்றான். அவன் அவனுடைய தற்புகழ்ச்சி யுரையை ஒப்புக்கொள்ளச்செய்யத் தக்க நியாய மில்லாததனால் அந்த நியாயத்தைக் கூறவில்லை யெனச் சீதையை முடிவுசெய்யச் செய்து,

அதன் பின்பு அந்த நியாயத்தைக் கூறுவது, ஆதியிலேயே கூறுவதினும் விசேட நயம் பயப்பதாகவும் சிறந்த அதிசயம் விளைப்பதாகவும் இருத்தல் குறிக்கத்தக்கது.

பாட பேதம் : உன்னைக் கொல்கிலேன் : உலகத் துண்டோ. (சுஅ)

சீதையை வஞ்சித்துக் கவர்ந்ததற்கு நியாயம் கூறல்

ஒன்றுகே ளுரைக்க நிற்கோ ருயிரென வுரியோன் றன்னைக்
கோன்றுகோ ளிழைத்தா னீநின் னுயிர்விடிற் கூற்றங் கூடும்
என்றனு ருயிரு நீங்கு மென்பதை யியைய வெண்ணி
அன்றுநான் வஞ்சஞ் செய்த தாரெனக் கமரி னேர்வார்

கொண்டுகூட்டு : 'ஒன்று (நான்) உரைக்க (நீ) கேள். அன்று நான் வஞ்சம் செய்தது, நிற்கு ஓர் உயிர் என உரியோன் தன்னைக் கொன்று (உனக்குக்) கோள் இழைத்தால் நீ நின் உயிர் விடில், (என்பால்) கூற்றம் கூடும், என்தன் ஆர்உயிரும் நீங்கும் என்பதை இயைய எண்ணி(யதால்). எனக்கு அமரில் நேர்வார் ஆர்(உளர்)?

பொருள் : '(உன்னை வஞ்சகத்தாற் கவர்ந்தேனென்றாய். ஏன் அவ்வாறு செய்தேனெனில்,) உண்மையை நான் சொல்ல நீ கேட்பாயாக. அந் நாளில், உன்னைக் கவர நான் வஞ்சகஞ் செய்தது, உனக்கு ஒப்பற்ற உயிர்போல உரியோனான இராமனைக் கொன்று உனக்குத் தீமை செய்தேனானால், (நீ உயிர்விடுவாய்,) நீ உன் உயிரை விடுவாயானால், (அத் துன்பந் தாங்கமாட்டாத என் பால்) எமன் வந்து சேர்வான், என் அருமையான உயிரும் நீங்கி விடும் என்பதை யெண்ணியே (யன்றி, இராம லக்குமணரோடு போர்செய்தற் கஞ்சி யன்று); என்னைப் போரில் எதிர்ப்பார் யார் உளர்? (ஒருவருமில்லை.)

ஒன்று - உண்மை.—தி. அ. கோள் - தீமை. இழைத்தல் - செய்தல். கூற்றம் - யமன். கூடும் - (வந்து) சேர்வான். இயைய - பொருந்த. அமர் - போர். நேர்தல் - எதிர்த்தல்.

'கொன்றுகோள் இழைத்தால்' என்பதற்கும் 'நீ நின் உயிர்விடில்' என்பதற்கும் இடையே 'நீ உயிர்விடுவாய்' என்பதைக் கூறாமற்கூறிய நயம் நோக்கத்தக்கது. இது, நூலழகுகள் பத்துள் முதன்மையான 'சுருங்கச் சொல்லல்' 'விளங்கவைத்தல்' என்னும் இரண்டு வனப்புக்களை ஒருசேர உடையதாகவுள்ளது. (சுகூ)

'அறியாமையால் கேவலம் மானிடரானவர்
உன்னை மீட்க வருவர் என்று எதிர்பாரார்தே!' எனல்

மானென்ப தறிந்து போன மானுட ராவார் மீண்டு
யானென்ப தறிந்தால் வாரா ரேழைமை யெண்ணி நோக்கல்
தேனென்ப தறிந்த சொல்லாய் தேவர்தாம் யாவ ரேயெங்
கோனென்ப தறிந்த பின்னைத் திறம்புவர் குறையி னல்லால்

கொண்டுகூட்டு: *'தேன் என்பது அறிந்த சொல்லாய்! மான் என்பது அறிந்து போன மானுடர்ஆவார் யான் என்பது அறிந்தால் மீண்டு வாரார். (உன்) ஏழைமையால் எண்ணி (அவர் வரவை) நோக்கல். "எம்கோன்" என்பது அறிந்த பின்னை (வாழ்நாள்) குறையின் அல்லால் திறம்புவார் தேவர் தாம் யாரே (உளர்)?*

பொருள்: *'தேன்போலும் (இனிய) மொழியினுய், (யான் இருக்குமிடந் தெரிந்தவுடனே, இராம லக்குமணர் வந்து என்னை அதஞ்செய்து உன்னை மீட்டுவிடுவார்கள் என்று உண்மை யறியாது கூறினுய். மாரீச மாய மானை உண்மை) மானென்று பின் தொடர்ந்து போன கேவலம் மனிதர் ஆன இராம லக்குமணர்கள், (உன்னைக் கவர்ந்துகொண்டு போனவன்) யான் என்று தெரிந்தால், ("ராசா கையைப் பிடித்தால் விதிவசம்" என்ற பழமொழியை நினைவுகூர்ந்து,) திரும்பி (உன்னை மீட்க) வரமாட்டார்கள். உன் அறியாமையால் அவர்கள் வருவார்களென்று எண்ணி அவர்கள் வரவை எதிர்பாராதே. (தேவர்களே, அவர்கள் தேவியர்களை யான் கொண்டுவந்தால், கொண்டுபோனவன்) "எங்கோன்" (என்று அவர்கள் ராசபத்தியோடு கூறிக்கொள்ளும் யான்) என்று (தெரியுமுன் மீட்க எண்ணுவார்களே யன்றித்) தெரிந்த பின்பு (அவர்களுக்கு முடிவு காலம் நெருங்கி ஆயுள்நாள்) சுருங்கினு லல்லாமல் (மீட்க எண்ணும் தவறு செய்யார். அப்படித்) தவறு செய்வார் தேவருள் யாவரே உளர்? (ஒருவருமே யிலர்).*

ஏழைமை(யால்) - அறியாமை(யால்). நோக்கல் - எதிர்பாராதே: அல்லீற்று எதிர்மறை ஏவல் வினைமுற்று. 'வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்' (குறள் 87) என்பதில் 'பார்த்தல்' எதிர்பார்த்தலை யுணர்த்தியது போல, இங்கே 'நோக்கல்' எதிர்பார்த்தலை யுணர்த்தியது. 'ஏழைமை எண்ணி நோக்கல்' என்பதற்கு '(வருவார்களென்று) எண்ணி எதிர்பார்த்தல்

அறியாமையாம்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். திறம்புதல் - தவறுதல். தாம், சாரியை. ஏ, வினா அல்லது பிரிநிலை.

சிறிது ஊன்றி நோக்கினால் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய சொற்களும் சொற்றொடர்களும் சொல்லப்படாது விடப்பட்டிருத்தலைக் கம்பராமா யணத்திற் பல கவிகளில் காணலாம். இந்தக் கவியில் 'குறையினல்லால்' என்பதன் முன் 'வாழ்நாள்' என்பது கூறாது விடப்பட்டிருக்கிறது. 'வாழ்நாள்'தான் கூறப்படவில்லை யென்பது, பின்வரும் 'பள்ள நீர்' என்ற கவியில், 'குறைந்த வாழ்நாளுடையவளே!' என்று பொருள்படும் 'குறைந்த நாளோய்' என்பதனால் தெளிவாம். (எ०)

71. வென்றோரு மிருப்ப யார்க்கு மேலவர் விளிவி லாதோர்
என்றோரு மிருப்ப வன்றே யிந்திர னேவல் செய்ய
ஒன்றாத வுலக மூன்று மாள்கின்ற வொருவன் யானே
மென்றோளா யிதற்கு வேறோர் காரணம் விரிப்ப துண்டோ

கொண்டுகூட்டு: 'மென் தோளாய்! (என்னை) வென்றோ (ரென்று நீ கூறினவ)ரும் இருப்ப, "யார்க்கும் மேலவர் விளிவு இலாதோர்" என் றோரும் இருப்ப, இந்திரன் ஏவல் செய்ய, ஒன்றாத மூன்று உலகமும் ஆள்கின்ற ஒருவன் யான் அன்றோ? இதற்கு வேறு ஓர் காரணம் விரிப்பது உண்டோ?

பொருள்: 'மென்மையான தோள்களையுடையாளே! (யான் "இதன்முன் வெல்வதும் தோற்றல்தானும் விளையாட்டில் விளைந்த மேனாள்" என்றதை நீ ஒப்புக்கொண்டிராவிட்டால், இப்போது சொல்வதைக் கேள். வென்றவரன்றித் தோற்றவர் அரசாள் வரோ?) வென்றவர்களென்று நீ சொல்லியவர்க ளிருக்கவேயும், (அவர்க ளல்லாமல்,) "எல்லாருக்கும் மேலானவர்கள் சாவில்லாத வர்கள்" என்று சொல்லப்பட்டவர்(களான, நீ என்னை வென்றவ னென்ற சிவனை யுள்ளிட்ட திரிமூர்த்தி)க ளிருக்கவேயும், இந்திரன் பணிவிடை செய்யாநிற்க, மூன்றுலகத்தையும் ஆள்கின்ற ஏகாதி பதியாக இருக்கின்றவன் யானல்லவா? இப்படி (யான் திரி லோகாதிபதியாக) இருப்பதற்கு (உண்மையில் என்னை வென்றவ ரொருவரு மில்லாதிருப்பதன்றி) வேறொரு காரணம் சொல்ல வேண்டியதுண்டோ?

விளிவு - சாவு. ஒன்றுதல் - நெருங்குதல். ஒன்ருத உலகம் மூன்றும் - (ஒன்றுக்கொன்று தூரமாய்) நெருங்கியிராத மூன்று உலகங்களையும். **ஒருவன்** என்ற சொல், உலகங்களைப் பொது நீக்கித் தாஞெருவனே தனி யாக ஆள்பவன் என்ற பொருளை உணர்த்தி நின்றது. விரித்தல் - சொல் லல்.—**நாம. நிக.** 652.

'அன்றே' என்பதை 'யான் அன்றே' என இயைத்துப் பொருள்கூறப் பட்டது. அப்படி இயைக்காமல் 'இருப்ப அன்றே' என்றிருக்கிறபடியே வைத்து, 'வென்ருேரும்............விளிவிலாதோ ரென்ருேரும் இருக்கவு மல்லவா, உலக மூன்றும் ஆள்கின்ற ஒருவன் யான் (ஆக உள்ளேன்)' என்று பொருள் கூறலுமாம்.

'யார்க்கும் மேலவர் விளிவிலாதோர் என்ருேரும் என்பதற்கு - த்ரி மூர்த்திகளினும் உயர்ந்தவராய்(ப் பகைவர்களால்) அழிவில்லாதவ ரென்று நீ கருதுகின்ற ராம லக்ஷ்மணரு மென்று கூறினுமாம்.' *

சீதை, இராவணனை நோக்கி, 'உன்னைக் கால்விர லொன்ருலழுத்திக் கதறச்செய்த சிவன் வில்லை முறித்தவனும், உன்னை வென்ற கார்த்தவீரி யனைக் கொன்ற பரசுராமனைப் பங்கப்படுத்தியவனுமான வீராதி வீரன் இராமன்' என்று கூறியதை இராவணன் எவ்வாருகவும் மறுக்க முடியாதென யாரும் இயல்பாக எண்ணியிருப்பார். அவர்களையெல்லாம் இந்தக் கவி பரமாச்சரியபரவசராக்கும் பான்மையதா யிருத்தல் பெரிதும் பாராட்டத் தக்கது.

இந்தப் படலத்தில் இராவணனும் சீதையும் நிகழ்த்திய இனிமையான வாதப் பிரதிவாதங்க ளடங்கிய கவிகளின் முடிவாகவும் முடியாகவு † முள்ள இந்தக் கவி கம்பரது வழக்குத் திறத்தை விளக்குங் கவிகளுள்ளே சிறந்த ஒன்ருயிருத்தல் சிந்திக்கத்தக்கது.

பாட பேதம் : மூன்றும் உணர்கின்ற. (எக)

'இராம லக்குமணரை ஏவல்கொள்வேன்' என்றல்

['இன்றே சென்று என் இருபது கைகளிலே ஒரு கையா லேயே இராம லக்குமண ரிருவரையும் ஒருசேரப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து உன் கண்ணெதிரே ஏவல் கொள்வேன், காண்பா யாக.]

* வை. மு. கோ. † முடி - மகுடம் - கிரீடம்.

'உன்னவர் அனைவரையும் உன்னையும் கொல்வேன்' எனல்

72. பள்ளநீ ரயோத்தி நண்ணிப் பரதனே முதலி னோராண்
டுள்ளவர் தம்மை யெல்லா முயிர்குடித் தூழித் தீயின்
வெள்ளநீர் மிதிலை யோரை வேரறுத் தெளிதி னெய்திக்
கொள்வனின் னுயிரு மென்னை யறிந்திலை குறைந்த நாளோய்

கொண்டுகூட்டு : *'குறைந்த நாளோய்! பள்ளம் நீர் அயோத்தி நண்ணி, ஆண்டு உள்ளவரான பரதனே முதலினோர் தம்மை எல்லாம் உயிர் குடித்து, ஊழித் தீயின், வெள்ளம் நீர் மிதிலையோரை வேர் அறுத்து, எளிதின் (இங்கு) எய்தி, நின் உயிரும் கொள்வன், என்னை (நீ) அறிந்திலை.'*

பொருள் : *'(சாம்நாள் நெருங்கி) வாழ்நாள் சுருங்கியவளே! (என் கருத்துக்கு இசையாயாயின், இராம லக்குமணரைக் கொன்றிடுவேன். அவர்களைக் கொன்றமையோடு நின்றமையாமல், அவர்கள் பிறந்த ஊராகிய) அயோத்திமா நகரத்தை அடைந்து, அங்குள்ளவரான பரதன் முதலியோரெல்லாரையும் கொன்று, உகாந்த காலாக்கினி போல (அங்கு நின்று சென்று, நீ பிறந்த ஊராகிய) மிதிலாபுரி(யில் உள்ள உன் தந்தை சனகன் முதலி)யோரைக் குடியோடு அடியோடு ஒழித்து நிர்மூலமாக்கி, இங்கே வந்து உன்னுயிரையும் வாங்கிவிடுவேன்! (இவ்வளவும் செய்யும் வன்மையுடையவனென) என்னை அறிந்தாயில்லை.'*

*பள்ள நீர் - ஆழமுடைய நீர். ஆண்டு - அங்கு. உயிர் குடித்தல் - கொல்லல். தீயின் - தீப்போல. வெள்ளநீர் - பெருக்குநீர். நாள் - வாழ்நாள் - ஆயுள்.—*த. அ. *எளிதின் - எளிதாக. எய்தி - அடைந்து - வந்து சேர்ந்து.*

'பள்ளநீர், வெள்ளநீர்' என்பவை முறையே அயோத்திக்கும் மிதிலைக்கும் அருகே செல்லும் ஆற்று நீர்களையேனும் அந் நகரங்களைச் சூழ்ந்துள்ள அகழி நீர்களையேனும் குறிப்பனவாம்.

'குறைந்த நாள்' என்றது அப் பொருளுடைய 'அற்பாயுசு' என்னும் வடமொழித் தொடரை நினைவுறுத்துகின்றது. 'குறைந்த நாளோய்' என்றது, கோபத்திற் கூறியதாயினும், அது, கோப உணர்ச்சியல்லாமல் 'இளமையும் அழகும் பாழ்படும்படி அகால மரணம் அடையப்போகின்றாயே!' என்னும் பரிதாப உணர்ச்சியையும் புலப்படுத்தும் நயம் நோக்கி நுகரத்தக்கது. (எஉ)

'இரண்டு மாதம் கழியுமுன் இணங்கார்யாயின் இறப்பாய்!' என்ல்

[இராவணன், இவ்வாறு கூறி மிகவும் கோபித்துத், தன் வாளைப் பார்த்து, ('இதற்கு இரையாக்குவே' னெனச் சீதைக்குக் குறிப்பித்து,) 'நீ இணங்குவாயல்லையானல், உன்னைக் கொல்லக் குறித்த காலம், இன்னும் இரண்டு மாதங் கழிந்தவுடனே வந்து விடும். அப்போது நேரவிருக்கிறதை ஆலோசித்துப் பார்!' என்று கூறிவிட்டு அப்புறம் போனன்.]

இராவணன், சீதையைக் காக்கும் அரக்கியரை அவளை வசப்படுத்தும்படி வற்புறுத்தல்

[போனவன், சீதையின் காவலாளரான அரக்கிமாரை நோக்கிச், 'சீதையைப் பயமாகவாவது நயமாகவாவது வசப்படுத்தி, அதனை என்னிடம் வந்து சொல்லுங்கள். அவளை வசப்படுத்தீராயின், உங்களைக் கொன்றிடுவேன்!' என்று கூறித் தன் இருப்பிடம் நோக்கிச் சென்றான்.]

இராவணன் போனபின், இராட்சசிகள் சீதையைத் துன்புறுத்தல்

[இராவணன் துன்புறுத்திவிட்டுப் போகப்பெற்ற சீதை, இராகு விழுங்கி உமிழ்ந்த சந்திரன் போன்றாள். அவன் போன பின், அரக்கியர்கள், அவளை அச்சுறுத்துவாராய்க், கண்களினின்று நெருப்புப் பொறி பறக்கப் பார்த்து, வாள்களையும் வேல்களையும் உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, 'கொல்லுங்கள்! தின்னுங்கள்!' என்று கூறினார்கள். பின்பு, 'கொடிய பெண்களெவரினுங் கொடியவளே! பிரமதேவனுக்குப் பேரன் மகனும், வேத விற்பன்னனும், மாதவஞ் செய்து தீவினை தீர்ந்தவனுமான இராவணேசுரன் உன்பால் மெய்யன்பு வைத்ததன்றி வேறு பிழையில்லாதவன். அப்படிப்பட்டவன் மனம் வருந்தும்படி புண்ணிற் கோலிட்டாற் போன்ற பொல்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்லி, நீ பிறந்த குடியும் புகுந்த குடியும் ஒழிந்து கெடும்படி செய்தாய். நீ இணங்காயாயின், இப்போதே கொன்றிடுவோம்: இனி வாழாய்!' என்று அதட்டி வற்புறுத்திக் கூறினார்கள்.]

திரிசடை சீதையைத் தேற்றல்

[சீதை, இராவணனும் இராட்சசிகளும் கொல்லப் புகுந்த தனால் ஒரு சிறிதும் மனவுறுதி குறைவுறுதவளாய்த் துன்பக் கண்ணீர் சொரிந்து துன்பச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். அது கண்ட திரிசடை, ' அம்மா, நான் கண்ட கனவின் நற்பயன்கள் இன்னவை யென யான் முன்னம் சொன்னதை நினைந்து வருந்தா திருப்பா யாக. உன் மனத்தைக் கலங்கவிடுதல் உன் அறிவுக்கு அடுத்த தன்று ' என்று தேறுதல் வார்த்தை கூறினாள். திரிசடை கூறிய கனு விவரத்தை அரக்கியர் விசாரித்துத் தெரிந்து, நல்லுணர்வுற் றுக், கோபம் நீங்கிச், சீதையை அச்சுறுத்துவதை நிறுத்தினார்கள். அவள் சிறிது துன்பம் நீங்கி உயிர்தரித்திருந்தாள்.]

5. உருக்காட்டு படலம்

[அனுமான் சீதையைக் கண்டு, இராமனைத் தான் அறிந்ததைத் தெரிவித்து, ராமமுத்திரை மோதிரத்தைக் கொடுத்துத் தன் இயற்கை யுருவத்தைக் காட்டுவதைக் கூறுவது]

அனுமான் அரக்கியர் தூங்கும்படி மந்திரித்தல்

[அனுமான், 'சீதையிடம் சென்று பேசுதற்கு இதுவே சமயம். அதற்கு இடையூறுயிருக்கும் இராட்சசிகள், சீதையை வயப்படுத்தும்படி சற்றுமுன்தான், இராவணனால் பயப்படுத்தப் பட்டவர்களாதலால், தாமாகத் தூங்கார். இச்சமயம் இதுவே செய்யத்தக்கது' என்று ஒரு மந்திர வித்தை செய்தான். அவர் கள் செத்தாரொத்தாராய்த் தூங்கலானார்கள்.]

சீதை, இருத்தலோ, இறத்தலோ நன்றேன்று வாதித்து, இறக்கத் துணிதல்

[சீதை, இராவணனும் இராட்சசிகளும் தன்னைக் கொன்றே விடுவார் போன்று அச்சுறுத்தியதனால் அடைந்த அத்தியந்த மனவேதனையைப் பொறுக்கமுடியாமல், வாய்விட்டரற்றுதற்கும்

அவ் வேதனையினின்று விடுதலையுறத் தன்னை மாய்த்துக்கொள்ளு தற்கும் தடையாயிருந்த இராட்சசிக ளெல்லாரும் தூங்கக் கண்டு, ('இப்போது யாரும் என் சொற்களைக் கேட்கவேனும் என் செயல் களைக் காணவேனும் செய்யார்' என்று நெஞ்சுள் நினைந்து, வாழ்த லில் வெறுப்பும் மாய்தலில் விருப்பும் உடையவளாய்த், தன்னைக் கண்டு பேச முயன்றுகொண்டிருக்கும் அனுமான் அருகே மரக்கிளைமே லிருப்ப தறியாதவளாய்,) வாய்விட்டுப் புலம்பு கின்றாள் :

'கார்மேகமும் கருங்கடலும் கரிய இருளும் உருவுகொண்டா லொத்த திருமேனியையுடைய என் நாயகனைப் பிரிந்ததனால் வருந்தி யிறந்துபோகிற என் உயிரை நிலைபெறச்செய்ய, அவன் இலங்கைக்கு வருவானோ? வந்தவுடனே, பகைவர் திடுக்கிடும்படி பேரிடிபோல முழங்கும் அவன் கோதண்ட நாணொலியைக் கேட் பேனோ? விதியே, விளம்புவாயாக!

'சந்திரனே, சந்திரிகையே, இரவே, இருளே, உங்களில் ஒரு வர் போதாதோ, என் உயிரை ஒழித்தற்கு ? நீங்க ளெல்லீரும் சேர்ந்து என்னை ஒருத்தியையே வருத்துகிறீர்கள். என்னை நினை யாத அவனை வருத்தியிருந்தால், அவன் என்னைத் தேடி வந்திருப்

'நாத! நீ வந்தேதீருவா யென்ற உறுதியான நம்பிக்கையினால் அளவற்ற துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு இறவா திருந் தேன். அவ்வா றிருந்தது, ஆசைமிகுதியால் உன் பழைய கொடுமையை நினைவுகூராமையாலேயே. "காட்டுக்கு வந்தால், வருந்துவாய்; வீட்டில் இரு : சில நாளில் திரும்பிவிடுவேன்" என்று பதினாலு வருடம் பிரிய ஒருப்பட்ட பேரருளாள னன்றோ நீ! உன் அருள் இருந்தவாறு இஃதாதலால், இப்பொழுது என்னை மீட்க வராமல் கொன்றுவிடுவாய்போலும்!]

73. பேணும்முணர் வேயுயி ரேபெருநாள்
நாணின்றுழல் வீர்தனி நாயகனைக்
காணுந்துணை யுங்கழி வீரலிர்நான்
பூணும்பழி யோடு பொருந்துவதோ

கொண்டுகூட்டு: 'பேணும் (என்) உணர்வே! உயிரே! பெரு நாள் நாண் இன்று உழல்வீர். தனி நாயகனைக் காணும் துணையும் கழிவீரலிர். நான் (இறவாமல்) பூணும் பழியோடு பொருந்(தியிருப்ப)துவோ (உம் விருப்பு!)

பொருள்: '(என் நாயகனைப் பிரியுமுன் என்றால்) பாது காக்கப்பட்டிருந்த என் உணர்வே, என் உயிரே, (அவனை யான் பிரிந்தவுடனே என் தேகத்தைவிட்டு நீங்கியிருக்கக் கடவீரான நீங்கள், பிரிந்தபின்) நெடுங் காலம் (நீங்கி யொழியாமல் என் தேகத்தினுள்ளே) வெட்கமில்லாமல் சுழன்றுகொண் டிருக்கின் றீர்கள். என் நாயகனை யான் காணும்வரையும் நீங்கள் ஒழிவீ ரல்லீர். (நீங்கள் ஒழியாதவரை) நான் (இறவாமல்) பழியோடு பொருந்தி (யிருக்கவேண்டியிருக்கிறது. அப்படி) யிருப்பதோ (உங்கள் விருப்பு? நன்று, நன்று. நீங்கள் இன்பத்தோடு வாழ்தற் காக, நான் துன்பத்தோடு சாவாதிருக்கவேண்டும்போலும்!)

பேணுதல் - பாதுகாத்தல். பேணும் என்பது, உணர்வுக்கே யன்றி உயிருக்கும் அடையாகக் கொள்ளும்படி நின்றது. நாண் - வெட்கம். இன்று, இல்லாமல் என்னும் பொருளுடைய இன்றி என்னும் எதிர்மறைக் குறிப்பு வினையெச்சத்தின் விகாரம். உழலல் - சுழலல். தனி நாயகன் - ஒப்பற்ற தலைவன். துணை - அளவு. கழிதல் - நீங்குதல்.

'நான்காமடிக்கு — "நான் அடையும் பழியை நீங்களும் அடையப் போகிறீர்களோ?" என்றும் கருத்துக் கொள்வர்.' *

இப்போது வாழ்வை வெறுக்கும் நிலையிலுள்ள சீதை, முன் வாழ்வை விரும்பும் நிலையிலிருந்த தன்னைப் பழிப்பதாக இக் கவிக் கருத்தைக் கொள் ளல் வேண்டும்.

இப் பாட்டில், சீதை, தான் வேறு, தன் உணர்வும் உயிரும் வேறு போலக் கூறும் விசேடம் ஆழ்ந்து ஆராய்தற் குரியது. கம்பர், துன்பு, இன்பு, அன்பு முதலிய உணர்ச்சிகள் அசாதாரணமாக அதிகப்பட்டால் அவைகளை நன்கு புலப்படுத்தற்கு ஒருவரை இருவராகவும் இருவரை ஒருவ ராகவும் அவ்வவ் வமையத்துக்குப் பொருத்தமாகப் புனைந்துரைப்பர்:

கழிபெருந் துன்பத்தை விளக்க, ஒருவரை இருவராகக் கூறியதை இந்தப் பாட்டிலும், இறப்பவும் விஞ்சிய இன்பத்தைப் புலப்படுத்த ஒருவரை இருவராகக் கூறியதை இராமன் அயோத்திக்குத் திரும்பி வருவதைத் தெரிந்த பரதன் மெய்ப்பாட்டை யுணர்த்தும்,

---

* வை. மு. கோ.

வேதியர் தமைத்தொழும்; வேந்த ரைத்தொழும்;
தாதியர் தமைத்தொழும்; தன்னைத் தான்தொழும்
ஏதுமொன் றுணர்குறா திருக்கும்; நிற்குமால்:
காதலென் றதுவுமோர் கள்ளின் தோற்றமே!

என்ற மீட்சிப் படலப் பாட்டிலும், உச்ச அன்பை உணர்த்த இருவரை ஒருவ ராகக் கூறியதை,

உருந்தேரி தன்மைய உயிரும் ஒன்றுதம்
அருத்தியும் அத்துணை ஆய நீரினார்,
ஒருத்தியும் ஒருத்தனும் உடம்பும் ஒன்றெனப்
பொருத்தின ராம்எனப் புல்லி னாரரோ *

என்ற உண்டாட்டுப் படலச் செய்யுளிலும் காணலாம்.

இந்தப் பாட்டிலும் இதனைத் தொடர்ந்து வரும் பாட்டுக்களிலும் சீதை யின் வாழ்வை விரும்பும் எண்ணங்களோடு வாழ்வை வெறுக்கும் எண்ணங் கள் வாதாடி வென்றதன் பயனாகச் சீதை தன்னை மாய்க்கத் துணிதல் இயல் பான முடிவாயிருத்தல் காண்க. (எங)

74. முடியாமுடி மன்னன் முடிந்திடவும்
படியேழு நெடுந்துயர் பாவிடவும்
மடியாநெறி வந்து வனம்புகுதுங்
கொடியான்வரு மென்று குலாவுவதோ

கொண்டுகூட்டு: 'முடியா முடிமன்னன் முடிந்திடவும், படி ஏழும் நெடுந் துயர் பாவிடவும், மடியா நெறி வந்து வனம் புகுதும் கொடியான் வரும் என்று (நான்) குலாவுவ(து தகுதியான)தோ?

பொருள்: '(தன் பிரிவாலன்றி வேறெந்தக் காரணத்தாலும்) சாவாத தசரத சக்கரவர்த்தி சாகும்படியாகவும், ஏழுலகங்களிலும் மிகுந்த துன்பம் பரவும்படியாகவும், இரக்கமின்றி வனத்துக்கு வந்துவிட்ட கொடியோன் (யான் ஒருத்தி துன்புறுதற் கிரங்கி என்னைச் சிறைமீட்க) வருவானென்று யான் மகிழ்ந்து வாழ்வது தகுதியோ? (வாரானென்று நிச்சயித்துச் சாவதே தகுதி.)

படி - உலகம். பாவுதல் - பரவுதல். மடியா நெறி - (போகப் போகத்) தொலையாத (நெடு) வழி. புகுதுதல் - பிரவேசித்தல். வரும் - வருவான். குலாவல் - மகிழ்தல்.

---

* இது, க. ரா. சா. பாலகாண்டம் 170-ம் பாட்டு. அதன் உரையைப் பார்க்க.

'கொடியார் வரும்' என்ற பாடங் கொண்டார், ' "கொடியார்" என்றது நிஷ்டூர வார்த்தை; கோபத்தினால் ஆண்பால் பலர்பாலாகக் கூறப்பட்ட பால்வழுவமைதி; இச் சொல், சொல்லாற் பலர்பாலாயினும் பொருளால் ஆண்பாலாதலால், "வரும்" என்னும் செய்யுமென் முற்றைக் கொண்ட வழா நிலையேயாம்' என்பர். *

பாட பேதம்: கொடியார்.　　　　(எச)

['உயிர் உண்டெனில் துயரும் உண்டு. உயி ரொழிந்தா லன்றித் துய ரொழியாது. உயிரைப் போக்கலால் துயரைப் போக்கலே யன்றிக், கற்பைக் காக்க உயிரை நீக்கினு ளென்னும் புகழைப் பூண்டேனு மாவேன்.]

75. பொறையிருந் தாற்றியென் னுயிரும் போற்றினேன்
அறையிருங் கழலவற் காணு மாசையால்
நிறையிரும் பல்பக னிருதர் நீணகர்
சிறையிருந் தேனையப் புனிதன் றீண்டுமோ

கொண்டுகூட்டு: 'அறை இருங் கழலவனைக் காணும் ஆசையால் பொறை இருந்து (துன்பம்) ஆற்றி என் உயிரும் போற்றினேன். நிறை இரும் பல் பகல் நிருதர் நீள் நகரில் சிறையிருந்(ததால் புனிதம் இழந்)தேனை அப் புனிதன் தீண்டுமோ?

பொருள்: 'என் நாயகனைக் காண விரும்பியதனால் (அவனைப் பிரிந்தபின் நெடுங்காலம்) பொறுமையோடிருந்து (எல்லாத் துன்பங்களையும்) சகித்து(ப் பலமுறை போகத் துணிந்த) என் உயிரைப் (போகவொட்டாது தடுத்துப்) பாதுகாத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். மிகவும் நீண்ட காலம் இராக்கதர் ஊரிலே சிறையிருந்த(தனால் அசுத்தையாய்த் தீண்டத்தகாதவளாய் விட்ட) என்னை அந்தப் பரிசுத்தமூர்த்தி தீண்டுவானோ? (தீண்டான். ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான்.)

பொறை இருந்து - பொறுமை(யோடு) இருந்து: மூன்றும் வேற்றுமைத் தொகை. ஆற்றுதல் - சகித்தல் - பொறுத்தல். கழல் - வீரர் காலில் அணியும் ஆபரணம். அறை இருங் கழலவன் - ஒலிக்கின்ற பெரிய வீர கண்டையை யுடையவன் (ஆன இராமன்). பல் பகல் - பல நாள் - நெடுங் காலம். நிருதர் - இராக்கதர்.　　　　(எரு)

14　　　　* வை. மு. கோ.

76. உன்னினர் பிறரென வுணர்ந்து முய்ந்தவர்
சொன்னன சொன்னன செவியிற் றூங்கவும்
மன்னுயிர் காத்திருங் காலம் வைகினேன்
என்னின்வே றரக்கியர் யாண்டை யார்கொலோ

கொண்டுகூட்டு: *'பிறர் (என்னை) உன்னினர் என உணர்ந்தும் உய்ந்து, அவர் சொன்னன சொன்னன செவியில் தூங்கவும், மன் உயிர் காத்து இருங் காலம் வைகினேன். (ஆதலால்) என்னின் வேறு அரக்கியர் யாண்டையார்கொல்!*

பொருள்: *'அன்னியர் (என்னைப்பற்றிக் காமாதுரமான) எண்ணங்கொண்டாரென்று தெரிந்த பின்பு உயிரைவிடாமல் பிழைத்திருந்ததோடமையாமல், அவர்கள் (காதலாகச்) சொன்னவைகளெல்லாம் (காதிலே விழுந்து நெடிது) தங்கி நிற்கவும், (அவர்களது கெட்ட எண்ணந் தெரிந்தவுடனே விட்டுவிடாமையால்) நிலைத்திருந்த உயிரை (அவர்கள் சொன்னவைகளைக் கேட்டவுடனேயாவது விட்டுவிடாமல்) பாதுகாத்து நெடுங் காலம் வாழ்ந்தேன். (ஆதலால் யானே இராட்சசி.) என்னைத் தவிர வேறு இராட்சசிகள் எங்கே உள்ளார்! (எங்கும் இலர்.)*

உன்னுதல் - எண்ணுதல். உய்தல் - சீவித்தல் - உயிர் வாழ்தல். சொன்னன - சொன்னவை. 'சொன்னன சொன்னன' என்ற அடுக்கு, சொன்னவைகளெல்லாம் என்றும், திரும்பத் திரும்பப் பல முறை சொன்னவைகளென்றும் பொருள்கொள்ள நின்றது. தூங்குதல் - இடையறாது விழுதல்; ஒலித்தல். — த. அ. மன் - நிலைத்த. இருமை - பெருமை; இங்கே நெடுமை குறித்தது. இரும் காலம் - நெடுங்காலம்: அரக்கியர், வன்னெஞ்சுடையார் என்ற பொருளை யுணர்த்திநின்றது. யாண்டை - எவ்விடம்: யாண்டு, யாண்டை யென ஐகாரச் சாரியை பெற்று வந்தது.

சீதைபாற் காமுற்றுக் காதல் வார்த்தைகள் கூறினவன் இராவணனொருவனே யாதலால், 'உன்னினர் பிறர்' 'அவர்' என்பவை சொல்லாற் பன்மையாயினும் பொருளால் ஒருமையேயாம். பின் 78-ம் பாட்டில் வரும் 'பிறர்மனை' என்ற பாட்டில் உள்ள 'பிறர்' என்பதும் அது. (எசு)

77. சொற்பிரி யாப்பழி சுமந்து தூங்குவேன்
நற்பிறப் புடைமையு நாணு நன்றரோ
கற்புடை மடந்தையர் கதையு ளோர்கடாம்
இற்பிரிந் துய்ந்தவர் யாவர் யானலால்

கொண்டுகூட்டு : 'சொல் பிரியாப் பழியைச் சுமந்து தூங்குவேன். (என்) நல் பிறப்பு உடைமையும் நாணும் நன்று! (இக் காலத்திய) யானல்லால் (முற்காலத்திய) கதையில் உளோர்களான கற்பு உடை மடந்தையர்தாம் இல்(லாளனைப்) பிரிந்து உய்ந்தவர் யாவர் (உளர்?)

பொருள் : 'பழியை (நீக்கித் தள்ளிவிடாமல்) ஏற்றுக் கொண்டு (அதை நீக்க முயலாது) சோம்பியிருக்கின்றேன். என் உயர்குடிப் பிறப்புடைமையும் நாணுடைமையும் மிக நன்றா யிருக்கின்றன! யா னொருத்தி யல்லாமல் (இக்காலத்துக் கற்புடையார் எவரும் கணவனைப் பிரிந்தபின் வாழ்ந்தவ ரில்லை.) கதைகளிற் கூறப்பட்ட முற்காலத்துக் கற்புடையோர்தாம் கணவனைப் பிரிந்தபின் பிழைத்திருந்தவர் யாவர் உளர்? (எவரும் இலர்.)

சொல் - பேச்சு.—த. அ. சொல் பிரியாப் பழி - ('சீதை கணவனைப் பிரிந்தபின் செத்தாளில்லை' யென்று சனங்கள் கூடிக் கூடிப்) பேசும் பேச்சினின்று பிரியாத நிந்தை. நல் பிறப்பு - நல்ல (குடிப்) பிறப்பு. 'நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்கூர்ந்தாராலும்' என்பதிற்போல 'நல்' என் பது உயர்ந்த என்ற பொருள்பட நின்றது. நன்று, இகழ்ச்சி குறித்தது. வழக்கமாக இல்லாளை யுணர்த்தும் 'இல்' என்பது, இங்கே, இல்லாளனை யுணர்த்தியது. உய்தல் - உயிர்வாழ்தல். (எஎ)

78. பிறர்மனை யெய்திய பெண்ணைப் பேணுதல்
திறனல தென்றுயிர்க் கிறைவன் றீர்ந்தனன்
புறனல ரவனுறப் போது போக்கியான்
அறனல தியற்றினே னென்கொண் டாற்றுகேன்

கொண்டுகூட்டு : 'பிறர் மனை எய்திய பெண்ணைப் (பின்னும்) பேணுதல் திறன் அலது என்று (என்) உயிர்க்கு இறைவன் தீர்ந்தனன். புறன் அலர் அவன் உற, யான் போது போக்கி அறன் அலது இயற்றினேன். என் கொண்டு ஆற்றுகேன்?

பொருள் : 'அன்னியன் வீட்டை யடைந்த பெண்ணை(த் திரும்ப வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து) ஆதரித்தல் தகாத தென்று என் பிராண நாயகன் (என்னை மீட்குதலை) விட்டுவிட்டான். (அப் படி அவன் விட்ட பின்பு, 'அவன் மனைவி அயலான் மனையிலிருக் கின்றா' ளென்று) பக்கத்துள்ளார் தூற்றும் பழிச்சொல்லை அவன்

அடையா நிற்க, (யான் இறந்து அப் பழிச்சொல்லுக்கு ஆதார மில்லாததாகச் செய்யாமல், எனக்கு நன்மையின்றி அவனுக்குத் தீங்கு செய்கின்றவளாய் அவப்) பொழுதுபோக்கி (அயல் மனை வாழ்க்கையாகிய) அதர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தேன். (யான் உயிர்விடுதலன்றி வேறு) எதனால் (அவன் பழியடைதலை) நீக்கு வேன்? (அவன் பழியடைதல் நீங்கச் சாவேனாக!)

பேணுதல் - பாதுகாத்தல். திறன் - திறம் (என்பதன் போலி) - தகுதி. உயிர்க்கு இறைவன் - பிராண நாயகன் - கணவன். தீர்தல் - விடுதல்; நீங்குதல். புறன் - பக்கம், பக்கத்துள்ளாரை யுணர்த்தியது. அறன், அறம் (என்பதன் போலி) - தருமம். அறன் அலது - தருமம் அல்லாதது - அதர்மம். என் - எது. ஆற்றுதல் - தணித்தல்; நீக்கல்.—ச. அ.

பாட பேதம் : *அறனல தியற்றி வேறு.* (எஅ)

79. எப்பொழு திப்பெரும் பழியி னெய்தினேன்
அப்பொழு தேயுயிர் துறக்கு மாணையேன்
ஒப்பரும் பெருமறு வுலக மோதயான்
துப்பழிந் துய்வது துறக்கந் துன்னவோ

கொண்டுகூட்டு : *'எப்பொழுது இப் பெரும் பழியின் எய்தினேன், அப்பொழுதே உயிர் துறக்கும் ஆணையேன். உலகம் ஒப்பு அரும் பெரு மறு ஓத, யான் துப்பு அழிந்து உய்வது, துறக்கம் துன்னவோ?*

பொருள் : *'எப்பொழுது (பிறன் மனை வாழும்) பெரும் பழியை அடைந்தேனோ, அப்பொழுதே உயிரைவிட வேண்டிய கடமையுடையே னானேன். உலகத்தார் (என்னைக் குறித்துக்) குற்றங் கூற நிற்க, நான் மரியாதை கெட்டு உயிர்வாழ்தல், நற்கதி யடைதற்கோ? (நரகம் அடைவதற்கேயாம்.)*

ஆணை - ஆன்றோர் மரபு; கடமை; நியதி. துப்பு - மரியாதை: மரியாதை யற்றவனைத் 'துப்புக் கெட்டவன்' என்பது உலக வழக்கு. துப்புக்கேடு - சீர்கேடு.—த. பே. அ. உய்தல் - உயிர் வாழ்தல். துறக்கம் - சுவர்க்கம். துன்னுதல் - அடைதல். (எகூ)

80. அன்பழி சிந்தைய ராய வாடவர்
வன்பழி சுமக்கினுஞ் சுமக்க மற்றுயான்
துன்பழி பெரும்புகழ்க் குலத்துட் டோன்றினேன்
என்பழி துடைப்பவ ரென்னின் யாவரே

கொண்டுகூட்டு : ‘அன்பு அழி சிந்தையர் ஆய ஆடவர் வல் பழி சுமக்கினும் சுமக்க. துன்பு அழி பெரும் புகழ்(ச் சனகன்) குலத்துள் தோன்றினேன் (ஆன) யான், என் பழியை(த் துடைப்பதன்றி) என்னின் யாவர் துடைப்பவர்?

பொருள் : ‘(யான் புகுந்த குடியினரான) இராம லக்குமணர் (அவர்களது க்ஷத்திரிய குலப் பெருமை கெட, அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்த பெண்ணைக் கவர்ந்தவனைக் கொன்று அவளை மீட்காத) கொடும் பழியை ஏற்றுக்கொண்டாலும் கொள்ளட்டும். (அது, அவர்கள் காரியம்; அதற்கு நான் பொறுப்பாளியன்று.) மிக்க கீர்த்தியையுடைய (சனக மகாராசனது) குலத்திலே தோன்றிய யான், என் (பிறந்த குலத்துப் பெருமை கெடப் பிறன்மனை வாழும்) பழியை (ஒழிக்கும் கடமையுடையேன். அப் பழியை) யானல்லாமல் யாவர் நீக்குவார்? (இராம லக்குமணர் என்னைச் சிறைமீட்டாலும், அப்பழி யொழியாது. அது யான் செத்தால் தான் ஒழியும். ஆதலால் சாதலே தக்கது.)

அன்பழி சிந்தையர் - அன்பற்ற நெஞ்சினர், இராம லக்குமணர் தன்னைச் சிறை மீட்காமையால் கோபத்தால் தன் பக்கல் ‘அன்பழி சிந்தையர்’ என்றாள். துன்பு அழி - (துன்ப காரணங்களை விலக்கியதனால்) துன்பம் நாசமான - துன்பத்தை யறியாத. துடைத்தல் - நீக்குதல்.

பாட பேதம் : சுமக்க வானுயர்.　　(அ௦)

81. வஞ்சனை மானின்பின் மன்னைப் போக்கியேன்
மஞ்சனை வைதுபின் வழிக்கோள் வாயென
நஞ்சனை யானகம் புகுந்த நங்கையான்
உய்ஞ்சனே னிருத்தலு முலகங் கொள்ளுமோ

கொண்டுகூட்டு : ‘வஞ்சனை மானின்பின் மன்னைப் போக்கி, என் மஞ்சனை வைது, “பின்வழிக் கொள்வாய்” என (அனுப்பி), நஞ்சு அனையான் அகம் புகுந்த நங்கை (ஆகிய) யான், உய்ஞ்சனென் இருத்தலை உலகம் கொள்ளுமோ?

பொருள் : ‘கபடமுடைய (மாரீசனான மாய) மான் பின்னே என் நாயகனைப் போகச்செய்து, என் பிள்ளைபோன்ற (என் அன்புக்குப் பாத்திரமான) இலக்குமணனைக் கடுஞ்சொற் கூறி, “என் நாயகனைப் பின்பற்றிப் போவாயாக” (என்று சொல்லி அனுப்பி

என்னைக் காப்பவரை அகற்றி, யானே எனக்குச் செய்த தீங்கினால்) நஞ்சுபோலும் கொடியான் (ஆன இராவணனாற் கவரப்பட்டு அவன்) வீட்டுக்கு வந்த பெண்ணாகிய நான் (செத் தொழியாது) உயிர்வாழ்தலை உலகத்தார் (இழிவாகக் கருதுவாரே யன்றி) ஏற் றுக்கொள்வார்களோ? (கொள்ளார். ஆதலால் நான் உயிர்விடக் கடவேன்.)

மன் - கணவன். —நு. அ. மஞ்சன், மைந்தன் (- மகன்) என்பதன் போலி. நங்கை - பெண்ணிற் சிறந்தாள்; இங்கே பெண்ணிற் கடைப்பட்டா ளென்ற எதிரிடைப் பொருள் பயந்து இகழ்ச்சி குறித்தது. உய்ஞ்சனென், உய்ந்தனென் (- பிழைத்திருந்தேன்) என்பதன் போலி. 'கொள்ளுமோ', 'ஏற்றுக்கொள்ளுமோ? ஒப்புக்கொள்ளுமோ? பொறுத்துக்கொள்ளுமோ?' என விரித்துப் பொருள்கொள்ள நின்றது. (அக)

82. வருந்தலின் மானமா வனைய மாட்சியார்
பெருந்தவ மடந்தையர் முன்பு பேதையேன்
கருந்தனி முகிலினைப் பிரிந்து கள்வரூர்
இருந்தவ ளிவளென வேச நிற்பெனோ

கொண்டுகூட்டு: 'மானமா அனைய(ரும்), வருந்தல் இல்(லாதவரும்), மாட்சி(யுடை)யாரும் (ஆன) பெருந்தவ மடந்தையர் முன்பு, பேதையேன், "கருந் தனி முகிலினைப் பிரிந்து கள்வர் ஊர் இருந்தவள் இவள்!" என (அவர்கள்) ஏச (உயிர்தாங்கி) நிற்பெனோ?

பொருள்: '(தன் திரண்ட மயிர்க்கற்றையில் ஒரு மயிர் போனாலும் உயிரைவிடுகின்ற) கவரிமான் போன்ற (உத்தம மான முடைய)வரும், (குற்றம் நேர்ந்தால், இறத்தலன்றி உயிரோ டிருந்து) வருந்துத லில்லாதவரும், (வேறேயும் சிறந்த) மேம்பா டுடையவருமான (கற்புப்) பெருந்தவம் படைத்த (அயோத்தி மாநகர) மாதர் முன்னே, அறிவிலியான நான் (சிறைமீட்கப்பெற் றுச் சென்றேனானால், அவர்கள், என்னைச் சுட்டி,) "ஒப்பற்ற காள மேகம் போன்ற இராமபிரானைப் பிரிந்து கள்ள அரக்கரூரிலே வாழ்ந்தவள் இவள்!" என்று (தங்களுள்ளே பேசி என்னை ஏசுவார் களே. அவ்வாறு அவர்கள்) ஏச(க் கேட்டபோது இறந்துவிடு வேனேயன்றி, உயிர்தாங்கி) நிற்பேனோ! (அப்போது சாதலினும் இப்போது சாதல் நன்று.)

மானமா - கவரிமான்.

மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்

என்ற குறட் கருத்து இங்கே யெடுத்தாளப்பட்டது. மாட்சி - பெருமை - மேன்மை. பேதை - அறிவிலி. தனி - ஒப்பற்ற. முகில் - மேகம்.

தன்னைக் காக்கும் இராமலக்குமணரைத் தன்னைவிட்டுப் பிரியச்செய்து, காப்பிழந்து, கவரப்பட்டுச், சிறைப்பட்டது கருதித் தன்னைப் 'பேதையேன்' என்றாள். (அஉ)

83. அற்புத னரக்கர்தம் வருக்க மாசற
விற்பணி கொண்டருஞ் சிறையின் மீட்டநாள்
இற்புகத் தக்கலை யென்னின் யானுடைக்
கற்பினை யெப்பரி சிழைத்துக் காட்டுகேன்

கொண்டுகூட்டு: 'அற்புதன் (இங்கு வந்து) அரக்கர்தம் வருக்கம் ஆசு அற, வில் பணி கொண்டு, அரும் சிறையின் (நின்று என்னை) மீட்ட நாள், "இல் புகத் தக்கலை!" என்னில், யானுடைய கற்பினை எப் பரிசு இழைத்துக் காட்டுகேன்?'

பொருள்: '(இங்கேயே சாக நேருவதை யெண்ணிப்பாராமல், அயோத்திக்குப் போனபோது சாகநேருமென்றேன்.) அதிசய வீரன் (ஆன என் நாயகன் இங்கே வந்து) இராக்கத வமிசம் சிறிதுமில்லாமல் அடியோடு அற்றுப்போம்படி வில்லின் தொழிலை மேற்கொண்டு, மீட்டற்கரிய சிறையினின்று என்னை மீட்டபோது, "என் வீட்டுக்குள்ளே புகுதற்குத் தகுதியுடையை யல்லை!" என்றால், என்னுடைய கற்புடைமையை எவ்வாறு நிரூபணஞ்செய்து காட்டுவேன்? (காட்டுமாறு இல்லையாதலால், அப்போது விடக் கடவதாகிய உயிரை இப்போது விட்டுவிடுதல் நல்லது.)'

வருக்கம் - வமிசம். ஆசு - அற்பம். விற்பணி - விற்றொழில். எப்பரிசு - எவ்விதம். இழைத்தல் - செய்தல்: 'இழைத்தல்' என்பது, இங்கே, நிற்கும் இடத்தின் ஆற்றலால், நிரூபணஞ்செய்த லென்ற பொருள்கொள நின்றது. நிரூபணஞ்செய்தல் - உருசுப்படுத்தல் - மெய்ப்பித்தல். (அங)

சீதை தற்கொலைசெய்யப்புக்க இடத்தில்
'ராமதூதன்' என்று சொல்லித் தொழுது அனுமான் தோன்றல்

[சீதை இவ்வாறு புலம்பிச் சாக முடிவுசெய்து, அதுவே இறத்தற்கேற்ற இடமென்று ஒரு குருக்கத்தி மரச்செறிவை அடைந்தாள். (அவள் புலம்பியதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த) அனுமான், அவள் கருத்தை ஊகித்துணர்ந்து, அவள் தற்கொலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டால், தொட்டுத் தடுக்கவேண்டி வரு மென்று அஞ்சித், தற்கொலை தொடங்கு முன்னேயே தடுத்தற்கு உபாயம் தான் ராமதூத னெனத் தெரிவித்தலே யென்று கருதி, 'ராமதூதன் அடியேன்!' என்று சொல்லிக் கும்பிட்டுக்கொண்டு அவளெதிரே போய் நின்றான்.]

இங்கே, சற்று நின்று, கம்பர் இந்தச் சுந்தர காண்டத்தில், இதுவரை, நாம் ஊகித்துணரும்படி, குறிப்பித்திருப்பவை எவையெவை என ஆராய் தல் தகுதியாயிருக்கின்றது:

அனுமான் இலங்கை புகுந்தது முதல் சீதை தற்கொலை செய்யத் துணிதல் வரை கவி அமைத்துள்ள நாடகப்பாங்கான காட்சிகள் *

(ஊர்தேடு படலத்தில், அனுமான் சீதையைத் தேடும்போது, இராவணனைத் தம் உயிருக்குயிராகக் கொண்ட அவனுடைய பல சாதி மனைவிமார் அவன் தம்பால் வருதற்கு அளவற்ற விருப்புட னிருக்க, அவன் அவர்களோ டிணங்கி அவர்களையும் தன்னையும் களிப்புறச்செய்யும் அறநெறி யகன்று, மறநெறி புகுந்து, தன்னைத் துரும்பென மதித்த பிறன் மனையை விரும்பும் பெரும் பேதைமையை அனுமான் கண்கூடாகக் காண்பதையும், காட்சிப் படலத்தில், கல்லிடுக்கில் முளைத்து மழைத்துளி கண்டறியாத அருமந்த † சஞ்சீவி மூலி ‡ போல வாடி, 'மென்மருங்குல்போல் வேறுள அங்கமும் மெலிந்து,' இராமனைப் பிரிந்ததை எண்ணி வருந்தி, அவனோடு கூடிவாழ்ந்த காலத்து நிகழ்ந்தவைகளை யெல்லாம் நினைந்து, நெடிது பிரலாபித்து அத்தியந்த துக்கத்தை யடைந்து, கொடும் புலிக்கூட்டத்தின் நடுவே யகப்பட்ட மான் போலக், கரிய பெரிய விகார வடிவமும் கடிய கொடிய கோர கிரியையுமுடைய இராட்சசிகளிடையே யுள்ள சீதையைக் கறுத்த

* கீழே இருதலைப் பிறைக்குட்பட்ட பகுதி ஆசிரியர் முந்திய பல படலங் களின் உட்கோள் அறிந்து கூறும் ஆராய்ச்சியுரை.

† அருமருந்தன்ன. ‡ மூலி - மூலிகை - செடி.

மேக படலத்தைக் கிழித்து வெளிப்படும் மின்னைப்போல அனு மான் கண்ட தற்சமயத்தில் இராவணன் வருதலையும், நிந்தனைப் படலத்தில், அவன் பலவாறு நயமொழி புகன்றும் பயமொழி பகர்ந்தும் அவளை இணங்கும்படி வேண்ட, அவள் வெறுத்து மறுக்க, அவன் கொடுங் கோபங்கொண்டு 'இணங்காயேல் இறப் பாய்!' என அவளையும், 'இணக்கீரேல் இறப்பீர்!' என அவளைக் காக்கும் அரக்கியரையும் பயமுறுத்திவிட்டுப் புறப்பட்டுப்போதலை யும், இந்த உருக்காட்டு படலத்தில், முன்னமே உயிர்விடு மெண்ணம் உதிக்கு மளவுக்கு ஒருபடியே குறைந்த உச்சத் துன்பத்தை உற்றிருந்த சீதைக்கு, இராவணனும் அவனுக்குப் பின்பு இராட்சசி களும் உறுத்திய வருத்தத்தினால் உயிரைவிடு மெண்ணம் உண்டா யிருந்த சமயத்தில் அனுமானது மந்திரத்தினால் அரக்கியர் உறக்க முற, அவள் கண்டு, சாகச் சமயம் வாய்த்ததை அறிந்து, இருத்தலி னும் இறந்தலே நன்றென்று, அவன் காதுகேட்கப் பலபடப் புலம்பி, அவன் கண்காணச் சாகப்போவதையும் கம்பர் இனிது புனைந்துரைத்திருப்பது, — இரவில் நெடுநேரம் இலங்கை மாநகர மெங்கும் இலைப்புரை கிளைத்துப் பார்த்துச்* சடைந்து இறுதியில் அசோகவனத்தை அடைந்து சீதையைக் கண்ட அனுமான் சிறிது நேரம் தாழ்த்து அங்கே வந்திருப்பானானால், ஆங்கு நிகழ்ந்த அதி முக்கியமான செய்திகளைத் தெரிந்திருக்கமாட்டான்; அச் செய்தி களின் இயற்கை முடிவும் அத்தியந்த முக்கியமுமான சீதை தற் கொலையைத் தடுத்திருக்கவு மாட்டா னென்ற எண்ணத்தை நம் மனத்துள் எழுப்பி, அனுமான் நேராகக் கண்ணாலும் காதாலும் தெரிந்துகொள்ளும்படி முன்னமே சித்தஞ்செய்துவைக்கப்பட்ட நனியினிய நாடகக் காட்சிகளை நாம் மனக்கண் கொண்டு காண நடித் துக்காட்டுவது போன்றிருக்கின்றது.)

இராமன் வாராமை எதனாலெனில்

84. ஈண்டுநீ யிருந்ததை யிடரின் வைகுறும்
ஆண்டகை யறிந்தில னதற்குக் காரணம்
வேண்டுமே யரக்கர்தம் வருக்கம் வேரொடும்
மாண்டில வீதலான் மற்றும் வேண்டுமோ

* நுட்பமாகத் தேடி.

கொண்டுகூட்டு : 'நீ ஈண்டு இருந்ததை, இடரின் வைகுறும் ஆண்தகை அறிந்திலன். அதற்குக் காரணம் வேண்டுமே! அரக்கர்தம் வருக்கம் வேரொடு மாண்டில. ஈது அலால், மற்றும் (காரணம்) வேண்டுமோ?'

பொருள் : 'நீ இங்கேயிருப்பதை இராமன் அறிந்தானில்லை. (எதற்கும் காரணம் வேண்டியிருப்பதுபோல) அதற்குக் காரணம் வேண்டுமன்றோ! (அது நீ அறிந்ததே. ஆயினும் கூறுகின்றேன். அக் காரணம்,) அரக்க வமிசங்கள் (அனைத்தும்) அடியோடு அழியவில்லை யென்பதே. (இதுவே போதிய காரணம்.) வேறேயும் (காரணம்) வேண்டுமோ?' (வேண்டியதில்லை யென்றபடி.)

ஈண்டு - இங்கே. இடர் - (சீதையைப் பிரிந்த) துன்பம். வைகுதல் - தங்குதல். ஆண்டகை - ஆண்தகை - ஆண்தன்மை - ஆண்மை - வீரம் : வீரமுடையானான இராமனைக் குறித்தது. மற்றும் - வேறு (காரணமு)ம்.

சீதை இலங்கையிலிருப்பதை இராமன் அறிதலாகிய காரணத்துக்கும் அவன் அரக்க ரனைவரையும் அழித்தலாகிய காரியத்துக்கும் இடையே யுள்ள காலம் மிகவும் குறைவானதா மென்பதை உறுதியாக உணர்த்தற்கு அந்தக் காரண காரியங்களை முன்பின்னாக மாற்றி வியப்பும் நயப்பும் விளையக் கூறினான். இது, காளிதாச மகாகவி சாகுந்தல நாடகத்தில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் காரணம் காரியத்துக்குப் பிந்தியதாகச் சமத்காரமாகக் கூறியதை நினைப்பூட்டுகின்றது. அது வருமாறு :

'துஷ்யந்தன் (மாரீச முனிவனை நோக்கிக் கூறுவது), "பெருமானே! முதலிற் குறித்தது நிறைவேறியதும், பிறகு தங்கள் தரிசனமும் கிடைத்தமையால் தங்கள் அனுக்கிரகம் ஒப்பில்லாததா யிருக்கின்றது. என்னை? முதலில் மலர் தோன்றுகின்றது, அதன்பின் கனி உண்டாகின்றது; முதலில் கார் எழுகின்றது, அதன்பின் மழை பொழிகின்றது. இதுதான் காரண காரிய முறை. மற்று இங்கோ, தங்கள் அனுக்கிரகம் பெறுதற்கு முன்னரே செல்வம் வரலாயிற்று!"'

பாட பேதம் : காரணம் வேண்டுமோ: ஈதலால் மாறு வேறுண்டோ.
(அச)

அனுமான், தான் உண்மையாக இராம தூதனெனச் சீதை நம்புமாறு கூறுதல்

[அனுமான், சீதையின் முகக்குறியால், அவள் தன்னைச் சந்தேகிக்கின்றா ளென்று உணர்ந்து, 'சந்தேகிக்காதே,' என்னிடத்தில் இராமபிரான் கொடுத்தருளிய அடையாளப் பொருள்

'து. அன்றி, உனக்கும் அவனுக்குமே தெரிந்த சில நிகழ்ச்சிகள் அவன் என்னிடம் கூறியருளினவும் உள்ளன' என்று சொல்லிக் கீழே விழுந்து வணங்கி எழுந்து கைகூப்பி நின்றான். அவள், அவன் வார்த்தையும் தோற்றமும் அன்பைக் காட்டுவன வாகக் கருதியதனால் அருளும், ஒருகால் அகத்தே வஞ்சகமுடையனாய்ப் புறத்தே அன்புடையான் போல நடிக்கின்றானோ எனக் கருதியதனால் கோபமும் கொண்டு, பின்பு அவனைக் கூர்ந்துநோக்கி, 'இவன் உள்ளத்துள்ள நல்லெண்ணங்கள் இவன் முகத்திற் பிரதி பலித்தலால், இவன் தேவனாகவாவது முற்றத் துறந்த முனிவனாக வாவது இருக்கவேண்டு'மென் றெண்ணினாள்.]

அனுமான் ராமநாமம் கூறியதால் சீதை நன்றி உணர்தல்

85. அரக்கனே யாக வேறோ ரமரனே யாக வன்றிக்
குரக்கினத் தொருவ னேதா னாகுக கொடுமை யாக
இரக்கமே யாக வந்திங் கெம்பிரா னாமஞ் சொல்லி
உருக்கினா னுணர்வைத் தந்தா னுயிரிதி னுதவி யுண்டோ

கொண்டுகூட்டு : '(இவன்) அரக்கனே ஆக; வேறு ஓர் அமரனே ஆக; அன்றி, குரங்கு இனத்து(ள்) ஒருவனேதான் ஆகுக; (இவனால் விளைவது) கொடுமை ஆக; இரக்கமே ஆக. இங்கு வந்து எம்பிரான் நாமம் சொல்லி (என்) உணர்வை உருக்கினான்; (அதனால் என்) உயிர் தந்தான். இதின் (மேலான) உதவி (வேறு) உண்டோ?'

பொருள்: '(நான் சந்தேகித்தபடி இவன் குரங்குபோல வஞ்சகமாக வேடம்பூண்ட கொடுமையுடைய) இராக்கதனே யானாலு மாகட்டும்; (அன்றி, எனக்கு நன்மைசெய்ய இரங்கிக் குரங்கு வேடங்கொண்டு வந்த) தேவனேயானாலு மாகட்டும்; (வேடதாரிகளான இவ்விருவரும்) அல்லாமல் (தோற்றப்படியே உண்மையிலேயும்) குரங்குக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனே யானாலுமாகட்டும்; (இவன் இராக்கதனாயிருந்தால், இவன் செய்யக் கருதியது கொடுமையாம். அப்படிக்) கொடுமையானாலு மாகட்டும்; (இவன் தேவனாயிருந்தால், இவன் வந்த காரணம் என் மீது கொண்ட இரக்கமாம், அப்படி) இரக்கமானாலு மாகட்டும்: (இவன் அரக்கனாயினும் அமரனாயினும், இவன் செய்தது நன்மையே.*

* நன்மை, ராமநாமோச்சாரணத்தைக் குறித்தது.

இவன், தான் இருக்குமிடத்திலிருந்து எவ்வளவோ தூரம் கடந்து நானிருக்கும்) இவ்விடத்துக்கு வந்து எம்பிரானுடைய திரு நாமத்தை உச்சரித்து என் உணர்வை உருக்கினான். அதனால் என் உயிரைச் சாவாமல் காத்து உதவினான். (எல்லா உதவிகளினும் உயர்ந்த உயிருதவியாகிய) இந்த உதவிக்கு மேலான உதவி யுண்டோ? (இல்லை.)' என்று சீதை யெண்ணினாள்.

'உணர்வை உருக்கினான், உயிர் தந்தான்' என மாறுக. 'இதின்' என்பது அடுத்து வரும் 'உதவி' என்பதனால் 'இந்த உதவியினும்' என்ற பொருள்பட்டு நின்றது. தேவர், அரக்கருக்கு மாறானவ ராதலால் 'அரக்கனே ஆக' என்றபின் 'வேறோர் அமரனே ஆக' என்றாள். 'அரக்கனே ஆக' 'அமரனே ஆக' எனக் கூறியிருக்கும் வரிசைக் கியைய, அவர்கள் தன்மை களைக் 'கொடுமை ஆக' 'இரக்கமே ஆக' என நிரல்படக் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

'இச் செய்யுளினால், சீதை இராமபிரானிடத்துக் கொண்டுள்ள பேரன்பு நன்கு விளங்கும்.' (அரு)

அனுமான் தன் வரலாற்றைச் சீதைக்குத் தெரிவித்தல்

[சீதை, மேலே கூறியவாறு கருதி, 'இவன் பேச்சு வஞ்சக மற்றது. இவன் உள்ளத்தே உள்ளதை உள்ளவாறே உரைக்கின் றான். இவன் யாவன் என விசாரித்தற்குரியன்' என்றெண்ணி, 'வீரா, நீ யார்?' என வினவ, அவ் வினாவைக் கூப்பிய கையோடு தலைமேற்கொண்டு, விடை கூறுவானானான்: 'தாயே! இராம பிரான் உன்னைப் பிரிந்த பின்பு தெரிந்தெடுத்துக்கொண்ட சிநேக கன், சூரிய குமாரனும் வானர ராசனுமான சுக்கிரீவனென்பவன், அவன் தமையன், இராவணனைத் தன் வாலிற் கட்டித் தூக்கிக் கொண்டு அநாயாசமாக அட்ட திக்குக்களினும் பாய்ந்த அசகாய சூரன். அவன், தேவர்கள் வேண்டிக்கொள்ள, மந்தர மலை மத் தாக, வாசுகிப் பாம்பு கடைகயிறாகத், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுத மெடுத்துத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்த அபாரமான தோள்வலி படைத்தவன். அப்படிப்பட்ட வாலியை உன் நாயகன், ஓரே அம்பினால் உயிர்வாங்கி, அவன் இராச்சியத்தை அவன் தம்பி சுக்கிரீவனுக்கு அளித்து, அவனைத் துணையாகச் சேர்த்துக்கொண் டான். அந்தச் சுக்கிரீவ மகாராசனுடைய மந்திரிகளுள் அடியேன் ஒருவேன். அனுமனென்னும் பெயரினேன். எங்கள் அரசன்

சேனை, எழுபது வெள்ள மென்னும் பெருந்தொகை கொண்டது. அந்தச் சேனை வீரர் ஒவ்வொருவரும் கடல் கடக்க வல்லவர். அவர்களெல்லாரும் எந்தக் காரியத்தையும் உன் நாயகன் குறிப்புப்படி செய்து முடிக்க மனமொருப்பட்டவராய் அவன் கட்டளைப்படி உன்னைத் தேடுதற்கு எல்லாத் திசைகளிலும் சென்றிருக்கின்றனர். அவர்கள் உன்னை இவ் அண்டத்துள்ளே காணாவிட்டால், வெளியே உள்ள அண்டங்களனைத்தினுஞ் சென்று தேடப் போயிருக்கிறார்கள்.

'உன்னை இராவணன் வான்வழியாகக் கொண்டுபோன போது, நீ ஆடையிற் பொதிந்து பூமியில் எறிந்த நகைமுடிப்பு எங்கள் மலைமேல் நாங்களிருந்த இடத்தில் விழுந்திருந்ததை இராமபிரானுக்குக் காட்ட, இராவணன் தென்முகமாகச் சென்றானென்றதை அப்பெருமான் மனத்துட்கொண்டு, அடியேனைத் தனியாக ஓர் ஏகாந்தமான இடத்துக்கு அழைத்துப்போய்ச் சொல்லவேண்டியவைகளைச் சொல்லி, "நீ தென்றிசை சென்று தேடிக் காண்பாயாக!" என்று செப்பியருளினான். அவன் அருள் பழுதுபடாததாகையால், உன்னைத் தேடச் சென்ற எத்தனையோ கோடியருள் ஒருவனான எளியேன் உன் திருவடி தெரிசிக்கும் பேறு பெற்றேன்.*]

'நீ அவமதித்துக் கழற்றியெறிந்த நகைகளே
உன் மங்கலியத்தைக் காத்தன' எனல்

கோற்றவற் காண்டேக் காட்டிக் கொடுத்தபோ தடுத்த தன்மை
பெற்றியி னுணர்தற் பாற்றோ வுயிர்நிலை பிறிது முண்டோ
இற்றைநா ளளவு மன்னோ வன்றுநீ யிழித்து நீத்த
மற்றைநல் லணிகள் காணுன் மங்கலங் காத்த மன்னோ

* குறிப்பு: சீதை, 'நீ யார்?' என வினவிய வினவுக்கு விடையளிக்கும் இடையில், அனுமான், இராவணனைத் தோள் வலியாலன்றி வால் வலியாலேயே வென்ற வாலியைப் பல அம்புகளாலன்றி ஓரம்பாலேயே இராமன் கொன்றானென்ற, இடைப்பிறவரலாகக் கூறிய மெய்ம்மைக் கூற்றும், சுக்கிரீவனது சேனை வீரருள் தான் ஒருவனே கடல் கடக்க வல்லவனாயிருக்க, ஒவ்வொரு வீரரும் அத்தகையரென்றும், அவர்கள் சீதையை இந்த அண்டத்திற் காணாவிடில் பகிரண்டங்களினும் தேடச் சென்றிருக்கின்றாரென்றும் கூறிய பொய்ம்மைக் கூற்றும், முறையே மற்றொன்று விரித்தல் பொய்யுரைத்தல் என்னுங் குற்றங்களாகத் தோன்றினும் உண்மையில் அவ் இருவகைக் கூற்றுக்களும், உயிர்விடுமளவுக்கு அதைரிய மடைந்திருந்த சீதைக்குத் தைரியமுண்டாக்குவதாகிய 'புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கும்', பொருட்டுக் கூறியனவாதலால் நிர்த்தோஷமானவை யென்னலாம்.

கொண்டுகூட்டு: ‘அன்னா! கொற்றவற்கு ஆண்டு (அந் நகைகளைக்) காட்டிக்கொடுத்தபோது (உன் நாயகன்பால்) அடுத்த தன்மை (நான் கூறும்) பெற்றியினால் (நீ) உணர்தல் பாற்றோ? (அவையன்றி) உயிர்நிலை பிறிதும் உண்டோ? அன்று நீ இழித்து நீத்த மற்றை நல் அணிகள் இற்றைநாள் அளவும் உன் மங்கலம் காத்த.

பொருள்: ‘தாயே உன் நாயகனுக்கு அவ்விடத்தில்—நாங்களிருந்த மலையிலே — (அந்த நகைகளைக் கொண்டுவந்து) காட்டிக் கையிலே கொடுத்தபோது, உன் நாயகன்பால் நிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டுத் தன்மை நான் சொல்லும் விதத்தினால் நீ தெரியும் இயல்பின தன்று. (அது கண்டோர் அறியக்கூடியதா யிருந்ததன்றிக் கேட்டோர் அறியக்கூடியதா யிருக்கவில்லை. உன் பிரிவாற்றாமையால் இறக்குந்தறுவாயி லிருந்த உன் நாயகனுக்கு அந்த நகைகள் உயிர் போய்விடாமல் நிலைக்கச் செய்தன. அவைகளைக் கண்டிரானேல், இறந்திருப்பான். ஆதலால், அந்த நகைகளே அவன் உயிர்நிலையா யிருக்கின்றன. அவனுக்கு அந்த நகைகளன்றி) உயிர்நிலை வேறு இல்லை. (அவைகளைப் பார்த்தும் பரிசித்தும் இன்றளவும் இறவாதிருக்கிறான். உன்னை இராவணன் கொண்டு போன நாள் எந்த நாளோ,) அந்த நாளிலே, நீ, (“நாயகனைப் பிரிந்திருக்கின்ற நமக்கு மங்கலிய மல்லாத மற்ற நகைகள் தகாதன” வென வெறுத்து) அவமதித்து (உன் திருமேனியினின்று) நீக்கியெறிந்த மற்ற நகைகளே இன்றைத்தினம்வரையும் உன் மங்கலியத்தை (எனவே உன் நாயகன் உயிரை)க் காப்பாற்றின. (நீ சுமங்கலியாயிருப்பது — உன் நாயகன் உயிரோடிருப்பது — நீ கட்டியிருக்கும் மங்கலியத்தா லன்று, கழற்றி யெறிந்த மற்ற நகைகளால் என்பதை அறிவாயாக என்றபடி.)

கொற்றம் - வெற்றி. கொற்றவன் - வெற்றியுடையவன் - இராமன். ஆண்டு - அவ்விடத்தில் - சுக்கிரீவன் அனுமான் முதலியோர் இருந்த ரிசியமுக மலையில். பெற்றி - விதம்; தன்மை. இழித்தல் - தாழ்த்தல், அவமதித்தல். நீத்தல் - துறத்தல் - நீக்குதல். இற்றைநாள் - இன்றைத்தினம். அன்னா - அன்னையே - தாயே: ‘ஐஇறு பொதுப்பெயர்க்கு ஆயும் ஆவும் உருபாம்’ என்றபடி அன்னை விளியேற்கும்போது அன்னா என்றாயது. அம்மையை அம்மா என அழைக்கும் உலகவழக்கு இங்கே கருதத்தக்கது. காண், முன்னிலையில் வரும் ஓர் உரையசை. மங்கலம் என்பது இரட்டுறமொழிதலாய், மங்கலியத்தையும் மங்கலியம் எதன் அறிகுறியோ, அதுவாகிய

சுமங்கிலித்துவத்தையும் (அதாவது ஒருத்தி கட்டுக்கழுத்தியாய் — கணவன் உயிரோ டிருக்கப்பெற்றவளாய் — இருக்குந் தன்மையையும்) உணர்த்தி நின்றது. காத்தல் - (தீங்கு நேராமல்) தடுத்தல். மங்கலம் காத்த - மங்கலியத்துக்குக் (கழுத்தினின்று களையப்படும்) கேடு நேராமல் தடுத்த. மன், ஓ, அசைநிலைகள்.

நான்காம் வேற்றுமைத் தொகையாகிய 'கொற்றவற் கொண்டு' என்ற பாடத்துக்குக், 'கொற்றவனுக்கு (அந்த நகைகளை)க் கொண்டு(வந்து)' எனப் பொருள் கொள்க.

ஏனைய ஆபரணங்களுக் கில்லாத 'திரு' என்ற அடையுடன் திருமங்கலியம் என வழங்கப்பெற்ற மங்கலத்துக்கு அடை கொடாது வெறுமனே 'மங்கலம் காத்த' எனக் கூறி, மற்ற அணிகளை 'மற்றை நல் அணிகள்' என விசேடித்துக் கூறியது, இராமன் உயிரை முன்னையது காவாமலிருக்கப் பின்னையவை காத்தன வென்பது குறிக்க என்னலாம்.

'உன் நாயகன் சாவாமற் காத்தன' என்னாது. 'உன் மங்கலங் காத்த' என்றது மங்கலவழக்கு.

'இராமன் இறந்துபடுவ னென்பதை வாயினாற் சொல்லக் கூசி "உன் மங்கலங் காத்த" என வேறுவகையாற் கூறினது—பிறிதினவிற்சியணி.' *

பாட பேதம்: கொற்றவற் கொண்டு. (அகூ)

அனுமான், தான் இலங்கைக்கு வந்தவாறு கூறுதல்

['உன் ஆபரணங்களால் இராமபிரான் உயிர்தரித்திருக்கின்றான். அவன் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு உன்னைத் தேடும் பணிசெய்யப் புறப்பட்ட வானர சேனாபதிகளுள்ளே வாலி குமாரனும் இளவரசனுமான அங்கதன், இரண்டு வெள்ளம் சேனையுடன் தென்திசைக்கு வந்திருக்கின்றான். அந்தச் சேனையைச் சேர்ந்த யான் இலங்கைக்கு வந்தேன்.']

சீதை வேண்ட, அனுமான் இராமனை வருணித்தல்

[அது கேட்ட சீதை, 'எம்பெருமான் திருமேனி யிலக்கணத்தை நீ தெரிந்தவாறு செப்புவாயாக!' என, அனுமான் கூறுவானான் :]

* வை. மு. கோ.

இராமன் அங்க வருணனை எளியதன் றெனல்

['அழகிற் சிறந்த மற்றைய ஆடவர்களுடைய அங்கங்களுக்கு உயர்ந்த உவமானங்களாகத் தெரிந்தெடுத்துக் கூறும் பொருள்கள் யாவையும் இராமபிரான் அங்கங்களுக்குத் தாழ்ந்தவைகளாயிருக்கின்றன. அவன் திருமேனியைச் செவ்வையாகத் தெரிந்த நீ, என் வருணனையை அடையாளமாகக் கொண்டு தொடர்ந்து, உன் ஞாபகமும் மனோபாவனையும் துணையாக, அவன் லக்கணங்களனைத்தையும் அறிந்துகொள்வாயாக' என்று இராமன் மேனியை அடி முதல் முடி யிறுதியாக அனுமான் வருணிப்பானானான் :]

இராமனது பாதாதிகேச வருணனை

['அணியிலக்கணம் வல்லார், பாதத்துக்குத் தாமரை மலர் உவமானமென்பர். அம் மலர் உவமானமாகவொண்ணாத உயர்வுடையது இராமபிரான் சீபாதம். அந்தப் பாதத்தின் செந்நிறத்தை நோக்கச் செம் பவளம், கருங் குவளை யென்னும்படி கரியதாய்விடும். விரல்களுக்குக் கேவலம் கற்பக தருவின் அரும்பையும் பவளக்கொடியையும் உவமையாகக் கூறலாமோ? உதயசூரியனது சிவந்த கிரணங்கள் ஒப்பென்று கூறலாமேயன்றி வேறு கூறலாகாது. பதினைந்து திதிகளில் பதினைந்து வடிவமாகத் தோன்றும் சந்திரன், சிறியனவும் பெரியனவுமாக விளங்கும் நகங்களுக்கு உவமானமாகவேண்டுமானால், (அந் நகங்கள் போலச்) சிறுத்தும் பருத்தும் பளபளத்தும் தோன்றுதல் மட்டும் போதாது, பதினைந்து வடிவமின்றிப் பத்து வடிவமுடையதாதலும் வேண்டும்; அன்றியும், மறுவின்றியும் இருத்தல் வேண்டும். திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் உலகமெல்லாம் பரவிய* புறவடிக்கு அப் பெருமையில்லாத புத்தகம் ஒத்ததெனலாமோ? தொடைகளுக்கு உவமானமாக வொண்ணாமையினால், எட்டுந் திக்கு யானைகளின் துதிக்கைகளும் நாணமடைந்தனவாதலால், அத் தொடைகளுக்கு இவ்வுலகத்தில் உவமையில்லை. மேலுலகத்திலுள்ள தருமசொரூபியாகிய கருடபகவானது பிடரியே உவமானமாதற் குரியது.]

* எல்லா உலகங்களிலும் வியாபித்த; எல்லா உலகோரும் வணங்கிய.

87. பொருவரு மரகதப் பொலங்கொண் மால்வரை
வெருவுற விரிந்துயர் விலங்க லாகத்தைப்
பிரிவற நோற்றில ளென்னிற் பின்னையத்
திருவினிற் றிருவிலார் யாவர் தெய்வமே

கொண்டுகூட்டு: *'பொருவு அரு பொலம் கொள் மால் மரகத வரை வெருவு உற விரிந்து உயர்(வுற்றதும், இலக்குமி) விலங்கல் (பெற்றதுமான) ஆகத்தைப் பின்னை பிரிவு அற நோற்றிலள் என்னில், தெய்வமே! அத் திருவினில் திரு இலார் யாவர் (உளர்!)*

பொருள்: *'ஒப்பற்ற அழகுடைய பெரிய மரகத மலை அஞ்சும்படி அகன்று மேன்மையுற்றதும் இப்போது இலக்குமி பிரிந்திருக்கின்றதுமான இராமபிரானுடைய மார்பை அந்த இலக்குமி (எப்போதும்) பிரிதலில்லாதிருக்கும்படி தவஞ் செய்தில ளென்றால், தெய்வமே! (அந்த இலக்குமியான) செல்வியி னும் செல்வமில்லாதவர் யாவர் உளர்!*

*'பொருவு அரு பொலம்கொள் மால் மரகதவரை' என இயைக்க. உயர் தல் - மேன்மையுறுதல். விலங்கல் - விலகுதல். ஆகம் - மார்பு. விலங்கல் ஆகம் - (திருமால் இராமனாக அவதரிக்கும்போது இலக்குமி) விலகினமையை யுடைய மார்பு - (இலக்குமி) பிரிந்த மார்பு. பின்னை - இலக்குமி. 'பின்னை பிரிவற நோற்றில ளென்னில்' என மாற்றுக. முதல் திரு செல்வத்துக்கு அதிதேவதையாய்ச் செல்வி யெனப்பெற்ற இலக்குமியையும், இரண்டாம் திரு செல்வ மென்னும் பாக்கியத்தையும் உணர்த்திநின்றன. மனநிறைவும் குறைவுமே உண்மைச் செல்வமும் வறுமையு மாதலால், 'திரு இலார்' என்பதன் உள்ளுறை பொருள் 'மனநிறைவு இல்லார்' அல்லது 'மனக்குறைவுடையார்' என்பதா மென்பது காண்க. 'தெய்வமே!' என்றது, தாம் துன்புறுவாரும் பிறர் துயரங் கண்டு இரங்குவாரும், 'தெய்வமே! இந்தக் கதி நேரலாமோ?' என்று கூறும் உலகவழக்கை அனுசரித்துக் கூறியதென்க: 'தெய்வம்போல்வாளே!' எனச் சீதையை விளித்த தெனலுமாம். 'பிரிவற நோற்றனள்' 'திருவினிற் றிருவுளார்' என்ற பாடங்கள் கொண்டார், 'விலங்கல் ஆகத்தை' என்பதற்கு 'மலைபோன்ற (எதற்கும் சலியாத) இராமபிரானுடைய திருமார்பை' என்றும், 'தெய்வமே!' என்பதற்குக் 'குலதெய்வம் போன்றவளே!' என்றும் பொருள் கூறியிருத்தல் காண்க.**

பிறவிக் குருடர் துன்பத்தினும் பிறவிதொட்டுக் கண் உடையரா யிருந்தவர் கண் இழக்க நேர்ந்தபோது அடையும் துன்பம் மிகவும் அதிகமா

* வை. மு. கோ.

யிருத்தல்போலத், தான் (இலக்குமி) திருப்பாற்கடலிலே பிறந்ததுதொட்டுத் திருமால் மார்பில் வீற்றிருக்கும் பிறவிச் செல்வமுடையவளான இலக்குமி, திருமால் இராமனாக அவதரிக்கும் அவதாரத்தில் அவன் மார்பைவிட்டு விலகிப் பிரிந்திருக்கும்படி நேர்ந்ததனால் அந்தச் செல்வத்தை இழந்தது, அவன் மார்பை அடைய ஆசைப்படும் அந்நிய மாதர் அடையுந் துன்பத்தினும் மிக்க துன்பு விளைக்கும் நிர்ப்பாக்கியமா மென்பதை வற்புறுத்த, (உண்மையில், பாக்கியமே தானான) இலக்குமியினும் நிர்ப்பாக்கிய ரெவருமில்லை யென்பார் 'திருவினிற் றிருவிலார் யாவர்? தெய்வமே!' என்றார். இவ்வாறு, எல்லாருக்கும் பாக்கிய மளிக்கும் பாக்கியலக்குமியைப் பரம தரித்திரிபோலச் சமத்காரமாகக் கூறியது, 'தீயினும் குளிர்ச்சிமிக்க பொருள் யாது? பனிக்கட்டியினும் வெப்புடையது எப்பொருள்?' என்றாற் போல, அதிசயம் பயப்பதா யிருத்தல் நோக்கி நுகரத்தக்கது.

பாட பேதம்: பிரிவற நோற்றனள்: திருவினிற் றிருவுளார். (அள)

['ஆசானுபாகு* வென முழந்தாள்வரை நீண்ட கைகளுக்கு ஐராவத மென்னும் யானையின் துதிக்கை ஒரு சிறிது ஒப்பாகு மெனலாம். கழுத்துக்குத் திருமாலின் செங்கையில் தங்கும் சங்கை யன்றி மற்றைச் சங்குகளையேனும் கமுகையேனும் உவமை கூறுதல் ஒண்ணாது. முகம் செந்தாமரை மலர்போலு மென்றால், அம் மலரே உவமானமாங் கண்ணுக்கு வேறு உவமை யாது உளது? பூரணசந்திரன், தேய்தலுறுதலால், அது, என்றும் பூரணமான பொலிவோடு கூடிய முகத்துக்கு எதிராகமாட்டாது. அமிழ்தம் போல இனிய மொழிகளைக் கூறாதேபோனாலும் புன்னகை பூத்தலேனும் புரியாத பவளத்தை எவ்வாறு செவ்வாய்க்கு உவமையாகக் கூறலாம்? முத்துக்களோ, அமிழ்தத் திவலைகளோ, தரும † வித்துக்களின் முளைகளோ, சத்திய † விருட்சத்தின் அரும்புகளோ, இத் தொகுதிகளுள் எத் தொகுதி பல் வரிசைக்கு ஏற்ற உவமை யென்று பகர்வேன்? நீல ரத்தினத்தின் ஒளிக் கொழுந்தும் மரகத மணியின் கிரணத் திரளும் போன்ற நிறமுடையதாகிச் சிவந்த அதரத்தை அடுத்து விளங்கும் மூக்குக்குத் தம்பலப்பூச்சியைக் கௌவச் சார்ந்த பச்சோந்தி உவமையாதற்குப் போதாதெனில், வேறே உவமானங் கூறலொண்ணுமோ?]

* ஆசானுபாகு - முழந்தாளளவும் நீண்ட கையுடையோன்.
† தருமமும் சத்தியமும் வெண்ணிறமுடையவை யெனல் மரபு.

பனிக்கச் சுரத்துக் கரன்முதலோர் கவந்தப் படையும் பல்பேயும்
தனிக்கைச் சிலையும் வானவரு முனிவர் குழுவுந் தனியறனும்
இனிக்கட் டழிந்த தரக்கர்குல மென்னுஞ் சுருதி யீரிரண்டும்
குனிக்கக் குனித்த புருவத்துக் குவம நீயே கோடியால்

கொண்டுகூட்டு: 'சுரத்துக் கரன் முதலோர் பனிக்க, (அவர்களது) கவந்தப் படையும், (அவற்றை உண்ண வந்த) பல் பேயும், (தனது) தனிக் கைச் சிலையும், அரக்கர் குலம் இனிக் கட்டு அழிந்தது என்னும் வானவரும், முனிவர் குழுவும், தனி அறனும், ஈர் இரண்டு சுருதியும் குனிக்கக், குனித்த புருவத்துக்கு நீயே உவமம் கோடி.

பொருள்: 'போர்க்களமான தண்டகாரணியத்திலே கரன் முதலிய இராக்கதர்கள் அச்சத்தினால் நடுங்க, அவர்களது தலை யறுபட்ட உடல்களும், (அந்த உடல்களை உண்ண வந்த) பேய் களும், இராமனது கோதண்ட மென்னும் வில்லும், இராக்கத குலம் இனி அடியோடு முழுதும் அழிந்தது என்று (களிப்போடு) எண்ணுகின்ற தேவர், முனிவர், தருமதேவதை, வேதபுருடன் ஆகியவர்களும் குனிக்கும் (- கூத்தாடும்)படி இராமன் கோபத் தால் குனித்த (- வளைத்த) புருவத்துக்கு நீயே உவமையைத் தேடிக்கொள்வாயாக. (என்னாற் கூறமுடியாது).

பனித்தல் - நடுங்குதல். 'சுரத்துக் கரன்முதலோர் பனிக்க' என மாறுக. கவந்தம் - தலையற்ற உடல். 'சேனையில் மிகப் பெருந்தொகை யிறந்தபொழுது கவந்தம் எழுந்து கூத்தாடு மென்றல் மரபு.' படை, இங்கே தொகுதிக்கு இலக்கணை. தனி - ஒப்பின்மை. சிலை - வில். குழு - கூட் டம். அறன் - அறம் என்பதன் போலி - தருமம். கட்டழிதல் - முழுதும் அழிதல். சுருதி - வேதம். தருமமும் வேதமும் இங்கே அவற்றின் அதி தேவதைகளான தருமதேவதையையும் வேதபுருடனையும் குறித்தன. குனித் தல் - கூத்தாடல்; வளைத்தல். உவமம் - உவமை. கோடி - கொள்(ளுதி) - கொள்வாய்.

' "இனிக்கட் டழிந்த தரக்கர்குல மென்னும்" என்ற விசேடணத்தை வானவர் முதலிய மூன்றுக்கும் கூட்டுக.' இராமன் கோபத்தால் புருவத்தைக் குனித்தல் காரணமாகவும், கவந்தமும், பேயும், வில்லும், தேவரும், முனிவ ரும், தருமமும், வேதமும் குனித்தல் காரியமாகவும் இருத்தல் காண்க. புருவமாகிய ஒருபொருட் குனிப்பால் அடுக்கிய பல்பொருட் குனிப்பு நிகழ்ந்ததாகக் கூறிய நயம் பாராட்டத்தக்கது.

பாட பேதம்: குனிர்த புருவம். (அஅ)

வருநாட் டோன்றுந் தனிமறுவும் வளர்வுந் தேய்வும் வாளரவம்
ஒருநாட் கௌவு முறுகோளு மிறப்பும் பிறப்பு மொழிவுற்றால்
இருநாற் பகலி னிலங்குமதி யலங்க லிருளி னெழினிழற்கீழ்ப்
பெருநா ணிற்பி னவனெற்றிப் பெற்றித் தாகப் பெறுமன்றே

கொண்டுகூட்டு: 'இருநால் பகலின் இலங்கு மதி, வரு நாள் (உடன்) தோன்றும் தனி மறுவும், வளர்வும், தேய்வும், ஒரு நாள் வாள் அரவம் கௌவும் உறுகோளும், இறப்பும், பிறப்பும் ஒழிவு உற்று அலங்கல் இருளின் எழில் நிழல் கீழ் பெரு நாள் நிற்பின், அவன் நெற்றியின் பெற்றித்து ஆகப்பெறும்.

பொருள்: '(அர்த்த சந்திரனை) அட்டமிச் சந்திரன், உதயமாகுங் காலத்திலேயே உடன் தோன்றுவதொரு களங்கமும், (சில காலங்களில்) வளர்தலும், (சில காலங்களில்) மெலிதலும், சில காலங்களில் கொலைத்தொழிலையுடைய (இராகு வென்னும்) பாம்பினாற் கௌவப்படும் (துர்ச்) சம்பவமும், (உதயமாகிய) பிறப்பும், (அத்தமனமாகிய) இறப்பும் நீங்கப்பெற்று, (அதனோடு) இருளின்கீழ் நெடுங்காலம் நிற்குமானால் இராமனது நெற்றியின் தன்மையைப் பெறுவதாகும்.

நாள் - காலம். —த. அ. 'வருநாள்' என்பதற்கு (அமாவாசை யன்று இறந்தா னென மறைந்த சந்திரன் அந்த அமாவாசையை அடுத்து) வருநாள் ஆன (சுக்கிலபட்சத்துப் பிரதமையும், அந்த மறைந்த சந்திரன் முதல்முதல் தோன்றும் நாளுமாகிய,) பிறந்த நாளிலேயே என்றும் பொருள் கூறலாம். ஒரு நாள், கிரகணம் நேரும் காலத்தைக் குறித்தது. மறு - களங்கம். வாள் - கொலைத்தொழில். —கலி. வாள் அரவம் - கொலைத்தொழிலையுடைய பாம்பு: வாள்போலக் கொடிய பாம்பு என்றும் பொருள்கூறுவர். உறுகோள் - சம்பவம். — த. அ., - நிகழ்ச்சி — இ. அ. பகல் - நாள். இரு நால் பகல் - எட்டாம் நாள் - அட்டமித் திதி. அலங்கல் - அசைதல்; மாலை. 'அலங்கல் இருள்' என்பதற்கு அசையும் இருளென உவமானத்துக்குப் பொருத்தமாகவும், மாலையையுடைய இருள்போலக் கறுத்த தலைமயிரென உவமேயத்துக்குப் பொருத்தமாகவும் பொருள் கொள்க. எழில் - அழகு. பெற்றி - தன்மை. பெற்றித்து - தன்மையுடையது.

இராமன் நெற்றி, எப்போதும் ஒரு தன்மையா யுள்ளது :- உலகோர் நெற்றிக்கு உவமானமாகக் கூறும் சந்திரனே, சில காலம் வளர்தல், சில காலம் தேய்தல், ஓரோர் காலம் பாம்பு கௌவப்படுதல், தோன்றல், மறைதல்

ஆகப் பல காலங்களில் பல தன்மைகள் அடைத லுடையது : ஆதலால், அதற்கு இது ஒப்பாகாது. அது இருள்போன்ற தலைமயிரை அடுத்திருக் கின்றது : இதுவோ, தான் தோன்றினால் மறைந்தொழிவதாகிய இருளை அடுத்திருத்தல் இயலாததா யுள்ளது : ஆதலாலும் அதற்கு இது உவமை யாகாது என்பது கருத்து. (அக)

நீண்டு சுருண்டு நெய்த்திருண்டு நெறிந்து செறிந்து நெடுநீலம்
பூண்டு புரிந்து சரிந்துகடை குழன்று புகையு நறும்பூவும்
வேண்டு மல்ல வெனத்தெய்வ வெறியே கமழு நறுங்குஞ்சி
ஈண்டு சடையா யினதென்றான் மழையென் றுரைத்த லிழிபன்றே

கொண்டுகூட்டு : 'நீண்டு, சுருண்டு, நெய்த்து, இருண்டு, நெறிந்து, செறிந்து, நெடுநீலம் பூண்டு, புரிந்து, சரிந்து, கடை குழன்று, புகையும் நறும் பூவும் வேண்டும் அல்ல எனத், தெய்வ வெறியே கமழும் நறுங் குஞ்சி, ஈண்டு சடை ஆயினது என்றாலும், (அதனை) மழை என்று உரைத்தல் இழிபு அன்றோ ?'

பொருள் : 'நீண்டு, சுருண்டு, மினுமினுத்துக், கறுத்து, நெளிந்து, நெருங்கி, (கருமைக்கு அனுகுணமான) நீலநிறமும் பொருந்தி, முறுக்குற்றுத், (தலைக்குப் பின்புறம்) தாழ்ந்து, நுனி (மற்றைப் பாகத்தினும் அதிகச்) சுருளுற்று, (அகிற்) புகையும் வாசனைப் பூக்களும் வேண்டப்படுவன வல்ல (அனாவசியகம்) என்னும்படி, தெய்வீகமான இயற்கை மணம் கமழுகின்ற இராமனது தலைமயிர் (வனவாச காலமாகிய) இப்போது சடையா யிருக்கின்ற தென்றாலும், அதனை மேக மென்று கூறுதல், (புகழ்ச்சியாகாமல்) இகழ்ச்சியாமன்றோ ?'

நெய்த்தல் - (நெய் பூசினாற்போல) மினுமினுத்தல். நெறிதல் - நெளி தல். செறிதல் - நெருங்கல். நெடும் நீலம் - மிக்க நீல நிறம். புரிதல் - முறுக்குறல். முதல் 'நறுமை' வாசனையையும், இரண்டாம் 'நறுமை' நன்மையையும் உணர்த்தி நின்றன. குஞ்சி - ஆண்மக்கள் தலைமயிர். ஈண்டு - (வனவாசம் செய்யும்) இக் காலத்தில். 'என்றால்' என்பதன் பின் உம்மை தொக்கது. இழிபு - இகழ்ச்சி.

இராமன் தலைமயிர் சடையானால், என் ? சடையான நிலைமையினும், அதனை மேகமெனல் இழிவுபடுத்தியதா மென்பது கருத்து. இயல்பான நிலைமை மாறிச் சடையான இராமன் தலைமயிரை மேகமெனலே இகழ்தலா மெனின், அவனது இயற்கை மாறாத தலைமயிரை மேகமெனல் அதனை

இகழ்தலினும் எத்துணையோ அதிகமாகக் குறைவுபடுத்துவதா மென்பது குறிப்பு.

இராமனுடைய கேசத்தின் பலவகை அழகுகளும் ஒருசேர நன்கு விளங்க, 'நீண்டு' முதலாகக் 'குழன்று' இறுதியாகப் பத்து விசேடண வினையெச்சங்களை இனிது அடுக்கிக் கூறி, அவ் விசேடணங்களின் மகுடமாகப் 'புகையும் நறும்பூவும் வேண்டு மல்ல வெனத் தெய்வ வெறியே கமழும் நறுங்குஞ்சி' என முடித்த கவிசாதுரியம் பாராட்டத்தக்கது.

பாட பேதம்: நீண்டு குழன்று: கடை சுருண்டு: புகையு நறும்பூ வேனையவும்: இழிவாமால். (கூ௦)

இராமன் சொன்ன அடையாளச் செய்திகளை அனுமான் சீதைக்குக் கூறுதல்

[மேற்கூறியவாறாக, இராமனது அடி முதல் முடி யிறுதியான அவயவங்களின் இலக்கணங்களை இனிதெடுத்துக் கூறிய அனுமான், 'இராமனது நடை, தசரத சக்கரவர்த்தி "நாடாள்குவாயாக!" என்றபோதும், கைகேயி தேவி "காடேகுவாயாக!" என்றபோதும் ஒரே தன்மையதாய், (எய்தும் இன்ப துன்பங்களுக் கேற்றபடி மாற்றமடையும்) இடப நடை யானை நடையிரண்டும் இணையாகாததான ஏற்றமுடையது' என்று கூறக் கேட்டு, வெந்தீயிலிட்ட மெழுகுப் பாவை போல உருகித் தன்வசமிழந்து, பரவசமடைந்து, தன்னை மறந்து, செயலற்றிருந்த சீதையை நோக்கி, 'நீ என்னை ஐயப்படாமல் அறிந்துகொள்ளுமாறு இராமபிரான் என்னிடம் கூறிய, அடையாளச் செய்திகளிருக்கின்றன. அவைகளைச் செவியேற்பாயாக!' என்று செப்புகின்றான்:]

91. நடத்தலரி தாகுநெறி நாள்கள்சில தாயர்க்
கடுத்தபணி செய்திவணி ருத்தியென வச்சொற்
கூடுத்ததுகி லோடுமுயி ருக்கவுட லோடும்
எடுத்தமுனி வோடுமய னின்றதுமி சைப்பாய்

கொண்டுகூட்டு: '"நெறி நடத்தல் அரிது ஆகும். (நான் வனம் போய்வரும்) நாள்கள் சில. (நீ என்) தாயர்க்கு அடுத்த பணி செய்து இவண் இருத்தி என, அச் சொற்கு உடுத்த துகிலோடும், உயிர் உக்க உடலோடும், எடுத்த முனிவோடும் அயல் நின்றதை இசைப்பாய்!" (என்றான் இராமன்.')

பொருள்: ' "நான் போகும் காட்டு வழி (உன் மெல்லிய பாதங்கள்) நடத்தற் கரிய கடினமுடையதாகும். (நான் காட்டிற் கழிக்கவேண்டிய) நாள்கள் சிலவே. (அந்த நாள்களில் நீ என்) தாய்மார்க்குச் செய்யத்தக்க பணிவிடைகளைச் செய்து கொண்டு இங்கே அயோத்தியிலே இருப்பாயாக" என்று சொல்ல, அந்தச் சொல்லுக்கு(த் தான் சொல்லும் மறுசொல் இதுதான் என்பாள்போல, மாளிகையினுள்ளே சென்று வனத்துக்குப் போவதற்கென) உடுத்தின மரவுரிச் சேலையோடும், (எங்கே தடுத்துவிடுவேனோ என்ற அச்சத்தினால்) உயிர்போனது போன்ற உடம்பினோடும், (தன்னை எப்படி விட்டுப்போக எண்ணினேன் என) என்மேற் கொண்ட கோபத்தோடும் (என் பின்னே வந்து என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு) அருகே நின்றதைக் கூறுவாயாக!" என்று இராமபிரான் என்னிடம் சொன்னான்.'

உகுதல் - இறத்தல்.—நீ. அ. உக்க - இறந்த - இறந்தாற் போன்ற. உம்மை, இசைநிறை; பின்வரும் இரண்டு பாட்டுக்களுடன் இணைத்தால், எதிரதுதழீஇய எச்ச உம்மையாம்.

நகர் நீங்கு படலத்தில்,

> கல்அ ரக்கும் கடுமைய அல்லநின்
> சில்அ ரக்குண்ட சேவடிப் போதென்றான் (உஉரு)

என்பதும்,

> அனைய வேலை அகல்மனை எய்தினள்,
> புனையும் சீரம துணிந்து புனைந்தனள்,
> நினைவில் * வள்ளல்பின் வந்தயல் நின்றனள்,
> பனையின் நீள்கரம் பற்றிய கையினள் (உஉஅ)

என்பதும் இங்கே நினைவுகூரத்தக்கவை. (கூக)

[' "அவள் என்னுடன் காட்டுக்குப் புறப்பட்டு அயோத்தி நகரத்துக் கோட்டைவாயிலைக் கடந்தவுடனே, (நகரை அடுத்துக் காடு இருக்குமென அவள் எண்ணியிருந்தபடி இல்லாமை கண்டு,) "'எங்கே காடு?'" என்று கேட்டதையும், எங்களைத் தேரிலேற்றிக் காட்டுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்த சுமந்திரன் அயோத்திக்குத் திரும்பிப் போக விடைபெற்றபோது, "'என் தங்கையர்க்கு யான் வளர்த்த கிளிகளையும் நாகணவாய்ப் பறவைகளையும் வளர்த்துப் பாதுகாக்கச் சொல்'" என்று (நாடுவிட்டுக் காடு

* நினைவில் - நினையுமளவில்.

செல்லும் வருத்த மறியாது) பின்னைத்தனமாகச் சொன்னதையும் தெரிவிப்பாயாக!'' என்றான்' என்று அநுமான் கூறிப் பின்னும் கூறுகின்றான்.]

இராமன் மோதிரத்தை அனுமான் காட்டச் சீதை காணல்

92. மீட்டுமுரை வேண்டுவன வில்லையென மெய்ப்பேர்
தீட்டியது தீட்டரிய செய்கையது செவ்வே
நீட்டிதென நேர்ந்தன னெனுநெடிய கையால்
காட்டினனோ ராழியது வாணுதலி கண்டாள்

கொண்டுகூட்டு: '"மீட்டும் உரை(க்க) வேண்டுவன இல்லை" என, "(என்) மெய்ப் பேர் தீட்டியது; தீட்டு அரிய செய்கையது; (ஆகிய) இதை(ச் சீதை கையில்) செவ்வே நீட்டு!" என நேர்ந்தனன்' என்று, (அநுமான்) நெடிய கையால் ஓர் ஆழி காட்டினன். அதை வாள் நுதலி கண்டாள்.

பொருள்: '"இன்னமும் சொல்லவேண்டியவைகள் (ஆன அடையாள வார்த்தைகள்) இல்லை" என்று சொல்லி, "எனது மெய்யான பேர் எழுதியது; சொல்லுதற்கரிய வேலைப்பா டமைந்தது; ஆகிய இதைச் சீதை கையில் நேராகக் கொடு!" என்று கொடுத்தான்' என்று சொல்லி, அநுமான் தனது நீண்ட கையினால் ஒரு மோதிரத்தை எடுத்துக் காட்டினான். அதைச் சீதை கண்டாள்.

மீட்டும் - மீளவும்; மேலும் அல்லது இன்னமும் என்ற பொருள்பட நின்றது. உரை - உரைத்தல் - சொல்லல்: முதனிலைத் தொழிற்பெயர். தீட்டுதல் - சித்திரித்தல்; சொல்லல்.—த. அ. செய்கை - வேலைப்பாடு. தீட்டரிய செய்கையது - சித்திரித்தற்கரிய வேலைப்பாடுடையது (இந்த மோதிரம்போலச் சித்திர மெழுதுவதே யரிய தென்றால் உருப்படி செய்வது அதிகமாக அரிய தென்றபடி); சொல்லுதற்கரிய வேலைப்பாடுடையது (காட்டி யறிவிக்கக்கூடியதன்றிச் சொல்லி யறிவிக்கக்கூடாத வேலைப்பாடுடையதென்றபடி). செவ்வே - நேராக. நீட்டுதல் - கொடுத்தல். நேர்தல் - கொடுத்தல். ஆழி - மோதிரம். வாள் நுதலி - ஒளி பொருந்திய நெற்றியை யுடையவள். இப் பாட்டில் 'மீட்டும் உரைவேண்டுவன இல்லை' என்பதும் 'மெய்ப்பேர் தீட்டியது தீட்டரிய செய்கையது செவ்வே நீட்டிது' என்பதும் இராமன் கூற்றாக அனுமான் கூறியவை; 'என' இரண்டும் அனுமான் கூற்று; எஞ்சியது கவிக்கூற்று. (கூஉ)

இராமன் மோதிரத்தைக் கண்ட சீதை தன்மை

93. இறந்தவர் பிறந்தபய னெய்தினர்கொ லென்கோ
மறந்தவ ரறிந்துணர்வு வந்தனர்கொ லென்கோ
துறந்தவுயிர் வந்திடை தொடர்ந்ததுகொ லென்கோ
திறந்தெரிவ தென்னைகொலிந் நன்னுதலி செய்கை

கொண்டுகூட்டு : *இந் நன்னுதலி (- சீதையின்) செய்கையை, இறந்தவர் பிறந்த பயனை(த் தற்செயலாய்) எய்தினர் என்கோ! (ஒன்றை) அறிந்து மறந்தவர் (அதன்) உணர்வு வந்தனர் என்கோ! (உடலைத்) துறந்த உயிர் . வந்து (அதனைத்) தொடர்ந்தது என்கோ! (அவள் செய்கைத்) திறம்*

பொருள் : *(இராமன் மோதிரத்தைக் கண்ட) சீதையின் மகிழ்ச்சியை, (இம்மை மறுமை யின்பங்களாகிய பிறந்ததனுலாம் பயன்களை அடைய முடியாமல் வீணே காலங்கழித்து) இறந்து போனவர்கள் அந்தப் பிறந்த பயன்களை(க் கிட்டுமென் றெதிர் பாராதிருக்க) அடையப்பெற்றார் (ஆயின், அவர்கள் அடையும் மகிழ்ச்சியைப்போலும்) என்பேனே! (அறிதற்கரிய ஒரு பொருளை) அறிந்து பின்பு மறந்தவர் திரும்ப அப் பொருளைப் பற்றிய அறிவு வரப்பெற்றார் (ஆயின், அவர் அடையும் ஆனந்தத்தை நேரும்) என்பேனே! உடலைவிட்டு நீங்கிப்போன உயிர் திரும்ப அந்த உடலினிடத்தே வந்து தொடர்புற்றது (ஆயின், அதன் உவகையை ஒக்கும்) என்பேனே! அந்த மகிழ்ச்சியின் தன்மையைத் தெரிந்து சொல்வது எவ்வாறோ? (அறியேன்).*

'கொல்' நான்கும் அசைநிலை. உவமேயத்தில் 'நன்னுதலி செய்கை' என்பதற் கியைய, உவமானங்களில் 'எய்தினர் செய்கை' 'வந்தனர் செய்கை' 'தொடர்ந்ததுவின் செய்கை' என மூன்று செய்கைகள் வருவித்துக் கொள்க. மகிழும் செய்கை, 'செய்கை' யெனச் சுருக்கிக் கூறப்பட்டது. பயன் என்பது, இம்மை மறுமைப் பயன்களைக் குறித்தலால், சாதியொருமைப் பெயர். 'துறந்த' 'இடை' என்பவைகளின் முன் 'உடல்', அவாய்நிலையால் வந்த சொல். பின்வரும் 'பிறந்த பயன் எய்தினர்' என்பதனுல், 'இறந்தவர்' என்பதற்குப் 'பிறந்த பயன் எய்த முயலாமல் இறந்தவர்' என்று பொருள் கூறப்பட்டது. பொருள்செய்தற்குப் பொருத்தமாக, 'மறந்தவர் அறிந்து' என்பது, ' அறிந்து மறந்தவர் ' எனப் பின்முன்னுக மாறப்பட்டது.

இடை - இடம். நன்மை - நலம - அழகு.—த. அ. நுதல் - நெற்றி. நல் நுதலி - அழகிய நெற்றியை உடையவள். செய்கை - (மகிழும்) செயல்.

முதலடிககுப் 'போன உயிர் திரும்பவும் வரப்பெற்றவர்' என்ற பொருள் பொருந்தாது, அதே பொருளுடைய மூன்றும் அடி கூறியது கூறலா மாதலால்.

பாட பேதம்: இறந்தனர்: மறந்தனர். (கூங)

94. இழந்தமணி புற்றர வெதிர்ந்ததென லாளுள்
பழந்தன மிழந்தன படைத்தவரை யொத்தாள்
குழந்தையை யுயிர்த்தமல டிக்குவமை கொண்டாள்
உழந்துவிழி பெற்றதோ ருயிர்ப்பொறையு மொத்தாள்

கொண்டுகூட்டு: (இன்னும், சீதை,) இழந்த மணியை எதிர்ந்தது (ஆன) புற்று அரவு (உவமை) எனல் ஆளுள்: இழந்தன(வான) பழந் தனம் (மீண்டும்) படைத்தவரை ஒத்தாள்: குழந்தையை உயிர்த்த மலடிக்கு உவமை கொண்டாள்: விழி (இழந்து) உழந்து (அதனைத் திரும்பப்) பெற்றது ஓர் உயிர்ப் பொறையும் ஒத்தாள்.

பொருள்: சீதை, மகிழ்ச்சியடைந்த தன்மையில், காணுமற் போன நாகரத்தினத்தைக் காணப்பெற்றதான நாகம் உவமை என்று சொல்லத்தக்கவ ளாளுள்: இழந்தனவான பழைய செல்வங் களைத் திரும்பப் பெற்றவரைப் போன்றுள்: குழந்தையைப் பெற்ற பிள்ளையில்லா திருந்தவளை ஒத்தாள்: கண்ணிழந்து வருந்தித் திரும்பக் கண்ணைப் பெற்ற உடலை உடையவரை நேர்ந்தாள்.

உயிர்த்தல் - ஈனுதல். உழத்தல் - வருந்தல். உயிர்ப்பொறை - உடம்பு: உயிர்ப்பொறை, உயிர்ப்பொறையை உடையவர்களுக்கு ஆகுபெயர்.

'குழந்தையைப் பெற்ற பிறகு மலடித் தன்மை நீங்கியதாயினும், "மலடி" என்று கூறினது, முன்னிருந்த தன்மையை நோக்கி; இது, பூத பூர்வ வ்யவஹார மெனப்படும்.'*

இதற்கு முந்திய பாட்டிலும் இதனிலும் இராமன் மோதிரத்தைக் கண்ட சீதை அடைந்த கழிபெருங் களிப்பு மிகவும் நன்றாகப் புலப்படுமாறு, கவி, தொடுத்து ஏழு உவமானங்களை இனிதெடுத்தாண்டிருக்கின்றார்.

* வை. மு. கோ.

இராமனைப் பிரிந்து வருந்தி, இனி அவனை அடைதல் கூடுமோ வென்று ஏங்கியிருந்த சீதை, அவன் மோதிரத்தைக் கண்டவுடனே, அவனைத் திரும்பவும் அடைந்ததாகக் கருதி மகிழ்ந்தாள். ஆதலால், அவள் அடைந்த மகிழ்ச்சி, முன் எய்தியிருந்ததோர் இனிய பொருளை இடையே இழந்து நெடிது வருந்தித் திரும்பப் பெற்றார் அடையும் மகிழ்ச்சியாம். மேற்குறித்த ஏழு உவமானங்களுள் முதலாவதாகிய இறந்தவர் பிறந்த பயன் எய்திய மகிழ்ச்சியும், ஆறுவதாகிய மலடி குழந்தையை உயிர்த்த மகிழ்ச்சியும், முன் அடையாதிருந்த இனிய பொருளை அடையும் மகிழ்ச்சி யாதலால், சீதையின் மகிழ்ச்சிக்கு முழுதும் ஒவ்வாது ஒரு பகுதியே ஒத்திருத்தலும், ஏனைய ஐந்து உவமானங்களிற் குறித்த மகிழ்ச்சிகள் யாவும் முழுதும் ஒத்திருத்தலும் கவனிக்கத்தக்கவை. உவமான உவமேயங்கள் முழுதும் ஒத்திருப்பது முற்றுவமை அல்லது பூரண உவமை யென்றும், சில பாகமட்டும் ஒத்திருப்பது ஒருபுடை யுவமை அல்லது ஏகதேச உவமை யென்றும் கூறப்படும்.
(கச)

இராமன் மோதிரத்தை வாங்கிய சீதை செய்கை

95. வாங்கினண் முலைக்குவையில் வைத்தனள் சிரத்தால்
தாங்கினண் மலர்க்கண்மிசை யொத்தின டடந்தோள்
வீங்கினண் மெலிந்தனள் குளிர்ந்தனள் வெதுப்போ
டேங்கின ளுயிர்த்தன ளிதென்னதென லாமே

கொண்டுகூட்டு: (மோதிரத்தைச் சீதை) வாங்கினள்; (தன்) முலைக் குவையில் வைத்தனள்; (பின்) சிரத்தால் தாங்கினள்; மலர்க் கண்மிசை ஒத்தினள்; தடந் தோள் வீங்கினள்; மெலிந்தனள்; குளிர்ந்தனள், வெதுப்போடு ஏங்கினள்; உயிர்த்தனள்: இது என்னது எனலாமே?

பொருள்: (தன் குழந்தையைக் கையில் வாங்கும் தாய் போல, இராமன் மோதிரத்தைச் சீதை கையில்) வாங்கினாள்; (வாங்கினவள், அதைத்) தன் தனமுகட்டிலே வைத்துக்கொண்டாள்; பின்பு தலைமேலே ஏந்திக்கொண்டாள்; அதன்பின் கண்களிலே ஒற்றிக்கொண்டாள்; (அதனைத் தான் அடைந்தது இராமனையே அடைந்ததாகக் கருதி மகிழ்ந்து உடம்பு பூரித்ததனால், இயல்பாகப்) பெருத்த தோள்கள் அதிகமாகப் பெருத்தாள்; (உண்மையில் இராமனை அடையாமை கருதி உடம்பு) மெலிந்தாள்; (திரும்பவும் அவனை எய்தியதாக எண்ணி உடம்பு) குளிர்ந்தாள்; (அவனை மெய்யாகப் பெறாமையை மீண்டும் நினைந்து உடல்)

வெதும்பி ஏக்கமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்தாள்: அவள் அடைந்த இந்த நிலைமை எப்படிப்பட்டதென்னலாம்? இப்படிப்பட்டதென்று (மனத்தினால் உணரலாமே யன்றி வாயினால்) சொல்லலாகாததா யிருந்தது.

குவை - மேடு. உயிர்த்தல் - மூச்செறிதல். ஏகாரம், எதிர்மறை. வீங்கல் மெலிதலும், குளிர்தல் வெதும்பலும் முரண் தொடைகள்.

இதற்கு முந்திய இரண்டு பாட்டுக்களில் இராமன் மோதிரத்தைக் கண்ணிற் கண்ட சீதை தன்மை வருணிக்கப்பட்டது. இந்தப் பாட்டிலும் அடுத்த பாட்டிலும் அதைக் கையில் வாங்கிய அவள் செய்கை விதந்துரைக்கப்படுகின்றது.

சீதை இராமனைப் பிரிந்ததை நினைந்து வருந்தியபோது வெதுப்பும் அவனை அடைந்ததாகக் கருதியபோது குளிர்ச்சியும் எய்தினதாக இங்கே கவிக்கூற்றாகக் கூறிய கம்பர், இக் கருத்தையே, விசேட நயம்பட, அனுமான் கூற்றாகத் திருவடி தொழுத படலத்திற் கூறுவது அறிந்து ஆனந்திக்கத் தக்கது. அது வருமாறு:

'ஒருகணத் திரண்டு கண்டேன்: ஒளிமணி ஆழி ஆன்ற
திருமுலைத் தடத்து வைத்தாள்; வைத்தலும், செல்வ! நின்பால்
விரகமென் பதனின் வந்த வெங்கொழுந் தீயி னால்வெந்
துருகிய துடனே ஆறி வலித்தது; குளிர்ப்புள் ளூற!'

சில அலைகள் தொடுத்து அடித்து அமர்வதற்கும், திரும்பச் சில அலைகள் விடாது வீசி ஓய்வதற்கும் இடையே தோன்றும் நித்தரங்க சமுத்திரத்* தோற்றம்போல, 'முலைக்குவடு வைத்தல்' முதல் 'உயிர்த்தல்' ஈறாக நிகழ்ந்த இப்போது கூறிய செயல்களுக்கும், இனிக் கூறும் 'மோத்தல்' ஆதியாக 'விழுங்கல்' அந்தமாக நிகழ்ந்த செயல்களுக்கும் இடையே காணப்பட்ட, சீதை மகிழ்ச்சி மேலீட்டால் தம்பித்துச் செயலற்றிருந்த ஆனந்த நிலைமையை 'இது' என்பதனால் உய்த்துணரவைத்தார்.

இங்கே சீதை உற்ற செயலற்ற ஆனந்த நிலைமையை 'இது' என்றது போல, உரைத்தற்கரிய பொருளைதனையும் 'இது' எனச் சுட்டிப்போதல் கம்பர் கவிமுறை என்பதற்கு உதாரணமாக, இராமனது நலங்களை வாலி வாயிலாகக் கூறுங்கால்,

* நித்தரங்க சமுத்திரம் - அலையில்லாக் கடல்.

'குலம் இது ; கல்வி ஈது; கொற்றம் ஈ தற்று நின்ற
நலம் இது; புவனம் மூன்றும் நாயகம் உன்ன தன்றோ ?
வலம் இதிவ் வுலகம் தாங்கும் வண்மை ஈது ;'

என்றதனைக் காண்க. பின்வரும் 'பாழிய' என்ற 101-ஆம் பாட்டுரையில் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிற 'அறிவும் ஈதே' என்ற பாட்டையும் பார்க்க.

சீதையின் செயலற்ற தன்மை இப்படிப்பட்ட தென்று உணரலாமே யன்றி உரைக்க லாகா தென்பார் 'இதென்ன தெனலாமே ?' என்றார்.

ஆகவே, கவி, 'சீதை செயலற்றிருந்த நிலைமையை உன்னி உணர்ந்து உவகையுறுகின்றேன்; ஆயின், உரைக்கமாட்டுகிலேன்' என்றாராவர். யாமோ, உரைக்கமாட்டாமையே யன்றி, உணரமாட்டாமையும் உடையேமா யுள்ளேம்.

இம் மாட்டாமையை ஒருவாறு பின்வருமாறு விளக்கலாம் :

கவி, இராமன் மோதிரத்தைப் பெற்ற சீதை உற்ற இன்பமாகிய மலை யின் உன்னதத்தை நாம் கண்டுகொள்ளும்படி அந்த மலைமேல் நம்மைக் கூட்டிக்கொண்டு ஏறுகின்றார். ஏறியவர், இனி ஏறமுடியா தென்ற உய ரத்தை எய்தியபோது, அங்கிருந்து அந்தரத்தே தாவி, அந்த மலையுச்சியை அடைந்து ஆனந்தபரவச ராகின்றார். மேற்கூறிய உயரத்தை அவரைப் பின்தொடர்ந்து அடைந்த யாம், அப்பாற் செல்லமாட்டாமல், (தாண்ட வல்லான் தாண்டி அக்கரைத் தருக் கனியை அருந்தாநிற்கத் தாண்ட மாட்டாதான் தயங்கிநிற்றல் போல,) மயங்கி நிற்கின்றேம்.

பாட பேதம் : இன்ன தெனலாமே. (கூரு)

96. மோக்குமுலை வைத்துற முயங்குமொளிர் நன்னீர்
நீக்கிநிறை கண்ணிணை ததும்பநெடு நீளம்
நோக்குநுவ லக்கருது மொன்றுநுவல் கில்லாள்
மேக்குநிமிர் விம்மலள் விழுங்கலுறு கின்றாள்

கொண்டுகூட்டு : (அவள் அம் மோதிரத்தை) மோக்கும்; (தன்) முலை வைத்து உற முயங்கும்; ஒளிர் நல் நீரை, (அது) நிறை கண் இணை(யி னின்று) நீக்கி(ப் பின்னும் அது) ததும்ப நெடு நீளம் நோக்கும் ; நுவலக் கருதும் ; ஒன்றும் நுவல்கில்லாள் ; மேக்கு நிமிர் விம்மலளாய் விழுங்கல் உறு கின்றாள்.

பொருள் : (தாய் குழந்தையைப் பாராட்டுதல்போல அவள், அந்த மோதிரத்தை) மோந்துபார்ப்பாள்; (முன் தனங்களில்

வைத்த செயலை அன்பு மேலிட்டால் திரும்பவும் செய்வாளாகித்) தனங்களில் அழுந்தத் தழுவுவாள்; (அதைப் பார்த்தற்குத் தடை யாகச் சுரந்த ஆனந்தக்) கண்ணீரை அந்நீர் நிறைந்த கண்களி னின்று துடைத்துப் பின்னும் அந்தக் கண்ணீர் நிரம்பி வழியா நிற்க, நெடுநேரம் பார்ப்பாள்; அதனோடு பேச உன்னுவாள்; உன்னியபடி ஒரு சிறிதும் பேசமாட்டா திருப்பாள்; மேலே எழு கின்ற தொண்டை விம்மலுடையவளாய் (அவ் விம்முதலால் பேச் சுக்குத் தடையாக உண்டாகிய தொண்டை யடைப்பைக் கீழே தள்ளுவாள்போல,) விழுங்கும் முயற்சி செய்வாள். *

'மோக்கும்' 'முயங்கும்' 'நோக்கும்' 'கருதும்' என்பவை பெண் பாற் படர்க்கையில் வந்த 'செய்யும்' என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்றுக் கள். உற - பொருந்த. நெடுமை, மிகுதி குறித்தது. நீளம், இட நீட்சி யைக் குறியாது கால நீட்சியைக் குறித்தது. நெடுநீளம் - மிக நீண்ட பொழுது. நெடிது என்பது, கைநெடிது என்பதில் நீண்டது என்றும், நெடிது நோக்கினான் என்பதில் நீண்ட காலம் என்றும் பொருள்படுதல் காண்க. நுவல்கில்லாள் - சொல்லமாட்டாள். மேக்கு - மேல். நிமிர்தல் - மேலும் மேலும் மிகுதல்.

'நன்னீர் [- (ஆனந்தக்) கண்ணீரை] (அது) நிறை கண்ணிணை (நின்று) நீக்கி(ப் பின்னும் அது) ததும்ப' என இயைக்க. துக்கக் கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீர் என்பவைகளில் இப்போது சீதையிடம் தோன்றிய கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீ ரென்பது நன்கு விளங்கப் பெரும்பாலும் அன்பக் குறியான 'கண்ணீர்' என்னாது 'நல் நீர்' என்றார்போலும்.

நீடு, நீளம், நெடுமை, நெடுகுதல், நீளுதல், நீளித்தல், நீடுதல், நீடித் தல், நீட்டித்தல் ஆகியவை நெடுங் காலங் குறிக்கும். 'நெடு' என்பதை 'நெடுக' என்பதன் செய்யுள் விகாரமாகக் கொண்டு 'நெடு(க) நீள நோக்கும்' என்பதற்கு 'மிக நெடு நேரம் பார்ப்பாள்' என்றும் பொருள் கூறலாம்.

பேசவொட்டாதபடி கண்டம் விம்மித் தொண்டையடைப்பு உண் டாகுதல், அளவு கடந்த சந்தோடமேனும் துக்கமேனும் அடைந்தார்மாட் டுக் காணப்படும் மெய்ப்பாடு. †

---

* இறுதி யடிக்கு, 'மேன்மேன் மிகுகின்ற பூரிப்பை யுடையவளாய் (அதனை வாயால்) விழுங்கத் தொடங்குவாள்' என்பது முந்திய உரை.

† மெய்ப்பாடு - 'உள்ளத்தின் நிகழ்ச்சி புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோ ராற் றான் வெளிப்படுதல்.'

தன்னை நெடுநேரம் பிரிந்திருந்த குழந்தையை 'இனிக் காண் போமோ!' வென் றேங்கியிருந்த தாய், தன்னிடம் ஒருவர் அதைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தபோது ஆவலுடன் கையில் வாங்கி, உச்சிமோந்தும், மார்பில்வைத்து அணைத்தும், தலைமேலேந்தியும், கண்களில் ஒற்றியும் பாராட்டி, அது பிரிந்ததை நினைந்து வெதும்பி, ஏங்கி, நெட்டுயிர்த்து, அது திரும்ப வந்துசேர்ந்ததை நினைந்து தேகமும் மனமும் பூரிப்பும் குளிர்ச்சியும் அடைந்து, அதைக் கண்குளிரப் பார்த்துக் களித்தற்குத் தடையாக ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக, அதனைத் துடைக்க, அது மீண்டும் பெருகாநிற்க, நெடு நேரம் தன் குழந்தையை இன்புற நோக்கி, அதனோடு பேச விரும்ப, உவகை மிகுதியால் ஒன்றும் பேசவொட்டாதபடி கண்டம் விம்மித் தொண்டையடைப்புண்டாக, அத் தொண்டையடைப்பைக் கீழே தள்ளுவாள் போல மீண்டும் மீண்டும் விழுங்கா நிற்பளன்றே? அந்தத் தாய் செயல்போல, இராமன் மோதிரத்தை அனுமான் கொடுக்கக் கையில் வாங்கிய சீதை செயல்க ளிருந்தன வென, மேலே உரையில் 'தன் குழந்தையைக் கையில் வாங்கும் தாய்போல' எனச் சுருங்கக் கூறியதன் விரிந்த பொருளைத் தெரிந்துகொள்க.

பாட பேதம் : *நெடு நன்னீர்.* (கூசு)

97. நீண்டவிழி நேரிழைதன் மின்னினிற மெல்லாம்
பூண்டதொளிர் பொன்னனைய பொம்மனிற மெய்யே
ஆண்டகைதன் மோதிர மடுத்தபொரு ளெல்லாந்
தீண்டளவில் வேதிகைசெய் தெய்வமணி கொல்லோ

கொண்டுகூட்டு : *நீண்ட விழி நேர்இழைதன் (- சீதையின்) மின்னின் நிறம் எல்லாம் ஒளிர் பொன் அனைய பொம்மல் நிறம் பூண்டது. மெய்(யாக) ஆண்தகைதன் மோதிரம் (தன்னை) அடுத்த எல்லாப் பொருளையும் தீண்டு அளவில் வேதிகைசெய் தெய்வமணிகொல்?*

பொருள் : **(இராமன் மோதிரம் பட்டதனால்) சீதையின் தேக முழுதும் பொன் போன்ற பொலிவுடைய நிறத்தை அடைந்தது. இராமனுடைய மோதிரம் தன்னைச் சேர்ந்த எல்லாப் பொருள்களையும் தான் பட்டமாத்திரத்தில் (மாற்றுயர்ந்த பொன்னாக) மாற்றுகின்ற தெய்வீக ரசமணிதானோ?**

நேர்மை - நுண்மை ; திருத்தம். இழை - ஆபரணம். நேரிழை - நுண்மையான வேலைப்பா டமைந்த ஆபரணம் (பூண்டவள்); திருத்தமான வேலைப்பா டமைந்த ஆபரணம் (பூண்டவள்). மின் - ஒளி. நிறம் - தேகம்.

மின்னின் நிறம் - ஒளியையுடைய தேகம். முந்திய ' எல்லாம் ' முழுதும் என்ற பொருளினும், பிந்திய ' எல்லாம் ' யாவையும் என்ற பொருளினும் வந்தன. பொம்மல் - பொலிவு. மெய்யே - மெய்யாகவே. ' மெய்யே ' என்பதைத் தாப்பிசையாகப் * ' பூண்டது ' என்பதனோடும் ' வேதிகை செய் ' என்பதனோடும் பொருத்திப் பொருள்கொள்ளலாம். வேதிகை - வேறுபடுத்தல். தெய்வமணி - பரிசவேதி யென்னும் இரசமணி. இது இரச குளிகை யெனவும்படும்.

சீதையின் தேகம் இராமனுடைய மோதிரத்தாற் பொன்னிறம் பூண்டது, அந்த மோதிரத்தின் பொன்னொளி பரவியதனு லென்றும், அம் மோதிரத்தால், சீதை இராமன் பிரிவை நினைவுகூரப் பசலை † பூத்ததனு லென்றும் கூறலாம். (கூஎ)

98. இருந்துபசி யாலிட ருழந்தவர்க ளெய்தும்
அருந்துமமு தாகிய தறத்தவரை யண்மும்
விருந்துமென லாகியது வீயுமுயிர் மீளும்
மருந்துமென லாகியது வாழிமணி யாழி

கொண்டுகூட்டு : (சீதைக்கு அம்) மணி ஆழி, பசியால் இடர் உழந்து இருந்தவர்கள் எய்தும் அருந்தும் அமுது ஆகியது; (இல்) அறத்தவரை அண்மும் விருந்தும் எனல் ஆகியது; வீயும் உயிர் மீளும் மருந்தும் எனல் ஆகியது; (அது) வாழி!

பொருள் : சீதைக்கு அந்த மோதிரம், பசியினுல் துன்பம் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் பெற்ற அமுது போன்றது; இல்லறம் நடத்தும் தருமவான்களை அடுத்த விருந்தினையும் ஒத்தது ; சாகப்போகும் உயிரைச் சாகாமல் மீளச்செய்யும் மிருத சஞ்சீவினி ‡ மருந்தையும் நேர்ந்தது.

இடர் - துன்பம். உழத்தல் - அனுபவித்தல். எய்தல் - அடைதல். அருந்தல் - உண்ணுதல். அமுது - உணவு ; அமிர்தம் ; பால் : இம் மூன்று பொருளும் பொருந்துதல் காண்க. இங்கே, 'அறத்தவர்' என்றது

---

* தாப்பிசைப் பொருள்கோள் - பாட்டில் இடையில் நின்ற சொல் முன்னும் பின்னும் சென்று கூடும் பொருள்கோள்.

† பசலை - பசப்பு - பொன்னிறம். அது மாதர்க்குப் பிரிவாற்றுமையால் உண்டாகும் நிற வேறுபாடு.

‡ மிருத சஞ்சீவினி - மாண்டுபோனதை உயிர்ப்பிக்கும் மருந்து.

கிருகஸ்தாச்சிரம தருமிக ளென்னும் இல்லறத்தாரை. அண்முதல் - அண்ணு தல் - அடுத்தல். விருந்து - விருந்தினன் - விருந்தாளி. வீதல் - சாதல். வாழி - வாழ்த்து.—இ. அ. மணி - அழகு; இரத்தினம். வாழி மணி ஆழி - வாழ்த்துக்குரிய அழகிய (அல்லது இரத்தினம் பதித்த) மோதிரம். 'வாழி' என்பதற்கு (அந்த மோதிரம்) 'வாழ்வதாக' எனப் பொருள் கூறுவதும் உண்டு. 'இருந்து பசியால் இடருழந்தவர்கள்' என்பதை விகுதி பிரித்துப் பொருத்திப் 'பசியால் இடருழந்து ர்கள்' எனவும், 'பசியால் (நடக்கமாட்டாமல் - வேறிடத்துக்கு உணவு தேடிச் செல்லச் சக்தியில்லா மல் இருந்த இடத்தே) இருந்து இடருழந்தவர்' எனவும் இயைக்கலாம்.

இராமன் மோதிரம் சீதைக்குப் பெறலரும் பொருளாய்ப் பேருவகை விளைத்ததற்கு 'அமுது', 'விருந்து', 'மருந்து' ஆகிய மூன்றும் உவமை யாதலும், அது அவளுக்குப் பிராணாபாயத்தைத் தவிர்த்ததற்கு 'அமுதும்' 'மருந்தும்' உவமையாதலும் காண்க. (கூஅ)

சீதை அனுமனை அருமையாக் விளித்துப் பேசுவாளாதல்

99. இத்தகைய ளாகியுயி ரேமுறவி ளங்கும்
முத்தநகை யாள்விழியி னாலிமுலை முன்றில்
தத்தியுக மென்குதலை தள்ளவுயிர் தந்தாய்
உத்தமவெ னாவினைய வாசகமு ரைத்தாள்

கொண்டுகூட்டு : இத்தகையள் ஆகி, உயிர் ஏமுற, விளங்கும் முத்த நகையாள் (- சீதை), விழியின் ஆலி முலை முன்றில் தத்தி உக, மெல் குதலை தள்ள, 'உயிர் தந்தாய்! உத்தம!' என இனைய வாசகம் உரைத்தாள்.

பொருள் : இப்படிப்பட்ட தன்மையுடையவளாகி, 'ள வற்ற துன்பம் அடைந்திருந்த தனது) உயிர் (அளவற்ற) இன் பம் அடையா நிற்க, (உண்டாகிய மகிழ்ச்சி காரணமாகப் புன் னகைபூத்தலால் சிறிது வெளிப்பட்டு) விளங்கிய முத்துக்களை ஒத்த பற்களையுடைய சீதை, ஆனந்தக் கண்ணீர்த் துளிகள் தன முகட்டில் (முத்துக்கள் போல) உதிராநிற்க, (முன் உற்றிருந்த பேச்சுத் தடை ஒருவாறு நீங்கப்பெற்றுப் பேசத் தொடங்கிக் குழந்தைகளது மழலைமொழிகள் போல) இனியமொழிகள் குழறு நிற்கப், 'பிராணோபகாரியே! புருஷோத்தமனே!' என்று அனு மானை விளித்துப் பின்வரும் வசனங்களைச் சொன்னாள்.

ஏமம் - மகிழ்ச்சி. ஏமுறுதல் - மகிழ்வுறுதல்: காமம் உறுதல் காமுறல் என வருதல்போல, ஏமம் உறுதல் ஏமுற லென வந்தது. நகை - பல். ஆலி - துளி - திவலை. முன்றில் - முன்னிடம். தத்தல் - ததும்புதல். உகுதல் - உதிர்தல். குதலை - இனிய மொழி.—த. அ. தள்ளல் - தடுமாறுதல். உயிர் தந்தாய் - உயிரைக் கொடுத்தாய் என்றும், உயிர் கொடுத்தோனே என்றும் இரு பொருள்பட நின்றது. வாசகம் - வசனம்.

'ஒன்றும் நுவல்கில்லாள்' ஆக இருந்தவள் பேசத் தொடங்கியபோது சொற்கள் குழறுதல் இயல்பாதலால், 'மென்குதலை தள்ள உரைத்தாள்' என்றது தன்மைநவிற்சியணி. நாற்காலிக்குக் கால் நான்கு, முக்காலிக்கு மூன்று கால் என்பவை போன்ற தன்மை நவில்வன வெல்லாம், வெறுந் தன்மை நவிற்சியாமே யன்றித் தன்மைநவிற்சியணி ஆகா. மேற்கூறிய 'மென்குதலை தள்ள உரைத்தாள்' என்பது போல, இனிய பொருளுடையனவாய்த் தன்மை நவில்வனவே தன்மைநவிற்சியணி யெனற் குரியனவா மென்பது கவனிக்கத்தக்கது. தன்னைச் சாவாமற் காத்த சிறியதிருவடி யென்னும் அனுமானை நோக்கிச், சீதை, 'உயிர்தந்தாய்' என்றது, 'ஆவியோ நிலையிற் கலங்கிய தியாக்கை யகத்ததோ புறத்ததோ'* என்னும்படி நாகபாசத்தாற் கட்டுண்டு குற்றுயிராய்க் கிடந்த இலக்குமணுதியரை எழுந்திடச்செய்த பெரியதிருவடி யென்னும் கருடனை நோக்கி, இராமன், 'உண்டிலை யென்ன நின்ற உயிர்தந்த உதவியோனே' † என உரைத்ததை நினைவுறுத்துகிறது. (கக)

சீதை அனுமானுக்கு நன்றியறிவு கூறி முகமன் மொழிதல்

மும்மையா முலகந் தந்த முதல்வற்கு முதல்வன் றூதாய்ச்
செம்மையா லுயிர்தந் தாய்க்குச் செயலென்ற லெளிய துண்டே
அம்மையா யப்ப னாய வத்தனே யருளின் வாழ்வே
இம்மையே மறுமை தானு நல்கினை யிசையோ டென்றாள்

கொண்டுகூட்டு: 'மும்மை ஆம் உலகம் தந்த முதல்வற்கும் முதல்வன் தூது ஆய், செம்மையால் உயிர் தந்தாய்க்கு, என்றால் செய்யல் எளியது (ஆன கைம்மாறும்) உண்டே? அம்மை ஆய் அப்பன் ஆய அத்தனே! அருளின் வாழ்வே! (எனக்கு நீ) இம்மையே மறுமைதானும் இசையோடு நல்கினை' என்றாள்.

பொருள்: '(சொர்க்க மத்திய பாதாளம் என்னும்) மூன்று லோகங்களையும் படைத்த தலைவ(னாகிய பிரமதேவ)னுக்குத்

* பாரதம், கன்னபருவம் - உசo. † நாகபாசப் படலம் - உகக.

(தந்தையாம் திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமபிரானுன) தலைவனுடைய தூதுவனுகி, நற்குணத்தினுல் எனக்கு உயிரை உதவிய உனக்கு என்னுல் எளிதிற் செய்யக்கூடியதான பிரதியுபகாரமும் உண்டோ? எனக்கு அம்மையாகி அப்பனுமான கடவுளே! கருணைக்கிருப்பிடமானவனே! (இறந்தேபோவேனுயிருந்த என்னை இறவாமற் காத்து என் நாதனை யான் திரும்ப அடைதற்குக் காரணனுகி) இகலோக இன்பங்களையும், (என் நாயகனைப் பிரிந்ததனுல் இடையே தடைபட்டிருந்த இல்லறத்தை அவனைத் திரும்ப அடைந்து நடத்துதற்குத் துணைபுரிந்து,) பரலோக இன்பங்களையும் (மாற்றுராற் சிறைப்பட்டு மீட்கப்பெறுமற் செத்தாளென்னும் வசையை நீக்கி அம் மாற்றுர் ஒளித்துறையும் இருப்பிடத்தை எம்பிரானுக்குத் தெரிவித்து அவனுல் அவர்கள் நாசமாதற்கு ஏதுவாகி 'என்னை ஒறுத்தாரைக்* குலத்தினேடும் வேரறுத்தேன்'† என்னும்) கீர்த்தியையும் எனக்குக் கொடுத்தாய்' என்று சீதை அனுமானை நோக்கிச் சொன்னுள்.

'மும்மை,' மூன்று யிருக்குந் தன்மை எனப் பொருள்படாது, மூன்று என, 'மும்மைத் தமிழ்' என்பதிற்போலப் பொருள்பட்டு நின்றது. தூது, தூதுவனுக்கு ஆகுபெயர். செம்மை, செம்மைக் குணஙகளுக்கு ஆகுபெயர். 'செயல் என்னுல் எளியதுண்டே?' என்பதை 'என்னுற் செ(ய்)யல் எளியது (ஆன கைம்மாறும்) உண்டே?' என இயைக்க. அத்தன் - கடவுள். தெய்வம் மானுட ரூபமாய் உதவிசெய்கிற தென்னும் ஐதிகம் பற்றிச் சீதை அனுமானைக் 'கடவுளே!' யென்றுள். வாழ்வு - வாழ்தற்குரிய இடம்.—இ. அ. முறையே இகலோகம் பரலோகம் என்னும் பொருள்களையுடைய 'இம்மை' 'மறுமை' ஆகிய இரண்டு சொற்களும் ஆகுபெயர்களாய், இகலோக இன்பங்கள், பரலோக இன்பங்கள் என்ற பொருள்கள் தந்து நின்றன. நல்குதல் - கொடுத்தல். இசை - கீர்த்தி. 'உண்டே' என்பதில் ஏகாரம், எதிர்மறைப் பொருள்பட நின்ற வினு இடைச்சொல். 'அத்தனே' 'வாழ்வே' என்பவைகளில் ஏகாரம், விளி(க்கும்போது பிரயோகிக்கப்படும்) இடைச்சொல். 'இம்மையே' என்பதில் ஏகாரம், எண்ணிடைச்சொல்.

அனுமான் சீதைக்குச் செய்த உதவி, 'இறுதிவந்த எல்லைக்கண் ஒருவன் செய்த உபகாரம்' என்னும் 'காலத்தினுற் செய்த நன்றி'யாம்; அன்றித் 'தனக்கு முன் ஓர் உதவிசெய்யாதிருக்க ஒருவன் பிறனுக்குச் செய்த உதவி' என்னும் 'செய்யாமற் செய்த உதவி'யும், 'இவர்க்கு இது செய்தால் இன்னது

* ஒறுத்தாரை - வருத்தப்படுத்திய இராக்கதரை. † இப்படலம் ௧௧௩.

பயப்ப ரென்று ஆராய்த லிலராய்ச் செய்த உதவி' என்னும் 'பயன்தூக்கார் செய்த உதவி'யும் ஆம்.

அனுமான் செய்த நன்றியைச் சீதை இவ்வாறு உணர்ந்தாளென இந்த மிகவும் இனிமையான கவியிற் கூறியிருப்பது போல நயமாக, நன்றியறிவு வேறெங்கும் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காண்ப தரிது.

முந்திய பாட்டில், சீதை, அனுமானை, நன்றியறிவோடு, 'பிராணோப காரீ! புருடோத்தமா!' என்ற பொருள் உள்ள 'உயிர்தந்தாய்!' 'உத்தம!' என்றும், இந்தப் பாட்டில், ஊனையும், உள்ளையும், உயிரையும், உணர்வையும் உருக்கி அந் நன்றியறிவு மீக்கூர விளைந்த பேரன்புப் பெருக்கால், 'அருளுக் காதாரனே! அம்மையாகவும் அப்பனாகவும் அரு ளுருக்கொண்டருளிய ஆதி பகவனே!' என்ற கருத்துடைய 'அம்மையாய் அப்பனாய அத்தனே! அருளின் வாழ்வே!' என்றும் விளித்த அருமையினும் அருமையான விழுமிய விளிகள் மிகவும் பாராட்டத்தக்கவை.

ஒருவர் முதல்முதலாகத் தாயை அறிந்து வழிபட்டுத், தாய் அறிவிக்கத் தந்தையை அறிந்து வழிபட்டுத், தந்தை (வித்தியா குருவாய்க் கல்வி கற்பித்து, ஞான குருவாய்க் — கற்றதனாலாய பயன் ஆன — கடவுளுண்மை யறிவையும் வழிபாட்டையும்) அறிவிக்கக், கடவுளை அறிந்து வழிபடுதல் முறை யென்ற கருத்துடைய 'அன்னையும் பிதாவும் முன்அறி தெய்வம்' என்னும் அறிவுரைப்படியே, 'முதல் தெய்வமான தாயையும், இரண்டாந் தெய்வமான தந்தையையும், மூன்றாவதாய் முடிவான தெய்வமான கடவுளை யும் போல்வோனே' என்ற பொருள்பட, அவ் அறிவுரை முறை வைப்பை அனுசரித்து, 'அம்மையாய் அப்பனாய அத்தனே' என்று ளென்னலாம்.

'அத்தன்' என்பதற்குப் பிதா என்னும் பொருளும் உண்டு. ஆதலால், 'அம்மையாய் அப்பனான அத்தனே' என்பதற்கு 'அம்மையாய் அப்பனான அப்பனே' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அப் பொருளின் பொருத்தம் விளங்குதற்குச் சீதை அனுமானுடைய அன்புமிகுதிபற்றி அவனைத் தாய் என்று ளென்றும், அறிவுமிகுதி குறித்துத் தந்தையென்று ளென்றும், அவன் ஆண்பாலா யிருத்தல் காரணமாகத் 'தாயும் தந்தையும் ஆன தாயே' என்னாது 'தாயும் தந்தையுமான தந்தையே' என்று ளென்றும் கூறலாம்.

இப்போது, சீதை, தன்னைச் சாதலினின்று காத்த அனுமானை நனி சிறந்த நன்றியறிவுடையளாய், 'அம்மையாய் அப்பனாய அத்தனே' என்றது, பின்பு, இந்திரசித்தின் பிரமாத்திரத்தினால் இலக்குமனாதியர் இறவாமலும், அவர் நிலை கண்டு துக்காக்கிராந்தனாகி மூர்ச்சையடைந்த

இராமன் இறுதியுறுமலும், அவன் சஞ்சீவி மருந்து கொண்டுவந்து உயிர்ப்பித்தபோது, அவனை நோக்கி, இராமன், பரமகிருதஞ்ஞனாய்*, 'முன் தசரதன் வயிற்றிற் பிறந்து செத்துப்போனோம்; இப்போது உன் வயிற்றிற் பிறந்திருக்கின்றோம்' என்ற கருத்துப்பட, 'மன்னிற் றோன்றினேம், முன்னம்; மாண்டுளேம்: நின்னிற் றோன்றினேம்' எனத் துதித்ததை நினைப்புறுத்துகின்றது.

பாட பேதம்: எளிய துண்டோ: அத்தனைய அப்பனே. (கoo)

சீதை அனுமானை வாழ்த்தல்

101. பாழிய பணைத்தோள் வீர துணையிலேன் பரிவு தீர்த்த
வாழிய வள்ள லேயான் மறுவிலா மனத்தே னென்னில்
ஊழியோர் பகலா யோதும் யாண்டெலா முலக மேழும்
ஏழும்வீ வுற்ற ஞான்று மின்றென விருத்தி யென்றாள்

கொண்டுகூட்டு: 'பாழிய பணைத் தோள் வீர! துணை இலேன் பரிவு தீர்த்த வள்ளலே! (நீ) வாழிய! யான் மறு இலா மனத்தேன் என்னில், ஊழி ஓர் பகல் ஆய் ஓதும் யாண்டு எலாம், உலகம் ஏழும் ஏழும் வீவு உற்ற ஞான்றும், இன்று என இருத்தி!' என்றாள்.

பொருள்: 'வலிமையுடைய பருத்த தோள்கள் படைத்த வீரனே! நிர்க்கதியாய் ஒரு துணையு மில்லாதிருந்த என்னுடைய துன்பத்தை நீக்கிய வள்ளலே! நான் களங்கமில்லாத கற்புடைய மனமுடையே னென்றால், கற்பகாலம் ஒரு பகலே யென்று சொல்லப்பெற்ற (பிரம) ஆண்டு (நூறு கொண்ட பிரமாயுசு காலம்) எல்லாம் ஈரே ழுலகங்களும் இறுதியுற்ற காலத்தும், இன்று இருப்பது போலச், சிரஞ்சீவியாக இருப்பாயாக!' என்று சீதை அனுமானுக்கு வாழ்த்துக் கூறினாள்.

பாழி - வலிமை. பணை - பருமை. பரிவு - துன்பம். வாழிய, முன்னிலை யசைச்சொல். —நன்னூல் (இடையியல் உக). வள்ளல் - கொடையாளன். மறு - குற்றம்; களங்கம். ஊழி - (பிரமனுக்கு ஒரு பகலென்னும்) கற்பகாலம்: (கற்பம் - ஊழிகாலம். — ச. அ.). வீவு - அழிவு. ஞான்று - நாளில் - காலத்தில்.—த. அ.

அனுமான் இலங்கை நகரைச் சூழ்ந்த கடலரண், காட்டரண், அகழரண், மதிலரண்களைத் தாண்டி, அந் நகரின் புறத்தும் அகத்து முள்ள

---

* கிருதஞ்ஞன் - செய்ந்நன்றியறிபவன்.

அரக்கர்கள் காவல்களைக் கடந்து தன்னை அடைந்த சாகசங் கருதித், தேக தைரியமும் மனோதைரியமும் ஒருசேர உடையா னென்பது குறித்துச், சீதை, அவனைப் 'பாழிய பணைத்தோள் வீர' என விளித்தா ளெனலாம். 'பாழிய பணைத்தோள்' தேகபலத்தையும், 'வீரம்' மனோபலத்தையும் குறித்தல் தெளிவு.

'இன்றென இருத்தி என்றும்' என ஓர் அடியின் ஒரு பாதியாக உரைக்கக்கூடியதை,

'ஊழி ஓர் பகலாய் ஓதும் யாண்டெலாம் உலகம் ஏழும்
ஏழும்வீ வுற்ற ஞான்றும் இன்றென இருத்தி' என்றாள்

என முழுத்த இரண்டடியாக வளர்த்து நீட்டிக் கூறியது, வாழ்த்தினால் ஆயுளை நீண்டதாகச் செய்ததுபோல, வாழ்த்தைக் கூறும் வாசகத்தையும் நீண்டதாகச் செய்ததுபோன்றிருத்தல் நோக்கத்தக்கது.

அசுவத்தாமன் முதலிய சிரஞ்சீவியர் எழுவருள் அனுமான் ஒருவ னென்றும், அவன் இப்போதுள்ள பிரமன் ஆயுசுக்குப் பின் அவனுடைய பதவியை அடைய வரம் பெற்றிருக்கின்றா னென்றும், யாதாயினு மொரு காரியசித்தியை அடையப் பொறுமையோடு காத்திருப்பா னொருவனை அனுமான் பிரம பட்டத்துக்குக் காத்திருத்தல்போலக் காத்திருக்கின்றா னென்றும் சொல்வது சகசமானது. அதனால், 'ஆண்டு' என்றது, (ஊழிகால மென்னும்) கற்பகாலம் ஒரு நாளிற் பாதியான பகலேயாக, அதனோடு அது போல நீடித்த இரவும் சேர்ந்தான நாள் முந்நூற்றறுபது கொண்ட பிரம ஆண்டு என்றும், 'ஆண்டெலாம்' என்றது, பிரம ஆண்டு நூறும் அல்லது பிரமாயுசு காலம் முழுதும் என்றும் பொருள்படுதல் காண்க. இது புராணக் கொள்கை. இதன் விவரம் அடியில்வரும் காஞ்சிப்புராணப் பாட்டினால் (காரோணப் படலம்-ரு) அறியலாம்:

எண்டேமோ ரிருபா னாயிரந் தலையிட் டியன்றநாற் பத்துமூன் றிலக்க
யாண்டெனப் படுவ, நான்குகத் தளவை. இம்முறை யாயிர மிறந்தாற்
காண்டகு மயனுக் கொருபகல்; அதுவே கற்பமாம்; இரவுமத் துணைத் தவ்
வாண்டகைக் கந்நாண் முப்பதோர் திங்கள் அஃதொரு பன்னிரண் டாண்டே

ஒருவர், கூனாய், நொண்டியாய்க், குருடு செவி டூமையாய்க், குட்டம், க்ஷயம், குன்மம் முதலிய கொடிய நோய்கள் பலவற்றின் வாய்ப்பட்டுத் தளர்ச்சி மிகுந்த முதிர்ச்சியடைந்து, பொறுக்க முடியாத வருத்தம் வளர, அதனால் ஒரு நாள் ஒரு யுகம்போல நீள, இருத்தலினும் இறத்தல் நன்றென னும்படி வாழ்நாள்கள் தள்ளிக்கொண்டும் சிரஞ்சீவியாக வாழலாம். அப் படிப்பட்ட வாழ்விலுள்ள கேடுக ளனைத்தையும் விலக்கவும், இப்போது அனுமானிடத்துள்ள நலங்க ளெல்லாம் நிலைக்கவும், அவனைச் சீதை, 'என் றும் **இன்றென இருத்தி'** என்று வாழ்த்தினா ளென, **'இன்றென'** என்பதில்

கவி வெகு சாதுரியமாகப் பொதிந்து வைத்திருக்கும் பொருளை விரித்து அறிந்துகொள்க. இந்த 'இன்றேனை' என்பது, சொல்லால் வாமனனையும், பொருளால் திரிவிக்கிரமனையும் போலு மெனலாம்.

அனுமானுக்கு உள்ளனவான வாழ்நா ளல்லாத மற்றெல்லா நலங்களும் அதிகப்படுத்த வொண்ணாதவாறு சிறப்பாக அமைந்திருந்தன வாதலின், சீதை, அந் நலங்கள் இருந்தபடியே நிலைக்கவும், ஆயுள்மட்டும் அதிகப்படவும் வாழ்த்தினாள். அந் நலங்களையும் அவற்றால் அவன் அடைந்திருந்த மேம்பாட்டையும் அவள் அவனை நோக்கி யதிசயித்துக் கூறுதலால் அறியலாம். அக்கூற்று வருமாறு :

'அறிவும் ஈதே; உருவீதே; ஆற்றல் ஈதே; அரும்புலத்தின்
செறிவும் ஈதே; செயலீதே; தேற்றம் ஈதே; தேற்றத்தின்
நெறியும் ஈதே; நினைவீதே; நீதி ஈதே நினக்கென்றால்:
வெறிய ரன்றோ? * குணங்களான் விரிஞ்சன் † முதலாம் மேலோரே!' ‡

இப்போது தொடுத்துப் பொருள்கூறப்பெற்ற 'இறந்தனர் பிறந்த' என்பது முதலிய ஒன்பது கவிகளும் பலவகை ஒளிகளுடைய நவமணிகள் போலப் பலவகைச் சுவைகள் பொருந்தியவைகள். பிராணநாயகனைப் பிரிந்த பெருந் துன்பத்துக்குமேல் பெருந் துன்பமாக இராவணனும் இராட்சசிகளும் இயற்றிய அளவற்ற துன்பங்களை ஆற்றமாட்டாளாய் ஆவி துறக்கும் நிலையிலிருந்த சீதை, அனுமானால் இராமன் மோதிரத்தைப் பெற்று, இராமனையே எய்தியதாக எண்ணி மகிழ்ந்த மகிழ்ச்சியை வியப்பும் நயப்பும் மிகுந்து விளைய விவரித்து வருணிக்கும் இக் கவிகள்போல உவகை மிகுதியை நயம்படத் தொடர்ந்து கூறும் வேறு கவிகள் தமிழ் நூல்களில் எங்குமில்லை யென்னும்படியும், பிறமொழி நூல்களுள்ளும் இருக்குமோ வென்பது ஐயப்பாடா மென்னும்படியும் முத லாறு கவிகள் இனி தமைந்திருப்பதும், — 'இத்தகையள்' என்ற ஏழாங் கவியில், உரைக்க உன்னியதை உவகை மேலீட்டால் உரைக்கமாட்டா திருந்த சீதை, ஒரு சிறிது உரைக்குந் திறம் உற்ற உடனே, உவகைக் கண்ணீர்த் துளிகள் ஒளிமிக்க முத்துக்கள் போல உதிராநிற்கவும், இனிய மொழிகள் இளங் குழந்தைகளின் குதலைச் சொற்கள்போலக் குழறுநிற்கவும், 'உயிர்தந்தாய்! உத்தம!' என அனுமானை அருமையாக அழைத்திருப்பதும், — 'மும்மையாம்' என்ற எட்டாங் கவியில், உள்ளன்பு சொல் லுருக்கொண்டு வெளிப்பட்டு விளங்கினாற்போன்ற நன்றியறிவுரையும் புகழ்மொழியும் நனி இனியனவாக நன்கு மொழியப்பட்டிருப்பதும், — 'பாழிய' என்ற ஒன்பதாங் கவியில், இந்த வாழ்த்துப்போல எந்த வாழ்த்தும் இல்லை யென வாழ்த்துக்க ளெல்லாவற்றுக்கும் மகுடமான

* வெறியர் - வெறுமையுடையவர். † விரிஞ்சன் - பிரமன்.
‡ உருக்காட்டு படலம் — கககக.

வாழ்த்து வாய்ந்திருப்பதும் பலமுறை படித்துப்பார்த்துப் பாராட்டற் பாலனவா ।

பாட பேதம்: பாழியாம்: வாழியாய்: உற்ற அன்றும். (௧0௧)

அனுமான், சீதை பிரிந்தபின் நிகழ்ந்த செய்திகளைக் கூறல்

[சீதை, அனுமானுக்கு ஆசி* கூறியபின்பு, 'இரு வீரரும் எங்கிருக்கின்றார்கள்? எனக்கு நேர்ந்ததை யார் சொல்லத் தெரிந் தார்கள்?' என்று வினவ, அனுமான் கூறுகின்றான்:

'மாய மானாக வந்தவன், மாரீசனென்னும் மாயாவி.† அந்த அரக்கன், இராம பாணத்தால் இறக்கும்போது, "ஆ! சீதா! ஆ! லட்சுமணா!" என்று இராமன் குரலை அநுகரித்துக்‡ கூவி யிறந் தான். "இக்குரல் மெய்க்குரலன்று, பொய்க்குரலே யென்று விற் குரலால், சீதா லட்சுமணர் தெளியச் செய்வேன்" என நினைந்து, இராமபிரான், கோதண்ட§ நாணொலி யெழுப்பிக்கொண்டு, நீ யிருந்த பர்ணசாலையை நோக்கி வேகமாக வரும்போது, இளைய பெருமாள் எதிரே வருகையைக் கண்டு, அவன் முகக் குறியால் உன்னைக் காப்பதாகிய தன் கட்டளையை உன் கட்டளையால் கடக்க நேர்ந்ததனால் அவன் கவலையுற்றிருந்ததை ஊகித்து, அவன் வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்தபோது, தான் ஊகித்தது உண்மையா யிருந்ததே யென்று வருந்தி, விரைந்து சென்று, நீ யிருந்த இடத்தை அடைந்து உன்னைக் காணாதபோது, அவனைக் கண் டோர் உயிர் இருக்கிறதோ, இல்லையோ என்று ஐயுறு நிலைமைய னானான்.']

அனுமான், சீதையே இராமன் உயிர் என்று கூறி அவளைத் தேற்றல்

102. தேண்டிநேர் கண்டேன் வாழி தீதில னேங்கோ னாகம்
பூண்டமெய் யுயிரே போகப் பொய்யுயிர் போல நின்ற
ஆண்டகை நேஞ்சி னின்று மகன்றிலை யழிவுண் டாமோ
ஈண்டுநீ யிருந்தா யாண்டங் கேவ்வுயிர் விடுமி ராமன்

* - வாழ்த்து. † மாயாவி - மாயை செய்பவன். ‡ அநுகரித்தல் - வேறொன்று செய்வதுபோலச் செய்தல். § கோதண்டம் - இராமன் வில்.

கொண்டுகூட்டு : '(நான்) தேடி (வந்து உன்னை) நேர் கண்டேன்! வாழி! எம் கோன் தீது இலன். (அவன்) ஆகம் பூண்ட மெய் உயிர் (ஆய நீ பிரிந்து) போகப், பொய் உயிர் போல நின்ற ஆண்தகை நெஞ்சில் நின்றும் (நீ) அகன்றிலை; (அவனுக்கு) அழிவு உண்டாமோ? நீ ஈண்டு இருந்தாய்; இராமன் அங்கு எவ் உயிர் விடும்?

பொருள் : 'நான் தேடிவந்து (என் இரு கண்களின்) எதிரே (இராமபிரா னுயிராயிருக்கிற உன்னைப் பிரத்தியட்சமாகக்) கண்டு கொண்டேன்! நீடு வாழ்வாயாக! எம்பெருமான் (இன் னுயிரான நீ சேமமா யிருக்குமளவும், அவன்) சாவில்லாதவனே. அவனுடைய உடம்பை யிடமாகக்கொண்ட, அவனுடைய மெய்யுயிரான நீ (புறப்பிரிவாகப்)* பிரிந்துபோகப், பொய்யுயி ருடையவன்போல உள்ள அவனுடைய நெஞ்சினின்றும் நீ எப்போதும் நீங்கினை யில்லை. (அவன் உயிரான நீ நீங்காதவரை அவனுக்குச்) சாவுண் டாமோ? நீ, (அவன் நெஞ்சில் இல்லையென்று வைத்துக்கொண் டாலும்,) இங்கே இலங்கையிலே இருக்கின்றாய் (அன்றோ? அப் படியிருக்க, உன்னையன்றி வேறுயி ரில்லாத) அவன், அங்கே வனத்திலே எந்த உயிரை விடுவான்?

தேண்டி, தேடி என்பதன் விகாரம். வாழி - வாழ்வாயாக. தீது - மரணம். —சிந்தர். பொய் உயிர் - பொய்யுயிருடையவன் : ஆகுபெயர். அழிவு - சாவு.—இ. அ. ஆண்டு, அசைச்சொல்.—ச. அ. 'ஆண்டு அங்கு' என்பதை ஒருபொருட் பன்மொழியாகவுங் கொள்ளலாம். விடும் - விடுவான்: ஆண்பாலில் வந்த செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று.

சீதை, சற்றுமுன்தான், இராமன் சேமமாயிருப்பதை அனுமான் கூறத் தெரிந்தவளா யிருந்தும், அவன் 'உன்னை இராமன் காணு னபோது உயி ருண்டோ இல்லையோ வென்னும் நிலைமையனுனன்' என்றதைக் கேட்ட தக் கணத்தில் இராமன் உயிர் இல்லையானதோ என்று இயல்பாக ஏக்கமுற்றதை அவள் முகத் தோற்றத்தின் மாற்றத்தினு லறிந்து, அந்த ஏக்கத்தைப் போக்கி இன்பமுண்டாக்கும் நோக்கத்துடன், அவன், தான் கூறிவந்த வரலாற்றைத் தொடர்ந்து கூருது நிறுத்திக்கொண்டு, இடைப்பிறவரலாகக் கூறியது, இக் கவியிற் கூறிய தென்க. 'தீதிலன்', 'அழிவுண்டாமோ?' 'எவ்வுயிர்விடும் இராமன்?' என, ஒருவகை இருவகையோ டமையாமல் மூவகையாக இரா மன் இறவாமையை உணர்த்தியது, அவ் ஏக்கத்தை நீக்கும் நோக்கத்தா லேயே என்னலாம்.

* புறப்பிரிவு - உள்ளத்தைவிட்டுப் பிரியாமல் உடம்பைவிட்டுப் பிரிதல்.

இக் கவி, சிறப்பாக இக் கவியின் இறுதி அடி, கனியினிய அதி சாதுரிய வசனங்கள் நிரம்பிக் கழிபே ருவகை விளைப்பதா யிருப்பது கண்டு களிக்கத்தக்கது. ஈற்றடி, மிகவும் அசாதாரணமான அதி அற்புத கவிப் பகுதிகளுள் ஒன்று யுள்ளது.

பாட பேதம் : மெய் உயிரே நீயப் பொய்யுயிர் போயே நின்றான் : மெய் உயிரோ நீ. (௧0௨)

அனுமான் இடையில் நிறுத்திய இராமன் செய்திகளைத் தொடர்ந்து கூறல்

103. அந்நிலை யாய வண்ண லாண்டுநின் றன்னை நின்னைத்
துன்னிருங் கானும் யாறு மலைகளுந் தொடர்ந்து நாடி
இன்னுயி ரின்றி யேகு மியந்திரப் படிவ மொப்பான்
தன்னுயிர் புகழ்க்கு விற்ற சடாயுவை வந்து சார்ந்தான்

கொண்டுகூட்டு : 'அன்னை! அந் நிலை ஆய அண்ணல், இன் உயிர் இன்றி ஏகும் இயந்திரப் படிவம் ஒப்பான் (ஆய்), ஆண்டு நின்று, துன் இருங் கானும், யாறும், மலைகளும் தொடர்ந்து நின்னை நாடி(ச் செல்லும் போது,) தன் உயிர் புகழ்க்கு விற்ற சடாயுவை வந்து சார்ந்தான்.

பொருள் : 'தாயே! உன்னைக் காணாமையால் உயிர் இருக்கிறதோ, போய்விட்டதோ என்ற நிலையினனான இராமபிரான், உயிரில்லாமலே நடக்கும் சூத்திரப் பாவை போன்றவனாய்ப், பர்ணசாலை யிருந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு, மரங்கள் நெருங்கிய காடுகளிலும், ஆறுகளிலும், மலைகளிலும் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து உன்னைத் தேடிக்கொண்டு செல்லும்போது, உயிரை விலையாகக் கொடுத்துப் புகழைப் பெற்ற சடாயுவினிடம் வந்து சேர்ந்தான்.

'அன்னை', அண்மை விளி. துன்னல் - நெருங்கல். கான் - காடு படிவம் - வடிவம். பதுமை அல்லது பாவை யென்ற பொருளுடைய 'படிமம்' என்று பாட மிருந்தால் சிறப்பாயிருக்கும். ஏடெழுதுவோரால் 'படிமம்' படிவம் என மயங்கி எழுதப்பட்டதுபோலும். 'வந்து சாடாயுவைச் சார்ந்தான்' என இயைக்க.

இராவணன் கவர்ந்த சீதையை மீட்க, அவனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்து உயிரிழந்து புகழடைந்த பெரியோ னாதலால், சடாயுவைத் 'தன் உயிர் புகழ்க்கு விற்ற சடாயு' என இனிது சிறப்பித்தார்.

'இராமபிரான் சடாயுவிடம் சென்று சேர்கையில் அவன் குற்றுயிருடையவனாயினும் "உயிர் விற்ற" என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறியது தெளிவினால்.' *

பாட பேதம்: துன்னரும்: படிவ மெய்யான்: படிவ மன்னான். (கOஙு)

சடாயுவை இராமன் கண்டு பேசும்போது அவன் இறத்தல்

['இராமபிரான், சடாயுவிடம் வந்தபோது, அவன் இறகறுப்புண்டு இரத்த வெள்ளத்திடையே குற்றுயிராய்க் கிடப்பதைக் கண்டு, கொடுந் துன்பம அடைந்து, "நீ இந்த நிலைமையை எய்துவானேன்?" என, அவன், இராவணன் உன் திறத்திற் செய்த கொடிய வஞ்சனையைக் கூறக், கோபாக்கினி கொதித்துக் கதித்தெழாநிற்க, இராமபிரான், "என் அம்பினால் எல்லா உலகங்களையும எரித்துவிடுவேன்!" என்று வில்லை நோக்கச், சடாயு, அவ்வாறு செய்துவிடாமல் தடுப்பானாய்ச், "சிறியோ னொருவன் செய்த தீங்குக்காக ஒரு குற்றமும் செய்யாத உலகோ ரெல்லோரையும் ஒழிக்கலாமோ!" என்று சாந்தப்படுத்த, அமைதி அடைந்து, "இராவணன் எவ்வழி ஏகினான்? இருப்பிடம் யாது?" எனச், சடாயு, பேசத் தொடங்கியபோது பிராணன் நீங்கினான். இரு வீரரும், எல்லையற்ற துன்பமுற்றுத் தந்தை முறையினனான சடாயுவுக்குத் தகனம் முதலிய சரம கிரியைகள் சகலமும் முறையாகச் செய்துமுடித்தார்கள்.]

சீதையைத் திரும்பவும் தேடல்

['பின்பு அவர்கள், திரும்பவும் உன்னைத் தேடுவாராகி, வழி முழுதும் விழி பொழியும் நீராற் சேறாகக், காடுகளும் மலைகளும் கடந்துசென்றார்கள். இராமபிரான், உன்னை எங்கும் காணாமையால், வெந் தீயினால் இளகும் மெழுகுப் பாவைபோலச் சோகத்தினாற் கரையும் தேகத்தனாய்ச், சித்தங் கலங்கிப், புத்தி மயங்கிச், "சீதாதேவியை நீ தாராவிடில், கோதாவிரியே! உன்னைக் கொளுத்திவிடுவேன்!" என்றும், "குன்றே! என் தேவியைக் காட்டாயெனில், இன்றே உன்னைக் குலத்துடன் எரித்திட இந்த அம்பு ஒன்றே போதும்!" என்றும், மான்களை நோக்கிப், "பொன் மானால் என் மான் பிரிந்தா ளாதலால், மா னென்னும் பேரே யிராது வேரோ டழிய மான்களை யெல்லாம் நான் களைவேன்!"

* வை. மு. கோ.

என்றும் புலம்பியபோது, இளையபெருமாள் இனிது மொழிந்த இதவசன மருந்தினால் மதிமயக்க நோய் மாறி மனந் தெளிந்தான்.]

சுக்கிரீவனுடன் சிநேகஞ்செய்து
சீதையைத் தேட வானர சேனைகளை விடுதல்

['பின்பு, நான் முன்னம் சொன்னபடி வாலியை வதஞ் செய்து, சுக்கிரீவனை அரசனாக்கி, உன்னைத் தேடும்படி வானர சேனைகளைத் திசைகளனைத்தினும் செல்லவிடுத்தான். தென் றிசைக்கு வந்த சேனையைச் சேர்ந்த யான் இங்கு வந்தேன். இவைகளே நீ இராமபிரானைப் பிரிந்தபின்பு நிகழ்ந்த செய்திகள்' என்றான்.]

சீதை, 'எவ்வாறு கடலைக் கடந்தாய்?' என, அநுமான் கூறல்

[சீதை, இராமன் வருந்தியதை நினைந்து வருத்தமும், தன்னை மறந்துவிடாமையை எண்ணி மகிழ்ச்சியும் கொண்டு, துன்பக் கண்ணீரும் இன்பக் கண்ணீரும் ஒருங்கு சொரிந்து, 'அளவற்ற ஆழமும் அகலமும் உடைய கடலை எவ்வாறு கடந்தாய்?' என, அநுமான், 'உன் நாயகனுடைய திருவடிகளைத் தியானம் செய்யும் அன்பர்கள் தம் அறிவினால் மாயையாகிய பெருங் கடலைக் கடத்தல்போல, யான் என் காலினால் கருங் கடலைக் கடந்தேன்' எனச், சீதை, 'இவ்வளவு சிறிய நீ, எவ்வளவோ பெரிய கடலைக் கடந்தது, தவத்தினாலானதோ? சித்தியினாலானதோ? எதனாலானது? இயம்புவாயாக!' என்றாள்.]

அநுமான் தன் இயற்கை யுருவைக் காட்டல்

[அப்போது, அநுமான், கூப்பிய கையினனாகி, நிமிர்ந்து நின்றால் அண்ட முகடு மண்டையில் இடிக்குமென்று கூனிய உடலும் குனிந்த தலையும் உடையவனாய்த், 'தாயே, பார்! கடலைக் கடந்தது இந்தக் காலாலேதான்' என்று தெரிவிப்பானாய்ச், சீதைக்குத் தன் பேருருவைப் பிரத்தியட்சமாகக் காட்டி நின்றான். மகாமேரு பருவதத்தில் வளரும் மரங்களைச் சூழ்ந்து மின்மினிக் கூட்டங்கள் மொய்த்து மின்னிடுதல்போல, அநுமான் உடம்பில் வளரும் உரோமங்களைச் சுற்றி விண்மீன் ஈட்டங்கள் நெருங்கி விளங்கின,]

அனுமான் பேருருக் கண்ட சீதை மகிழ்தல்

[*சீதை, அனுமானுடைய இயற்கைப் பேருருவை நோக்கி, அதன் அடிகளையே முடியக காண முடியாதவளாய், 'இனி இராக்கத ரெல்லாரும் இறந்தவரே!' என்னும் எக்களிப்பு மிக்கவளாய், பிரிந்த நாயகனைத் திரும்ப மேவினாற்போலும் பேருவகையுடையவளாய், 'இவ் உருவைக் காண அஞ்சுகின்றேன். இதனை ஒடுக்குவாய்' என, அவன், 'அன்னையின் ஆணைப்படி ஆகுக' என்று, எல்லாரும் காணத்தக்க பழைய வடிவினனானான். அப்போது, சீதை, அக மிக மகிழ்ந்து அவனுக்குப் புகழ்மொழி புகல்வாளானாள் :*]

சீதை அனுமானைப் புகழ்தல்

104. இடந்தா யுலகை மலையோடு
மெடுத்தாய் விசும்பை யிவைசுமக்கும்
படந்தா ழரவை யொருகரத்தாற்
பறித்தா யெனினும் பயனின்றால்
நடந்தா யிடையே யென்றாலு
நாணு நினக்கு நளிர்கடலைக்
கடந்தா யென்று லென்னாகுங்
காற்று மன்ன கடுமையாய்

கொண்டுகூட்டு : *'காற்று ஆம் அன்ன கடுமையாய்! உலகை மலையோடும் இடந்தாய், விசும்பை எடுத்தாய், இவை சுமக்கும் படம் தாழ் அரவை ஒரு கரத்தால் பறித்தாய் எனினும் (உன் பெருமைக்குத் தக்க) பயன் இன்று. (கடலின்) இடையே நடந்தாய் என்றாலும் நினக்கு நாணும். (நீ) நளிர் கடலைக் கடந்தாய் என்றால் என் ஆகும்?*

பொருள் : *'பூலோகத்தை அதனிலுள்ள மலைகளோடு சேர்த்துப் பேர்த்தா யென்றாலும், தேவலோகத்தைத் தூக்கிப் பிடித்தா யென்றாலும், இவ் வுலகங்களை யெல்லாம் தாங்குகின்ற (ஆயிரம்) படங்களுடைய ஆதிசேடனை ஒரு கையாலேயே பற்றி யிழுத்துப் பறித்தா யென்றாலும், (இவ் அரிய செயல்களுளொதுவும், உன் பெருமைக்குத்தக்க) பிரயோசன மில்லாததாம். (அப்படிப்பட்ட பெருமையுடைய நீ, "கருங்கடல் கடந்தனன் காலினால்" என்று கூறி உன்னை இழிவுபடுத்தினாய்.) கடலின் ஊடே*

(பிரயாசமின்றி அநாயாசமாக) நடந்தா யென்றாலும் அது உனக்கு நாணந் தருவதாம். ஆகவே நீ, கடலை (உழைப்பை உணர்த்தும்) கடத்தலைச் செய்தா யென்றால், அது (உன்னை மிக மிக இழிவு படுத்துவ தன்றி வேறு) யாதாம் ?

காற்று ஆம் அன்ன கடுமையாய் - வாயுவேக முடையோனே. ஆம், சாரியை. அன்ன, உவம உருபு. இடத்தல் - பேர்த்தல். எடுத்தல் - தூக்கிப் பிடித்தல்.—ந. அ. விசும்பு - தேவலோகம். பயன் - பிரயோசனம் - பலன். நளிர் - குளிர். 'எனினும்' என்பதனோடு 'பறித்தாய்' என்ற அண்மைச் சொல்லேயன்றி 'இடந்தாய்' 'எடுத்தாய்' என்ற சேய்மைச் சொற்களும் முடிதல் கவனிக்கத்தக்கது.

'காற்றுமன்ன கடுமையாய்' என்றது கடலைக் காற்றானது வேகமாக வும் எளிதாகவும் கடத்தல்போல, அனுமான் கடந்தா னென்று குறிப்பிப்ப தாகக் கொள்ளலாம்.

சற்றுமுன் காட்டப்பட்ட அனுமானுடைய இயற்கைப் பேருடம் புடையா னெவனுக்கும் பூமியைப் பேர்த்தல் முதலிய மேற்கூறிய பெருஞ் செயல்க ளெதுவும் சிறு செயலாய்ப் பெருமை யளியாததா மாதலால், அனு மான் கடலைக் கடந்ததாக அவன் சொன்னாலும் பிறர் சொன்னாலும், அது, அவனை இழிவுபடுத்துவதா மென்று சீதை அனுமானைப் புகழ்ந்தா ளென்பது கருத்து. (௧0௪)

105. ஆழி நெடுங்கை யாண்டகைதன்
னருளும் புகழு மழிவின்றி
ஊழி பலவு நிலைநிறுத்தற்
கொருவ னீயே யுளையானாய்
பாழி நெடுந்தோள் வீராநின்
பெருமைக் கேற்பப் பகையிலங்கை
ஏழு கடற்கு மப்புறத்த
தாகா திருந்த திழிபன்றோ

கொண்டுகூட்டு: 'பாழி நெடும் தோள் வீரா! ஆழி நெடும் கை ஆண்தகைதன் அருளும் புகழும் அழிவின்றிப் பல ஊழி நிலைநிறுத்தற்கு, நீ ஒருவன் உளை ஆனாய். பகை இலங்கை, நின் பெருமைக்கு ஏற்ப, ஏழு கடற்கும் அப்புறத்தது ஆகாது இருந்தது இழிபு அன்றோ !

பொருள் : 'இராமபிரானுடைய ஆணையும் கீர்த்தியும் (உலக முழுவதும் பரவிப்) பல்லூழி காலம் நிலைபெறச் செய்தற்கு, (அநேகர் அநாவசியக மென்னும்படி) நீ ஒருவனே போதுமான வனாய் உள்ளாய். (ஒரு கடலுக்கே அப்பாலுள்ளதாய்) எதிரி யிடமான இலங்கை (ஏழு கடல்களையும் தாண்டவல்ல) உன் பெருமை விளங்குதலுக்கு ஏற்றபடியாக ஏழு கடல்களுக்கும் அப்புறத்ததா யில்லாமற்போனது ஒரு (பெருங்) குறையே!

ஆழி நெடும் கை ஆண்டகை - (அரசர்க்குரிய ஆஞ்ஞா) சக்கரத்தை யுடைய (முழந்தாளளவும்) நீண்ட கையையுடைய வீரன்: இதே கருத்தை 'ஆசானுபாகு' என்னும் வடமொழித் தொடர் குறித்தல் காண்க. அருள் - ஆணை : சூளாமணிப் படலத்தில் ' ஏத்தும் வென்றி ' என்ற பாட்டில் * 'இராமன் ஆணை' யென்று பொருள்பட ' மன் அருள் ' என்பது வருதல் காண்க. உளை - உள்ளாய். பாழி - வலிமை. பகை இலங்கை - பகைப் புலம் என்னும் எதிரியிடமான இலங்கைத் தீவு. இழிவு - தாழ்வு - குறைவு.

'ஆழி நெடுங்கை ஆண்டகை' என்ற சொற்றொடர், இராமன் அர சாளாமையினால், தசரதனைக் குறித்ததாகக் கூறுவா ருளர். அத் தொடர் உபசாரமாக இராமனைக் குறித்ததாகக் கொள்ளலாம்; உண்மையாக இரா மனைக் குறித்த தெனலுமாம். இதற்கு நியாயம் யாதெனில், தசரத சக்கர வர்த்தியின் ஆஞ்ஞா சக்கரம் கைகேயி கொண்ட வரத்தால் பரதனுடைய தானதை அவன் இராமனிடம் ஏற்பிக்க, 'இதை எனதாக நீகொண்டு என் வனவாச காலம் முடியு மளவும் அரசாள்வாயாக' என்று இராமன் தனதான சக்கரத்தைப் பரதனிடம் திரும்ப ஏற்பித்திருத்தலால், இராமனைச் சீதை, 'ஆழி நெடுங்கை ஆண்டகை' என்றாள் என்பது. இதனால் அத் தொடர் இராமனைக் குறித்ததாகக் கொள்பவர் 'ஆழி' என்பதற்குச் 'சக்கரம்' என்ற பொருள் பொருந்தவில்லை யென்று கருதி 'மோதிரம்' என்று பொருள் கூறுவது இன்றியமையாத தன்றாம். இராமன் கையில் 'சக்கரரேகை' யுண்மைபற்றி, 'ஆழி நெடுங்கை ஆண்டகை' எனப்பட்டா னெனலுமாம். முன் அனுமான், சுக்கிரீவனை நோக்கி, இராமனுக்குச் 'சங்கு சக்கரக் குறி யுள தடக்கையில் தாளில்' † என்று கூறியிருப்பது காண்க.

'அனுமானே ! இராமபிரான் வெறுத்தாரை அவன் ஆணைப்படி அடக்கித் தண்டித்து அவனுக்குப் பிரதாபமும், அவன் விரும்பினார்க்கு இதம்செய்து அவனுக்குக் கீர்த்தியும் உண்டாக்கி, அவ் இருவகைப் புகழ் களும் ஏழே முலகத்தும் ஊழியூழி காலத்தும் நிலைபெற்று நின்று நிலவும்படி

* இந்நூல் 111-ம் பாட்டு. † நட்புக்கோட் படலம் - எக.

செய்ய நீ ஒருவனே போதும். உன் துணை உள்ளதாக, இலக்குமணன் சுக்கிரீவன் முதலியோர் துணையும் வானரசேனைத் துணையும் மிகையாய் அநாவசியகமா மென்னும்படியான பெருமையை நீ உடையா யென்பதை உன் இயற்கைப் பேருருவங் கண்டு தெளிவாகத் தெரியலானேன். உன் பெருமைக்குத் தக்கபடி இலங்கை ஏழு கடல்களுக்கும் அப்பாலா யிருந்திருந் தால், அத்தனை கடல்களையும் தாண்டி அந்த இலங்கையை அடைந்திருப்பாய். அப்போது, உலகத்தோர், உன்னை எழுகடல் தாண்டுவோ னென மதித்திருப் பார். அதற் கிடமில்லாமல், நீ ஒருகடலே தாண்டுவோ னென மதிக்கப் படும்படி, இந்த இலங்கை ஒரு கடலுக்கே அப்பாலுள்ளதாய், ஏழு கடல்களுக் கும் அப்புறப்பட்டதா யில்லாமற்போனது இரங்குதற் குரியதாய், உன் பெருமையைக் குறைப்பதா யுள்ளது' என்று சீதை அனுமானை வியந்து புகழ்ந்தா ளென்பது கருத்து.

இதன்முன் அனுமான் பெருமைக்கு அவன் கடலைக் கடந்தான் என்பது இழிவென்று கூறிப் புகழ்ந்தவள், இப்போது அவன் தாண்டிய கடல் ஏழா யில்லாமல் ஒன்ற யிருந்தது அவன் பெருமைக்கு இழிவு என்று புகழ்ந்தாள்.

இராம லக்குமணருக்குத் துணையான அனுமான் பெருமையை அறியு முன், 'இவ்வளவு பெரிய கடலை நம்மை மீட்க வருவார் எவ்வாறு கடப்பார்? இது சிறிதா யிருந்த தில்லையே!' என்று வருந்தியிருந்த சீதை, அவன் பெருமையை அறிந்தபின், அக் கடல் பெரிதா யிருப்பது போலப் பலவாயும் இல்லாமற் போயிற்றே யென்று இரங்கின ளென்று இந்தக் கவியிலும், அவன் பெருமை தெரியுமுன், 'எண்ணிறந்த இந்த இராக்கதப் பெருங் கூட்டத்தை, எத்துணைப் பராக்கிரம முடையரேனும் இருவரேயான இராம லக்குமணர் எவ்வாறு வெல்வா' ரென்று ஏங்கியிருந்தவள், அவன் பெருமை தெரிந்தபின், 'அவ் இராக்கத ரனைவரும் எம்மாத்திரம்? இமைப் பொழுதில் அழிந் தொழிவர்' என்று எக்களித்தா ளென்று 'மின்னே ரெயிற்று' என்ற 107-ஆம் கவியிலும் இனிது புனைந் துரைத்திருக்கும் அதியற்புத கற்பனைத் திறம் பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது.

பாட பேதம்: ஒழிந்த திகழ்வன்றே. (கoரு)

அறிவு மீதே யுருவீதே யாற்ற லீதே யரும்புலத்தின்
செறிவு மீதே செயலீதே தேற்ற மீதே தேற்றத்தின்
நெறியு மீதே நினைவீதே நீதியீதே நினக்கென்றால்
வெறிய ரன்றே குணங்களான் விரிஞ்சன் முதலா மேலானோர்

கொண்டுகூட்டு: 'நினக்கு, அறிவு ஈதே, உரு ஈதே, ஆற்றல் ஈதே, அரும் புலத்தின் செறிவு ஈதே, செயல் ஈதே, (மனத்) தேற்றம் ஈதே, தேற்றத்தின் நெறியும் ஈதே, நினைவு ஈதே, நீதி ஈதே என்றால், விரிஞ்சன் முதல் ஆம் மேலானோர் குணங்களான் (உன்னோடு ஒப்பிட்டால்) வெறியர் அன்றே!

பொருள்: 'உனக்கு, விவேகம் இதுவே, சொரூபம் இதுவே, வல்லபம் இதுவே, அடக்குதற் குரிய ஐம்புலன்கள் அடங்கியிருக்குந் தன்மை இதுவே, மனத்தெளிவு இதுவே, மனத்தெளிவுக்குத் தக்க ஒழுக்கம் இதுவே, எண்ணம் இதுவே, நீதி இதுவே என்றால், (மனிதர்க்கும், அவரினும் உயர்ந்த தேவர்க்கும், அவர்களுள் உயர்ந்த தேவாதிபர்க்கும்) மேலான பிரமன் முதலியோர் (எல்லாச் சிறந்த குணங்களும் ஒருங்கே உடைய உன்னோடு ஒப்பிடப்படுங்கால்) ஒரு குணமு மில்லாத தன்மையரே!

ஆற்றல் - வலி. செறிதல் - அடங்குதல்.—த. அ. தேற்றம் - தெளிவு. நெறி - ஒழுக்கம். வெறியர் - வெறுமையுடையார் - இல்லாதவர். விரிஞ்சன் - பிரமன்.

'இது' என்பதன் விகாரமாகிய 'ஈது,' 'நான் (சீதை) கண்ட தன்மையுடையது' என்ற பொருளை உணர்த்தியது.

'ஈது,' 'ஈது' என வந்த ஒவ்வொன்றுக்கும், இத் தன்மையது என்று, கண்டவர் காட்டக், காணாதவர் கண்டறியக் கூடியதே யன்றிக், கண்டவர் சொல்லக், காணாதவர் கேட்டறியக் கூடாததாய்த், தனக்கு உயர்ந்த தில்லாததே யன்றி ஒத்தது மில்லாத பெருமையுடையதாய் உள்ள தென்று பொருள் விரித்துரைக்கலாம். (கoசு)

மின்னே ரெயிற்று வல்லரக்கர் வீக்க நோக்கி வீரற்குப்
பின்னே பிறந்தா னல்லதோர் துணையி லாத பிழைநோக்கி
உன்னா நின்றே யுடைகின்றே னொழிந்தே னைய முயிருயிர்த்தேன்
என்னே நிருத ரென்னுவர் நீயே யெங்கோன் றுணையென்றால்

கொண்டுகூட்டு: 'மின் நேர் எயிற்று வல் அரக்கர் வீக்கம் நோக்கி, வீரற்குப் பின்பிறந்தான் அல்லது ஓர் துணை இலாத பிழை நோக்கி, உன்னா நின்று (மனம்) உடைகின்றேன் (ஆன யான்) ஐயம் ஒழிந்தேன்; உயிர் உயிர்த்தேன். (இனி எனக்கு) என்ன (குறை உளது?) நீயே எம்கோன் துணை என்றால் நிருதர் என் ஆவர்!

பொருள் : '*வலிய அரக்கர் பெருக்கத்தைக் கண்டு, இராம பிரானுக்குத் தம்பி ஒருவனை யன்றி வேறொரு துணையு மில்லாத குறைபாடு கருதி, (இருவர், இத்தனை இராக்கதரை எப்படி வெல்லப்போகிறார்க ளென்ற சந்தேகம்கொண்டு,) சிந்தனையி லாழ்ந்து (மத்தெறி தயிர்போல) மனமுடைந்துகொண்டிருந்த யான் சந்தேகம் முழுதும் நீங்கினேன். இத்துணைப் பெருமையுடைய நீயே எங்கோன் துணையா யிருக்கும்போது இவ் இராக்கதர் எம்மட்டு! (அலட்சியமான அற்ப அளவின ரென்றபடி). யாதாவர்! (இருந்த இடந் தெரியாதபடி அழிந் தொழிவ ரென்றபடி).*

எயிறு - பல். வீக்கம் - மிகுதி. பிழை - குறைவு. —ந. அ. நோக்கி - கருதி : ('அறனோக்கி' என்ற குறளுரை). என்னே, இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. என் - யாது.

'என்னே' என்பதற்கு 'இது என்ன ஆச்சரியம்?' என்றும், '(எனக்கு இனி) என்ன குறையுளது?' என்றும் பொருள் கூறுவர்.

'நீயே' என்ற பாடங் கொள்ளாமல் 'இவனே' என்ற பாடங் கொண்டால், அனுமானது இயற்கைப் பெருவடிவங் கண்டு வியந்து அவனை முன்னிலைப்படுத்திப் புனைந்து புகழ்ந்துகொண்டிருந்த சீதை, தன் சிறை மீட்சியும் பகைவர் வீழ்ச்சியும் பற்றிய நம்பிக்கை ஓங்க, மகிழ்ச்சி மேலிட்டதனால், அவன் எதிரே யிருப்பதை எண்ணாமல், தான் சொல்வதை அவன் கேட்க வேண்டு மென்று கருதாமல், அவன் கேட்கும்படியாகத் தனக்குத்தான் கூறியவைகளாக இக் கவியிலும் அடுத்த கவியிலும் கூறப்பட்டிருப்பவைகளைக் கொள்ளல்வேண்டும்.

பாட பேதம் : *இவனே எங்கோன்.* (கoஎ)

108. மாண்டே னெனினும் பழுதன்றே
யின்றே மாயச் சிறைநின்றும்
மீண்டே னென்னை யோறுத்தாரைக்
குலங்க ளோடும் வேரறுத்தேன்
பூண்டே னெங்கோன் பொலங் கழலும்
புகழே யன்றிப் புன்பழியும்
தீண்டே னென்று மனமகிழ்ந்தா
டிருவின் முகத்துத் திருவன்னாள்

கொண்டுகூட்டு : 'இன்றே மாண்டேன் எனினும் பழுதன்று. மாயச் சிறை நின்றும் மீண்டேன்; என்னை ஒறுத்தாரைக் குலங்களோடும் வேர் அறுத்தேன்; எம்கோன் பொலம் கழலும் பூண்டேன்; (இனிப்) புகழே அன்றிப் புன் பழி தீண்டேன்!' என்று மனம் மகிழ்ந்தாள், திருவின் முகத்துத் திரு அன்னாள் (ஆகிய சீதை).

பொருள் : 'இப்போதே, இறந்தேனானாலும் குற்றமில்லை. (இராக்கதரது) வஞ்சகச் (செயலாலான) சிறையினின்றும் மீண்டேனாய்விட்டேன்; என்னை வருத்திய அரக்கர் வருக்கம் அனைத்தையும் அடியோடும் அழித்தேனாய்விட்டேன்; எம்பெருமான் பொன்னடிகள் (என் முடிமேற்) சூடினேனாய்விட்டேன்; இனிப் புகழேயன்றி இழிவான பழி யாதும் தீண்டப்படவே மாட்டேன்!' என்று கூறிக் குதூகலித்தாள், (எவளென்றால்,) இலக்குமியினது (உறுப்புக்களிற் சிறந்த) முகத்தின் அழகு உருவெடுத்தாற் போன்றவளாகிய சீதை.

ஒறுத்தல் - வருத்துதல். இன்று - இப்போது. — ச. அ. 'இன்றே' என்பது, 'மீண்டேன்' என்பதனோ டன்றி 'மாண்டேன்', 'வேரறுத்தேன்', 'பூண்டேன்' என்பவைகளோடும் பொருந்தும்படி நிற்றல் கவனிக்கத்தக்கது. பொலம் - அழகு. கழல் - கால். முந்திய 'திரு' இலக்குமியையும், பிந்திய 'திரு' அழகையும் குறித்தன.

இந்தப் பாட்டில் 'மாண்டேன்' என்பது முதலாகத் 'தீண்டேன்' என்பது இறுதியாக உள்ள பகுதியை, 'இன்றே, என்னை ஒறுத்தாரைக் குலங்களோடும் வேரறுத்தேன்; மாயச் சிறைநின்று மீண்டேன்; எங்கோன் பொலங்கழலும் பூண்டேன்; புகழேயன்றிப் புன்பழியும் தீண்டேன்; மாண்டேனெனினும் பழுதன்றே!' என்று பொருத்திப் பொருள்கொள்ளலும் பொருந்தும். அப் பொருளாவது :

'(உன் துணையுடைமையால், இராம லக்குமணர் இராக்கதரை அழிப்பது திண்ணமாதலால்,) என்னை வருத்திய இராக்கதரை இப்போதே அவர்கள் வமிசங்களுடன் நிர்மூல மாக்கினேனானேன்; (இராக்கதர் அழிவு என் சிறை அழிவாதலால்) இப்போதே சிறையினின்று மீண்டேனானேன்; (சிறை மீண்டேனாதலால்) இப்போதே (பிரிந்த என் நாயகனைத் திரும்ப அடைந்து) என் நாயகனது பொன் அடிகளை (என் முடிமேல்) அணிந்தேனானேன்; (என் வாழ்க்கையின் இலட்சியங்களான சிறைமீட்சியும் என் நாயகன் திருவடி அடைதலும் சித்தித்தனவாதலால்) இப்போதே இறந்துபோனேனானாலும் குற்றமில்லை!' என்று சீதை கூறினாள் என்பது.

இவ்வாறு எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளை இறந்தகாலத்தாற் கூறியது தெளிவு பற்றி. (கOஅ)

அனுமான் தன்னைத் தாழ்த்திக் கூறல்

[*அனுமான், தன் பெருமையைச் சீதை பாராட்டியதற்கு நன்றி யறிகுறியாகவும், அவள் கொண்ட ஊக்கம் தளர்தலின்றி வளர்தற் பொருட்டுத் தான் கூறப்போவதற்குப் பூர்வாங்கமாக வும், அவளுடைய பாதங்களில் விழுந்து பணிந்து, 'இராமபிரா னுக்கு என்னைப் போல ஏவின பணிகளைச் செய்யும் அடியவரான வானர சேனாபதிகள் கடல் மணல் போலக் கணக்கற்றவர்கள் இருக்கின்றார்கள். அடியேன் அவருள் கடையேன்' என்று கூறி வானரப் படைமிகுதியை வருணிக்கின்றான் :*]

வானரப் படையின் பெருமை

வெள்ள மேழு பத்துளதால் வீரன் சேனை யிவ்வேலைப்
பள்ள மொருகைந் நீரள்ளிக் குடிக்கச் சாலும் பான்மையதோ
கள்ள வரக்கர் கடியிலங்கை காணா தொழிந்த தாலன்றோ
உள்ள துணையு முளதாவ தறிந்த பின்னு முளதாமோ

கொண்டுகூட்டு : *' வீரன் சேனை எழுபத்து வெள்ளம் உளது! ஒரு கை நீர் அள்ளிக் குடிக்க இப் பள்ள வேலை சாலும் பான்மையதோ? கள்ள அரக்கர் கடி இலங்கை, உள்ள துணையும் உளது ஆவது (அது) காணாது ஒழிந்ததால் அன்றோ? (அது) அறிந்த பின்னும் (அழியாமல்) உளது ஆமோ?*

பொருள் : *'இராமபிரானுடைய வானரப் படை, எழுபது வெள்ள மென்னும் மிகப் பெரிய இலக்கமுள்ளது! அந்தப் படைவீரர் ஆளுக்கு ஒரு கைந்நீர் அள்ளிக் குடிக்க, ஆழமான கடல்நீர் அத்தனையும் காணுமோ? காணாது! (அவர்களுக்கு இலங்கை யிருக்குமிடம் தெரிந்திருந்தால், அழித்திருப்பார்கள்.) இலங்கை அழியாததாய் இருக்குமளவும் இருப்பதாகுவது அது இருக்குமிடம் தெரியப்படா தொழிந்ததனாலேயே: தெரியப் பட்ட பின்னும் (அழிக்கப்படாமல் அரைக்கணமும்) இருப்ப தாமோ? (இருக்கவே மாட்டா தென்றபடி.)' என்று அனுமான் கூறினான்.*

வெள்ளம் - ஓரெண். 'பள்ளவேலை' யென இயைக்க. வேலை - கடல்; ஆகுபெயராய்க் கடல் நீரை உணர்த்தியது. 'வேலைப் பள்ளம்' என்பதை இருக்கிறபடியே கொண்டு, 'பள்ளம்' ஆகுபெயராய்ப் பள்ளத்துள்ள நீரை உணர்த்திய தெனலுமாம். நிந்தனைப் படலத்தில் 'பள்ளநீர்' என ஒரு கவி தொடங்கல் காண்க. சாலும் பான்மையதோ - போதிய தகுதியுடையதோ. கள்ளம் - வஞ்சகம். கடி - காவல். துணை - அளவு.

அனுமான், கடல் மணல் போலக் கணக்கிறந்தவ ரெனப் படைத் தலைவர் மிகுதியைப் பாரித் துரைத்தா னென்றும், அதனினும் அதிக நயத்துடன் விநோதமுமாகக் கடல்நீர் முழுதும் ஆளுக்கொரு கைந்நீ ரள்ளிக் குடித்தற் காற்றாது (நீராயிருந்த கடல் நிலமாய்விடும்) என்று படையாள்கள் மிகுதியை விதந் துரைத்தா னென்றும் கூறிய கவிசாதுரியம், கழிபே ருவகை விளைப்பதாயுள்ளது.

பாட பேதம்: வெள்ள மெழுப துளதன்றோ: குடிக்கப் போதும். (கoகூ)

6. சூளாமணிப் படலம்

[சீதை, தன்னைக் கண்டதற்கு அடையாளமாக இராமனிடம் கொடுக்கும்படி, தன் சூளாமணியை அனுமானிடம் கொடுத்ததைக் கூறுவது] *

அனுமான் சீதையை எடுத்துப்போய் இராமனிடம் விடுத்திட எண்ணுதல்

[அனுமான், தான் சீதையைக் கண்ட பின்பும், அவளைத் துன்புற்றுக்கொண்டிருக்க விட்டுப் போக லாகாதென்றும், அவளை இராமனிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தலே செய்தற்பால தென்றும் கருதி, அவளை நோக்கிக் கூறுகின்றான் :]

* இச் சூளாமணி, சீதை, தன்னை இராவணன் கவர்ந்து சென்றபோது கழற்றி யெறிந்த ஆபரணங்களுடன் சேர்த்தெறியாமல், மங்கலியத்துக்கு அடுத்த அணியாக மதித்து அடக்கமாக வைத்திருந்த அணி. சூடாமணி யென்னும் வடமொழித் தொடர், ட ள ஒற்றுமைபற்றிச் சூளாமணியென வந்தது. சூளாமணி - முடிமணி - தலையணிகளுள் தலைமையான அணி.

அனுமான் சீதையை நோக்கிக் கூறுதல்

['என் விண்ணப்பத்தைக் கோபியாது செவியேற்றருள்வாயாக. இராவணன் "உன்னைக் கொல்வே" னென்று பயங் காட்டியபடி கொன்றுவிடுதல்கூடும். அப்படி அவன் கொன்ற பின், அவனை வெல்வது, வீரியமாமேயன்றிக் காரியமாகாது. காரியம் கெடாது காத்துக்கொண்டு வீரியஞ் செலுத்தல் விவேகிகள் செயல். உன்னைக் கொண்டுபோய் இராமபிரானிடம் சேர்ப்பேன். இச் சமயம் அதற்கு ஏற்றதா யிருக்கின்றது. நீ, இப்போதே, துன்ப மொழிய, என் தோள்மேல் ஏறுவையேல், இடையே எங்குந் தங்காமல், இமைப்பொழுதில் ஏகி, இராமபிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் குன்றிலே குதிப்பேன். அரக்கர் தொடர்வரேல், அவர்களை என் சினந் தீரக் கொன்று தொலைப்பேன். உன்னை உடன் கொண்டுபோகாமல் வெறுங் கையோடு திரும்பலாமோ? இராசனிடம் செல்வோன், ஏற்ற காணிக்கை கொண்டுசெல்லல் வேண்டும். இராசராசனான இராமபிரானுக்கு உயிருக் குயிரான உன்னினும் உயர்ந்த காணிக்கை உண்டோ? உன் துன்பத்தை உடனே ஒழிக்காமல், எம்பெருமானிடம் போய், "உன் தேவி துன்புழந்துகொண் டிருக்கின்றாள்" என்று சொல்வேனேல், என் அடிமைத்தொழில் என்னாம்? "தேவியைக் கொண்டுவந்தே" னென்று கூறாது, சும்மா, "கண்டுவந்தே" னென்று கழறுவேனோ?

'இராவணன் உன்னைக் கவர்ந்ததனால், கோபத்தோடுகூடிய் வீராவேசமும் கொடுந் துன்பமும் குடிகொண்ட நெஞ்சினனான இராமபிரான், துன்பம் நீங்கித், தேவி சமேதனாய் இங் கெழுந்தருளி, இராக்கத ரெல்லாரையும் கொல்லுதல், உன் பிரிவுத் துன்புடன் அவர்களைக் கொல்லுதலினும் சிறந்த தென்று செப்பவும் வேண்டுமோ? "பிரிந்த ராம சீதையரைத் திரும்பச் சேர்த்தா" னென்னும் பேரும பெருமையும் அடியேன் பெறும்படி இன்னருள்புரிந்து என் தோள்மேல் ஏறியருளுதி' என்றான்.]

சீதை அனுமான் வேண்டுகோளை மறுத்துக் கூறுதல்

['நீ சொல்லியபடி செய்தல் உனக்கு அருமையான தன்று; செய்துமுடிக்கவும் செய்வாய். ஆயினும், அது, எனது பெரிய

பேதைமையுடைய சிறிய பெண்புத்திக்குத் தக்க தன்றென்று தோன்றுகின்றது. என் சிறையை என் நாயகன் மீட்காமல், வேறெவரேனும் மீட்பரேல், அது, அவன் வில்லாண்மைக்கு வடுவாய் முடியாதோ? தேவர்க்குரிய அவியைத்* திருடிய நாய் போல, இராமபிரானுக்குரிய என்னை வஞ்சித்து வெளவிய நீசன் போல, நீயும் வஞ்சனைசெய்ய நினையலாமோ? என் நாயகனது விற்போரில் இராவணன் இறந்து வீழ, என்னைக் காமித்து நோக்கிய அவன் கண்களைக் காகங்கள் உண்டபோதுதான், என் உயிர் உண்டு என்பதற் குரியதாம். வெற்றித் தொனி விளைக்கும் நாண் பூண்ட கோதண்டம் கொண்டு, இராமபிரான் இயற்றும் போரில், கருத்துநாணற்ற† அரக்கியர் கணவரை யிழந்து கழுத்துநாண் அற்றாலன்றி, நாணினை உள்ளிட்ட நாற்குணங்களையுடைய‡ என் பெண்மை பெருமை யுடைய தாகாது.

'என் கற்பின் மாண்பினால், இராக்கத சமூகமன்றி எல்லா உலகங்களையும், என் சொற் கொண்டு சுட்டிடுவேன். அவ்வாறு செய்தால், யான் பகைவனாற் கவரப்பட்டதனால் எம்பெருமான் வீரத்துக்கு உற்ற குற்றம் தீர, அவன் விற்றொழில் புரிந்து வெற்றிபெற்று, என் சிறையை மீட்டற்கு இடமின்றாய்விடு மென்று சும்மா இருந்தேன்.

'உன் வேண்டுகோளை யான் மறுத்தற்கு வேறும் ஒரு காரணம் உண்டு. அது யாதெனில், ஆறி அவிந்த தீப்போல, உன் ஐம்பொறிகளும் ஆறியமைந்தவைகளே யாயினும், சொல்லளவில் நீ ஆண் ஆதலால், ஆண்மக்களுள் என் நாயகன் ஒருவனே தீண்டுதற்குரிய என் தேகம் உன்னைத் தீண்டலாகா தென்பது. இராவணன் என்னைத் தொட முடிந்திருந்தால், இவ்வளவு நீண்ட காலம் உயிரோ டிருந்திரேன். தீண்ட லாகாமையா லன்றே, அந்தக் கீழ்மகன், யான் இருக்கின்ற இந்த இலைக்குடிசையை அடியோடு பேர்த்துக்கொண்டு வந்தான்? "மனமில்லாத மாதரைத் தொட்டால், மண்டை வெடித்திடக் கடவது" என்று பிரமதேவன் இராவணனுக்கு இட்ட சாபம் ஒன்று இருக்கின்ற

---

* அவி - தேவர்க்கு வேள்வித் தீயிற் கொடுக்கும் உணவு.

† கருத்துநாண் - மனவெட்கம்.

‡ நாற்குணம் - மடம், நாண், அச்சம், பயிர்ப்பு.

தென்று விபீடணன் மகள் திரிசடை என்பால் அன்பால் இயம்பி யிருத்தலாலும், எம்பிரான் வில்வலியினால் என்னைச் சிறைமீட்க வேண்டு மென்ற விருப்பினாலும், என் கற்பின் தூய்மையை உலகோர் அறிய மெய்ப்பித்துக் காட்டவேண்டு மென்ற கருத்தினாலும் இவ்வளவு காலம் என் உயிரை விடாது வைத்திருந் தேன்.

'என் கற்பினால் இராக்கதரை அழியாமைக்குக் காரணம், யான் இறந்தேனானாலும், என்னை வருத்தினோரை என் நாயகன் வென்று அவனுடைய வில்லாண்மை கறைபடாமற் காக்கவேண்டு மென்று கருதிய தென்று முன்னே சொன்னேன்.

'யான் இருக்கின்ற இந்த இலைக்குடில் இளையபெருமாள் இயற்றிய தென்பதை, உண்மையை நுண்மையாக உணரும் உன் கண்கொண்டு, கண்டுகொள்ளுதி. என் நாயகனது பசிய திரு மேனி போலப் பச்சிலைகள் எங்கும் பரவப்பெற்றும், அவனுடைய சிவந்த கண்ணும், வாயும், கையும், காலும் போலச் சிவந்த மலர்கள் இடையிடையே மலரப்பெற்றும் விளங்குகின்ற அந்தத் தாமரைத் தடாகத்தில், நீராடவும் பருகவும் போகும்பொழு தொழிய எப்பொழுதும் இந்த இலைக்குடிசையிலேயே இருந்து வருகின்றேன். நீ, என்னை எடுத்துச்செல்ல எண்ணிய எண்ணத் தைக் கைவிட்டு, இனி, இராமபிரானிடம் திரும்பிச் செல்வதே காரியமென்று கருதுவாயாக!' என்றாள்.]

அனுமான், இராமனிடம் யாது சொல்லவேண்டு மெனல்

[அனுமான், சீதை சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டு, 'உலக நாயகனுடைய கோப்பெருந்தேவி யென்பதற்கு ஏற்பனவே கூறி னாய்! எம்பெருமானிடம் யான் யாது தெரிவிக்கவேண்டு மென்ப தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள்க!' என்றான்.]

சீதை கூறல்

['யான், இங்கே, இன்னும் ஒரு மாச காலம் உயிரோ டிருப் பேன். அதற்குள் இராமபிரான் வரவில்லையானால், அதன்பின் — அவன்மேல் ஆணை! — உயிரை விட்டுவிடுவேன். இதை உறுதி யாக உன் உள்ளத்துள்ளே கொள்வாயாக!' என்று சீதை பின்னுங் கூறுகின்றாள்:

110. ஆரந் தாழ்திரு மார்பற் கமைந்ததோர்
தாரந் தானல ளேனுந் தயாவேனும்
ஈரந் தானகத் தில்லையேன் ருலுந்தன்
வீரங் காத்தலே வேண்டென்று வேண்டுவாய்

கொண்டுகூட்டு : '*ஆரம் தாழ் திரு மார்பற்கு அமைந்தது ஓர் தாரம் தான் அலள் ஏனும், தயா எனும் ஈரம்தான் அகத்து இல்லை என்றாலும், "(உன்) வீரம் காத்தலே வேண்டு" என்று (நீ அவனை) வேண்டுவாய்.*

பொருள் : '*(யான் சிறைமீட்கப்படுதற்குத் தகுதியில்லேனாய்) இராமபிரானுக்கேற்ற இல்லாளல்லளாய்ப் போனாலும், (எத்தொடர்பும் இல்லாத ஏதிலார்பாலும் இயல்பாக அவனுக்குள்ள) தண்ணளி ('கூட என் திறத்தில்) இல்லாதே போனாலும் (—போகட்டும்—தன் காப்பில் இருந்தவளைக் கவர்ந்து சிறைவைத்தவனைக் கொன்று சிறைமீட்குதல் தன் வீரத்தைக் காத்தற்பொருட்டுச் செய்யக்கடவதாதலால்,) "அதைச் செய்து வீரத்தைக் காத்தலை விரும்புவாய்" என்று (என் வேண்டுகோளாக நீ அவனை) வேண்டிக் கொள்வாயாக.*

ஆரம் தாழ் திரு மார்பன் - மாலை தங்கிய அழகிய மார்பினனான இராமன். தயா - தயை. ஈரம் - குளிர்ச்சி. 'தண் (- குளிர்ச்சியான) அளி (- கிருபை)' என வழங்குவது, 'தயா எனும் ஈரம்' எனப்பட்டது. ஈர மென்றமட்டில் அமையாது, ஈரந்தான் என்றது, மனைவிக்குரிய காதலில்லாமற்போனாலும் மற்றவர்க்குரிய ஈரமும் எனப் பொருள்படலால், 'தான்' இழிவு சிறப்புப் பொருளுடையது.

சீதை, தன்னை வெறுத்துச் சிறைமீட்கவேண்டா மென்று இராமன் தீர்மானித்திருந்தாலும் அந்தத் தீர்மானத்தை அவசியமாக மாற்றும்படி, அவன் தன்னைச் சிறைமீட்கானேல், தன் வீரத்தைக் காவானவா னென்பதைக் குறிப்பித்து, அவனுடைய வீரம்பற்றிய மானவுணர்ச்சியைக் கிளர்வித்துச், சிறைமீட்சி முயற்சியைத் தீவிரமாகச் செய்யும்படி தூண்டி, அவன் தன்னைச் சிறைமீட்கவேண்டு மென்னும் விருப்பம் நிறைவேறும்படி சாதுரியமாகக் கூறிய நயம் பாராட்டத் தக்கது. (*கக0*)

111. ஏத்தும் வென்றி யிளையவற் கீதோரு
வார்த்தை கூறுதி மன்னரு ளாலேனைக்
காத்தி ருந்த தனக்கே கடனிடை
கோத்த வெஞ்சிறை வீடேன்று கூறுவாய்

கொண்டுகூட்டு: 'ஏத்தும் வென்றி இளையவற்கு ஈது ஒரு வார்த்தை கூறுதி. (அதாவது) "இடை கோத்த வெம் சிறை வீடு, (இரா) மன் அருளால் எனைக் காத்து இருந்த தனக்கே கடன் என்று கூறுவாய்" (என்றேன் என்

பொருள்: 'எல்லாராலும் புகழப்பட்ட வெற்றிப் பிரதாபத்தையுடைய இளையபெருமாளுக்கு இந்த வார்த்தையைச் சொல்வாய். (அது யாதெனில்,) "யான் அவன் பாதுகாப்பிலிருக்கு மத்தியில் ஏற்பட்ட எனது கொடிய சிறையை விடுதலை புரிகுதல், இராமபிரானது ஆணைப்படி என்னைக் காத்திருந்த அவனுக்கே கடமையாம் என்று சொல்லுவாய்" (என்று யான் உன்னிடம் சொன்னேன் என்பது).

ஏத்துதல் - புகழ்தல். வென்றி - வெற்றி. அருள் - அருளிப்பாடு - ஆஞ்ஞை - கட்டளை. கடன் - கடமை.

'ஏர்' என்பதற்கு எழுச்சி யென்றும், 'ஏர்த்த' என்பதற்கு 'எழுச்சியை யுடைய' வென்றும் பொருளுண்மையால், 'ஏர்த்த வென்றி' என்பது உண்மைப் பாடமா யிருந்திருக்கலா மென்றும், பிரதி யெழுதுவோர் அப் பாடத்தின் பொரு ளறியாமையால் 'ஆர்த்த வென்றி' யென்றும் 'ஏத்தும் வென்றி' யென்றும் மாற்றி யெழுதினா ரென்றும் தோற்றுகின்றது.

'ஏத்தும் வென்றி இளையவற் கீதொரு வார்த்தை கூறுதி' என்பதில் கம்பர் அமைத்திருக்கும் கட்டுரைச் சுவை

இதன்முன் சீதை, தன் சிறைமீட்சியை இராமன் தீவிரமாகச் செய்யும் படி தூண்டுதற்குரிய நியாயத்தைச் சொன்னாள். இப்போது, தன்னைச் சிறைமீட்கும் பொறுப்பு, தன்னைக் காத்தலைத் தம்பியிடம் ஏற்பித்திருந்த இராமனுக் கிருப்பதைக்காட்டிலும் அதிகமாக, அக் காத்தலை ஏற்றுக்கொண் டிருந்த இலக்குமணனுக் குண்டென்னும் நியாயத்தை உரைத்தாள். இராமனுக்காகக் கூறியது ஒருவகைச் சாதுரியமும் இலக்குமணனுக்காகக் கூறியது வேறுவகைச் சாதுரியமும் அமைந்திருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

பாட பேதம்: ஆர்த்த வென்றி: காத்தி ருந்தவற்கே கடனேன் றிடை. (கககக)

112. திங்க ளொன்றிலென் செய்தவந் தீர்ந்ததால்
இங்கு வந்தில னேயெனின் யாணர்நீர்க்
கங்கை யாற்றங் கரையடி யேற்குத்தன்
செங்கை யாற்கடன் செய்கென்று செப்புவாய்

கொண்டுகூட்டு : 'திங்கள் ஒன்றில் என் செய்தவம் தீர்ந்தது. (அதற்குள்) இங்கு வந்திலன் எனின், அடியேற்குத் தன் செங்கையால், யாணர் நீர்க் கங்கை ஆற்றங்கரையில் “(இறுதிக்) கடன் செய்க” என்று செப்புவாய்.

பொருள் : '(இது முதலாக) ஒரு மாச காலத்தோடு (இராமபிரான் வந்து என்னைச் சிறைமீட்பதற்காக என் பிராணனை விடாதிருப்பேனாக வென்று யான் மேற்கொண்ட) என் விரதம் முடிந்துவிடும். அதற்குள் அந்த எம்பிரான் வாரானேல், (யான் இறந்திடுவேன். இறந்த) எனக்கு அவன் (அயோத்திக்குத் திரும்பிப் போகும் வழியில்) கங்கைக்கரையில் (எள்ளும் நீரும் இறைக்கும்) “அந்திய கருமத்தைச் செய்து முடித்திடுக” என்று செப்புவாய்.

திங்கள் - மாதம். செய்தவம் - (இராமன் வருதற்காக உயிரை விடாது வைத்துக்கொண்டிருக்கும்) விரதம். 'தவம்' என்பது ஆகுபெயராய்த் தவப்பயனை உணர்த்துவதாகக் கொண்டு, 'செய்தவம் தீர்ந்தது' என்பதற்கு, 'முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினைப் பயனாக நான் ஆயுளோடிருக்குங் காலம் முடிந்துவிடு' மென்றும் பொருள் கூறலாம். யாணர் - அழகு; புதுமை. யாணர் நீர்க் கங்கை - அழகிய நீரையுடைய கங்கை; புது வருவாய் நீரையுடைய கங்கை. அடியேற்கு - (இராமனுக்கு) அடியவளாகிய எனக்கு. கடன் - அந்திய கருமம்.—சு. அ. - சாச்சடங்கு.*

சீதை, வாக்குவல்ல அனுமானுடைய மனோதைரிய மூட்டும் வசனங்களைக் கேட்டதனாலும், அவனுடைய, உலக முழுதையும் ஒருங்கொழித்தற்கு ஏற்ற இயற்கைப் பேருடற் காட்சியைக் கண்டதனாலும் அத்தியந்த தைரியமும் நம்பிக்கையும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்திருந்தா ளென்பதை,

> 'மாண்டே னெனினும் பழுதன்றே: இன்றே மாயச் சிறைநின்றும்
> மீண்டேன்: என்னை ஒறுத்தாரைக் குலனக ளோடும் வேரறுத்தேன்:
> பூண்டேன் எங்கோன் பொலங்கழலும்: புகழே யன்றிப் புன்பழியும்
> தீண்டேன்' என்று மனம் மகிழ்ந்தாள் திருவின் முகத்துத் திருஅன்னாள்

என்றதனால் தெரிந்தோம்.

மிக்க முயற்சி செய்தாரும், நீண்ட நேரம் விழித்திருந்தாரும், எதிர்ச்செயலாக*, முறையே, மிக்க தளர்ச்சியடைதலும் நெடிது துயிலுதலும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளா யிருத்தல்போல, மிக அதிகமான தைரியமும், நம்பிக்கையும், மகிழ்ச்சியும் அடைந்த சீதை எதிர்ச்செயலாக அதைரியமும் ஏக்கமும் துக்கமும் மிகவும் அதிகமாக அடைந்தா ளென்பதை இந்தக் கவியிலும்

* எதிர்ச்செயல் – Reaction.

இதற்கடுத்த ஆறு கவிகளில் 'வந்தெனே' யென்ற தொழிந்தவற்றிலும் காண லாம். (இந்த உள்ளத் தேதிர்ச்செயல் விவரணம்* , இயற்கை நிகழ்ச்சி வருணனையாய், மனத் தத்துவத்தைப் பற்றிக் கம்பர் நன்கறிந்திருந்ததைத் தெரிவிக்கின்றது.)

'வந்தெனே' என்ற கவியும், தனக்கு எச் செல்வத்திலும் சிறந்த செல்வமாய் ஏனைய மாதெவளாலும் பகிர்ந்துகொள்ளப்படாததான தன் கணவனது முழுக் காதலாம் விழுச்செல்வத்தைப் பெற்ற ளொருத்தி தான் இறத்தலால் அந்த அரும்பெறற் காதற்பயனை இழப்பதுபற்றி வருத்த முறுவதைக் குறிப்பிப்பதால், அந்தக் கவியும், அதன் முன்னும் பின்னு முள்ள கவிகள்போல, சீதையின் துக்கத்தைத் தெரியச்செய்வதேயாம். அந்தக் கவியிற் கூறியதையும் அவள் துக்க உணர்ச்சியோடு தான் சொல் லின ளென்பது, இப்பிறப்பில் இழந்த இராமன் சேர்க்கையை மறுபிறப்பில் அடைய வரம் வேண்டுதலை மொழியும் 'ஈண்டுநான்' என்ற அடுத்த கவியினால் தெளிவாம்.

தொடுத்துத் துக்கத்தைச் சுரீரென நெஞ்சுட் பாய்ந்து நிறையச்செய் யும் இந்தத் 'திங்களொன்றில்' என்ற கவி முதலான ஏழு கவிகளும் வாசிப் போர் மனத்தைக் கரைத்துக் கண்ணீர் வெள்ளமாகப் பெருகச்செய்யும் பரம துக்ககரமான பாட்டுக்க ளென்பது, அவைகளை அவரவர் படித்து அநுபவித் தறியக்கூடியதே யன்றி, எடுத்துச் சொல்லித் தெரிவிக்க வொண் ணாததா யிருத்தல் சொல்லவேண்டியதில்லை. (ககஉ)

113. சிறக்கு மாமியர் மூவர்க்குஞ் சீதையாண்
டிறக்கின் றுடோழு தாளெனு மின்னசொல்
அறத்தி னயகன் பாலரு ளின்மையால்
மறக்கு மாயினு நீமற வேலையா

கொண்டுகூட்டு: 'ஐயா, "சீதை ஆண்டு இறக்கின்றாள், சிறக்கும் மாமியர் மூவர்க்கும் தொழுதாள்" எனும் இன்ன சொல்(லை இராமனிடம் சொல்.) அறத்தின் நாயகன்பால் அருள் இன்மையால் (மாமியருக்குச் சொல்ல அவன்) மறக்கும் ஆயினும் நீ மறவேல்!'

பொருள்: '"சீதை, இலங்கையில் இறக்கின்றவள், மாமி மார் மூவர்களுக்கும் தெண்டம் சமர்ப்பித்தாள்" என்ற இந்த வார்த்தையை (நீ இராமபிரானிடம் சொல். என்றிறத்தில்,

* Description of mental reaction.

அந்தத்) தருமநாயகன்பால் கருணை யில்லாமையால் (அவன், அதை, என் மாமிமாருக்குச் சொல்ல) மறப்பானானாலும் (நீ அவனுடன் அயோத்திக்குச் சென்றபோது, அவர்களிடம் சொல்ல) மறந்திடாதே!' (என்று சீதை, மாமிமாரைத் திக்குநோக்கித் தெண்டனிட்டுக்கொண்டு சொன்னாள்.)

கோசலை கைகேயி சுமித்திரை மூவரும் தசரதனுடைய மற்றைய மனைவியர்போலாது பட்டமகிஷிகளாம் சிறப்புடையா ராதலால், அம் மூவரையும் 'சிறக்கும் மாமியர்' என்றாள். மறவேல் - மறவாதே. மறக்கும் - மறப்பான்: ஆண்பாற் படர்க்கையில் வந்த 'செய்யும்' என்னும் வாய்பாட்டு வினைச்சொல். (ககந)

114. வந்தெ னைக்கரம் பற்றிய வைகல்வாய்
இந்த விப்பிற விக்கிரு மாதரைச்
சிந்தை யாலுந்தொ டேனென்ற செவ்வரம்
தந்த வார்த்தை திருச்செவி சாற்றுவாய்

கொண்டுகூட்டு: *'(இராமன் மிதிலைக்கு) வந்து என்னைக் கரம் பற்றிய வைகல்வாய், "இந்த இப் பிறவிக்கு இரு மாதரைச் சிந்தையாலும் தொடேன்" என்ற செவ் வரம் தந்த வார்த்தையைத் திருச் செவி சாற்றுவாய்!'*

பொருள்: *'(இராமபிரான் மிதிலா நகரத்துக்கு) வந்து என்னைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணின தினத்தில், (என்னைத் தனியே சந்தித்தபோது,) "இந்தச் சென்மத்தில் உன்னையன்றி வேறொரு மாதையும் சிந்தையினாலுங்கூடத் தீண்டமாட்டேன்" என்ற நல் வரத்தை அளித்த செய்தியை(ப் பக்கத்துள்ளார் காதுகேளாமல்) அவன் காது மட்டும் கேட்கும்படி இரகசியமாகச் சொல்வாயாக!' (என்று சீதை சொன்னாள்.)*

வார்த்தை - செய்தி. —தி. அ. 'தான் பிறன்கைப்பட்டமை பற்றி இராமபிரான் ஒருகால் தன்னை உபேக்ஷித்து வேறு மணஞ் செய்துகொள்வனோ வென்னும் ஐயத்தினால், சீதை, அப் பிரான் முன் கூறியுள்ள வார்த்தையை அறிவுறுத்துமாறு அனுமானுக்குக் கூறினள். கல்யாணத்திற்குப் "பாணிக்கிரகணம்" (கைப்பிடித்தல்) என ஒரு பெயருள்ளதனால் மணஞ் செய்துகொண்ட என்ற பொருளில் "கரம்பற்றிய" என்றார். சிந்தையால்

தொடுதல் - எண்ணுதல்; "அதனையும் செய்யே" னெனவே உடம்பினல் தீண்டாமை கைமுதிக நியாயத்தால் * தானே பெறப்படும்.' †

சீதையை, அனுமான், இராமனிடம் யாது சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டதற்கு, அவள், அவன் எதிர்பார்த்ததைச் சொல்லாமல், தன்னுடைய நம்பிக்கையின்மை பற்றியே கூறிவருகையில், இந்தக் கவியிற் கூறியது, அனுமான் அவளைக் கண்டதற்கு அடையாளமாகக் கூறத்தக்கதா யிருக்கின்ற தாயினும், அவள் அவ்வாறு கருதிக் கூறவில்லை யென்பது, முன்னும் பின்னுங் கூறியவைகளோடு சேர்த்துப் பார்த்தால் தெளிவாம். அவளை அனுமான் கண்டதற்கு அடையாளமாக இராமனுக்குக் கூறும்படி அவள் கூறியவை, இப்படலத்தில் 'நாகமொன்றிய' என்ற எஎ - ஆம் கவி முதலிய ஏழு கவிகளிற் கூறப்பட்டவையே. (௧௧௪)

115. ஈண்டு நானிருந் தின்னுயிர் மாயினும்
மீண்டு வந்து பிறந்துதன் மேனியைத்
தீண்ட லாவதோர் தீவினை தீர்வரம்
வேண்டி னாடொழு தென்று விளம்புவாய்

கொண்டுகூட்டு: 'நான் ஈண்டு இருந்து இன் உயிர் மாயினும், மீண்டு பிறந்து வந்து, தன் மேனியைத் தீண்டல் ஆவது ஓர் தீவினை தீர் வரம் தொழுது வேண்டினாள் என்று விளம்புவாய்!'

பொருள்: 'நான் இங்கே (சிறைமீட்கப்படாமல்) இருந்து இறந்துபோனாலும், திரும்பச் சென்ம மெடுத்துவந்து எம்பெருமான் திருமேனியைத் தீண்டும்படியான நல்வரத்தைக் கும்பிட்டு வேண்டினேன் என்று கூறுவாயாக!' (என்று இராமனிருந்த திசை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு சீதை சொன்னாள்.)

ஈண்டு - இங்கே - இலங்கையிலே. 'மீண்டு பிறந்துவந்து' என இயைக்க.

சீதை, அனுமானை நோக்கி, 'இராமபிரான், "இருமாதரைத் தொடேன்" என்று எனக்குச் செய்துகொடுத்திருக்கிற பிரதிக்கினைப்படி, வேறு மாதை மணஞ்செய்யா னாயினும், "பிறன்மனை எய்திய பெண்ணைப் பேணுதல் திறனலதென்று" என்னைச் சிறை மீட்கானாயினன். அவன் வேண்டாத படி பழிப்புக் கிடமாய்விட்ட இந்தத் தேகத்தைத் துறந்து, இறந்து,

* கைமுதிக நியாயம் - 'அது அப்படியானல், மற்றதனைப் பற்றிக் கூறுவதேன்' என்னும் வாத நெறி.— க. அ.
† வை. மு. கோ.

மறுபிறப்புப் பிறந்து, பழிப்பற்ற தேகத்துடன் வளர்ந்து, அவன் பிரதிக்கினைக்குப் பங்கமின்றித் திரும்பவும் அவன் தேவியாகும் வரத்தை வேண்டினேனென்று அவனிடம் தெரிவிப்பாயாக!' என்று சொன்றவாறு.

சீதை, இராமன் தன்னைச் சிறைமீட்கவில்லையென்று வெறுத்து விசனப்பட்டுக் கூறும் மத்தியிலுங்கூட அவளுக்கு அவன்பா லிருந்த ஆழ்ந்த அன்பை அவ ளறியாமலே வெளிப்படுத்துவது இக் கவியின் உட்கிடைக் கருத்தாயிருத்தல் காண்க. (ககரு)

116. அரசு வீற்றிருந் தாளவு மாய்மணிப்
புரசை யானையின் வீதியிற் போகவும்
விரசு கோலங்கள் காண விதியிலேன்
உரைசெய் தென்பல வூழ்வினை யுன்னுவேன்

கொண்டுகூட்டு: '(இராமன்) அரசு (ஆக) வீற்றிருந்து ஆளவும், ஆய் மணிப் புரசை யானை (மீது) வீதியில் போகவும், விரசு கோலங்களைக் காண விதி இலேன், பல உரை செய்து என்? (என்) ஊழ்வினை உன்னுவேன்.'

பொருள்: '(இராமபிரான் சிங்காதனத்தில்) இராசனாக வீற்றிருந்து அரசாட்சிசெய்யவும், யானைமீது வீதியிலே பவனிபோகவும், கொள்ளும் கோலங்களைக் கண்டு களித்தற்குப் பூர்வ சென்மத்தில் புண்ணியஞ் செய்யாத பாவியேன், பலபடச் சொல்லிப் பயன் யாது? (அவ் இனிய காட்சிகளைக் காணக்கூடாமைபற்றி) என் பழவினையை நினைந்து வருந்துகின்றேன்' (என்று சீதை சொன்னாள்.)

அரசுவீற்றிருத்தல், ஒருசொல் நீர்மையுடையதாய், அரசாட்சி மண்டபத்தில், சிங்காதனத்தில், கிரீடம் தரித்துச், செங்கோலேந்தி, வெண்கொற்றக் குடை சாமர முதலிய அரசர்க்குரிய சின்னங்களுடன் கொலுவிருத்தலை யுணர்த்தியது. ஆய் - தெரிந்தெடுத்த. மணி - யானை முதுகின் இரு பக்கத்தும் தொங்கவிடும் மணி. அம் மணிகள், யானை வருவதன் அபாயக் குறியாக ஒலித்துச் சனங்களை எச்சரித்துச் சாக்கிரதைப்படுத்துவன.

ஆனைவரும் பின்னே மணி ஓசைவரும் முன்னே;
கேடுவரும் பின்னே மதி கெட்டுவரும் முன்னே

என்பது காண்க. புரசை - புரோசை - யானைக் கழுத்துக் கயிறு. விரசுதல் - கலத்தல்; பொருந்தல். ஊழ்வினை - பழவினை. 'ஆளவும் போகவும் விரசு கோலங்கள் காண' எனவும் 'பல உரைசெய்தென்' எனவும் இயைக்க.

பாட பேதம்: உரைசெய் தென்னையென். (கககூ)

117. தன்னை நோக்கி யுலகந் தளர்தற்கும்
அன்னை நோய்க்கும் பரதனங் காற்றுறும்
இன்ன னோய்க்குமங் கேகுவ தன்றியே
என்னை நோக்கியிங் கெங்ஙன மெய்துமோ

கொண்டுகூட்டு: '(இராமன்) தன்னை நோக்கி உலகம் தளர்தற்கும், அன்னை நோய்க்கும், பரதன் அங்கு ஆற்றுறும் இன்னல் நோய்க்கும் (விமோசனமாக) அங்கு ஏகுவது அன்றி, என்னை நோக்கி இங்கு எங்ஙனம் எய்தும்?'

பொருள்: 'இராமபிரான், தன்னை(க் காட்டிலிருந்து நாட்டுக்கு எப்போது வருவா னென்று) எதிர்பார்த்துத் தன்னுடைய குடிகள் வருந்துதலுக்கும், தாய் துன்புறுதற்கும், பரதன் தவித்தலுக்கும் (விமோசனமாக, – வடக்குநோக்கி –) அயோத்திக்குச் செல்லுவதல்லாமல், யான் ஒருத்தி துயருறுதலைக் கவனித்து(த் தெற்கு நோக்கி) இலங்கைக்கு எவ்வாறு வருவான்?' (என்று சீதை சொன்னாள்.)

உலகமென்றது இராம் ராச்சியத்தை. அது, ஆகுபெயராய் அந்த ராச்சியத்துக் குடிகளை உணர்த்தியது. ஆற்றுதல் - பொறுத்தல். இன்னல் - துன்பம். ஓ, அசைநிலை.

சீதை, தன்னினும் எத்தனையோ அதிக உரிமையும், எவ்வளவோ நீண்ட பழக்கமும் உடையார் பலர் இராமன் வருகையை எதிர்பார்த்திருக்கும் அயோத்திக்குச் செல்லாமல், அவன், தான் ஒருத்தியைப் பொருட்படுத்தி இலங்கைக்கு எவ்வாறு வருவான் என்றனளென்றவாறு. (கக௭)

118. எந்தையாய் முதலிய கிளைஞர் யார்க்குமென்
வந்தனை விளம்புதி கவியின் மன்னனைச்
சுந்தரத் தோளனைத் தொடர்ந்து காத்துப்போய்
அந்தமி னெடுநகர்க் கரசனுக் கென்பாய்

கொண்டுகூட்டு: 'எந்தை ஆய் முதலிய கிளைஞர் யார்க்கும் என் வந்தனை விளம்புதி. "சுந்தரத் தோளனை (- இராமனை)த் தொடர்ந்து காத்துப் போய் அந்தம் இல் நெடு நகர்க்கு அரசன் (ஆக) ஆக்கு!" என்று கவியின் மன்னனுக்கு(ச் சொல்வாய்!)'

பொருள் : 'என் தந்தை தாய் முதலிய என் சுற்றத்தாரெல்லாருக்கும் என் வணக்கத்தைச் சொல்லு. "இராமபிரானை (நீங்காது) தொடர்ந்து காத்துக்கொண்டுபோய் அயோத்தியில் அரசனாக முடிசூட்டிவைப்பாய்!" என்று வானர ராசனான சுக்கிரீவனுக்குச் சொல்வாயாக!' (என்று சீதை சொன்னாள்.)

எந்தை - எனது தந்தை (சனகன்). ஆய் - தாய். கிளைஞர் - சுற்றத்தார். கவி - குரங்கு. மன்னனை - மன்னனுக்கு: வேற்றுமை மயக்கம். சுந்தரத் தோளன் - அழகிய தோளுடையவனான இராமன். அந்தம் இல் - முடிவு இல்லாத. நெடுநகர் - பெரிய அயோத்தியாநகரம். 'அயோத்தி'க்கு யுத்தஞ்செய்யத்தகாதது (பகைவரால் யுத்தஞ்செய்து வெல்ல முடியாதது) என்ற பொருளுண்மை கருதி அதனை 'அந்தமில் நெடுநகர்' என்றார் போலும். என்பாய் - என்று சொல்வாய். என்று சொல்வாய் என்பதைப் பிரித்துத் 'தோளனை அரசனுக்கு என்று மன்னனுக்குச் சொல்வாய்' என இயைத்துப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

மேற்கூறியவாறாகச் சீதை, தன்னை இறந்துவிடுவாளாகக் கருதி, இராமன் லக்குமணன் மாமிமாராகிய புக்ககத்தார்க்கும், தாய் தந்தை சுற்றத்தாரான பிறந்தகத்தார்க்கும், தன் நாயகனது தோழன் சுக்கிரீவனுக்குமாகத் தன்னோடு எவ்வகையாகவாயினும் சம்பந்தமுடையார் சகலருக்கும் தன் இறுதிச் செய்தியைத் தெரிவிக்கும்படி அனுமானுக்குச் சொல்லியவைகள் தனித்தனியாகவும் ஒருசேரவும் நோக்குதற்குரியன. (ககஅ)

திரும்பவும் சீதை தேறுமாறு அனுமான் கூறுதல்

[இவ்வாறு சீதை அதைரியமடைந்து, நம்பிக்கை யிழந்து, துக்கம் பொங்கச் சொன்னதைக் கேட்ட அனுமான், முன், அவள் தேறுமாறு கூறிய தேற்றல்முறை, இப்போதைக்கு ஏற்ற முறையன்றென் றெண்ணி, வேற்று முறையைக் கையாள்வானாய், அவள் வருந்திக் கூறியதனோடு பொருந்தக் கூறுவான்போன்று, உடன் பாட்டுச் சொற்களால் எதிர்மறைப் பொருள் புலப்பட, அவள் திரும்ப மாறுதலுறாத தேறுதலடையும்படி கூறுதலுற்றான்.]

119. வீவாய் நீயிவண் மெய்யஃதே
ஓய்வா னின்னுயி ருய்வானும்
போய்வா னந்நகர் புக்கன்றே
வேய்வான் மௌலியு மெய்யன்றே

கொண்டுகூட்டு: 'நீ, இவண் மெய்(யாகவே) வீவாய்(ஆம்)! ஓய்வான்(- இராமன்) இன் உயிர் உய்வான் ஆம்! (அவன் காட்டைவிட்டுப்) போய் அவ் வான் நகர் புக்கு மௌலி வேய்வான் அன்றே! (இவை) மெய் அன்றே!

பொருள்: '(நன்று நன்று.) நீ, இலங்கையிலே உண்மையாகவே இறந்துபோவாயாம்! (உன்னைப் பிரிந்து) தளரும் இராமபிரான், (நீ செத்தபின்னும்) உயிர்பிழைத்திருப்பானும்! (பிழைத்திருந்து காட்டைவிட்டு நாட்டுக்குப்) போய் அயோத்தி நகரினுள்ளே (ஊர்கோலமாகப்) பிரவேசித்துக் கிரீடம் சூடுதலும் செய்வானன்றே! இவை யெல்லாம், உண்மையாக நிகழ்வன அல்லவா! (ஒருகாலும் நிகழாதன என்றபடி.)

வீதல் - இறத்தல். ஓய்தல் - தளர்தல். உய்தல் - பிழைத்திருத்தல். வான் - மகிமை. வேய்தல் - சூடுதல். மௌலி - கிரீடம். 'நீ இவண் மெய்யே வீவாயாம்! ஓய்வான் (இராமன்) உய்வானும்! அவன் (காட்டைவிட்டுப்) போய் அ(ந்த) வான் நகர் புக்கு மௌலி வேய்வானன்றே! (இவை) மெய்யன்றே!' என்று கூட்டுக. இரண்டாம் அடி யீற்றிலுள்ள 'ஆம்', அடுத்துள்ள 'உய்வான்' என்பதனோடன்றித் தூரத்துள்ள 'வீவாய்' என்பதனோடும் பொருந்த நின்றது.

இப்பாட்டுச் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தக்க சந்தமுடையதா யிருத்தல் காண்க.

இக் கவியில் உடன்பாட்டுச் சொல்லால் எதிர்மறைப் பொருளை இனிது கூறியிருக்கும் நயம் கொண்டாடத்தக்கது.

'இக் கவியிலும், அடுத்த கவியுலும் உள்ள "ஆம்" என்னுஞ் சொற்கள் - வியப்புப் பொருளோடு அலட்சியத்தையுங் குறிக்கும். அஃதே என்றதில் தேற்றப் பொருளுள்ள ஏகாரம் — பிற குறிப்புவகையால் எதிர்மறை குறித்தது. இதிலுள்ள ஆய்தம் மெய்போல் ஒலித்தது; அலகிட்டுக் காண்க.' (கககூ)

120. கைத்தோ ரேஞ்சிறை கற்போயை
வைத்தோ னின்னுயிர் வாழ்வானும்
பொய்த்தே வில்லிகள் போவாராம்
இத்தோ டொப்ப தியாதுண்டே

* வை. மு. கோ.

கொண்டுகூட்டு : '(யாரும்) கைத்து ஓடும் சிறை(யிலே) கற்போயை (- சீதையை) வைத்தோன் இன் உயிர் வாழ்வானும்! வில்லிகள் பொய்த்தே போவாராம்! இத்தோடு ஒப்பது யாதுண்டு!

பொருள் : '(தன்னுள்ளே — சிறையினுள்ளே — அகப்பட்டவர் யாவரும்) வெறுத்து நீங்கி ஓடிப்போகும்படி எண்ணும் சிறையிலே உன்னை வைத்த இராவணன் (கொல்லப்படாமல்) பிழைத்திருப்பானும்! (அவனைக் கொல்லாமல்) இராம லக்குமணர்கள் (தமக்குரிய க்ஷத்திரிய தருமம்) பொய்த்துப் போவார்களாம்! இதை யொப்பது, யாதிருக்கின்றது! (எதுவுமில்லை யென்றபடி.)

கைத்தல் - வெறுத்தல். சிறை - சிறையில் : ஏழன்தொகை. கற்போயை - கற்புடையவளான உன்னை : வாலி வதைப் படலத்தில் இலக்குமணன் வாலியை நோக்கி 'முறையிலோயை' என்றதை ஒத்தது. இரண்டும் இரண்டாம் வேற்றுமையில் வந்த முன்னிலை யொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்கள். (கஉ0)

['உன்னைத் துன்புறுத்திய இராவணாதி யிராக்கதரைக் கொல்லாத வில்லோடு, இராம லக்குமணர் அயோத்திக்குச் செல்வாரோ! சுக்கிரீவ மகாராசன் முதலான நாங்கள் துன்பக் கடலில் ஆழ்ந்து மாய்ந்துபோகாமல், எங்களை இன்பக் கரை யேற்றி யிரட்சித்த இராமபிரானுக்கு யாங்கள் உன்னை மீட்டுக் கொடேமேல், எங்களினும் கடைப்பட்டார் யாரேனு முளராவரோ! முன்னமே, இராக்கத ரெல்லவரையும் கொல்லுவதாக மகரிஷிகளுக்கு வாக்களித்திருக்கிற இராமபிரான், அந்த அரக்கர்கள் உன் நிலை இந்நிலையாம்படி செய்தபின் அவர்களைக் கொல்லாமல் அயோத்திக்குச் செல்வானோ! அவன் உன் பொருட்டு அரக்கரை அழிப்பதனால், தேவர் பகைவரை மாய்த்தலும் தேவரைக் காத்தலுமாகிய துட்ட நிக்கிரக சிட்டபரிபாலனம் செய்து தருமத்தைத் தாபித்தானென்னும் சற்கீர்த்தியை அடைவாய். நீ, சிறிதுபொழுது சிறையிலிருந்து வருந்தலால், நல்லா ரெல்லாரும் நிலையாகத் துன்பம் நீங்கும் பரமதருமத்தைச் செய்தாயாவாய்.

'இராக்கதருக்குப் பயந்து, இப்போது ஒளித்து வாழும் தேவர்கள், அந்த இராக்கதருடைய இரத்த வெள்ளத்திலே பேய்கள் குளித்தலைக் கண்டு, அச்சமற்று வெளிப்பட்டுக் களிப்புற்று வாழ்தலைக் காண்பாய். உகாந்த காலத்துப் பேரிடி போன்ற இராம

பாணங்களால் இறந்த இராக்கதரது இரத்தக் கடல் பெருக்கெடுத்து ஏழு கடல்களோடு கலக்க, எட்டுக் கடல்களும் ஒரே இரத்தக் கடலாய் அலை யெறிவதைக் காண்பாய். கணவரை யிழந்த இராக்கதச் சூலிகள் கருவுற்ற பெருவயிற்றி லறைந்து கொண்டு களைந்தெறிந்த தாலிகள், வாலியும் கடப்பரிய பெரிய மலைகளாகக் குவிதலைக் காண்பாய். புண்ணிய காலத்திலே, உவர் நீர்க் கடலில் முழுகியவர்கள் உவர் நீங்க நன்னீ ராற்றிற் குளித்தல் போல, போர்க் காலத்தில் இராக்கதரது இரத்தநீர்க் கடலில் முழுகிய பேய்கள் இரத்தக் கறை நீங்க இராட்சசிகளின் கண்ணீ ராற்றிற் குளிப்பதைக் காண்பாய். இலங்கையிலே அரம்பையர் ஆடும் அரங்குகளிற் குரங்குகள் குதிப்பதைக் காண்பாய்.

'இலங்கை நடுவே சிறையிருக்கும் உனது கற்புத்தீ, இராம பாணக் காற்றினால் வளர்ந்து பரந்திடச், சுற்றியுள்ள கரிய இராக்கதக் கூட்டமாகிய கரித்திரள் கனன்று எரிய, அந்த இலங்கையாகிய பொன் இளகி உருகுவதைக் காண்பாய். இராவணன் தலைகள் இராம பாணங்களால் தறியுண்டு தரையில் விழ, அவன் உன்னைக் காமித்து நோக்கிய கண்களை, அந்தத் தலைகள்மேலே தாவியிருந்து காக்கைகள் மூக்கினாற் கௌவி யுண்பதைக் காண்குவாய். நீ, நீண்ட ஒரு மாச காலம் பொறுத்திருக்கவேண்டிய தில்லை. நான் விரைந்து திரும்பிப்போய் இராமபிரானைக் காண்பதுதான் தாமதம். உடனே, இங்கு வந்துவிடுவான். உயிர் போய்விடவில்லை, இருக்கிறது என்று சொல்லத்தக்க அளவே சீவித்திருக்கின்றான். அவன் உன்னைத் தேடித் திரிந்த திசைகளெங்கும், விரகத் தீயால் வெதும்பும் அவன் திருமேனி வெப்பத்தால் தீந்துபோகாத தளிரோ இலையோ, பூவோ பிஞ்சோ, காயோ கனியோ, செடியோ கொடியோ, மரமோ வனமோ யாதும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட நிலையிலிருப்பவன் எப்படித் தாமதிப்பான்!

இராம லக்குமணரும் சுக்கிரீவாதியரும் நீ சேமமாயிருப்பதைக் கேட்ட சந்தோஷத்தை அனுபவித்தற்குக்கூடத் தங்கியிராமல், வானர சேனையுடன் புறப்பட்டுக் கடல் தூர்த்துத் திடராக்கி இங்கு வந்து, இலங்கை மதிலை வளைந்துவிடுவார்கள். அப்போது, வானர சேனை ஆர்ப்பரிக்கும் ஆரவாரத்தைக் காது குளிரக் கேட்பாய். அந்தச் சேனை மத்தியிலே, கருடாரூடனை

திருமாலே போல, என் தோள்மேல் வீற்றிருக்கும் இராமபிரானை யும், உதயகிரிமீது தோன்றும் பால சூரியன்போல அங்கதன் தோள்மேல் விளங்கும் இலக்குமணப் பெருமானையும் கண் குளிரக் காண்பாய். சிறையிருக்கும் துன்பமும், மீட்சியுண்டோ வென் னும் ஐயமும், நாயகனைப் பிரிந்த தனிமையும் நீங்குவாய்.]

121. குராவருங் குழலிநிற் குறித்த நாளினே
விராவரு நெடுஞ்சிறை மீட்கி லானெனில்
பராவரும் பழியொடும் பாவம் பற்றுதற்
கிராவண னவனிவ னிராம னென்றனன்

கொண்டுகூட்டு : 'குரா வரும் குழலி! குறித்த நாளின் (இராமன்) நின்னை விராவரும் நெடும் சிறை மீட்கிலான் எனில், பராவரும் பழி யொடும் பாவம் பற்றுதற்கு அவன் இராவணன். (அவனை நோக்க,) இவன் (- இராவணன்) இராமன்' என்றனன்.

பொருள் : '(வளர்த் துரைப்பானேன்! முடிவாகச் சுருக்கிச் சொல்கிறேன் : கேள். நீ முடிவெல்லையாகக்) குறித்த ஒரு மாச காலத்துக்குள்ளே, (தர்மவானான) இராமபிரான் உன்னைச் சிறை மீட்காமற் போவானானால், (அதர்மவானாய்) இராவணனாவான். (அப்படி அதர்மவானான இராமனை நோக்க, இப்போது அதர்மவானா யுள்ள) இராவணன் (தர்மவானாய் அதர்மவானாகாத) இராம னாவான்' என்றான். (சீதையை இராவணன் சிறைப்படுத்திய தினும் இராமன் சிறைமீட்காமை தீயதா மென்றபடி).

குராவருங் குழல் - குரவ மலாமாலை அணிந்த கூந்தல. குரா மரத்தைக் குறிக்கும் 'குரா,' குரா மரத்தின் மலருக்கு ஆகுபெயராக, அது மாலைக்கு ஆகுபெயராய் நின்றது. 'வரும்,' எதுகையில் நிற்றல்பற்றி 'அணியும்' என்னும் பொருள் குறித்தது. 'குராவரும்' என்பதற்குக் 'குரா மலர்கள் வாசனை வீசுகிற' என்றும் பொருள் கூறுவர். சீதை இராவணனாற் கவரப்படுமுன் குராமல ரணிந்திருந்தா ளென்பது கொண்டு 'குராவரும் குழலி' என்றான். விராவுதல் - விரவுதல் - கலத்தல். மூன்றும் அடி முற்று மோனை. 'இராவணன் அல்லனே' என்ற பாடத்துக்கு, இராமன் உன்னைச் சிறைமீட்கா னெனில், (அவனைப்) பழியும் பாவமும் (பற்றும்; அப்படிப்) பற்றுதற்கு (அவன்) இராவணன் அல்லனே (ஆதலால், அவன் உன்னைச் சிறைமீட்கவே செய்வான், ஒருகாலும் மீட்கா தொழியான்)' என்று பொருள் கொள்க.

பாட பேதம் : குழலியிக் குறித்த : இராவண னல்லனே. (கஉக)

அனுமான் இராமனிடம் கூறும்படி சீதை கூறிய அடையாள நிகழ்ச்சிகள்

[இவ்வாறு அனுமான் கூறியதைக் கேட்ட சீதை, சந்தேகம் தெளிந்து, சந்தோஷ மடைந்து, இனி அவன் திரும்புதல் நன்றென் றெண்ணி, அவனை நோக்கி, 'யான் கூறும் நிகழ்ச்சிகளை நீ என்னைக் கண்டுபேசியதற்கு அடையாளமாக எம்பெருமானிடம் கூறுவாய்' என்று அவைகளைக் கூறுகின்றாள்.]

ஏகாந்தத்தில் நிகழ்ந்த காகாசுர விருத்தாந்தம்

['நாங்கள் (சீதா ராமர்) சித்திரகூட பருவதத்தி லிருந்த போது, இந்திரன் மகன் சயந்தன் காகமாக வந்து என் மார்பைக் கொத்த, எம்பெருமான், ஒரு புல்லைப் பிடுங்கி அம்பாக அமைத்து, மந்தகதியாகச் சென்று தாக்கும்படி ஏவ, அதனால் தொடரப்பட்ட அந்தக் காகம் பிரமன் பரமன் முதலிய தேவ தேவர்களிடம் சென்று அபயமிட, அவரெல்லாரும் அடைக்கல மளித்தற் கஞ்சி மறுக்க, வேறு கதி யேது மில்லை யென்று மீண்டு வந்து எம்பிரானைச் சரணடைய, இரங்கி, "அந்தப் புல்லாயுதம் உன் உயிரோடு போகாமல் ஒரு கண்ணோடு போக: நீ வடிவு கொண்ட காக்கை வருக்கம் இன்றுமுதல் இரு கண்களுக்கும் ஒரு கண்மணியே உடையதாகுக!" என்றருளினான்.]

இராமன், சீதை கைக்கிளிக்குக் கைகேயி பேரிடச் சொன்னது

['நாங்கள் அயோத்தியில் வாழ்ந்த காலத்திலே, "என் அருமைக் கிளிக்கு யார் பெய ரிடல்வேண்டும்?" என்று யான் கேட்டபோது, "என் அன்னை கைகேயி பேரிடுதி!" என்றான்' என்று சீதை கூறி, அவ் அடையாள மொழிகள் போதுமென் றெண்ணித், தான் இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்டு இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டபோது, வழியிலே மற்ற அணிகளைக் கழற்றி யெறிந்தபோது, 'இது ஒன்றுமட்டு மிருக்கட்டும்; ஒருசமயத்தில் உதவு' மென்று, சேலையில் முடித்துவைத்திருந்ததை அவிழ்த்து வெளியே எடுத்தபோது, அதன் பேரொளியால் இரவு பகல்போ லாயிற்று: சூரியகாந்தக் கற்கள் தீயுமிழ்ந்தன; தாமரைகள் மலர்ந் தன; சக்கரவாக * ஆண் பெண்கள் கூடின; இராக்கதர், 'இஃது

* இப் பறவைகள் இரவிலே பிரிந்து பகலிலே கூடு மென்பர்.

என்னே! ஆச்சரியம்! இரவிலே இரவி உதயமாயினன்! அப்படி உதயமானது கிடக்க; எப்படி அவன், இராவணனுக் கஞ்சி எப்போதும் இலங்கைக்குத் தெற்கேனும் வடக்கேனும் விலகிப் போகுதல் போலப் போகாமல், இன்று அஞ்சாமல் இலங்கை மத்தியிலே வந்தான்! இராவணனினும் வலியவ னெவனையோ துணையாகக் கொண்டிருக்கிறானே!' என்று ஐயமும் அச்சமுங் கொண்டார்கள்.

இவ்வாறு பகல் நிகழ்ச்சிகள் இரவில் நிகழ்தற்குக் காரணமான அந்த அணியைச் சீதை அனுமான் கையிற் கொடுத்து, 'என் சிரசிலே சூடப்பெற்ற இந்தச் சூடாமணியை எம்பெருமான் திருவடிகளிற் சேர்ப்பாய்'* என்று கூறிச், 'சேமமாய்ச் செல்வாயாக!' என்று ஆசியுடன் விடைவழங்கினாள். அவன் அதனைத் தன் வஸ்திரத்தில் பத்திரமாக முடித்துவைத்துக்கொண்டு வணங்கி அகன்றான்.]

7. பொழிலிறுத்த படலம்

[அனுமான், இராவணன் காவற்காடாகிய அசோகவனத்தை அழித்ததைக் கூறுவது] †

அரக்கரைப் போர்மூட்ட, அனுமான் அசோகவனத்தை அழித்தல்

[சீதையிடம் விடைபெற்றுச் சென்ற அனுமான், அவள் இருந்த அசோகவனத்தினூடே இராமன் இருந்த வடதிசை நோக்கி வரும்போது ஆலோசனையில் ஆழ்ந்து, 'யான் இதுவரை செய்தன யாவும் எளியனவே. அரக்கரை அழித்து, இலங்கையை இடந்து ‡ கடலி லெறிந்து, சீதாபிராட்டியை இராமபிரான் திருவடிகளிற் சேர்த்தேனல்லேன். இது, எம்பிராட்டி விலக்கிய செயலாதலால், கிடக்க. இராவணனுடைய ஒருபது தலைகளையும்

* 'கையிற்கொடுப்பா' யென்பது கருத்து.
† பொழில் - சோலை: இறுத்தல் - ஒடித்தல்.
‡ இடந்து - பெயர்த்து.

இருபது தோள்களையும் ஒருசேர எனது வாலினால் இறுக்கிப் பிணித்து நொறுக்கினேனில்லை. இராவணனை அழித்தல் இராமபிரான் செய்தற்பால தாதலால், இதுவும் கிடக்க. இராவணனெதிரே, அவனுடைய பட்டத்தரசி மந்தோதரியைக் கூந்தலைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சிறைவைக்கவும் செய்யவில்லை. இது, அவன் பிராட்டியைக் கவர்ந்த இழிசெயல்போல்வதாமாதலால், இதுவுமே கிடக்க. இச் செயல்கள் போலன்றி, எதிரிகளான இராக்கதரைக் கொல்லுதல், எவ்வகை ஆட்சேபத்துக்கும் இடமில்லாதது. ஆதலால், அது செய்வேன். அதற்கு அவரை அறைகூவிப் போர்மூட்டும்பொருட்டு இந்த அசோகவனத்தை அழிப்பேன். அழிக்கும் ஆரவாரங் கேட்டு, அவர் வந்து எதிர்ப்பார். அப்போது, அவரெல்லாரையும் அழிப்பேன்!' என்றெண்ணினான்.

அவ்வா றெண்ணியவன், தனது இயற்கைப் பெரு வடிவத்தை யெடுத்து அந்த அசோகவனத்து மரங்களைத் தனது மிகப் பெரிய கால்களால் துகைத்திடுவானானான்.]

மரங்கள் அடைந்த பலவகை அழிவுகள்

122. முடிந்தன பிளந்தன முரிந்தன நெரிந்த
மடிந்தன பொடிந்தன மறிந்தன முறிந்த
இடிந்தன தகர்ந்தன வெரிந்தன கரிந்த
ஒடிந்தன வோசிந்தன வுதிர்ந்தன பிதிர்ந்த

கொண்டுகூட்டு: (சில மரங்கள்) முடிந்தன; பிளந்தன; முரிந்தன; நெரிந்த; மடிந்தன; பொடிந்தன; மறிந்தன; முறிந்த; இடிந்தன; தகர்ந்தன; எரிந்தன; கரிந்த; ஒடிந்தன; ஓசிந்தன; உதிர்ந்தன; பிதிர்ந்த.

பொருள்: அநுமானுடைய காலால் துகைக்கப்பட்டுச் சில மரங்கள் அழிந்தன; சில பிளந்தன; வேறு சில வளைந்தன; மற்றும் சில நெரிந்தன; மேலும் சில மடிந்தன; விஞ்சிய சில பொடிந்தன; மீட்டும் சில மடங்கின; பெயர்த்தும் சில முறிந்தன; பின்னும் சில இடிந்தன; இன்னும் சில உடைந்தன; அன்றியும் சில எரிந்தன; அல்லாத சில கரிந்தன; மற்றைய சில ஒடிந்தன; பிற சில துவண்டன; ஏனைய சில உதிர்ந்தன; எஞ்சிய சில பிதிர்ந்தன.

முரிதல் - வளைதல். மறிதல் - மடங்குதல். ஒசிதல் - துவளல்.

இப் பாட்டில், மரங்கள் பலவகைக் கேடடைந்ததைக் குறித்தற்கு எதுகைத்தொடை மலிய எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும் தொடுப்பான சொல்லடுக்கு வியந்து பாராட்டத்தக்கது.

இந்தக் கவி நான்கடியும் தனந்தன தனந்தன தனந்தன தனந்த என்ற சந்தக்குழிப்பின்படி அமைந்த செய்யுளா யிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

(கஉஉ)

வீசியெறிந்த மரங்களால் விளைந்த விநோத சம்பவங்கள்

[அநுமான் விண்ணில் வீசியெறிந்த விருக்கங்களால் தாக்கப் பட்டுத் தேவலோகத்து நந்தனவனம் சிதைவடைந்தது. அவன் கடலில் எறிந்த மரங்களுடன் சென்ற தேன், மலர், காய், கனி, வண்டு, பறவைகளைக் கண்டு மேலெழுந்து உண்ட மீன்கள், அம் மரங்கள் தாக்க மடிந்தன. அம் மரங்களால் தூர்க்கப்பட்டதனால், முன், விண்வழியாக அவன் கடந்த கடல், மண்வழியாகக் கடக்கக் கூடியதாயிற்று. அவன் பிடுங்கி யெறிந்த மரங்களால் இடிந்த இலங்கை மாளிகைகள், இடி விழுந்து தகர்ந்த மலைகள் போன்றன.

அவன் விசையாக வீசிய விருக்கவருக்கம், விண்ணாட்டில் மேவி விளங்கியது, அந் நாட்டிலும் அசோகவன முள்ள தென்னும்படி யிருந்தது. விண்ணவர், அவ வினையால் மண்ணிற் பிறந்து தங்கித் தவ வினையால் மீண்டும் விண்ணடைந்தாற் போலத், தேவ தருக்கள், இராவணனால் தேவலோகத்திலிருந்து கொணர்ந்து இலங்கையில் அசோகவனத்தில் நடப்பட்டிருந்தவை, அநுமானால் மீண்டும் தேவலோகத்தை அடைந்தன. பல வகைப் பறவைகள் பயந் தொலிக்கும் ஒலியும், மரங்கள் முறிந் ததிரும் அதிர்ச்சியும், அநுமான் ஆரவாரிக்கும் ஆரவாரமும் எங் கும் பரவின.

அநுமானால் அந்தரத்தில எறியபபட்ட பொன்னாலும் மணியாலும் இயன்ற மரங்கள், உற்பாதமாக* இரவிலே வானத் தில் இடப்பட்ட இந்திர வில்லை ஒத்து விளங்கின.† அவன்

* உற்பாதம் - தூர்க்குறி.

† வார்முரசிருந்துவறி தேயதிரு மாலோ
வந்திரவில் இந்திரவில் வானிடு மாலோ. (கலிங்கத்துப்பரணி).

சினந்து வீசியெறிந்த மரங்களிலிருந்த பறவைகள் கூட்டுடனே விண்ணுலகடைந்தன : அவன் கோபமே, கூட்டுடன் சுவர்க்க பதவியை அடைவிக்குமானால், அவன் கருணை, எத்துணை உயர் பதவியை எய்துவிக்கு மென்று எவர்தாம் சொல்லவல்லர்!

சீதை தங்கியிருந்த மரம் ஒன்றே யொழிய, அசோக வனத்து மரம் அனைத்தும் அழிந்தது, பிரளய காலத்தில் திரு மால் உறையும் ஆலமர மொன்றே யொழிய அகில உலகமும் அழிந்ததை ஒத்தது.]

சூரியோதய வருணனை

123. உறுசுடர்ச் சூடைக் காசுக் கரசினை யுயிரோப் பானுக்
கறிகுறி யாக விட்டா ளாதலான் வறிய ளந்தோ
செறிகுழற் சீதைக் கென்றோர் சிகாமணி தெரிந்து வாங்கி
எறிகட லீவ தென்ன வெழுந்தன னிரவி யென்பான்

கொண்டுகூட்டு: 'உறுசுடர்ச் சூடைக் காசக்கு அரசினை உயிர் ஒப்பானுக்கு அறிகுறி ஆக (அனுப்பி)விட்டாள். ஆதலான், அந்தோ! வறியள்!' என்று, எறி கடல், செறி குழல் சீதைக்கு ஓர் சிகாமணி தெரிந்து வாங்கி ஈவது என்ன, இரவி என்பான் எழுந்தனன்.

பொருள்: '(இலக்குமியான சீதை, மற்றைய அணிகளைக் களைந் தெறிந்தபோது, எறிந்துவிடாமல் பாதுகாத்து வைத் திருந்த) சூடாமணியை(த் தன்னை அனுமான் கண்டதற்கு) அடை யாளமாக (அவனிடம் கொடுத்து) இராமனுக்கு அனுப்பிவிட்டாள். ஆதலால், ஐயோ! (இப்போது ஒரு நகையு மில்லாமல்) ஏழையா யிருக்கின்றாள்!' என்று — (இலக்குமியைப் பெற்ற) கடல் எண்ணி, (அந்த இலக்குமியான) சீதைக்கு ஒரு சிகாமணியைத் தேடி யெடுத்துக் கொடுப்பது போன்று கடலினின்று சூரியன் தோன்றினான்.

உறுதல் - மிகுதல். சூடை - முடி. காசு - இரத்தினம் - மணி. சூடைக் காசு - முடிமணி - சூடாமணி. சூடைக் காசுக்கு அரசு - சிறந்த சூடாமணி. சூடாமணி, சூளாமணி, முடிமணி, சிரோரத்தினம், சிகாமணி என்பவை ஒரு பொருள் குறித்தவை. விடுதல் - அனுப்புதல். வறியள் - வறுமையுடைய வள் - வெறுமையுடையவள் - (ஓர் ஆபரணமு மில்லாத) ஏழை. இரவி - சூரியன்.

சிறிது நேரத்துக்குமுன் நிகழ்ந்த, சீதை அனுமானிடம் சூடாமணி கொடுத்த வரலாற்றை மிக இனிமையாகச் சூரியோதய வருணனைக்கு உப யோகமாக எடுத்தாண்டிருக்கும் இனிய கவிசாதுரியம் பாராட்டத்தக்கது.

பாட பேதம் : *காசவ் வுயிரினை : காசை யுயிரினுக்கு.* (கஉ௬)

அசோகவனத்தை அழித்த அனுமான் தோற்றமும் சீதையைக் காத்த அரக்கியர் ஓட்டமும்

[*அசோகவனத்தை அழித்துவிட்டு வெறு வெளியில் தனியனாக நின்ற அனுமான், திரிலோகங்களையும் அளந்த திரிவிக்கிரமனையும், அமுத மதன காலத்தில் ஆழி நடுவே நின்ற மந்தர மலையையும், உகாந்த காலத்து உருத்திரமூர்த்தியையும் ஒத்துத் தோன்றினான். அவனுடைய விஞ்சையினால் விழிப்பொழிந்து உறக்கமுற்றுக் கிடந்த இராட்சசிகள் அசோகவனம் அழிக்கப் பட்ட அதிர்ச்சியினால் விழிப்படைந்து, எழுந்து, அவன் பெரு வடிவைக் கண்டு பிரமித்து, 'இந்த மாய வடிவம் யாதென அறிவாயோ?' என்று சீதையைக் கேட்க, அவள், 'மாயம் வல்ல அரக்கர் அறியா ரெனின், யா ரறிவார்?' என, அவர்கள் அஞ்சி யோடி யொளித்தனர்.*]

அனுமான் ஒரு செய்குன்றைப் பிடுங்கி இலங்கைமே லெறிதல்

[*இராவணனது ஏவலின்படி, பிரமதேவன், வேறெவரையுங்கொண்டு செய்வியாமல், தானே நிர்மாணஞ்செய்ததும், பொன்னாலும் மணியாலும் இயன்றதுமான மிகப் பெரிய செய்குன்று ஒன்று நின்றதை அனுமான் கண்டான். கண்டவன், தான் முன் கேட்டிருந்தவாறு, இராவணன் வெள்ளி மலையை வேரோடு பிடுங்கினது இழிவுபடும்படி மேருகிரியைப் பேர்ப்பான்போல, அச் செய்குன்றைப் பிடுங்கி இலங்கைமீது எறிந்தான்.*]

அசோகவனம் அழிந்ததைக் காவற்றேவர் இராவணனுக்குத் தெரிவித்தல்

[*அவ்வப் பருவங்களிற் காணப்படும் அழகிய மலர்களும் இனிய கனிகளும் எல்லாப் பருவங்களிலும் காணப்படுமாறு இராவண னேவலின்படி செய்துகொண்டு அசோகவனத்தைக் காத்துக்கொண்டிருந்த, ஆறு பருவங்களுக்கும அதிதேவதைகளான*

பருவத் தேவர்கள், பீதியாகிய பெரு நெருப்பிட்ட உள்ளத்தின ராய், அப் பீதியினால் சிறுநீரிட்ட உடையினராய், அனுமான் எறிந்த மரக் கிளைகளால் பீறிட்ட உடலினராய், ஒன்றோடொன்று பின்னித் தள்ளாடிய காலினராய், ஊளையிட்ட வாயினராய், ஓடி, இராவணனை அடைந்து, காலில் விழுந்து, 'மலைபோலும் தோளுடைய வானரமொன்று, அசோகவனத்தைக் கையாலும் காலாலும் துகைத் தழித்துச், செய்குன்றைப் பிடுங்கி யெறிந்து, இலங்கை நகரம் பெரும்பாகம் அழியும்படி செய்திட்டது!' என்றார்கள்.]

தேவர் கூறியதை யாவர் நம்புவா ரென்று இராவணன் சிரிக்கும்போது எல்லாரும் நம்பும்படி அனுமான் ஆரவாரித்தல்

[அந்தக் காவற் றேவரை நோக்கி, இராவணன், 'தனிப்பட்ட ஒரு குரங்கு நீங்கள் காத்த அசோகவனம் அனைத்தையும் அழித்த தன்றி, அரக்கர் காக்கும் பெருத்த செய்குன்றைப் பிடுங்கி யெறிந்து இலங்கையையே சிதைத்தது என்றீர்கள்! இது ஆச்சரியம்! இப்படிப்பட்ட பேச்சை மூடரும் மொழியார். இதை யார் நம்புவார்?' என்று பெருநகை செய்யத், தேவர்கள், 'அந்த வானரனை மூவரில் ஒருவனென்னலாம். அவன் வலிமையை நீ இப்போதே காண்பாய்' என்றனர். அப்போது, பூமி பிளக்கவும், எட்டுத் திக்கும் காக்கும் தேவர்களும் திசையானைகளும் நிலைகெட்டோடவும், அஞ்சாத அரக்கக் கருப்பிணிகள் அஞ்சிக் கருப்பங் கலங்கவும், அண்டமே விண்டதோ வென்று அயிர்ப்புண்டாகவும் அனுமான் ஆரவாரித்தான்.]

8. கிங்கரர் வதைப் படலம்

[கிங்கர ரென்னும் ஒரு வகுப்பு இராக்கதரை அனுமான் கொன்றதைக் கூறுவது] *

இராவணன் அனுமானைப் பிடித்துவரும்படி கிங்கரரை ஏவல்

[அனுமான் செய்த ஆரவாரம், பிரளய காலத்துக் கடலின் பெருமுழக்கத்தையும் இராமன் சிவதனுசை முறித்த பேரோசை

* கிங்கரர் - கிங்கிலியர் - ஏவலர்.

யையும் போன்று, குகைக்குள் இடி யிடித்தாற்போல, இராவணன் செவிக்குள் இடித்து, இடி விழுந்த மலைகள் குலுங்குதல்போல, அவனுடைய முடி புனைந்த தலைகள் நடுங்கச்செய்தது. அவன், 'இது குரங்கின் கூப்பாடா!' என்று குறுமுறுவல் புரிந்து, 'என் ஆர்ப்பரிப்புக்கும் மேற்பட்டதா யிருக்கிறதே!' என்று பொறாமை கொண்டு, பக்கத்தில் நின்ற கிங்கரரை நோக்கி, 'இந்தக் குரங்கு எப்படியாயினும் தப்பிவிடாதபடி நாற்புறமும் மேற்புறமும் வளைந்து பிடித்துக் கொன்றுவிடாமற் கொண்டுவாருங்கள்!' என்று கட்டளையிட்டான்.

அவர்கள், சர்வாயுததாரிகளாய், நிறத்தாலும், கொலைத் தொழிலாலும், பரப்பாலும் ஆலகால விஷத்தையும் யுகாந்த காலத்துக் கடல்வெள்ளத்தையும் ஒத்துத், தலைகள் நிமிர்ந்து வானத்தை முட்டத், தோள்கள் விரிந்து திக்குக்களைத் தட்டத், தாள்கள் நடந்து மலைகளை எற்ற, அநுமானைப் பற்றச் சென்றார்கள். அவர்கள், பிறையென விளங்கும் கோரப் பல்லும் பேரிகையென முழங்கும் வீரச்சொல்லும் உடைய பிலம்போலும் பெருவாயினர்கள்; 'போர் உண்டு' எனின், தேனுண்டது போலக் களிக்கும் சிந்தையர்கள்: கூட்டத்திற் காட்டையும், ஆரவாரத்தில் கடலையும், ஆகிருதியில் மேரு மலையையும் மிஞ்சியவர்கள்: முன் தேவரையும் அசுரரையும் சிறு பகையெனச் செயித்தவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள், இப்பொழுது, மாமிசபட்சணிகளான தாங்கள் பலர், சாகபட்சணியான தனிமைப்பட்ட அற்பக் குரங்கைப் பொருட்படுத்தி அமர்புரியும்படி யாயிற்றே யென்ற நாணம் மனத்தை வருத்த, முன்செல்வார் முதுகு தீயும்படி பின்செல்வார் மார்பு தாக்க முடுகிச்சென்று, மாருதத்தால் மேக மொழிந்து வெறுமையான வானம்போல, மாருதியால் மரங்கள் அழிந்து பாழான அசோகவனத்தை அடைந்து வளைந்தார்கள்.]

அநுமான் கிங்கரரைக் கொல்லல்

[அவர்களைக் கைலை மலைபோல நின்ற அநுமான் கண்டான். கண்டு, தன்னால் தள்ளுண்டு பக்கத்திற் கிடந்த பருமர மொன்றைக் கையிற்கொண்டு, கடலைக் கலக்க அதன் நடுவில் நின்ற மந்தர மலைபோல, அரக்கரைக் கலக்க அவர் நடுவே நின்றான். மலைகளைத் தாக்கும் இடியும் பின்னிடைய, அம் மரத்தால் அரக்கவீரர்

தலைகளையும் தோள்களையும் தாக்க, மலைகளிலிருந்து அருவிகளை பெருகுதல்போல, அவர்கள் தலைகள் தோள்களினின்று இரத்தம் சொரிய, அவர்கள் தரையில் விழுந்து மரணமடைந்தார்கள். கதை கொண்டும் கணைகொண்டும் பொருதவர்கள், உதையுண்டு சிதையுண்டு மடிந்தார்கள். அவன் எடுத்து வீசியெறிந்ததனால், பலர் மலையிலும் பலர் கடலிலும் விழுந்து உடலையும் உலகத்தையும் ஒருங்கு பிரிந்து வீரசொர்க்கம் மேவினார்கள். கை கால்கள் இழந்து முண்டமாகக் கிடந்த இராக்கத ருடல்கள், இந்திரனாற் சிற கறுப்புண்டு நிலைபெயராது கிடந்த மலைகள்போன்றன. அவன் கையாலும், தோளாலும், காலாலும், வாலாலும் தாக்குண்டு பலர் செத்தார்கள். அடிக்கப்பட் டழிந்தார் அனேகர். இடிக்கப்பட் டிறந்தார் எண்ணிலர். பிடிக்கப்பட் டொழிந்தார் பெருந் தொகையினர். அச்சத்தால் மாய்ந்தார் அளவிலர். அவன் அவர்களைக் கையாலும், மெய்யாலும், காலாலும், வாலாலும் நெருக்கி யிறுக்கி நெறித்தான். அப்போது, அவன் உடல் ஆலையும், அவர்கள் உடல்கள் கரும்புகளும், அவர்கள் இரத்தம் கருப்பஞ்சாறும், இரத்தம் போய்ச் சேரும் கடல் கருப்பஞ்சாறு வீழும் கூனையும் போன்றன.

வீரவெறிகொண்டு அரக்கர் தம் தோல்வி யறியாராய் அனுமானைச் சூழ்ந்தனர். அப்போது, அவர்கள் மேகமும் அவன் மேகஞ் சூழ்ந்த சூரியனும் போலவும், அவர்கள் கடலும் அவன் கடல் நடு நின்ற மந்தரமும் போலவும், அவர்கள் அரவங்களும் அவன் கருடனும் போலவும், அவர்கள் யானைகளும் அவன் சிங்கமும் போலவும் ஆனார்கள். அவர்கள் எய்தும் கொய்தும், எறிந்தும் பிளந்தும், பற்றியும் எற்றியும், வளைத்தும் துளைத்தும் செய்த புண்கள் அளவற்றனவாயிருந்தும், அவன் அவைகளை அலட்சியஞ் செய்து, அவர்களைப் பொருது தொலைத்தான்.

அவன் வெற்றிபெற்றது கண்டு அவன்மீது தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள். அப்போது, 'பூவும் புண்களும் தெரிந்தில மாருதி புயத்தில்' என்னும்படி அரக்கரும் அமரரும் முறையே செய்தனவும் சிந்தியனவுமான புண்களும் பூக்களும், 'இது புண், இது பூ' எனப் பகுத்தறிய வொண்ணாதபடி யிருந்தன.]

கிங்கரர் அழிந்தது இராவணனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது

[அசோகவனத்தைக் காவல் காக்கும் தேவர் கூட்டத்தினர், கிங்கரர் இறந்ததைச் சொல்லினும் சொல்லாவிடினும் இராவணனுக்குக் கோபம் வந்திடுமே யென்று திகைப்புற்ற சிந்தையராய், அச்சம் பிடர்பிடித்துத் தள்ளக், காலொடு கால் பின்னத், தள்ளாடி நடுங்கி நடந்து, பிணங்கள்மேல் இடறி விழுந்து எழுந்து சென்று அவனை அடைந்தார்கள். அடைந்தவர்கள் நடந்ததைச் சொல்ல நாவெழாமல், ஊமர் போலக் கைகளினுற் சைகைசெய்து தெரிவித்தார்கள். அவன், 'யான் ஏவிய கிங்கரர் இறந்தனரோ? ஓடியொழிந்தனரோ? யாதுற்றது? வாய்விட்டுக் கூறுங்கள்!' என, அவர்கள், 'அனைவரும், அஞ்சாது போர்புரிந்து பொய்ச் சாட்சி புகல்வார் குலங்கள் நிர்மூலமாவது போல இறந்தார்கள்' என்றுர்கள்.]

9. சம்புமாலி வதைப் படலம்

[அனுமான், சம்புமாலி யென்ற படைத்தலைவனை அவன் படையுடன் கொன்றதைக் கூறுவது]

இராவணன் அனுமானைப் பிடித்துக் கொணரும்படி சம்புமாலியை ஏவல்

[இராவணன், அருகே, கும்பிடு கையனாய் நின்ற சம்புமாலியை நோக்கி, 'நீ சேனையோடு சென்று அந்தக் குரங்கைக் கொன்று விடாது பிடித்துக்கொண்டுவா!' என்று கட்டளையிட்டான். அவன், 'வல்லோர் பல்லோ ரிருக்க, "இது செய்யத்தக்கவன் இவனே" என்று எம்பெருமான், இந்தக் கட்டளையை எனக்கிட்டான். என்னினும் தன்னியன் * இல்லை!' யென்று சொல்லி, இராவணனது உயுத்த கோபமே உருக்கொண்டு புறப்பட்டாற்போலத், தன் சேனையோடும் தன் தந்தையும் பிறரும் தந்த சேனைகளோடும் புறப்பட்டுப் போனுன்.]

* தன்னியன் - பாக்கியவான்.

சேனைத் தூளும் தோகையும்

[சேனை செல்லுதலால், இலங்கை நகரின் பொன் தரையி னின்று எழுந்த தூள்கள் பறந்து பரந்து படிய, மேரு மலை போல வேறு மலை யாவையும் பொன்மலைகளாயின. சம்புமாலி செல்லும் தேரைச் சூழ்ந்து பதினாயிரந் தேர்களும், அவற்றின் இரட்டி ஆனைகளும், அவற்றின் இரட்டி குதிரைகளும், அவற்றின் இரட்டி காலாட் படையும் சென்றன.]

அனுமான் போருக்கு ஆயத்தனாய் ஆரவாரித்தல்

[அனுமான் அசோகவனத்துள்ளே செல்லும் வழிமுகப் பிலே யுள்ள தோரண வாயிலிலே, இராக்கத சேனை எதிர்வரு கையை நோக்கி நின்றான். அவன், மேகங்கள் வெருவி இடிகளைக் கக்க, நாகங்கள் நடுங்கி உயிரும் விடமும் ஒருங்கு கக்க, அரக்கர் கள் திடுக்கிட, ஆரவாரித்தான். திடுக்குற்றமை தீர்ந்தவுடன் இராட்சச சேனை எதிராரவாரம் செய்தது.]

சம்புமாலி படைவகுப்பும் அனுமான் படைவகுப்பும்

[சம்புமாலி, தன் படையை முற்படை, பக்கப்படை, பிற் படைகளாக அணிவகுத்து அனுமான்மீது போர்புரிவானானான். அனுமானும், தன் நெற்றியே * நெற்றி யென்னும் முன்னணிப் படையாகக், கைகளே கைக ளென்னும் பக்க அணிப்படைகளாகக், கூழையே (- வாலே) கூழை யென்னும் பின்னணிப் படையாகத், தானே அணிவகுத்த சேனையாக, அமர் † புரிதற்கு ஆயத்த னானான்.]

அரக்கர் சேனை அழிதல்

[இராக்கத வீரர் அனுமான்மீது படைக்கலங்களை விடுத்தனர். அவன், அவைகளை அடித்தும் ஒடித்தும் அப்புறப்படுத்தினான். பின்பு, அவன், இராசன் செங்கோல் இராச்சிய மெங்குஞ் செல்லு தல் போலவும், இருவினைகளை வென்ற ஞானவான்களின் அறிவு எங்கும் வியாபித்தல் போலவும், இராட்சச சேனையெங்கும்

* நெற்றி, கை, கூழை யென்பன படைவகுப்புக்களின் பெயர்கள்: கூழை வாலுமாம்.

† அமர் - போர்.

சென்று, காற்றடி போலவும் வேசையர் மனம் போலவும் ஓரிடத்தும் நில்லாது சுழன்று, ஒருவரையும் உய்யவிடாமல், எல்லாரையும் இருப்புத்தண்டு கொண்டு அடித்துக் கொன்றான்.]

சம்புமாலி சாதல்

[சம்புமாலி தனியனாகிக், கொடுங் கோபங்கொண்டு, அனுமானை எதிர்த்தான். அனுமான் 'உன்னுடன் வந்தாரைக் காக்க மாட்டாதுபோனாய். ஒருதவியு மின்றி ஒருவனா யுள்ளாய். உன்னைக் கொல்லாது விடுகின்றேன். திரும்பிப்போ' என்றான். அவன், 'செத்துப்போனாருள் ஒருவன்போல என்னை எண்ணினாயோ!' என்று சீறி, ஒன்று பத்து நூறாயிரமாக அம்புகளை எய்தான். அனுமான், அவைகளனைத்தையும் இருப்புத் தடியால் விலக்கினான். அதனை அரக்கன் அம்பினால் அறுத்தான். அறுக்கவே, அனுமான், அவன் தேரிலே பாய்ந்து, அவன் வில்லைப் பிடுங்கி, அவன் கழுத்தில் மாட்டி யிழுக்க, அவன் வாய்பிளந்து, அலறி விழுந்து மடிந்தான்.]

சம்புமாலி சாவை அசோகவன் காவலர் இராவணனுக்கு அறிவித்தல்

[அசோகவனத்தைக் காக்கும் தேவர்கள், இராவணனிடம் போய்ச், சம்புமாலி சேனையோடு செத்துப்போனதைச் செப்ப மாட்டாராய், விக்கி விம்மி அழ, அவன் சிரித்து, 'நடுங்காமல் நடந்ததைச் சொல்லுங்கள்' என, அவர்கள், 'சம்புமாலி உள்பட நம்மவ ரெல்லவரும் நாசமானார்கள். நாசஞ்செய்த குரங்கு ஒன்றே!' என்றார்கள்.]

சேனைத்தலைவர் தேரிவித்தல்

[இராவணன், 'அந்தக் குரங்கை யானே போய்ப் பிடிப்பேன்' என்றான். அப்போது அங்கு நின்ற பஞ்ச சேனாபதிகளென்ற ஐந்து படைத்தலைவர்கள் அறிவிப்பாரானார்கள்.*]

* அவர்கள் அறிவிப்பு, அடுத்த படலத்தின் ஆரம்பத்திலுள்ளது.

10. பஞ்ச சேனாபதிகள் வதைப் படலம்

[பஞ்ச சேனாபதிக ளென்னும் படைத்தலைவர் ஐவர்களைப் படைகளோடு அனுமான் அழித்ததை உரைப்பது]

[மேற்கூறிய பஞ்ச சேனாபதிகள், 'அந்தக் குரங்கை யானே பிடிப்பேன்' என்றெழுந்த இராவணனை நோக்கிக், 'கருடபகவான் கொசுகினுடனே பொருதல் செயல்போல், நீ ஏழைக் குரங்கை யெதிர்ப்பையானால், அருவிநீரற்ற பருவதம்போல உன்னால் மத நீர் மாறிய திசையானைகள் பயம் தொலைந்து மதம் பொழிவன வாம். உன்னை உன்னி உள்ளம் நடுங்கும் வெள்ளி மலை எள்ளளவு அச்சமும் இல்லாததாய்விடும். உன்னை எதிர்தலால் எய்துவது இழவேயன்றி இலாபமில்லை யென்று எண்ணி மூலைகளில் முடங்கி யிருக்கும் மும்மூர்த்திகளின் முகங்கள் புன்முறுவல் பூப்பனவாம். அன்றி, எவர் துணையும் இல்லாதவ னென் றெள்ளப்படுவாய். குரங்கு பிடிபடாத குறைவு, வெல்ல வல்லவ ரல்லவரை விட்டதனால் விளைந்த விளைவு. எங்களை ஏவுக!' என, இராவணன் இசைந்தான்.

அவர்கள், அவன் சம்மதிப்பை வெகுமதிப்பாகக்கொண்டு, உலக மூன்றையும் ஒருங்கு பெற்றவர்போல உள்ளம் உவந்து, நெற்றி நிலம்பட விழுந்து பணிந்து, விடைபெற்றுப் படைசுற்றப் போர்க்குப் புறப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் ஐவரும், பஞ்சபூதங்கள்போலப் பலம் படைத்தவர்கள்; அமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் ஐம்பொறிபோலத் துன்பம் விளைப்பவர்கள்; இந்திரன் வச்சிராயுதமும் இயமன் தண்டாயுதமும் இம்மியளவு வடுவும் இயற்றாத தோள்களுடையவர்; சூரனைத் தொலைத்த சுப்பிரமணியனது மயிலினின்றும், பாரினைப் படைத்த பிரமனது அன்னத்தினின்றும் பறித்த இறகுகள் சொருகிய இரத்தின கிரீடத்தினர். இராவணன் மார்பிற் பாய்ந்து முறிந்து எஞ்சிய திசையானைக் கொம்புகளை அரிந்து செய்த அழகொழுகும் குழைகள் அணிந்தவர். அந்த யானைகளின் மத்தகத்தில் அணிந்திருந்த பொன்னோடைகளைத் தம் நெற்றிப் பட்டங்களாகப் புனைந்தவர். அவர்களுடைய ஏனைய ஆபரணங்கள், இராவணன்

குபேரனை வென்று அவன் செல்வத்தைக் கொள்ளைகொண்ட நாளில் வாரிவந்தவை.

'இயமன், உனக்கன்றிப் பிரமனுக்கு ஆளாய், அவன் விதிப் படி உன் கோலுக்குட்பட்ட குடிகளின் உயிர்களையும் கொண்டு போகின்றான்' எனக் கேட்டுச் சீறிய இராவணன் சீற்றத்தை மாற்ற, அவர்கள், காலனைப் பிடித்துக் கால்களையும் கைகளையும் கட்டிய சூரர்கள்.

அப்படிப்பட்டவர்கள் சேனைகளுடன் சென்று அனுமானை எதிர்த்தார்கள். சேனாவீரர் சோனாமாரியாக அம்புகளைப் பொழிந் தார்கள். அந்த அம்புகள் அவன்மேல் தாக்குதல் தினைவுதிரச் சொறிதல்போலவாக, அவன் தூங்குவான் போலக் கண்மூடியிருந் தான். அவர்கள் அதுகண்டு சினங்கொண்டு நெருங்கியபோது ஓர் இரும்புத் தடியை எடுத்துச் சுழற்றியடித்து நால்வகைச் சேனைகளையும் நாசமாக்கினான். அவனால் விசைத்து வீசியெறியப் பட்டதனால், — தம்மேல் உயர்த்தப்பட்ட சேலைக்கொடிகளையுடைய யானைக் கணங்கள் கடலில் விழுந்து அழுந்துவன, கடலிற் பாய் மரத்தோடு முழுகும் கப்பல்கள் ஒத்தன; கடலில் விழும் தேர்கள் கடலினின் றெழும் சூரியனது தேரினை நேர்வனவாயின. வாயி னின்று இரத்தங் கக்கிக்கொண்டு கடலில் விழும் குதிரைகள், கடலில் உள்ளதும் வாயினின்று நெருப்புச் சுவாலை புறப்படுவது மான வடவை யென்னும் குதிரையை நிகர்த்தன; அவன் காலாட் படைகளை வாலாற் சுற்றிச் சுழற்றியெறிய, அப் படைக்கூட்டம் சுழன்றுகொண்டு கடலில் விழும் காட்சி, கடலில் அமுத மதன காலத்தில், மந்தர மலை சுழலுந் தோற்றம் போன்றது.

கொல்லுதற்கு ஆயுதங்களாக, மலைகளும் மரங்களும் இரும் புத் தடிகளும் எண்ணிறந்தன இருந்தன; கொன்ற உயிர்களைக் கொண்டுபோக இயமன் சித்தமாயிருந்தான்; ஆனதனால், அள வற்ற அரக்கரனைவரும் அனுமானால் அடிபட்டுச் செத்துப் போனார்க ளன்றித் தப்பிப்போனார் எவரும் இலர்.

சேனைகள் யாவையும் செத்தொழிந்தது தெரிந்து, சினங் கொண்டு, பஞ்ச சேனாபதிகள் அனுமானை அணுகி அம்புமாரி பொழிந்தார்கள். அவன் அவைகளைத் தன்மேல் தாக்காமல்

தடுத்து அழித்தான். பின்பு, ஐவருள் ஒருவன் தேரைச் சிதைத்தான். தேர் சிதைந்தவன் ஆகாயத்தில் எழ, அவனை அனுமான் இரும்புத்தடிகொண் டோச்ச, அதை அவன் வில்லினால் தாங்க, வில் முறிய, மலையை எடுக்க, எடுத்த மலை எறியப்படுமுன் அவனை அனுமான் இரும்புத் தடியால் அடித்துக் கொன்றான்.

மிஞ்சின நால்வரும் வெஞ்சினங்கொண்டு வில்லுகளை வளைத்து அம்புகளை எய்தார்கள். அனுமான் அவர்கள் மேல் ஒரு மலையை எறிய, அவர்கள் அதனைப் பொடியாக்கினார்கள். அவன் அந்த நால்வருள் ஒருவனைத் தேரோ டெடுத்து மேலே யெறிய, எறியப்பட்டவன், அந்த இரதம் மேலே சென்று கீழே விழுமுன் பூமியிற் குதித்தான். குதித்தவன்மேல், யானைமீது சிங்கம் பாய்ந்தாற் போலப் பாய்ந்து, குதித்து மிதித்துக் கொன்றான். எஞ்சிய மூவரும் 'எங்கே தப்புவாய்' என்று எதிர்க்க, அவர் இருந்த தேர்களில் இரண்டை இரண்டு கைகளி லெடுத்துக் கொண்டு எழுந்தான். எழவே, அவர்கள் ஆகாயத்திலே பாய, அவர்கள் மேலே தப்பிப்போகாமல் விரைந்து கிட்டப்போய் அவர்கள் பிடித்திருந்த வில்லுகளைத் தொடுத்திருந்த அம்புகளுடன் தொலைத்தான். தொலைக்கவே, நிராயுதரான அவர்கள், அவனுடன் ஆகாயப் போர்க்களத்தில் மல்லயுத்தம் செய்யலானார்கள்.

வெண் பல்லும், கருமேனியும், பகுவாயும் உடைய அவர்கள் வெண்மையான பல்லும், கருமையான உடலும், பிளந்த வாயுமுடைய பாம்புகள் போன்றனர். அனுமான் சூரியன் ஒத்தான். அவன் அவர்கள் தோள்களை வாலினால் வரிந்து இறுக்கி முறிக்க, அவர்கள் இறந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். அப்போது ஆகாயத்தில் விளங்கிய அவன் பாம்புகள் நீங்கின பரிதியை நிகர்த்தான். தனியனாய்த் தப்பிநின்ற தலைவனது தலைமேலே, அனுமான் ஆகாயத்தினின்று குதிக்க, அவன் தேரோடு பூமிக்குள் அழுந்தி யிறந்தான்.

தீயவழிகளிற் சென்ற ஐவரையும் வென்ற அனுமான், தீவழிச் செல்லும் ஐம்பொறிகளையும் அடக்கிய அறிவை ஒத்தான்.

அசோகவன காவலரான பருவதத் தேவர் இராவணனிடம் சென்று பஞ்ச சேனாபதிகள் படைகளோடு அனுமானால் அழிந்ததை அறிவித்தனர்.]

11. அட்சகுமாரன் வதைப் படலம்

[இராவணன் மகன் அட்சகுமார னென்பவனை அனுமான் கொன்றதைக் கூறுவது]

அனுமானைப் பிடிக்க இராவணன் அனுமதிபெற்று அட்சகுமாரன் புறப்படுதல்

[பஞ்ச சேனுபதிகள் படையோடு பட்டதைப் பருவத் தேவர் பகரக் கேட்டுக், கொடுங் கோபங்கொண்டு, தானே அனுமானை எதிர்க்க எழுந்த இராவணனை அவன் மகன் அட்சன் தடுத்துக் கூறலானுன். 'ஐயனே! அந்தக் குரங்கைப் பிடிக்க அடியேனுக்கு அனுமதி அருளுதி. எளிய குரங்கை எதிர்த்தல் உன் பெருமைக்கு ஒவ்வாது. இச் சிறிய காரியத்தைச் செய்ய எனக்கு இடங்கொடு. நீ, இடம் பெயராது இங்கேயே யிருந்தருள்.

'முன், இந்திரனைப் பிடித்துக் கொடுக்க யானிருக்கவும், என் அண்ணனை ஏவினுய். அதனுல், என் சௌரியத்தைக் காட்டு தற்கு வாய்த்த சந்தர்ப்பம், எனக்குப் பயன்படாமற் போயிற்று. அந்தக் குரங்கு, இந்த இலங்கைக்கு இழிவை யுண்டாக்க எண்ணி ஈசனே வேடமாறி வந்ததா யிருந்தாலும், அதனை அரை நொடிக் குள்ளே பிடித்துக் கொடுப்பேன்; தவறுவேனேல், தண்டனை செய். படைகொடு செல்ல, விடைகொடு' என்ருன். இராவணன், அவனை, மகிழ்ந்து நோக்கித், 'தேரேறிச் சேனையோடு செல்லுதி' என்ருன்.]

சேனைப் பெருக்கம்

[அட்சனோடு சென்ற சேனை, கடல்போல அளவற்றதா யிருந்தது. கடலிலுள்ள மீனை எண்ணலாமானுல், சேனையிலுள்ள தேர்களை யெண்ணலாம்; சுறுமீன்களை யெண்ணலாமானுல், யானை களையும், அலைகளை யெண்ணலாமானுல், குதிரைகளையும், மணலை எண்ணலாமானுல், காலாள்களையும் எண்ணலாம். அரக்க அரச குமாரரான அட்சன் தோழர் பன்னீராயிரவரும் மந்திரிகள் தந்திரிகள் முதலானோர் மக்கள் பல லட்சத்தினரும் அவனுக்குத் துணையாகத் தொடர்ந்தார்கள்.]

அட்சன் சபதம்

[அனுமான், அட்சகுமாரனை நோக்கி, இராவணனோ இந்திரசித்தோ வென்று சந்தேகித்து, இருவருமல்ல னென்று முடிவு செய்தான். அட்சன் அனுமானை நோக்கி, நகைத்து, 'இந்தக் குரங்கா இராக்கதர் கூட்டத்தைக் கொன்றது?' என்று கூறச், சாரதி, 'இதனை அலட்சியமாக எண்ணலாகாது. மன்னனோடு பொருத வாலி, குரங்கன்றோ? இதனைச் சாக்கிரதையாக எதிர்ப்பாயாக' என்றான். அட்சன், 'அசோகவன பங்கஞ்செய்தமட்டோடமையாமல், அளவற்ற அரக்கரை அழித்து நமக்கு மானபங்கத்தைச் செய்த குரங்கைக் கொல்லுதலோடு நில்லாமல், உலகெங்குஞ் சென்று, குரங்கு என்ற பேரே யில்லாமற்போகக் குரங்குக் குலத்தைக் கருவறுத்து நிர்மூல மாக்குவேன்!' என்று, வெஞ்சினத்தோடு வஞ்சினங்* கூறினான்.]

அரக்கர் படையை அனுமான் அழித்தல்

[அரக்கர் சேனை அறக் காய்ந் துலர்ந்த புற்காடாகத், தான் அக்கினியாக, அனுமான், அந்தச் சேனையை அழிப்பானான். போர்க்களம் தாழியாக, சேனை தயிராக, அனுமான் மத்தாக, அவனால் தாக்கப்பட்ட சேனை, மத்தெறியுண்ட தயிர்போல உடைந்து சிதறியது. அவன் சூரியனாக, அவன் பொருதல் வெயிலெறித்தலாகச், சேனை வெயிலில் அகப்பட்ட புழுப் படும் பாடு பட்டது.]

அனும அட்ச யுத்தம்

[அரக்கர் சேனை அனைத்தும் அழியக்கண்ட அட்சகுமாரன், சினமூண்டு, தீப்போலக் கண்கள் சிவக்கச் சென்று அனுமான் மேல் ஈரேழம்புகள் எய்தான். இவன், அந்த அம்புகளை இருப்புத் தடியால் அடித்துத் தரையில் வீழ்த்தினான். அவன், அம்புகளால் அந்தத் தடியைப் பொடியாக்கினான். இவன், வேறு ஆயுதம் யாதும் இல்லாமையால், கையே ஆயுதமாகக் கொண்டு, அவன் தேர்மீது தாவித், தேர்ப்பாகனையும் குதிரைகளையும் கொன்றான். அப்போது, அவன் எய்த வாளிகள் மார்பிலும் தோள்களிலும் அழுந்த, இவன் அவன் வில்லை ஒரு கையினாற் பற்ற, அவன்

* வஞ்சினம் - சபதம்.

அதனைப் பிடித்த கையோடு அடுத்த கையாலும் பற்றியிழுக்க, அது முறிந்தது. அது முறியவே, அவன் வாளை யுருவிக் குத்த, இவன், அதை ஒடித் தெறிந்தான். வாட்போர் தோற்றவன், தோட்போர் செய்வானாய், அனுமானைக் கட்ட, இவன், அவனைத் தப்பவொட்டாமல் வாலினால் சுற்றிக் கீழே தள்ளி, மேலே ஏறி, வாயினின்று பற்களும் கர்ணகுண்டலங்களினின்று கற்களும் * உதிரக் கன்னங்களிலே அடித்துப் பிடர் பிடித்துக் குடர்பிதுங்கக் குத்தினான்: பின்பு, போர்க்களம் அம்மியாக, அவன் சதை அரைக்கும் அரிசியாக, இரத்தம் அரிசியை அரைத்தற் குதவும் நீராக, சதையொழிந்த எலும்புப் பகுதி அம்மிக் குழவியாக அரைத்தான். அதனால் குற்றுயிராகக் கிடந்த அவன், முற்று யிரும் இழந்தான்.]

அட்சன் இறக்கக் கண்ட அரக்க வீரர் உயிர்தப்பச் செய்த உபாயங்கள்

[அட்சகுமாரன் இறந்தபோது, இறவாமல் எஞ்சியிருந்த இராக்கதரிலே, சிலர் இரத்த வெள்ளத்துள் மூழ்கியும், சிலர் பிணக் குவியல்களுள் நுழைந்தும் மறைந்துகொண்டார்கள்: சிலர் செல்லுந் திசை தெரியாமல் திண்டாடித் திரிந்து வலியழிந் தார்கள்: சிலர் எங்கும் போகாமல் நின்ற இடத்தே நின்றார்கள்: சிலர் கண்ட கண்ட திசைகளிலே தாறுமாறாக ஓடினார்கள். சிலர், ஓடும்போது, எதிர்ந்து தழுவிய தம்மவரை நோக்கி, 'நும்மவ ரல்லேம்; தேவரேம்!' என்று உரைத்து உதறித் தள்ளிவிட்டு ஓடினார்கள்.]

இறந்தோர் உறவினர் எய்திய துயரம்

[போர்க்களத்துக்கு வந்து தேடித் தம் கணவருடலைக் கண்டு மேல்விழுந்து வெய்துயிர்த்து ஆவி நீங்கிய மாதர், காதலிருவர்க்கு உடம்பு இரண்டேயன்றி உயிர் ஒன்றே யென்பதை உரூபிப்பார் போன்றார். உயிர்துறந்தோருடைய உறவினர் அழுத ஒலி உலக முழுதும் பரவியது.]

கல் - இரத்தினம்.

மார்பிலணைத்துத் தானும் அழுதான். பின்பு, மகன், தந்தையை நோக்கி, 'அந்தக் குரங்கு கடலைக் கடந்து அசோகவனத்தை அழித்த அசாதாரண ஆற்றலுடையதென அறிந்திருந்தும், ஆழ்ந்து ஆலோசியாமல், அதனிடம் கூட்டங் கூட்டமாக அரக்கரை அனுப்பினாய். ஆதலால், 'கொன்றனை நீயே யன்றோ அரக்கர் தங் குழுவை!'* *என்றான்.*

என்றவன், மேலும் கூறுவானாய், 'கிங்கரர், சம்புமாலி, பஞ்ச சேனாபதிகள் என்பவர்களோடு சென்ற சேனாவீரரெல்லாரும் மாண்டாரேயன்றி மீண்டார் ஒருவருமில்லை என்றால், அந்தக் குரங்கை என் என்பது! திரிமூர்த்திகளின் ஒரு மூர்த்த† *மென்றன்றோ செப்பவேண்டும்! ஆயினும், நீ கவலையின்றி இங்கே இருப்பாயாக. யான் சென்று அதனை எளிதாகப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து கொடுப்பேன்' என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.]*

சேனைச் சிறப்பு

125. உடைந்தவல் லிருளோற் றுப்பல்
லுருக்கோடக் கதிர்க்கு ழாங்கள்
மிடைந்தன மிலைச்சி யாங்கு
மெய்யணி பலவு மின்னக்
குடைந்துவெம் பகைவ ரூன்றோய்
கொற்றப்போர் வாள்வில் வீச
அடைந்தகா ரரக்கர் தானை
யகலிட மிடமின் றென்ன

கொண்டுகூட்டு : *(சூரியனுக்கு) உடைந்த வல் இருள், நோற்றுப், பல் உருக்கொ(ண்)டு அக் கதிர்க் குழாங்களை மிடைந்தன மிலைச்சி ஆங்கு, மெய் அணி பலவும் மின்ன, கார் அரக்கர் தானை, அகல் இடம் இடம் இன்று என்ன, வெம் பகைவர் ஊனுள் குடைந்து தோய் கொற்றப் போர் வாள் வில் வீச அடைந்த(து).*

பொருள் : *முன் சூரியனுக்குத் தோற்றுப்போன இருட்டு, (அந்தச் சூரியனை வெல்லத்) தவஞ்செய்து, (செய்த தவத்தின் பயனாகப்) பல (கரிய) ரூபங் கொண்டு (வென்று, கவர்ந்த சூரிய)*

---

* குழு - கூட்டம். † மூர்த்தம் - வடிவம்.

கிரணக் கற்றைகளை (வெற்றிச் சின்னங்களாக) அணிந்துகொண்டாற்போல, அந்தக் கரிய ரூபமான உடம்புகளிலே பலவகை ஆபரணங்கள் பிரகாசிக்கக், கரிய ரூபிகளான இராக்கதர் கூடியான சேனை, பூமி இடம் போதாதென்று சொல்லும்படி (பெருங்கூட்டமாக இந்திரசித்தைச் சூழ வந்து) சேர்ந்தது.

உடைதல் - தோல்வியடைதல். கதிர் - கிரணம். குழாம் - கூட்டம். மிடைந்தன மிலேச்சியாங்கு - நெருங்கினவாக அணிந்தாற்போல. வெம் பகைவர் ஊன்தோய் கொற்றம் போர் வாள் வில் வீச - கொடிய பகைவருடைய உடம்புகளுள் முழுகிய வெற்றியையுடைய யுத்தத்துக்குரிய வாள்கள் ஒளியை வீச. 'பூதகணத்தரசேந்தி அனல்நின்று புறப்பட்ட' என்பதில், 'புறப்பட்டது' என்பது, 'புறப்பட்ட' என வந்ததுபோல, 'அடைந்தது' என்பது, 'அடைந்த' என, 'து' என்னும் ஒன்றன்பால் வினைவிகுதி தொக்கு வந்தது. அகலிடம் - பூமி.

கரிய இராக்கதருக்கு இருட்டின் துண்டங்களும், அந்த இராக்கதர் ஒன்றுகூடிய திரளான இராட்சச சேனைக்குத் துண்டப்படாத இருட் பரப்பும், இராக்கதர் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களுக்குச் சூரியகிரணத் தொகுதிகளும் உவமை. (கஉ௫)

தம்பியின் தேகத்தைக் கண்டு சோகத்தை அடைதல்

[சேனை நடுவே சேனைவீரரெல்லாரினும் உயர்ந்தோனாக இந்திரசித்து நின்ற தோற்றம், பூமி முழுதும் கவர்ந்து மூடிய பிரளயப் பெருங்கடல் மத்தியில் மகாமேரு நிற்கும் காட்சி போன்றது. அவன் சேனையுடன் அநுமான் நின்ற இடத்துக்குச் செல்வானானான். செல்லும்போது, யுத்தகளத்தை நோக்கி, அது, பிணக்குவியல்களான மலைகளையும், இரத்த வெள்ளமான ஆறு கடல்களையும், ஆயுதக்கூட்டமான காட்டையும் பெற்று, வேறோருலகம்போல விளங்கியதென் றெண்ணி வியப்புற்றான். 'எண்ணிறந்த வீரர் இறந்து கிடக்கின்றார்கள். இவர்களெல்லாரையுங் கொன்ற குரங்கு, ஒன்றே! "எப்படை கொண்டு வெல்வதிராமன்வந் தெதிர்க்கின்!"' என்றான். 'கண்ணனார் உயிரே அன்னார் கைப்படைக் கலத்திற்* காப்பார்' ஆக இருந்த வரம்பற்ற வீரர் மாண்டு கிடப்பதைக் கண்டு, புண்ணுள்ளே கோல்கொண்டு குத்தினாற் போல, மானத்தினால் வருந்தி மனம் புழுங்கினான்.

* கைப் படைக் கலத்தின் - கையிலுள்ள ஆயுதம்போல.

'என் அத்தை சூர்ப்பநகைக்கு உற்ற அங்கபங்கமும், என் சிறிய தந்தை கரனுக்கும்* தம்பி அட்சனுக்கும் நேர்ந்த மரணமும், மற்றைய வரம்பற்ற அரக்கர் வதமும் மானுடர் இருவராலும் வானரம் ஒன்றினுலும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன வென்றால், என் வீரம், மிக நன்றாயிருக்கிறது!' என்றெண்ணினன். இவ்வாறு எண்ணிக் கோபம் கூர்ந்து செல்வோன், தேய்ப்புண்ட தம்பியின் தேகத்தைக், கையினின்று வில்லும் கண்ணினின்று நீரும் சோரக், கண்டான். கண்டவன், 'என் ஐயா! உன் தந்தையின் சௌரியத்துக்கு அஞ்சி எமன் உன் உயிர் கவர அஞ்சுவானே! எமலோகத்தோரன்றி எவ்வுலகத்தோரும் உன்னை மறைத்து வைக்க மனந் துணியாரே! அப்படியாக, நீ எவ்வுலகத்திலே இருக்கின்றாய்!' என்று புலம்பிச் சகோதர சோகத்தைத் தாங்கமாட்டாதவனானன். அப்போது, அந்தச் சோகம், ஆணியால் அடிக்கப் பட்ட ஆணி ஆழ்ந்து உள்ளடங்குதல்போல, தம்பியைக் கொன்றவனைக் கொல்ல எழுந்த கோபத்தால் தாக்குண்டு உள்ளடங்கியது.]

இந்திரசித்தைக் கண்ட அனுமான் எண்ணங்கள்

[அனுமான், எதிரே வந்த இந்திரசித்தைப் பார்த்து, 'யான் எண்ணிறந்த இராக்கதரை எமலோகத்துக்கு அனுப்பியது, இவனை இங்கே இட்டுவந்திருக்கிறது. இவன் இந்திரசித்தே. யான் இதுவரை போராடியது, போராட்டன்று; விளையாட்டே: இவனோடு பொருதலே போராம்; இதுவரை வெற்றியைப் பற்றிய சந்தேகம் இல்லாதிருந்தது, இப்போது உண்டாயிருக்கிறது. இவனை வெல்வது, இராவணனையும் வெல்வதாம்' என்றெண்ணினன்.]

போர்

[அப்போது, இராட்சச சேனை போர்தொடங்க, அனுமான், ஒரு மராமரத்தை எடுத்துக்கொண்டான். அரக்கர் அனுமான் மேல் எய்த அம்புகள், பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பு, பட்டடையைச் சுடாததுபோல, அவனை ஊறுசெய்யவில்லை. இந்திரசித்து, அனுமானல் படை முழுவதும் அழிவுறுவதைப் பார்த்து, இவனுக்குச் சமீபமாக வந்து, வில்லின் நாணியை விரலினல் தெறித்து

* இராவணன் தாய் கேகசியின் தங்கை கும்பீநசிக்கும் அவன் தந்தை விச்சிரவ முனிவனுக்கும் பிறந்தவன் கரன்.

மிகுந்த ஒலியை யுண்டாக்கினான். அவ் வொலிக்குக் காரணமான அந்த நாணியானது அதிர்ச்சியால் அற்றுப்போம்படி இவன் தோள்கொட்டி எதிரொலி எழுப்பினான். அவன், இவன் தலையி லும் மார்பிலும் தைக்கும்படி பலபல பாணங்களைத் தொடுத்தான். இவன் தனது, மிகப் பெரிய இயற்கை வடிவத்தை எடுத்தான். அவன் அவ் வடிவை முடியக் காணமுடியாது, ஒரு பாகத்தையே பார்த்துப் பிரமித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, இவன், தன்மேல் எய்யப்பட்ட அம்புகள் திரும்பி எய்த அவன் மேலேயே போய் விழும்படி வீசியெறிந்துவிட்டு, அவன் தேரையும் பாகனையும் குதிரைகளையும் அறைந்து அழித்தான். அவன், வேறோர் தேரேறி இவன் மேனிமுழுதும் மறைய, அம்பு மாரி பொழிந் தான். இவன் அந்தத் தேர்மேற் பாய்ந்து, அவன் வில்லைப் பறித்து முறித்தான். அந்த வில் முறிந்த ஓசை அடங்குமுன், அவன் வேறொரு வில்லை யெடுத்துப் பல பாணங்களைத் தொடுக்க, இவன் சற்றே அயர்ந்தான். அயர்ச்சி அகன்றவுடன், மேரு வென்று கூறும்படியான தாரு* ஒன்றைப் பிடுங்கிச் சுழற்றி, அவன் விடுத்த கணைக ளனைத்தையும் முறித்து அவன் தலைமேல் அறைந்தான். மலையினின்றும் அருவிநீர் வடிதல்போலத் தலையி னின்று இரத்தநீர் வழிய, அவன் சோர்ந்தான். சோர்வு நீர்வுறவே, சோனமாரியாக வாளி மாரி பொழிந்தான். இவன் அவனைத் தேரோடு மேலே எறிந்தான். அவன் நெடுந்தூரம் மேலே சென்று திரும்பிக் கீழே விழுந்தான். விழுந்தவுடனே, எழுந்து விரைந்து விண்மிசை ஏகினான். அப்போது, இவன், அவன் சேமத் தேர் களை யெல்லாம் சிதைத்தான்.]

பிரமாஸ்திரத்தால் அனுமான் கட்டுணல்

[அவன், ஏறத் தேரு மில்லாமல், எதிர்க்க வலியு மில்லாமல், யாது செய்வதென்று நினைந்து, 'இதுவே தக்க'தென்று துணிந்து, பிரமாத்திரத்தைப் பிரயோகம் பண்ணினான். அது, பெரும் பாம்பு வடிவுகொண்டு, இவனைக் கயிறுபோல இறுகக் கட்டியது. இவன், தளர்ந்து சாய்ந்தான். அப்போது, உயிர்தப்ப ஓதுங்கிப் பதுங்கி ஒளிந்திருந்த இராக்கதர், ஓடிவந்து சூழ்ந்து, இவனைச் சுற்றியிருந்த நாகத்தைப் பற்றி யிழுத்தார்கள்.]

* தாரு - மரம்.

கட்டுண்ட அனுமானது நிலைமையின் வருணனை

126. குரக்கு நல்வலங் குறைந்ததென் றுவலங் கோட்டி
இரைக்கு மாநக ரெறிகட லொத்ததெம் மருங்கும்
திரைக்கு மாசுணம் வாசுகி ஒத்தது தேவர்
அரக்க ரொத்தனர் மந்தர மொத்தன னனுமான்

கொண்டுகூட்டு: குரங்கின் நல் வலம் குறைந்தது என்று ஆவலம் கொட்டி (அரக்கர்) இரைக்கும் மா நகர், எறிகடல் ஒத்தது. (அனுமான் உடலின்) எம் மருங்கும் திரைக்கும் மாசுணம் வாசுகி ஒத்தது. அரக்கர் தேவர் ஒத்தனர். அனுமான் மந்தரம் ஒத்தனன்.

பொருள்: குரங்கினது பலம் குறைந்ததென எண்ணிக் களிப்புற்று, வெற்றிக்குறியாக ஆர்த்து வாய்கொட்டி, இராக்கதர் ஆரவாரஞ் செய்யப்பெற்ற இலங்கை மாநகரம், அலையடித்து ஒலிக்கின்ற பாற்கடல் ஒத்தது. அனுமானது உடலின் எல்லாப் பக்கங்களையும் சுற்றித் தன்னுள் அடக்கிய பிரமாத்திரமாகிய பெரும் பாம்பு (அமுதம் உண்டாகப் பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்திற் கடைகயிறுக மந்தர மத்தைச் சுற்றிய) வாசுகிப் பாம்பு போன்றது. (பிரமாத்திரப் பாம்பைப் பற்றிய) அரக்கர் (வாசுகிப் பாம்பைப் பற்றிய) தேவரை ஒத்தனர். (இலங்கையைக் கலங்கச் செய்த) அனுமான், (பாற்கடலை மறுகச் செய்த) மந்தர மலையை ஒத்தான்.

ஆவலங்கொட்டல் - ஏககாலத்தில் ஒலித்துக்கொண்டும் கையால் வாயில் அடித்துக்கொண்டும் ஒருவகை ஓசை உண்டாக்கல். இரைத்தல் - ஆரவாரித்தல். எறிதல் - (அலை) அடித்தல். அலையடித்தலால் ஓசையுண்டாக்கல் குறிப்பு. திரைத்தல் - தன்னுள் அடக்கல். மாசுணம் - பெரும் பாம்பு. வாசுகி, அஷ்ட மாநாகங்களுள் ஒன்று; அமுத மதன காலத்திற் கடை கயிறுக உபயோகிக்கப்பட்டது. (கஉசு)

கட்டுண்ட அனுமானைக் கண்ட இலங்கைவாசிகளின் எக்களிப்பு

[இந்திரசித்து அனுமானைக் கட்டிவரக் கண்ட ஆண்பாலார், பெண்பாலார், பிள்ளைகள், பெரியோரான எல்லா இலங்கை வாசிகளும் எக்களித்த எக்களிப்புக்கு மிக்க களிப்பில்லை. அவர்கள் அடைந்த அத்தியந்த சந்தோஷம், இந்திரன் கட்டுண்ட நாளில் அவர்கள் அடைந்ததை ஒத்தது.]

13. பிணிவீட்டு படலம்

[இந்திரசித்து, அனுமானைப் பிரமாத்திரத்தினாற் கட்டியிருந்த கட்டை நீக்கியதைக் கூறுவது]*

கட்டுண்ட அனுமானைக் கண்ட இராக்கதர் பேச்சும் செயலும்

[கட்டுண்டிருந்த அனுமானைக் கண்ட அரக்கரில் பலர், 'இவனைத் தப்பவிட்டால், எல்லாரையுங் கொன்றிடுவான்; அம்பால் எய்யுங்கள்; கல்லால் எறியுங்கள்; கத்தியால் வெட்டுங்கள்; உடலைப் பல கூறுபடுத்துங்கள்; தரையிலிட்டு அரையுங்கள்' என்றார்கள். பலர், 'இந்தப் பயலை இத்தனை நேரம் உயிரோடிருக்க விடுவதோ! உடனே கொல்வோம்!' என்று கொல்ல எத்தனித்தார்கள். பலர், 'கடலுள் அமிழ்த்துங்கள்; தீயிலிட்டுக் கொளுத்துங்கள்' என்றார்கள். (அனுமானால் தந்தையர், தமையர், தம்பியரை இழந்த) பலர், 'என் தந்தையைத் தந்துபோ; என் தமையனைத் தந்துபோ; என் தம்பியைத் தந்துபோ!' என்று மறித்தார்கள். கணவரை இழந்த இராட்சசிகள், 'இவனைக் கொன்று இவன் தலைமேலிருந்துதான் தாலி வாங்குவோம்' என்றார்கள்.

மரத்தைக் காண்போர் அதன்மேல் ஊரும் எறும் பொழுக்கைக் காணாதவாறு, அனுமானைக் கண்ட சில இராட்சசிகள், அவன் தீங்குசெய்ய இடமின்றி அவனைக் கட்டியிருக்கும் நாகபாசத்தைப் பாராமல், தம்மைக் கொன்றிடுவானென்று பயந்து வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு ஊருக்கு வெளியே ஓடினார்கள்.]

அனுமான் ஆலோசனை

[அனுமானைக் கட்டியிருந்த பாம்பைப் பற்றிப் பக்கத்துக்கு ஐம்பதினாயிரவராக நூறாயிரம் இராட்சசகிங்கரர் இழுத்துச் சென்றார்கள். அப்போது, அவன், 'என் தந்தை வாயுதேவனின் அன்புப் பலமும் தேவாதிபர்களும் சீதாபிராட்டியும் தந்துள்ள வரபலமும் எனக்கு இருத்தலால், இந்த நாகபாசத்தை எளிதிற்

* கட்டை நீக்கி யென்ற பொருளில் 'பிணியைவீட்டி' என மிதிலைக் காட்சிப் படலம் கூ௬-ல் வருதல் காண்க.

சிதைக்கவல்லேன். அது செய்யாது அடங்கியிருத்தலே இப்போதைக்கு ஏற்றது. இதனால், இராவணனைக் காணவும், அவனும் அவனுடைய அமைச்சரும் அறிய, இராமபிரான் ஆணையால் அவன் அடையும் ஆபத்துக்களை எடுத்துக் கூறவும், அதனால் அவன் மனஉறுதி குலைந்து சீதாபிராட்டியைச் சிறையினின்று விட்டுவிடவும் கூடும். இஃதன்றி, ஏக ராம பாணத்தினால் ஏழு மராமரங்கள் ஒருசேர ஊடுருவப்பட்டதும், வாலி மாண்டதும், வானர சைனிய மகத்துவமும் புகலுதற்கு வசதி வாய்க்கும்' என்று எண்ணிக்கொண்டு சென்றான்.]

சீதை துயரம்

[அனுமான் அகப்பட்டதை அறிந்த சீதை, குஞ்சு பிடிபட்ட பறவை போலவும், கன்று கவரப்பட்ட பசுப்போலவும் கதறினாள். இந்திரசித்து அனுமானை இராவணன் அரண்மனைக்குக் கொண்டு போனான்.]

இராவணன் கொலு

127. தலங்கண் மூன்றிற்கும் பிறிதோரு மதிதழைத் தென்ன
அலங்கல் வெண்குடை தண்ணிழ லவிரொளி பரப்ப
வலங்கோ டோளினன் மண்ணின்றும் வானுற வெடுத்த
பொலங்கொண் மாமணி வெள்ளியங் குன்றெனப் பொலிய

கொண்டுகூட்டு: தலங்கள் மூன்றிற்கும் பிறிது ஒரு மதி தழைத்(த)து என்ன, அலங்கல் வெண் குடை தண் நிழல் அவிர் ஒளி பரப்ப, (அது) வலம் கொள் தோளினன், மண் நின்றும் வான் உற எடுத்த பொலம் கொள் மா மணி வெள்ளியங் குன்று எனப் பொலிய (அவன் கொலுவிருந்தான்.)

பொருள்: (இராவணன் ஆளும்) மூன்று உலகங்களுக்கும் (பூவுலக மொன்றுக்கே யுரிய சந்திரன் போதா தென) வேறொரு சந்திரன் தோன்றினாற் போலச், (சூழவும் முத்துச்) சரங்கள் தொங்குகின்ற ஒற்றை வெண்கொற்றக் குடை குளிர்ந்த நிழலையும் பிரகாசிக்கின்ற ஒளியையும் பரவச்செய்யவும், அந்தக் குடை இராவணன் பூமியினின்று பெயர்த்தெடுத்து ஆகாயம் அளாவ மேலே தூக்கிய வெள்ளிமலை போல விளங்கவும் (இராவணன் கொலுவிருந்தான்.)

அலங்கல் - மாலை ; இங்கே குடையைச் சூழ்ந்து தொங்கக் கட்டியிருக்கும் முத்துச் சரங்களைக் குறித்தது ; அசைத லென்னும் பொருளுடைய அலங்கலும் தொங்குத லென்னும் பொருளுடைய தொங்கலும், அசைதலும் தொங்குதலும் இயல்பாக உடைய மாலையை உணர்த்துதல் கவனிக்கத் தக்கது. வலம் - வலிமை ; வெற்றி. பொலம் - பொன் ; அழகு.

சிங்காதனத்துக்கு மேலாக அந்தரத்திலே விளங்கிய வெண்குடையின் காட்சி, இராவணன் பூமிக்கு மேலாகத் தூக்கியபோது விண்ணில் விளங்கிய வெள்ளி மலையின் தோற்றம் போன்றதைக் கம்பர், கவிப் படத்தில், சொல் வருணங்கொண்டு, கற்பனைசக்தித் தூரிகையால் *, சித்திரகாரர் சித்திரந் தீட்டுவது † போலத் தீட்டிக் காட்டியிருப்பது, கண்டு களிக்கத்தக்கது.

'இராவணன் கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த வரலாறு கூறுமிடத்து, அவன் அம் மலையைத் தலைக்கு மேலே தூக்கியதாகக் கூறுதலும் உளதாதலின், அங்ஙனம் உயர எடுக்கப்பட்ட வெள்ளி மலையோடு அவ் வெண்கொற்றக் குடை உவமிக்கப்பட்டது.' ‡ குடையின் மேற்பகுதி வெள்ளி மலையையும் குடைக் காம்பு இராவணனையும் போன்றமை போதரும்.

பாட பேதம் : வெண்குடைத் தண்கொடை. (கஉஎ)

[இராவணன் புயங்களில் திரிமூர்த்திகளின் ஆயுத வடுக்களும் காதல் மாதரின் நக வடுக்களும் காணப்பட்டன. அவன் இரத்தின கிரீடங்கள் பூண்ட பல தலைகளோடு சிங்காதனத்தில் கொலுவிருத்தல், நாகரத்தினங்களுடன் விளங்கும் பல தலைகளையுடைய ஆதிசேடன் அரசிருத்தல் போன்றது. கரிய பெரிய காத்திரமுடைய § அவன் பொன்முடி புனைந்திருத்தல், கருங்கடல் பொன் மலையை முடியாகப் பூண்டிருத்தல் போன்றது. கருமலை போன்ற அவன் செம் பொன்னுடையும் வெண் முத்தாபரணங்களும் விளங்க வீற்றிருத்தல், செவ்வந்திவான ஆடை உடுத்து, நட்சத்திர ஆபரணங்கள் பூண்டு, அந்தகாரம் $ அரசுவீற்றிருத்தல்

* தூரிகை - சித்திரம் எழுதும் குச்சு. † தீட்டுதல் - எழுதுதல் ; சித்திரித்தல்.
‡ வை. மு. கோ. § காத்திரம் - உடம்பு.
$ அந்தகாரம் - இருள்.

தேவ மாதர்கள் பக்க வாத்தியங்களோடு ஒற்றுமைப்பட்ட பாட்டாகிய அமுதத்தை இருபது செவிகளுக்கும் விருந்தாக வழங்கவும், முற்றத் துறந்த முனிவர்கள் வீட்டையும் வெறுத்து யாருடைய ஆட்டை விரும்புவார்களோ, அந்த மேனகை, தாளத் தொனியொடும் மத்தள ஓசையொடும் பொருந்தத், தாள்கள் பெயர்த்து, மனக்கருத்தைக் கண் கைகளின் அபிநயத்தாற் காட்டும் பரதநாட்டியம் இருபது கண்களையும் களிப்பிக்கவும், தன்னைக் காதலிக்கும் மாதர் கண்களாகிய தாமரைகளை மலரச்செய்யும் சூரியனாகவும் தேவாசுரர் கைகளாகிய தாமரைகளைக் குவியச் செய்யும் சந்திரனாகவும் விளங்கினான்.]

அனுமான் இராவணனைக் கண்டு பேசுதல்

[அந்த நிலையில் அவனை அனுமான் கண்டான். இராவணன், அனுமானைக் கொடுங் கோபங்கொண்டு பார்த்து, 'நீ இங்கு வந்த காரணம் யாது? நீ யார்? இந்திரனோ? இயமனோ? பிரமனோ? குமரனோ? அரனோ? அரியோ? வடிவம் மாறிவந்திருக்கின்ற நீ இவருள் எவன்? ஆர் உன்னை அனுப்பினவர்? என்ன காரியமாக இங்கு வந்தாய்? சொல்லென்று கட்டளையிடுகின்றேன். சோர்வில்லாதபடி சொல்' என, அனுமான் கூறுகின்றான்:

'நீ அடுக்கிச் சொல்லிய அனைவருமல்லேன். அந்த அற்ப ஆற்றலினோர் ஆருடைய ஆளும் அல்லேன். ஒரு வில் வீரனது தூதனேன். அவன் ஆரென்று அறிய அவாவுவாயானால், அறைகின்றேன், கேள். அவன், முனிவரும், தேவரும், தேவதேவர் மூவரும் — முடித்தற்கரிய வென்பதேன்? — முடித்தற்கு நினைத்தற்கே அரியதான பெரிய காரியத்தை முடிக்கப் பிறந்திருக்கின்றான். அவன், உனது தேகபலமும், தேவரிடம் பெற்ற ஆயுத பலமும், ஆயுட் பலமும், பிற பல வரபலமும், பிரபலமான பெருஞ் செல்வமும் ஓரம்பினால் அடியோடழியச்செய்ய வந்திருக்கின்றான். அவன், நீ செயித்த தேவரல்லன், திசையானைகளல்லன், திக்குப்பாலகரல்லன், கயிலைமலையல்லன், திரிமூர்த்திகளுமேயல்லன். மற்று, யாவனெனில், பூவுலகத்தைப் பொது நீக்கி அரசாண்ட தசரத சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரன்.]

மும்மூர்த்திகளான முழுமுதற் கடவுளே
இராமனாகியிருக்கின்றானெனல்

மூலமு நடுவு மீறு மில்லதோர் மும்மைத் தாய
காலமுங் கணக்கு நீத்த காரணன் கைவில் லேந்திச்
சூலமுந் திகிரி சங்குங் கரகமுந் துறந்து தொல்லை
ஆலமு மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும்விட் டயோத்தி வந்தான்

கொண்டுகூட்டு: 'மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லது (ஆய்) ஓர் மும்மைத்து ஆய காலமும் கணக்கும் நீத்த (சருவ) காரணன் (ஆன பரமன்,) சூலமும், திகிரி சங்கும், கரகமும் துறந்து, (கோதண்டம் என்னும்) வில்லைக் கையில் ஏந்தி, தொல்லை வெள்ளிப் பொருப்பும், ஆலமும், மலரும் விட்டு, அயோத்தி வந்தான்.

பொருள்: 'முதலும், நடுவும், முடிவும் (என்னும் உண்டாதல், நிலைபெறுதல், ஒழிதலாகிய மூன்றும்) இல்லாததாய் (இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என) மூவகைப்பட்டதான கால அளவையும் வேறு அளவுகளையும் கடந்த சருவ காரணன் (ஆன பரமன், சங்கரனாகித் தரித்திருந்த) சூலாயுதத்தையும், (திருமாலாகித் தாங்கியிருந்த) சங்க சக்கரங்களையும், (பிரமனாகிப் பிடித்திருந்த) கமண்டலத்தையும் கைவிட்டு, (கோதண்டம் என்னும்) வில்லைக் கைக்கொண்டு, (மூவராக முறையே வாழ்ந்த) கைலை மலையையும், ஆலிலையையும், தாமரை மலரையும் நீங்கி வந்து, அயோத்தி நகரம் வசிக்குமிடமாக இருக்கின்றான்.

மும்மைத்து - மூன்று தன்மையுடையது. கணக்கு - அளவு: 'கணக்கிலாத்திருக் கோலம் நீவந்து காட்டினாய்கழுக் குன்றிலே'. — திருவாச. நீத்த - நீங்கிய ; இங்கே கடந்த என்ற பொருள் குறித்தது. திகிரி - சக்கராயுதம். கரகம், கமண்டலம், குண்டிகை, ஜலபாத்திரம் என்பன ஒரு பொருட் பெயர்கள். துறந்து - நீக்கி.

முழுமுதற் கடவுளின் ஒவ்வோர் அம்சபூதரே மும்மூர்த்திகளென்பதும் பூரணம்சபூதன் இராமனென்பதும் உய்த்துணரவைத்தார். (கஉஅ)

அனுமான், தான் வாலி மகன் தூதன் எனல்

['அவன், அதர்மத்தை அற ஒழித்துத் தருமத்தை நிலைநிறுத்தவும், தீயோரை வீழ்வித்து நல்லோரை வாழ்விக்கவும் அவதரித்திருக்கின்றான். அத்தகைய பெரியோனுக்கு அடிமை

செய்யும் பெருமையுடையேன். அனுமானென்னும் பெயரினேன். சீதாபிராட்டியைத் தேடத் திசைகள் நான்கினும் செலுத்தப் பெற்ற சேனைத் தலைவரில் தென்றிசைக்கு வந்த வாலி குமாரனான அங்கதன் தூதனாக இங்கு வந்தேன்' என்றான்.]

வாலி இறந்ததும் சுக்கிரீவன் அரசனானதும் கூறல்

[வாலி மகனுடைய தூதனெனவே, தன் நண்பனான அந்த வாலியினுடைய நாமத்தைக் கேட்ட மகிழ்ச்சியினால், அனுமான் செய்த தீங்குகளை மறந்து, அத் தீங்குகள் காரணமாகக் கொண்டிருந்த கோபம் மாறிச் சந்தோஷ முகத்தினனாகி, மேகத்தினின்று மின்னல் வெளிப்பட்டாற்போலச் சிரித்து, 'வாலி மகனுடைய தூதனே! வாலி சுகமாயிருக்கின்றானா? அவன் அரசாட்சி நன்றாக நடக்கின்றதா?' என்று கேட்டான். உடனே, அனுமான், முன், தன்னை வாலிற் கட்டி எட்டுத் திக்கும் இழுத்துச் சென்று இம்சித்தவனை எதிர்க்கும் வலியில்லாமையால் நட்புக்கொண்டு நண்பனாக நடித்தவன், இப்போது, சேமம் விசாரிக்கும் நடிப்புச் செய்கின்றானென் றெண்ணிச் சிரித்து, 'ஏ! அரக்கனே! அஞ்சாதே. வாலி மண்ணுலக வாழ்வொழிந்து விண்ணுலக வாழ்வடைந்தான். இனித் திரும்பி வாரான். அவனோடு அவன் வாலும் ஒழிந்தது! அவன், ஒரே ராம பாணத்தால் உயிர் நீங்கினான். இப்போது வானர ராசன், சூரிய குமாரனான சுக்கிரீவ மகாராசன்' என்றான்.]

வாலி கொல்லப்பட்ட காரணமும், சீதையைத் தேடிவந்த வரலாறும்

[இராவணன், 'இராமன், என்ன காரணத்தினால் வாலியைக் கொன்றான்? எங்கேயிருக்கின்றான்? அவன் தேவியை அங்கதன் தேடுவானேன்?' என, அனுமான், 'தேவியைத் தேடிவந்த சீராமனுடன் சிநேகஞ்செய்து, "என் துன்பத்தைத் தீர்ப்பாயாக" என்று சுக்கிரீவ ராசன் தன் குறைகூறி வேண்ட, இராமபிரான் தைரியமாக, "வாலியின் அரசையும் அவன் கவர்ந்திருக்கும் உன் மனைவியையும் தந்தேன்" என்று முன்பு வாக்களித்துப், பின்பு வாலியைக் கொன்று வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றினான். அதன்பின், சேனைத் தலைவர்களைச், "சேனைகளோடு திசையனைத்துஞ் சென்று தேவியைத் தேடுங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டான்.

யாங்கள் தேடுவேமானேம். இவைகளே நிகழ்ந்த செய்திகள்' என, இராவணன் கூறுகின்றான்.]

அனுமான் சொல்லக் கருதியவை யாவையென் இராவணன் வினவுதல்

[*'ஒப்பற்ற உயர்வுடைய உங்கள் குலத் தலைவனைக் கொலை செய்தவனுக்கு அடிமைத்தொழில் ஆற்றுவதை ஏற்றுக்கொண்டீர்களே! இப்பழி எப்படி யொழியும்! உங்கள் செயலை உலகம் புகழுமானால், அது, பெரும் பேதைமையுடையதேயாம். தன் தமையனைக் கொல்லச் சொல்லிக் கொன்றவனுக்கு அன்புகூர்ந்த உன் தலைவன் ஆணையின்படி தூதுவனாக வந்த நீ எனக்குச் சொல்லக் கருதியவை யாவை? நீ போர்புரிந்த காரணம் யாது? உன்னைக் கொல்லேன். அச்சமின்றி உன் உள்ளத்துள் உள்ளதை ஒளியாமல் உரை' என்றான்.*]

அனுமான் பொது நீதி புகலல்

[*அனுமான், 'பொதுவான சில நீதி புகல்வோம்' என்றெண்ணி, 'உன் மேலான வாழ்க்கையை வீணாக வீழ்த்தினாய். இராச நீதியை எண்ணிப் பார்த்தாயில்லை. தீங்கைத் தேடிக்கொண்டாய். இறுதி கடிதே உறுவதா யிருக்கின்றாய். ஆயினும், ஓர் உறுதி உரைக்கின்றேன். அதன்படி நடப்பாயானால், ஆயுள் நீடித்திருப்பாய். பெருந் தவஞ்செய்து பெற்ற வாழ்வைச் சீதையை விரதைப்படுத்திய பாதகத்தினால் பாழ்படச் செய்தலை உணர்கின்றாயில்லை. தீமை, நன்மையைச் செயிக்காதென்னும் உண்மையை ஓரா தொழிந்தாய்.*]

முறை தவறிய காம முடிவு

129. திறந்தி றம்பிய காமச் செருக்கினால்
மறந்து தத்தம் மதியின் மயங்கினார்
இறந்தி றந்திழிந் தேறுவ தேயலால்
அறந்தி றம்பின ராருள ராயினார்

கொண்டுகூட்டு: *'திறம் திறம்பிய காமச் செருக்கினால் தம்மை மறந்து தம் மதி மயங்கினார், இறந்து இறந்து இழிந்து (அவ் இழிவில்) ஏறுவதே அலால், அறம் திறம்பின (அவ)ர் உளர் ஆயினார் ஆர்?*

பொருள் : 'முறைதவறிய காமக் களிப்பினால் தம்மை மறந்து மதிமயக்க மடைந்தவர்கள், மேலும் மேலும் முறை கடந்து, இழி வடைந்து, அவ் இழிவு மிகைபுறுவ தல்லாமல், அந்தத் தரும நெறி தவறி நடந்தவர், (குறைந்த வாழ்நா ளுடையராய் இறந்தா ரன்றி, இறவாது நிறைந்த வாழ்நா ளுடையராய் நீடித்து) இருந் தார் யார்? (எவருமில்லை யென்றபடி).

திறம் - கற்பு; ஒழுக்கம்.—தூ. அ. திறம்புதல் - தவறுதல். செருக்கு - களிப்பு. திறம் திறம்பிய காமச் செருக்கு - (மனையாளிடத்து மட்டும் காமம் நுகர்வதாகிய) கற்பு நெறி தவறிய காமக் களிப்பு. இறந்து இறந்து இழிந்து - (மனையாள்மாட்டே காமம் நுகரும் கற்பு நெறியை ஒரு முறை கடந்து அயல் மாதினிடத்துக் காமம் நுகர்ந்தவர்) மேலும் மேலும் (அக் கற்பு நெறி யைக்) கடத்தலும் (அதனால் மேலும் மேலும்) இழிவடைதலும் உற்று. ஏறுதல் - (இழிவில்) மிகுதல். (கஉகூ)

சீதையை விட்டுவிடும்படி செப்புதல்

['முறைதவறிய காமத்தினால் இளமையிலேயே இறந்தவர் களின் எண் கணக்கி லடங்காது. அறநெறிக்கு மாறான சிற்றின்ப விருப்பும் பொருள் விருப்பும் போல அறிவை மயக்கும் மயக்கமும், அவ் விருப்புக்களினின்று விடுதலையடைதலைப் போல அறிவைத் தெளிவிக்கும் தெளிவும் இல்லை யென்பது, அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த ஆன்றோர் துணிபு. இதுவரை இராசரா யிருந்தாருள்ளே உன்னைப்போல நீதியறிவுடையாராய் எவரும் இருந்ததில்லை. வேத நீதி விதிவழி யொழுகும் விருப்பினனாயிருந்த நீ, தரும வரம்பு கடக்கலாமோ! தீயை உட்பொதிந்த சேலைபோல, உலக முழுதை யும் ஒழிக்கவல்ல உன் உடல் வலிமை, உன் உள்ளத்துள் வைத் திருக்கும் சீதாதேவியைப் பற்றிய காமத் தீயினால் வெந்து நீறாய் விடும். பிரமன் முதலியோர் வரம் பிழைக்கும்: இராமபிரான் சரம் பிழையாது. "உனது அரும்பெறற் செல்வமும் அருமந்த சுற்ற மும் ஆருயிரும் அழியாதிருக்க வேண்டுவையானால், சீதாதேவி யைத் தருவாயாக" என்று சுக்கிரீவ மகாராசன் சொன்னான்' என்றான்.]

இராவணன் அனுமானைக் கொல்லச் சொல்லல்

[என்றவுடனே, இராவணன், 'எல்லாந் தெரிந்த எனக்கு இந்த நீதிகளைக் கூறியது ஒரு குரங்கு! நன்று நன்று!' என று

பெருஞ் சிரிப்புச் சிரித்தான். பின்பு, 'இராமன் வீரமும் சுக்கிரீவன் நீதியும் இருக்கட்டும்; நீ அவைகளைச் சொல்வது நிற்கட்டும். ஏனடா, தூதாக வந்த நீ அசோகவனத்தை அழித்து அரக்கரைக் கொன்றாய்? அதைச் சொல்!' என்றான். அநுமான், 'உன்னைக் காட்டுவாரில்லாமையால், அசோகவனத்தை அழித்தேன். என்னைக் கொல்ல வந்தவர்களைக் கொன்றேன்' என்றான். எனவே, இராவணன், கோபமூண்டு, 'இவனைக் கொல்லுங்கள்' எனக், கொல்லுவோர் நெருங்கியபோது, 'நில்லுங்கள்!' என்று கூறி, எழுந்து, இராவணனை நோக்கிக் கூப்பிய கையனாய், விபீடணன் கூறுகின்றான் :]

விபீடணன் தடுத்தல்

['நீ சினந்தது நியாயமன்று. பெருந் தவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெற்ற வரத்தினால் மூன்றுலகங்களையும் செயித்துத் தனியாக அரசாளும் நீ, "தூதாக வந்தே"னென்று சொல்லியவனைக் கொல்லுவாயோ! மன்னருள் மாதரைக் கொன்றாருளரேனும் தூதரைக் கொன்றாரிலர். பகைவரிடத்தைத் துணிவுடன் அடைந்து, தம்மை அனுப்பினவர் கூறியதை அஞ்சாது கூறி, மெய்ம்மை உரைத்தலே விரதமாகவுடைய தூதரைக் கொல்லலினும் பழிப்புக்கு ஏதுவாவது யாதுமில்லை. இவனைக் கொல்லுதல் நமது குலத்துக்கு இழுக்காம். நாம் இவனைக் கொன்றால், நமது பெருமித வாழ்வைக் கண்டு பொறாமை கொண்டிருக்கும் தேவரும் தேவாதிபரும் சிரிப்பார்கள். இராம லக்குமணர்கள் சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கம் செய்து, "இவ்விடத்துச் செய்திகளை இராவணனுக்கு உரை" என்று கூறிவிட்டாரே யன்றிக் கொன்றுவிட்டாரல்லர். இவனைக் கொல்வாயானால், இவன் இங்கே கண்ட காட்சிகளையும் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் இராமனிடம் சொல்லாதபடி செய்தாயாவாய். அன்றியும், "உன்னைக் கொல்லேன்"* என்று வாக்களித்திருக்கிறாய்' என்று கூறினான்.]

இராவணன், அனுமான் வாலைச் சுட்டு ஊரைவிட்டு ஓட்டும்படி கட்டளையிடல்

[அதுகேட்டு, இராவணன், 'நீ கூறியது நியாயமே' என்று சொல்லி, அனுமானை நோக்கி, 'நீ போய், இங்கு நிகழ்ந்த

* '"நும்மினைக் கொல்லாம், நெஞ்சம் அஞ்சலை நுவல்தி" என்றான்.' (இப் படலம் அகூ.)

செய்திகளைத் தெரிவித்து, இராம லக்குமணரைக் கொண்டுவா!' என்று கூறிப் பக்கத்துள்ளாரைப் பார்த்து, 'இவன் வாலை மூல மறச் சுட்டு ஊரைச் சுற்றிக்கொண்டுபோய் ஓட்டிவிடுங்கள்!' என்றான். எனவே, அவர்கள் அவன் ஆணையை நிறைவேற்ற ஆர்ப்பரித்து எழுந்தார்கள்.]

அரக்கர் அனுமானைக் கயிறுகள் கொண்டு கட்டல்

[அப்போது, இந்திரசித்து 'இவன் பிரமாத்திரத்துடனிருக்கும்போது சுடலாகாது. இவனைக் கயிறுகொண்டு கட்டுங்கள்!' என்று அந்த அத்திரத்தை விடுவித்தான். இராக்கதர்கள், தேர்க் கயிறு, யானைக் கயிறு, குதிரைக் கயிறு முதலாக, இராட்சசிகள் தாலிக் கயிறு நீங்கலாக, கண்ட கண்ட கயிறுகளையெல்லாம் கொண்டுவந்து அனுமானைக் கட்டினார்கள். அவன், 'யான் தெய்வப்படையைச் சிதைத்தேனாகாமல் அதனைப் பகைவன் தானே விடுவித்தது நலமாயிற்று. என் வாலைச் சுடச் சொல்லியது ஊரைச் சுடச் சொல்லியதாயிற்று' என்றெண்ணிக்கொண்டு, பாசபந்தம் * நீங்கியும் நீங்காதவன்போல நடிக்கும் யோகிபோல, தான் நினைத்த மாத்திரையே அறுத்துவிடக்கூடிய எளிமையான பாசபந்தத்துக்கு † உட்பட்டு, வலிமையில்லாதவன்போல, அடங்கிச் சென்றான்.]

அரக்கர், அனுமான் வாலில் சீலையைச் சுற்றித் தீயைப் பற்றவைத்தல்

[அவன் இராவணன் அரண்மனை வாசலுக்கு வெளியே வந்தபோது, அரக்கர் அவன் வால் முழுவதையும் துணிகொண்டு சுற்றி, நெய்யும் எண்ணெயும் விட்டு நனைத்து, நெருப்புப் பற்ற வைத்தார்கள். 'சீதையைக் கண்டு பேசி, அசோகவனத்தை அழித்து, அட்ச குமாரன் முதலியோரைக் கொன்ற குரங்குக்கு வந்த கதியைக் காண வாருங்கள்!' என்று இராக்கதர் இலங்கைத் தெருக்களெல்லாம் சென்று பறையறைந்து சாற்றிச் செய்தினர்.]

* பாசபந்தம் - பிறப்பிறப்பிற்குக் காரணமான கட்டு.
† பாசபந்தம் - கயிற்றுக்கட்டு.

சீதை, அனுமானைச் சுடாதிருக்கும்படி அக்கினி தேவனை வேண்டல்

[அச் செய்தியைச் சில அரக்கர்கள் சென்று சீதைக்கும் தெரிவித்தார்கள். அவள், 'உயிர்பதைத்தாள்,—வேர்த்தாள், உலந்தாள்*, விம்மினாள், விழுந்தாள், அழுதாள், வெய்துயிர்த்தாள்†.' பின்பு, 'அக்கினி தேவனே! யான கற்பினால் பரிசுத்தியுடையேனென்றால், உலக சாட்சியான நீ அனுமானைச் சுடாதிருப்பாயாக' என்று வேண்டினாள். அக்கினி அஞ்சி அடங்கினான். அனுமான் வால், மயிர்சிலிர்ப்புற எலும்புவரையும் குளிர்ச்சி பரவலுற்றது.]

தீ தன்னைச் சுடாதது சீதை கற்பின் செயலென அனுமான் களித்தல்

[வாலில் வைத்த தீ சுவாலித்தெழுந்து உடம்பு முழுதும் மூடியும சுடாதிருநததைை உணர்ந்து, அனுமான், 'இந்த அற்புதம் சீதாதேவி கற்பினாலாகிய'தென்று களிப்புற்றான். உலகக் காட்சிகளை அறிவில்லாத ஐம்பொறிகள் காட்ட, அறிவு அறிந்து கொள்ளுதல் போல, இலங்கா நகரக் காட்சிகளை அறிவற்ற அரக்கர் காட்ட, அனுமான் கண்டுகொண்டு சென்றான்.]

இலங்கையை எரித்தல்

[அவன் இலங்கையின் முடிவெல்லையை அடைந்தபோது, நழுவி அகல்வதற்கு உரிய சமயம வந்ததென்றெண்ணி விரைவாக விண்ணின்மேலெழுந்தான். எழவே, அவனை இரு பக்கமும் பற்றியிழுத்துச்சென்ற இராக்கதர் ஈரைம்பதினாயிரவரும் கீழே வீழ்ந்திறந்தார்கள். இனிச் செய்யற்பாலது இலங்கையை எரிக்கு இரையாக்குவதேயென்று எண்ணி, எரிபற்றி எரியும் வாலை இலங்கையெங்கும் செலுத்தினான். அந்த வால், சிவாம்சனான அனுமான் இலங்கையை எரிக்க எண்ணியதை அறிந்து சிவனுடைய எரியிரும்புப்படையாகிய மழுவாயுதம் அவன்பின் உற்றது போன்றது. ஈசனும் அனுமானும் தத்தம் தனுவி‡னின்று முறையே முப்புரத்தையும் இலங்கையையும் எரிக்க ஏவிய கோலும்§ வாலும் ஒன்றையொன்று ஒத்திருந்தன. எரியும் வாலோடு அனுமான் இலங்காநகர மாடங்களின்மீது குதித்தது, மலைகளின்மேலே எரிந்துகொண்டு இடி விழுவதை ஒத்தது.]

* உலத்தல - (நெஞ்சு) அழிதல். † வெய்துயிர்த்தல் - சுடுமூச்சுவிடுதல்
‡ தனு - வில்; உடம்பு. § கோல - அம்பு.

14. இலங்கை யெரியூட்டு படலம்

[அனுமான் இலங்கையைக் கொளுத்தியதைக் கூறுவது]

இலங்கை தீப்பற்ற, இராக்கதர் கூக்குரலிடல்

[*அனுமானது வாலின் தீ, இலங்கா நகரத்து வீடுதோறும் புகுந்து, கொடி, விதானம், தூண், சுவர் முதலியவைகளைச் சுற்றிப் பற்றியெரித்தது. அதனால், அந்த நகரத்துள்ள அரக்கர் அஞ்சி, அங்குமிங்கும் அலைந்து கூக்குரலிட்டனர்.*]

அரக்கர் அரக்கியர் மயக்கம்

[*சிவந்த மாணிக்க மணிகளிழைத்த மாளிகைகளில், தீச் சுவாலை பற்றிய பகுதியும் அந்தச் சுவாலை பிரதிபலித்த பகுதியும் வேற்றுமை தெரியாமையால், மாதர், எங்கே ஒதுங்குவதெனத் துணிய மாட்டாராய் மதிமயங்கி வருந்தினார்கள். போகுந் திசையறியாது புகை நடுவில் அகப்பட்டு அலையும் மாதர்களின் தோற்றம், இருண்ட சோலையிடையே உலாவும் மயில்களின் காட்சி போன்றது. அரக்கரும் அரக்கியரும் தீச்சுவாலை போலும் செம்பட்ட மயிரின ராதலால், யார் தலை தீப்பற்றியது, யார் தலை தீப்பற்றாதது என்று தெரியாராய், ஒருவர் தலையில் ஒருவர் மாறிமாறி நீர் சொரிந்து தீ யவியவில்லையே என்று திகைத்தனர். ஒரு பிள்ளையை ஒக்கலில் வைத்து, ஒரு பிள்ளையைக் கையிற் பிடித்துப் பல பிள்ளைகள் அழுது தொடர, அரக்கியர் கதறிக் கொண்டு கடலில் விழுந்தனர்.*]

பல தீக்கள் ஒன்றுபடல்

[*அடுப்புத் தீ, விளக்குத் தீ, ஓமத் தீ முதலிய பல தீக்கள், பகுத்தறியப்படாதபடி, வீடு முழுதும் பற்றி ஏகமாக எங்கும் பரந் தெரியும் தீயொடு ஒன்றுபட்டது, பல சீவான்மாக்கள், முத்திநிலையில் வேற்றுமை யில்லாதபடி, எங்கும் வியாபகமான பரமான்மாவோடு ஐக்கியப்பட்டிருப்பது போன்றது.*]

---

* ஊர்சுடு படலம் என்றும் பிரதிபேத முண்டு.

தீப்பற்றிய யானைகள் முதலியவை

[தீயினால் தாக்கப்பட்ட யானைகள், கழுத்திற் கட்டிய கயிறு களையும் காலிற் பூட்டிய விலங்குகளையும் அறுத்துத், தம்மைக் கட்டியிருந்த தூண்களைப் பறித்துக், காதை அசையாமல் நிறுத்தி, வாலை முதுகின்மேல் நீட்டித், துதிக்கையைத் தூக்கி வீரிட்டுக் கொண்டோடின. தீப்பற்றித் தோலுரிந்த யானைகள், இந்திரனது வெள்ளை யானை போன்றன. தீக்குப் பயந்து கடலில் விழும் எருமைகள் மேகங்கள் போல, மாதர்கள் அன்னங்கள் போன்றனர்.

வண்டுகள், செந்தாமரைக் காடென்று மயங்கித் தீச்சுவாலையில் வீழ்ந்து இறந்தன. தீயினால் வெந்த மேகத்தின் நடுவே சூரியன் துலங்கும் தோற்றம், உலைக்கரி மத்தியில் உருகித் திரண்ட பொற் பிழம்பின் நற்காட்சி போன்றது. தீக்குப் பயந்து கடலில் விழுந்த இராக்கதரின் செம்பட்ட மயிர் எங்கும் தோன்றலால், கடலே தீப்பற்றி எரிவது போன்றது.]

புகையின் மிகுதி

[கொழுநரைத் தேடிப் புகையுள்ளே புகுந்த அரக்கியர், மேகத்துள் மறையும் மின்னல்கள் போன்றனர். தங்கள் மாளிகைகள் தீப்பற்றி யெரியக் கண்டு தப்பிப் பிழைக்க விண்மீதே சென்ற 'இலவினும் சில முத்துள வெனும் நகை* இளையார்' ஆன இராட்சசிகள், புகையாற் சூழப்பட்டுத் திரை மத்தியில் உள்ள சித்திரப் பாவை போன்றனர். இலங்கை முழுதும் பற்றியெரியும் தீயின் புகை யெங்கும் பரவியதனால், அன்னங்களுக்கும் காகங்களுக்கும், பாற்கடலுக்கும் வேறு கடல்களுக்கும், வெள்ளி மலைக்கும் வேறு மலைகளுக்கும், வெள்ளை யானைக்கும் வேறு யானைகளுக்கும் வேற்றுமை தெரியமுடியா திருந்தது.]

இராவணன் தேவியருடன் இலங்கையை நீங்குதல்

[ஊர் முழுதையும் சுட்ட தீ, இராவணன் அரண்மனையையும் சுட்டெரிக்கத் தொடங்கவே, அவன் தேவிமார் முதலியோருடன் புட்பக விமானமேறி, இலங்கையை விட்டுப் போனான். ஆகாய கமனம் வல்ல மற்ற அரக்கர்களும் விண்மீது சென்று தீக்குத்

---

* இலவம்பூ இதழுக்கும், முத்து பல்லுக்கும் உவமை. நகை - பல்.

தப்பினார்கள். அவ்வாறு தப்பிப்போகும் அறிவில்லாமையால், இலங்கை மாநகரம் இருந்த இடத்தே யிருந்து எரிந்து பாழாயிற்று.

தனக்கு எதிர்ப்பட்ட இராக்கதரை நோக்கி, இராவணன், 'இலங்கை எரியக் காரணம் என்ன?' என, அவர்கள், 'வாலைக் கொளுத்திய தீயைக்கொண்டு குரங்கு கொளுத்தியது இலங்கையை' என்றார்கள்.]

இலங்கை எரிந்ததற்கு இராவணன் இரங்கல்

130. இன்று புன்றொழிற் குரங்குதன் வலியினா லிலங்கை
நின்று வெந்துமா நீறெழு கின்றது செந்தீத்
தின்று தேக்கிடு கின்றது தேவர்கள் சிரிப்பார்
நன்று நன்றுபோர் வலியென விராவண னக்கான்

கொண்டுகூட்டு: 'புன் தொழில் குரங்கின் வலியினால், இன்று, இலங்கை நின்று வெந்து மா நீறு எழுகின்றது! செந்தீ (நகரைத்) தின்று தேக்கிடுகின்றது! தேவர்கள் சிரிப்பார்! (நமது) போர்வலி நன்று! நன்று!' என இராவணன் நக்கான்.

பொருள்: 'அற்பத் தொழிலுடைய குரங்கின் வலிமையினால், இன்று, இலங்கை, நின்று எரிந்து சாம்பல் பறக்கின்றது! நெருப்பு, இந்த நகரத்தை உண்டுவிட்டு ஏப்பமிடுகின்றது! (நமக்கு அடங்கியிருந்த) தேவர்கள் (அவருள் ஒருவனாகிய அக்கினி நம்மூரை எரித்தது கண்டு) சிரிப்பார்கள்! நமது போராண்மை நன்றாயிருக்கிறது! மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது!' என்று இராவணன் (வெட்கச் சிரிப்புச்) சிரித்தான்.

புன்மை - அற்பம். நகுதல் - சிரித்தல். நக்கான் - சிரித்தான். (கரு0)

அனுமான் சீதையை வணங்கி விடைகொண்டு செல்லல்

[அனுமான், இனிச் சுடவேண்டிய இடமில்லை யென்று வாலைக் கடலிலே தோய்த்துத் தீயை அவித்தான். விண்வழியே சென்ற வித்தியாதரர் 'ஊரெங்கும் பரவிய தீ, சீதையின் சாலை இருக்கும் சோலைக்கு அருகேயும் செல்லவில்லை' யென்று சொல்லக் கேட்டு, அனுமான், மகிழ்ந்து சென்று, சீதை பாதங்களில் விழுந்து வணங்க, அவள், அவன் சேமமாயிருப்பது தெரிந்து,

கவலை நீங்கிக் களித்து வாழ்த்த, அவன், 'வணக்கம், விடை பெற்றுக்கொள்கின்றேன்' என்று கூறிச் சென்றான்.]

தீ அவிதல்

['இனி நாமிருந்தால், அனுமான் துணையில்லாமையால், நம்மை அரக்கர் பிடித்து வருத்துவ' ரென்று அக்கினிதேவன் ஒளித்துப் போயொழிந்தா னென்னும்படி, இலங்கையை எரித்துக்கொண்டிருந்த தீ, அவிந்துபோயிற்று.]

—ஸ்ரீ—

15. திருவடி தொழுத படலம் *

[அனுமான் (இலங்கையினின்று திரும்பிவந்து) இராமன் பாதங்களில் பணிந்ததைக் கூறுவது] †

அனுமான், இலங்கையினின்று புறப்பட்டு, வழியில் மைநாக பருவத ராசனைக் கண்டு, மகேந்திர மலைக்கு வரக்கண்ட வானரர் மகிழ்ச்சி பாராட்டல்

[சீதையிடம் விடைகொண்டு சென்ற அனுமான், இலங்கைக்குப் பக்கத்தேயுள்ள ஒரு குன்றின்மீது, சூரியன் உதய கிரியை அடைகுவது போல, அடைந்து, தன் இயற்கைப் பெரு வடிவுகொண்டு, விண்வழியே விரைந்து சென்று, மைநாக பருவத ராசனுக்கு, முன் இலங்கைக்குப் போகும்போது வாக்களித்திருந்தபடி அந்த மலையில் இறங்கி, விருந்தருந்தி, இலங்கையில் நிகழ்ந்த செய்திகளைக் கூறி, விடைபெற்றுப் புறப்பட்டுத், தான் திரும்பி வருகையை விரும்பி எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தெற்கு நோக்கிய வண்ணமாய் மகேந்திர மலைமேலிருந்த அங்கதனாதியர் முன்பு வந்து குதித்தான். அவன் முகப் பொலிவினால், சென்ற காரியம் சித்தியான தென்று தெரிந்துகொண்ட வானர வீரர்கள்,

---

* இதற்கு மீட்சிப் படல மென்றும் பிரதி பேத முண்டு: மீட்சி - (அனுமான் இலங்கையினின்று) மீளுதல் - திரும்புதல்.

† இதன் பொருள், இராமனது திருவடிகளை அனுமான் தொழுத படல மென்று கூறுவதேயன்றித் 'திருவடி' என்னும் பெயருடைய அனுமான் இராமனைத் தொழுத படலமென்று கூறுவதும் உண்டு. கருடனைப் 'பெரிய திருவடி' யென்பதும் அனுமானைச் 'சிறிய திருவடி' யென்பதும் வைணவ சம்பிரதாயம்.

*தமக்கு இரை தேடிக் கொண்டுவர வெளியே போயிருந்த தாய்ப் பறவை வரக் கண்ட குஞ்சுகள் போல, அவன் வரக் கண்டு மகிழ் கூர்ந்தார்கள். அந்த மகிழ்ச்சி மேலீட்டால், சிலர் ஆடினார்கள், சிலர் பாடினார்கள், சிலர் ஆர்த்தார்கள் *, சிலர் அவனை விழுங்குவார் போலப் பார்த்தார்கள். சிலர் தூக்கிச் சுமந்தார்கள். சிலர் இனிய கனிகளையும் தேனையுந் தேடிக் கொண்டுவந்து எதிரே வைத்து, 'இவைகளை உண்டு இளைப்பாறுக. நீ வினைமுடித்து மீண்டுவந்தா யென்பது விளம்பாமலே விளங்குகின்றது. இப்போது உண்ணுக. உண்டபின் விவர முரைக்கலாம்' என்று உபசரித்தனர். சிலர் அவன் தலையிலும், முகத்திலும், தோளிலும், மார்பிலும், கையி லும், காலிலும் அம்பு முதலிய ஆயுதங்கள் செய்த காயங்களைக் கண்டு கசிந்துருகி உயிர்போவார் போன்று வருந்தினார்கள்.*]

அனுமான், அங்கதனுதியரை வணங்கி, அவர்க ளெல்லாரையும் சீதை வாழ்த்தினா ளென, அவர்கள் தென்திசை நோக்கித் தெண்டனிடல்

[*அனுமான், முதலில், இளவரசனான அங்கதனையும், பின்பு, ஆண்டில் முதிர்ந்த சாம்பவானையும் வணங்கி, மற்றவர்களுக்கு உரிய மரியாதைகளை முறையாகச் செய்து, 'இங்கே உள்ளா ரெல்லாருக் கும் எம்பெருமாட்டி வாழ்த்துக் கூறினாள்' என்றான். எனவே, எல்லாரும் எழுந்து, சீதையிருந்த திக்குநோக்கித் தெண்டன்சமர்ப் பித்தார்கள். பின்பு, அவர்கள், 'நீ சென்றதுதொட்டு வந்தது வரையும் நடந்த செயல்களை ஒன்றும்விடாமல் உரைப்பாயாக' என, அனுமான் கூறுகின்றான் :*]

அனுமான், இலங்கை நிகழ்ச்சிகளில் தன் வீரச் செயல்களைக் கூறாது மற்றவைகளைக் கூறல்

ஆண்டகை தேவி யுள்ளத் தருந்தவ மமையச் சொல்லிப்
பூண்டபே ரடையா ளங்கைக் கொண்டதும் புகன்று போரில்
நீண்டவா ளரக்க ரோடு நிகழ்ந்தது நெருப்புச் சிந்தி
மீண்டதும் விளம்பான் றன்றன் வென்றியை விளம்ப வெள்கி

கொண்டுகூட்டு : *ஆண்தகை (- அனுமான்) தேவி உள்ளத்து அருந் தவம் அமையச் சொல்லிப், பூண்ட பேர் அடையாளம் கைக்கொண்டதும்*

---

* *ஆரவாரித்தார்கள்.*

புகன்று, தான் தன் வெற்றியை விளம்ப வெள்கி, நீண்ட வாள் அரக்க ரோடு போரில் நிகழ்ந்ததும், நெருப்புச் சிந்தி மீண்டதும் விளம்பான்.

பொருள் : அநுமான், சீதையின் கற்பொழுக்கத்தைச் செவ்வையாகச் சொல்லி, சூளாமணியாகிய அடையாளத்தைக் கைக்கொண்டதையும் சொல்லித், தன் வெற்றியைத் தான் சொல்ல நாணியதனால் இராக்கதரோடு நிகழ்ந்த (போரில், தான் வென்ற) தையும் இலங்கையில் நெருப்பிட்டதையும் சொல்லாதுவிட்டான்.

ஆண்டகை - வீரன்; பெருமையிற் சிறந்தோன்: ஆண் தகை (-தன்மை) என்னும் இரண்டு சொற்கள், ஒன்றுசேர்ந்து, ஆண்டகை யென ஒரு சொல் லாகி, ஆண்மை யென்னும் பொருளுடையதாய் ஆண்மையுடையானை உணர்த்தியது. ஆண்டகை தேவி யென்பதற்கு இராமன் மனைவி யெனப் பொருள் கொண்டால், முந்திய பாட்டில் உள்ள 'மருத்தின் மைந்தன்' (- வாயுவின்மகன் - அனுமான்) எழுவாயாம். பூண்ட - (சீதை) அணிந்த. வாள் - கொடுமை : வாளரக்கர் என்பதிற்போல, வாளரா என்பதிலும் வாள் கொடுமையை உணர்த்துதல் காண்க.

ஆடவர்க்குத் தவநெறி போல, மாதருக்குக் கற்புநெறி யிருத்தல்பற்றிச் சீதை கற்பைத் தவ மென்றான். அக் கற்பு, உடலைத் தூய்மையாக வைத் திருத்தலன்றி அதனினும் மிகமிக அருமையான, உள்ளத்தைத் தூய்மையாக வைத்திருத்தலும் உடைய தென்பது விளங்க 'உள்ளத்து அருந்தவம்' என்றான்.

உள்ளக்கற்பு அருமையினும் அருமையான தென்பது, 'எம்பெருமானே எனக்கு (ஒருவரன்று) ஐவர்கள் ஐம்புலன்கள் போலக் கணவரா யிருக்கவே யும் (அம்மட்டில் திருப்தி அடையாமல்) இன்னும் வேறொருவன் கணவ னாக வேண்டுமென்று என் மனம் உருகாநிற்கும். (ஆதலால் என்போலப்) பெண்ணாகப் பிறந்தவர்க ளெல்லாருக்கும், ஆடவரே யில்லாதிருந்தா லல்லா மல், நம்புதற்கில்லை' யென்று வசிட்டனது தருமபத்தினியான அருந்ததி யையே ஒத்த சிறந்த கற்புடையாளான திரௌபதி கிருட்டிணனை நோக்கிக் கூறினா ளென்னும் கருத்துடைய பாரதப் பாட்டினால் விளங்கும். அப் பாட்டு வருமாறு :

'ஐம்புலன் களும்போல் ஐவரும் பதிகள்
ஆகவும், இன்னும்வே றொருவன்
என்பெருங் கொழுநன் ஆவதற் குருகும்,
இறைவனே! எனதுபே ரிதயம்!
அம்புவி தனிற்பெண் பிறந்தவ ரெவர்க்கும்,
ஆடவர் இலாமையி னல்லால்,
நம்புதற் குளதோ?' என்றனள், வசிட்டன்
நல் அற மனைவியே அனையாள்

— பழம் பொருந்து சருக்கம் உக.

திரௌபதி கற்புடையளல்ல ளென்று கருதலாகாது. மாதர்கள் கற்புநெறியில் ஒழுகுதல் போலத் தவநெறியி லொழுகும் தவசிகள், தம் மனம் தம்மைத் தீயவழியிற் செல்லும்படி தூண்டும்போது அதற்கு உடன்படாமல், தம் மனத்தை அடக்கி ஆண்டு தம் தவத்தை நெறிபிறழாது கடைபோகக் காத்தல்போலத் திரௌபதி தன் மனத்தின்வழிச் செல்லா ளாய்க் கற்பைக் காத்தாளென்பது, அவள் கவிக்கூற்றாக 'வசிட்டன் நல்லற மனைவியே அனையா' ளெனப்பட்டதனாலும் 'யான் உருகுகின்றேன்' என்றாது 'என் மனம் உருகும்' என்றதனாலும் பெறப்படும். 'வேறொரு வன் என் கணவனாக உருகும் என் மனம்' என்ற திரௌபதி, 'பெண்ணா கப் பிறந்தவ ரெவரையும் நம்புதற்குளதோ?' என்னாது, 'பெண் பிறந்தவ ரெவர்க்கும் நம்புதற்குளதோ?' என்றதனால், (மேலே 'என் மனம்' என்றது கொண்டு 'நம்புதற்குளதோ' என்பதன்முன் அவர்கள் மனம் என்பது வருவித்தற்பாலதாய், அவள், 'என் மனம் எனக்கு நம்புதற் குரியதா யில்லாதது போலப், பெண்ணாகப் பிறந்தவ ரெல்லாருக்கும் அவர்கள் மனம் அவர்களுக்கு நம்புதற் குரியதா யில்லை' யென்றா ளென்பதும், அதனால், மாதர்கள் மனத்தை அடக்கிக் கற்பைக் காத்தல்வேண்டு மென்று குறிப்பித்தா ளென்பதும் பெறப்படும். இஃது, அகலிகை வெண்பாவி லுள்ள ஒரு பாட்டை நினைவுறுத்துகின்றது. அது வருமாறு:

> *நல்லார் உளத்தின்னும் நல்லா ரலார்உளத்தும்*
> *பொல்லா நினைவு புகல்இயல்பே;—நல்லார்,*
> *புகுந்தவுடன் அந்நினைவைப் போக்கிடுவர்; பொல்லார்,*
> *மிகுந்துறைய* விட்டிடுவர் வேட்டு†*

பாட பேதம்: *செய்த வென்றியை: வென்றியை உரைப்ப.* (கஙக)

வானரர், 'நீ போர் செய்ததைப் புண்களும், வென்றதை மீண்டமையும், இலங்கையை எரித்ததைப் புகையும் சொல்லத் தெரிந்தோம்' எனல்

பொருதமை புண்ணே சொல்ல வென்றமை போந்த தன்மை
உரைசெய வூர்தீயிட்ட தோங்கிரும் புகையே யோதக்
கருதலர் பெருமை தேவி மீண்டிலாச் செயலே காட்டத்
தெரிதர வுணர்ந்தேம் பின்ன ரென்னினிச் செய்து மென்றார்

கொண்டுகூட்டு: '(நீ சொல்லாமலே) பொருதமை புண்ணே சொல்ல, வென்றமை (நீ) போந்த தன்மை உரை செய, (நீ) ஊர் தீ இட்டது ஓங்கு இரும் புகையே ஓதக், கருதலர் பெருமை தேவி மீண்டிலாச் செயலே காட்டத், தெரிதர உணர்ந்தேம். பின்னர் இனி என் செய்தும்?' என்றார்.

* உறைய - தங்க. † வேட்டு - விரும்பி.

பொருள்: '(நீ இராக்கதரோடு போர் செய்து வென்றதை யும் இலங்கையை எரித்ததையும் கூறினையில்லை. ஆயினும்,) நீ சொல்லாமலே,—போர் செய்தா யென்பதை உன் உடம்பிலுள்ள புண்கள் புகலுதலாலும், செயமடைந்தா யென்பதை நீ திரும்பி(க் குதூகலமாக) வந்தது கூறுதலாலும், இலங்கையை யெரித்தா யென்பதை (எரிபட்ட இலங்கையினின்று)உயர்ந்தெழுந்த பெரும் புகை (தூரத்துள்ள எங்களுக்குத் தோன்றிச்) சொல்லியதனு லும், எதிரிகளது பெருமையைச் சீதாதேவி திரும்பி வராதது செப்புதலாலும் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டோம். இனிமேல் யாது செய்யக்கடவேம்? (அதனை இசைப்பாயாக.)' என்று (வானர வீரர்) கூறினார்கள்.

பொருதல் - போர் செய்தல். போந்த - வந்த. இருமை - பெருமை. இரும் புகை - பெரும் புகை. கருதலர் - (உடன்பாடாக) எண்ணாதவர் - (எதி ரிடையாக எண்ணும்) பகைவர். மீண்டிலா - திரும்பாத. தெரிதர - தெரிய: தர, துணைவினை. செய்தும் - செய்வோம்.

புண்ணே, புகையே, செயலே என்பவற்றோடு இயைய, போந்தமை என்பதன்பின் ஏகாரம் வருவித்துக்கொள்க. அந்த ஏகாரம், செய்யுளாத லால் தொக்கது. நான்கு ஏகாரங்களும் பிரிநிலை; 'நீ சொல்லாமலே' என்ற பொருளை நயம்படக் குறித்தவை. பெருமை, கருதலர்களுடைய தொகை மிகுதியையும் வலிமை மிகுதியையும் உணர்த்திநின்றது. சொல்ல, உரை செய, ஓத என்பவற்றுக்குப் பின் அவற்றின் தொடர்பாக வந்த, (இயல்பாகக் காண்பிக்க என்னும் பொருளுடைய) காட்ட என்பதைச் (செயற்கையாகச்) சொல்ல என்று தெளிவாகப் பொருள்படும்படி பிரயோகித்துக், கவி மோனை யமைத்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. வானரவீர ரெல்லாருக்குமாக, அவருள் ஒருவர் கூறியதை அவர்க ளெல்லாரும் கூறியதாகக் கூறியிருப்பது, சொல்லாமலே தெரியக்கூடியதாம்.

இந்தப் பாட்டு வாசாலக மென்னும் பேச்சுத்திறமையும் ஊகித்து உண ரும் வல்லமையும் ஒருங்கு அமையச்செய்த சமத்காரமான கவிகளுள் ஒன்றும். (கூஉ)

வானரர் புறப்பட்டு மதுவனம் அடைந்து தேனுண்டு களித்து விளையாடல்

[அநுமான், 'இராமபிரானுக்குச் சீதாதேவி சேமமாயிருப்ப தைச் சீக்கிரமாகத் தெரிவித்து அவனது கவலையை அகற்ற

வேண்டும்' என, எல்லாரும் ஒருமுகமாக எழுந்து புறப்பட்டுக் குறித்த இலக்குத் தப்பாமல் வேகமாகச் செல்லும் இராமபாணம் போல, விரைந்துசென்று, உச்சிநேரத்தில் கிட்கிந்தைக்குக் கிட்ட இருந்த மதுவனத்தை அடைந்தார்கள். அங்கே, வானரத் தலைவர்கள், அநுமானை நோக்கி, 'இலங்கைக்குச் சென்ற நீ சித்தி பெற்றுத் திரும்பவேண்டுமே யென்ற கவலையினால் நாங்கள் நெடு நாள் ஊணுறக்கமின்றி வருந்தியிருந்தோம். நீ சிறிதுகாலம் வாராது தாமதித்திருந்தாயானால் செத்தேபோகவிருந்த எங்களைச் சாவாமற் காத்தாய். அப்போது காத்ததுபோல, இப்போது யாங்கள் பசியால் இறவாமற் காப்பாயாக' என்றார்கள். அவன் அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அங்கதனிடம் சென்றான். எல்லாத் தலைவர்களும், அங்கதனைக் கைகூப்பித் தொழுது 'உன் சேனை தாகத்தால் தவிக்கின்றது. இந்த வனத்தில் உள்ள தேன் கூடுகளை அவர்களுக்கு அளிக்கவேண்டும்' என்று கூற, அதற்கு அவன் இசைந்தான்.

உடனே, வானரர்கள், தேன்கூடுகளினூடு, ஒருவருக்குமுன் ஒருவர் ஓடி, அக் கூடுகள் தொங்கும் கொம்புகளை ஒடித்து, தேனைத் தெவிட்ட உண்டு களிப்பாராயினர். ஒருவர் கைக்கொள்ள முயன்ற தேனை ஒருவர் கைக்கொண்டு ஓடுவர். ஒருவர் கையிலெடுத்து வாய்க்குக் கொண்டுபோகுந் தேனை ஒருவர் இடையே புகுந்து பிடுங்கிக்கொள்வர். ஒருவர்மேலொருவர் விழுவர், ஏறுவர். ஒருவரை யொருவர் தழுவுவர். இவ்வாறாக எல்லோரும் இனிது களித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர்.]

மதுவனத்துக் காவலாளர் தலைவன் ததிமுகனை
அங்கதன் இரத்தம் கக்கக் குத்திச் சுக்கிரீவனிடம் அனுப்புதல்

[அப்போது, அந்த மதுவனத்துக் காவலாளர்கள் கண்டு சீறிச், 'சுக்கிரீவாக்ஞையை மீறி உங்கள் உயிருக்கு முடிவு தேடிக் கொண்டீர்கள்' என்று கூறித், தங்கள் தலைவன் ததிமுகனிடம் சென்று, 'நாம் காக்கும் மதுவனத்தில் அங்கதன் சேனை அவன் அனுமதிபெற்றுப் புகுந்து, எதிரிகளும் செய்யக் கூசும் அழிவைச் செய்து விட்டது' என்று தெரிவித்தார்கள். அவன், 'அப்பன்* பட்டபாடு மகனுக்குத்† தெரியாதுபோலும்!' என்று சொல்லித்

* அப்பன் - வாலி. † மகன் - அங்கதன்.

தனது படையுடன் மதுவனத்துள்ளே புகுந்தான். புகவே, அங்கே களித்துக்கொண்டிருந்த வானரர், கண்டு பயந்து, அங்கதனிடம் போய், அபயமிட்டு அடியில் விழுந்தார்கள். ததிமுகன், அங்கதனெதிரே சென்று, அவன்மீது ஒரு பாறையைப் பேர்த்தெடுத்து வீசியெறிய, அவன் அதனைப் புறங்கையால் விலக்கித் ததிமுகனைப் பிடித்து இரத்தங் கக்கக் குத்திச், 'சுக்கிரீவனிடம் போய்ச் சொல்' என்று சொல்லிப் போகவிட்டான். அங்கதன் சேனை வீரர், தங்கள் தலைவர்களுக்கு இனிய கனிகளும் தேனுங் கொண்டுவந்து கொடுத்து உண்பித்து உவகையோடிருந்தார்கள். இது நிற்க.]

தெற்குத் தவிர மற்றைத் திசைகளுக்குச் சென்றவர்கள் திரும்பிவந்து சீதையைக் காணவில்லை யென்று தெரிவித்தல்

[சுக்கிரீவன், சீதையைத் தேடும்படி வானர சேனைகளை நாலு திசைகளுக்கும் அனுப்பியபின், கிட்கிந்தை மலையில் இராமனுக்குத் தேறுதல் வார்த்தைகள் கூறிக்கொண்டிருந்தான். தெற்குத்திசை தவிர மற்றைத் திசைகளுக்குச் சென்றவர்கள், திரும்பிவந்து, சீதையைக் காணவில்லை யென்று இராம சுக்கிரீவருக்குத் தெரிவித்தார்கள்.]

சீதை பிரிந்த துன்பந் தாங்கமாட்டாமல் இராமன் பலமுறை செத்துப் பிழைப்பான் போலல்

133. கார்வரை யிருந்தவக் கதிரின் காதலன்
சீரிய சொற்களாற் றெருட்டச் செங்கணான்
ஆருயி ராயிர முடைய னாமெனச்
சோர்தொறுஞ் சோர்தொறு முயிர்த்துத் தோன்றினான்

கொண்டுகூட்டு: செங்கண்ணான் (- இராமன்) சோர்தொறும் சோர்தொறும், கார் வரை இருந்த அக் கதிரின் காதலன் சீரிய சொற்களால் தெருட்ட, ஆர் உயிர் ஆயிரம் உடையன் ஆம் என, உயிர்த்துத் தோன்றினான்.

பொருள்: இராமன் (சீதை பிரிவாற்றாமையால் உயிர் நீங்கினான் போல்) மயங்கி மூர்ச்சிக்குந்தோறும், சுக்கிரீவன் சிறந்த தேறுதல் வார்த்தைகளால் தெளிவிக்கப், (பார்த்தோர், அவன் பலமுறை உயிர்நீங்கி மீள்கின்றானாதலால்) பல உயிர்களுடையான் போலு மென்று சொல்லும்படி, உயிர்பெற்று எழுந்தான்.

கார் - கருமை; மேகம். வரை - மலை. கதிர் - சூரியன். காதலன் - மகன். சீரிய - சிறந்த. தெருட்டல் - தெளிவித்தல். செங்க(ண்)ணன் - சிவந்த கண்களையுடையவன்; இராமன். ஆம் என - போலும் என்று சொல்லும்படி. சோர்தல் - மூர்ச்சித்தல். உயிர்த்தல் - உயிர்பெற்றெழுதல்.

இராமன் பலமுறை மயங்கித் தெளிந்ததைப் பலமுறை செத்துப் பிழைத்ததாகவும், இறந்த உயிர் திரும்பா தாதலால் அவன் பலமுறை யிறந்து பிழைத்தற்கு அவனுக்குப் பல உயிருண்டு போலு மென்பதாகவும் கூறிய நயம் கொண்டாடத்தக்கது.

பாட பேதம் : *கார்வரை இருந்தனன்.* (கஙங)

சீதையை அனுமான் காண்பா னெனும் நம்பிக்கையினல் இராமன் இறவாதிருத்தல்

134. தண்டலி னெடுந்திசை மூன்றுந் தாயினர்
கண்டிலர் மடந்தையை யென்னுங் கட்டுரை
உண்டுயி ரகத்தென வொறுக்க வும்முளன்
திண்டிற லனுமனை நினையுஞ் சிந்தையான்

கொண்டுகூட்டு : *தண்டல் இல் நெடும் திசை மூன்றும் தாயினர் மடந்தையைக் கண்டிலர் என்னும் கட்டுரை ஒறுக்கவும், (இராமன்) திண் திறல் அனுமனை நினையும் சிந்தையான்(ஆய்), அகத்து உயிர் உண்டு என உளன்.*

பொருள் : *(கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு ஆகிய) மூன்று திக்குக்களிலும் சென்ற வானரர் சீதையைக் காணவில்லையென்று சொன்ன சொல் வருத்தஞ்செய்யாநிற்கவும், இராமன், அனுமா(ன் சீதையைக் காணக்கூடியவ னென்று அவ)னை நினையும் மன முடையவனாய், (அந் நினைவினால் நம்பிக்கைகொண்டு உயிரை விடாதிருந்ததனால்) உயிர் (போய்விடவில்லை) உள்ளே யிருக்கிற தென்று (சொல்லும்படியான அம்மாத்திரையே உயிருடையானாக) இருக்கின்றான்.*

தண்டுதல் - தடைப்படுதல். நெடுமை - பெருமை. தாயினர் - தாவினர் (விரைந்து சென்றன ரென்றபடி). மடந்தை - பெண் - சீதை. கட்டுரை - உறுதிச்சொல். ஒறுத்தல் - வருத்துதல். திண்மை - வலிமை. திறல் - வலிமை. திண்திறல் - மிக்க வலிமை. 'அகத்து (- உள்ளே) உயிர் உண்டு'

எனற்பாலது, செய்யுளாதலால் ' உண்டு உயிர் அகத்து' என அடி தலைமாறி நின்றது. 'ஒறுக்கவும் உயிர் உண்டு (-உளது) என' என்று கூட்டாது 'உயிர் (-உயிரை) உண்டென (-உண்டாலென - உண்டாற்போல) ஒறுக்கவும்' என்று கூட்டலுமாம். (கூச)

தென்றிசை சென்றோர் திரும்பாமை, மரணத்தாலோ, மற்றேதனுலோ என, இராமன் வினவல்

[இராமன், துன்பம் மேலிடச் சுக்கிரீவனை நோக்கிச், 'சீதையைத் தேடச்செய்த முயற்சி பயன்படவில்லை. அவளைத் தேடித் தென்றிசைக்குச் சென்றவர்கள் திரும்பவில்லை. அவர்கள் திரும்புதற்குக் குறித்த கால எல்லை கடந்துவிட்டது. அவர்கள் செத்துப் போனுர்களோ? சாகவில்லையானுல், அவர்களுக்கு வேறு ஆபத்து யாது நேர்ந்ததோ? "அவள் மாண்டனள், மாண்ட வார்த்தையை மீண்டுபோய்க் கூறுதலினும் நாமும் மாண்டொழிதல் நன்று" என்று மாண்டார்களோ? இராக்கதரை எதிர்த்துப் பொருது இறந்து வீர சுவர்க்கமடைந்தார்களோ? இறவாராய்ச் சிறைப் படுத்தப்பட்டார்களோ? தவணை கழிந்தபின் திரும்பிப் போய்த் தண்டனையடைதலினும் தவஞ்செய்தல் சிறந்ததென்று தவஞ் செய்கின்றுர்களோ? அவர்கள் நிலைமையைச் சொல்லு' என்றுன்.]

அங்கதனுதியர் மதுவனத்தை அழிக்கின்றனரெனத் ததிமுகன் சுக்கிரீவனிடம் சொல்லல்

[அப்போது, ததிமுகன், தலையினின்று இரத்தம் வடிய வந்து, சுக்கிரீவன் காலில் விழுந்து, தொழுது எழுந்து, கூப்பிய கையனுய், 'மதுவனம் முழுதும் இன்றே அழிந்திடும்' என, 'அழிப்பார் யார்?' என, 'நீலனும், குமுதனும், சாமபவானும் சேனையோடு வந்து மதுவனத்தை அழித்தலைக் கண்டு தடுத்த நம் சேனையை, அங்கதன் அப்புறப்படுத்தி உன்னை இகழ்ந்து பேச, யான் பொறுக்காமல் ஒரு பாறையை எறிய, அதனை அவன் புறங்கையால் அகற்றிவிட்டு, என்னைப் பற்றி இரத்தங் கக்கக் குத்திச், "சுக்கிரீவனிடம் போய்ச் சொல்" என்று சொன்னுன்' என்றுன்.]

சீதை, கற்புடையளாய்ச் சேமமா யிருக்கிற ளென்று சுக்கிரீவன் இராமனுக்குச் சொல்லுதல்

[உடனே, சுக்கிரீவன், எழுந்துநின்று, இராமனைக் கும்பிட்டுக், 'கற்புடையளாய்ச் சேமமாய்ச் சீதாதேவி யிருக்கும் நற்செய்தியை அவர்கள் நடக்கை அறிவிக்கின்றது. தேவியைக் கண்டவர்கள் களிப்பினால் மதுவனத்தை அழித்துத் தேனைக் குடித்தார்கள்' என்றான். பின்பு, ததிமுகனை நோக்கி, 'உனக்கு ஓர் உறுதிச் சொல் உரைக்கின்றேன்: கேள். அங்கதன், அற்பத் தொழில் செய்பவனல்லன். தேவியைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதாகிய செயற்கரிய செயலைச் சித்திபெறச் செய்தவர்கள் திறத்தில், நாம் அருமை பாராட்டக் கடவேம். அன்றியும், அங்கதன் அரசனாதலால், அவனோடு மாறுபடலாகாது. அவனைச் சரணடைவாயாக' என்றான்.]

சுக்கிரீவன் ஆணைப்படி அங்கதனைத் ததிமுகன் சரணடைதல்

[ததிமுகன், சுக்கிரீவனை வணங்கித், 'திருவுள்ளப்படி செய்கின்றேன்' என்று விடைபெற்றுச் சென்று மதுவனத்தை அடைந்தான். அவனைக் கண்ட அங்கதன், 'இன்னும் எதிர்ப்பானால், கொன்றிடுவேன்' என்று நினைந்தான். ததிமுகன் தூரத்தே வரும்போதே, 'தொண்டன்' என்று சொல்லித் தொழுது கொண்டு வந்து, 'வெட்டினாற்போல அடியேன் செய்த குற்றத்தை மன்னித்தருள்க' என்று அடியற்ற மரம்போல விழுந்து வணங்க, அங்கதன், குனிந்து, அவனை வாரியெடுத்து மார்புறத் தழுவி, 'நான் செய்த குற்றத்தைப் பொறுப்பாயாக' என்று உபசார வார்த்தை கூறினான்.]

அனுமான், இராமனுக்குச் சீதை சேமம் தெரிவிக்கச் செல்லல்

['இன்னும் இராமபிரான் துன்புறுவண்ணம் நீர் முன்னாகச் சென்று "சீதாதேவி சேமமா யிருக்கின்றாள்" என்று தெரிவிப்பீராக' என்று எல்லாரும் கூற அனுமான் போனான்.]

அங்கதனாதியர் இராம சுக்கிரீவரைக் காணச் செல்லல்

[ததிமுகன்மீது கொண்ட கோபந் தணிந்த அங்கதன், வெயிலின் தாபந் தணிந்த மாலை வேளையில், 'நாம் இராம சுக்கிரீவரைக் காணப் புறப்படுவோம்' என, எல்லாரும் போகலுற்றார்கள்.]

அனுமான் வருதலை இராமன் காணுதல்

[இராமன், 'தென்றிசைநின்று திரும்பிய சேனைவீரர் "சீதையைக் கண்டோ" மென்பரோ, வேறு கூறுவரோ?' என்று சுக்கிரீவனை வினவிய அதே சமயத்தில், அனுமான், தெற்கே சூரியன் உதயமாவதுபோலத் தோன்றினன். அவனை இராமன் அன்புகூர நன்கு நோக்கினன்.]

அனுமான், இராமனை வணங்காமல்,
சீதை(யிருந்த திசை)யை நோக்கி வணங்குதல்

135. எய்தின னனுமனு மெய்தி யெந்தைதன்
மொய்கழ றொழுகிலன் முளரி நீங்கிய
தையலை நோக்கிய தலையன் கையினன்
வையகந் தழீஇ நெடி திறைஞ்சி வைகினன்

கொண்டுகூட்டு: அனுமன் (இராமனை) எய்தினன்; எய்தி எந்தை தன் மொய்கழல் தொழுகிலன் (ஆய்), முளரி நீங்கிய தைய (லிருந்த தென் எல்)லை நோக்கி (வணங்கி)ய தலையன் கையினன் (ஆய்), வையகம் தழீஇ நெடிது இறைஞ்சி வைகினன்.

பொருள்: அனுமான், (இராமனிடம்) வந்துசேர்ந்து, இராமன் பாதங்களை வணங்கானய்ச், சீதை(யிருந்த திசை)யை நோக்கி (வணங்கி)ய தலையும் கையும் உடையவனய்ப், பூமிபடிய விழுந்து நெடுஞ்சாண்கிடையாய் வணங்கிக்கிடந்தான்.

எய்தல் - அடைதல். எந்தை - என் தந்தை: கவிக்கூற்ருய் இராம னைக் குறித்தது. மொய் - வலி. கழல் - கால். மொய்க் கழ லெனற்பாலது எதுகை நோக்கி மொய்கழ லென நின்றது. முளரி - தாமரை. தழீஇ - தழுவி. வையகம் தழீஇ - பூமியிற் படிய விழுந்து. நெடிது இறைஞ்சு தல் - சாட்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தல். வைகுதல் - தங்குதல்; வணங்கிய வன் உடனே எழுந்திடாமல் சிறிதுநேரம் வணங்கியபடியே கிடந்தா னென் பது குறித்தது.

நான்கு திசைகளுள் வடக்கொழிந்த முத்திசைகளில் எத்திசைமுக மாகவோ வீற்றிருந்து, அனுமான் தெற்கேயிருந்து வருகையை எதிர் பார்த்து, அத்திசையை நோக்கியவண்ணமா யிருந்த இராமனைக் காணவந்த அனுமான், கண்டபோது, அவனைப் பிரிந்திருந்த சீதையை நினைந்து, அந் நினைவின் ஆவேசத்தினல், அவன் காலில் விழுந்து வணங்குவதை மறந்து,

அவள்பால் வைத்த பத்தி மேலிடப் பரவசமாகி, 'இராமனுக்கு முதுகு காட்டுகிறேம்' மென்ற எண்ணமில்லாமல், வடக்குமுகமாக வந்தவன் தெற்கு முகமாகத் திரும்பித் தலைவணங்கிக் கைகூப்பி, 'இறைவனான இராமனுக்கு எதிரே கால்நீட்டும் அத்தியந்த அபராதஞ் செய்கிறேம்' மென்ற பிரஞ்ஞை சிறிது மின்றிச், சீதாத்தியானபரனாய்ப், பூமியில் அடியற்ற மரம்போல விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கிக் கிடந்தான் என்பது கருத்து. அனுமான் இராமனை வணங்காமல் சீதையை அவளிருந்த திசைநோக்கி வணங்கியது, அவள் கற்பு நீங்காமல் சேமமாயிருக்கிறு ளென்பதைச் சொல்லினால் உணர்த்துமுன் குறிப்பினு லுணர்த்தக் கருதி யென்று கூறுவா ருளர். அவன் அவ்வாறு கருதவில்லையாயினும், கருதினற்போலவே, அவனது அவசச் செயல்கள் சீதையின் கற்பையும் சேமத்தையும் தெரிவித்தமை தெளிவாம்.

எல்லாம் அறியவல்ல இராமன், அனுமான் தனக்கு நேரே கால் நீட்டித் தன் பத்தினியை வணங்குவது தன்னை நேராக வணங்குதலினும் சிறந்ததென்றும் அனுமானது உடம்பின் அபசாரச் செயல் அவனது உள்ளத்தின் உபசாரச் செயலைச் சிறப்பித்த தென்றும் ஊகித்துணர்ந்தா னென்பது ஆராய்ந்து அறியத்தக்கது. அந்மேதாவியான அனுமான், தான், அறியாமல் இராமனுக்குச் செய்த அபசாரம், இராமபத்தி காரணமாக ஏற்பட்ட சீதாபத்தி மேலீட்டால் நிகழ்ந்ததென் றுணர்ந்தபோது, தான் வேறு சீதை வேறென் றெண்ணுத இராமன் சீதைக்குச் செய்த வணக்கம் தனக்குச் செய்ததெனக் கொண்டா னென்று தெரிந்தா னென்பதும் உய்த்துணரத் தக்கது. அதனுல், அனுமான், சீதையை வணங்கியெழுந்த பின், இராமனுக்குச் செய்யத் தவறிய வணக்கத்தைச் செய்தா னென்று கூறப்படவில்லை.

பாட பேதம்: எய்தி ஏந்தல்: இறைஞ்சி வாழ்த்தினன். (கஙரு)

அனுமான் செயல்களால், சீதை சேமமாயிருத்தலையும் கற்புடைமையையும் இராமன் ஊகித்துணர்தல்

136. திண்டிற லவன்செய றெரிய நோக்கினன்
வண்டுறை யோதியும் வலியண் மற்றிவன்
கண்டது முண்டவள் கற்பு நன்றெனக்
கொண்டனன் குறிப்பினு லுணருங் கொள்கையான்

கொண்டுகூட்டு: குறிப்பினுல் உணரும் கொள்கையான் (இராமன்) திண் திறல் அவன் (அனுமான்) செயல் தெரிய நோக்கினன்: (நோக்கி,) 'வண்டு உறை ஓதி (சீதை)யும் வலியள்; இவன் அவளைக் கண்டதும் உண்டு; அவள் கற்பு நன்று' எனக் கொண்டனன்.

பொருள்: (முகம் முதலிய அவயவங்களின் தோற்றஞ் செயல்களாகிய) குறிப்புக்களினால் (உள்ளத்தினுள்ளே நிகழ்வதைத்) தெரிந்துகொள்ளும் திறமையுடைய இராமன், அனுமானுடைய (வழக்கமில்லாத அசாதாரணமான) செய்கையை நன்றாகக் கவனித்துப் பார்த்தான்; (பார்த்துச்,) 'சீதை சேமமாயிருக்கிறாள்; இவன் அவளைக் கண்டதுண்டு; அவள் கற்புநிலை கலங்கவில்லை' யென்று தெரிந்துகொண்டான்.

திண்மை - வலிமை. திறல் - வலிமை. திண்திறல் - மிக்க வலிமை. உறைதல் - தங்குதல். ஓதி - கூந்தல். வண்டு உறை ஓதி - வண்டு தங்கும் கூந்தல் (உடையாள்) - சீதை. வலியள் - திடமாயுள்ளவள் - (தேக) பலம் குறையாமல் (சுகமாக) இருக்கின்றவள். கொள்கை, கோட்பு என்பதுபோல வலிமை யென்னும் திறமையை உணர்த்திநின்றது.

சீதை இறவாது சேமமாயிருந்தாலன்றி அவளைக் காணக்கூடாமை பற்றி 'வலியள்' என முதலாவதாகவும், அவளைக் கண்டாலன்றி அவள் கற்புநிலை கலங்காதவளோ கலங்கினவளோ வென்பது அறியக்கூடாமையினால் அவளை அனுமான் கண்டதைக் 'கண்டதும் உண்டு' என இரண்டாவதாகவும், அவளை வணங்குதலால் அவன் அவள் கற்பின் தூய்மையை அறிந்ததைக் 'கற்பும் நன்று' என மூன்றாவதாகவும்' இராமன் ஊகித்துணர்ந்தானென, அவனுடைய எண்ண நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்ந்த முறைப்படியே கவி கூறியிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

பாட பேதம்: *வண்டறல் ஓதியும்.*　　(கஙகூ)

அனுமான், 'கற்பலங்காரியாய்ச் சேமமாயிருக்கும் சீதையைக் கண்டேன்' எனல்

137. கண்டனன் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால்
தெண்டிரை யலைகட லிலங்கைத் தென்னகர்
அண்டர்நா யகவினித் துறத்தி யையமும்
பண்டுள துயருமென் றனுமன் பன்னுவான்

கொண்டுகூட்டு: *அனுமன் (இராமனை நோக்கி,) 'அண்டர் நாயக! கற்பினுக்கு அணி(யான சீதை)யைத் தெள் திரை அலை கடல் இலங்கைத் தென் நகரில் (என்) கண்களால் கண்டனன். பண்டு உள ஐயமும் துயரும் இனித் துறத்தி!' என்று (பின்னும்) பன்னுவான்.*

பொருள்: அனுமான், (இராமனை நோக்கித்,) 'தெய்வ நாயகனே! கற்பலங்காரி(யாகவுள்ள சீதாபிராட்டி)யை இலங்கையிலே என் கண்களால் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டேன். முன் (அவள் உயிரோடிருக்கிறாளோ, உயிரோடிருந்தாலும் கற்புடனிருக்கிறாளோ, என்றெண்ணி) இருந்த சந்தேகத்தையும் அதனால் உண்டாயிருந்த துன்பத்தையும் விட்டுவிடுவாயாக!' என்று கூறிப் பின்னுங் கூறுகின்றான்:

அணி - ஆபரணம். தெள்திரை அலைகடல் இலங்கை - தெளிவான அலைகள் அலைகின்ற கடல் (சூழ்ந்த) இலங்கை. தென் - தெற்கு; அழகு. தென் நகர் - தெற்கேயுள்ள நகரம்; அழகுடைய நகரம். துறத்தி - துறப்பாய் - நவாய்.

இராவணன் தனக்கு இணங்கும்படி வணங்கியபோது, சீதை கொடுங் கோபங்கொண்டு கடுஞ்சொற் கூறியதையும், அவள் தற்கொலைசெய்யப் புகுந்ததையும் அனுமான் கண்ணாரக் கண்டதை மனத்துட்கொண்டு, தான் சீதை கற்புடைமையை அறிந்தது வேறொருவர் சொல்லக் கேட்டதனாலன்று நேராகக் கண்டதனா லென்று இராமனுக்குத் தெரிவிக்கக் கருதிக், 'கண்டனன் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால்' என்றான்.

குலைவுறு வா
ஆசை யால்உயிர் ஆசழி வானையும்
காசில் கண்ணிணை சான்றெனக் கண்டனன்
ஊசலாடி உளையும் உளத்தினன் *

என்பதைக் காண்க.

"'பிராட்டியை" என்று முதலிற் கூறினால், அவளது நிலைமை என்னாயிற் றென்று கூறுவாரோ வென்னுஞ் சங்கையினால் இராமனுக்கு மிக்க துன்பமுளதாகக்கூடு மெனக் கருதி, "கண்டனன்" என முதலிற் கூறினன் அனுமான்; ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்தில் "த்ருஷ்டா சீதா" என வருதலுங் காண்க. "கண்டனன்" என்றதையடுத்துக் "கற்பினுக்கணி" என்று கூறியதன் காரணம் தானே விளங்கும்; அவள் கற்பிற் சிறவாதிருப்பின், அவளைக் கண்டது பயன்படாமை யுணர்க..........."கற்பினுக் கணியைக் கண்டே" னென்றது—"அந்தச் சீதாபிராட்டி உன்னைப் பிரிந்து சிறைப்பட்டிருக்கின்ற அங்குக் கண்களினின்று நீரைத் தாரைதாரையாகப் பெருக்கிக்கொண்டிருப்பதனால், அவள் கற்பினுக் கணியாவ ளென்பதை யுணர்ந்தே" னென்றவாறு: கற்புக் கெட்டிருப்பின் துயர்க்குக் காரணமில்லை

* இந்நூல் 44-ம் பாட்டு.

யாதலால், இவ்வாறு கூறியது: "கலங்குதெண் டிரையிற் ருய கண்ணி னீர்க் கடலிற் கண்டேன்" என மேல்வருவதும், "அழுவ தல்லதய லொன் றுஞ் செய்குவ தறியாள்" என்றதுங் காண்க.' *

பாட பேதம்: இனித் தவிர்தி. (கூஎ)

சீதை இராமன் தேவியாகவும், தசரதன் மருமகளாகவும், சனகன் மகளாகவும் இருத்தற்கு ஏற்ற தகுதி மிகுதியாக உடையா ளெனல்

உன்பெருந் தேவி யென்னு முரிமைக்கு முன்னைப் பெற்ற
மன்பெரு மருகி யென்னும் வாய்மைக்கு மிதிலை மன்னன்
தன்பெருந் தனயை யென்னுந் தகைமைக்குந் தலைமை சான்ருள்
என்பெருந் தெய்வ மையா வின்னமுங் கேட்டி யென்ருன்

கொண்டுகூட்டு: 'ஐயா! என் பெரும் தெய்வம் (ஆன பிராட்டி,) உன் பெரும் தேவி என்னும் உரிமைக்கும், உன்னைப் பெற்ற மன் பெரு மருகி என்னும் வாய்மைக்கும், மிதிலை மன்னன் தன் பெரும் தனயை என்னும் தகைமைக்கும் (ஏற்ற) தலைமை சான்ருள். இன்னமும் கேட்டி' என்ருன்.

பொருள்: 'சுவாமி, எனக்குச் சிறந்த தெய்வமான சீதா பிராட்டி, உனது கோப்பெருந்தேவி யென்ற உரிமைப்பாட்டுக் கும், தசரத சக்கரவர்த்திக்கு முதல் மருமகள் என்ற பிரபல வார்த்தைக்கும், சனக மகாராசனது பிரதான புத்திரி யென்னும் தகுதிக்கும் ஏற்ற சிறப்பு மிகுந்தவள். (அவள் பெருமைக் குணங் கள் இவ்வளவில் அடங்கவில்லை) இன்னமும் கேட்பாயாக' என்று (அனுமான் தொடர்ந்து) கூறுகின்ருன்.

மன் - அரசன். மருகி - மருமகள். வாய்மை - வார்த்தை. தனயை - மகள். தகைமை - தகுதி. தலைமை - முதன்மை - மேன்மை - சிறப்பு. சான்ருள் - மிகுந்தாள். கேட்டி - கேட்பாயாக.

சீதை, மனைவியாகவும், மருமகளாகவும், மகளாகவும் உள்ள நிலைகளில் ஒப்பு ஒருவருமின்றி உயர்வற உயர்ந்து முதன்மையுற்று விளங்குகின்ரு ளென்பது கருத்து.

இந்தக் கவியில், சீதை, தனக்கு உறவினரான உயர் பெருந்தகையாளர்க் குத் தான் உறவினளா யிருத்தற்குச் சிறந்த தகுதியைக், கடுஞ் சோதனைக்

* வை. மு. கோ.

குள்ளான காலத்தில் கற்புநிலை கலங்காதிருந்ததனால், மிகுதியாகப் பெற்றா ளென்பது கூறப்பட்டது. அடுத்த இரண்டு கவிகளில், அவள் தனக்கும் தனக்கு உரியோரான மேலோர்க்கும் கீழோர்க்கும், தன் கற்புநிலை காரண மான சிறந்த பெருமையை அளித்தா ளென்பது கூறப்படுகின்றது. (கரு௮)

'சீதை, தனக்குத் தன்னையும், உனக்கு உன்னையும், எனக்கு என்னையும் தவிர வேறு ஒப்பாரிலராகச் செய்தாள்' எனல்

பொன்னல தில்லைப் பொன்னை யொப்பெனப் பொறையி னின்றாள்
தன்னல தில்லைத் தன்னை யொப்பெனத் தனக்கு வந்த
நின்னல தில்லை நின்னை யொப்பென நினக்கு நேர்ந்தாள்
என்னல தில்லை யென்னை யொப்பென வெனக்கு மீந்தாள்

கொண்டுகூட்டு: '(சீதாதேவி,) பொன்னை ஒப்பு பொன் அலது இல்லை எனத், தன்னை ஒப்பு தன் அலது இல்லை எனப் பொறையில் நின்றாள்; தனக்கு(க் கொழுநனாக) வந்த நின்னை ஒப்பு நின் அலது இல்லை என நினக்கு(ப் பிரசித்தியை) நேர்ந்தாள்; என்னை ஒப்பு என் அலது இல்லை என எனக்கு (வரம்) ஈந்தாள்.

பொருள்: 'சீதாதேவி, பொன்னுக்கு ஒப்பான பொருள் பொன்னையல்லது வேறில்லை யென்பதுபோலத், தனக்கு ஒப் பாவார் தன்னையல்லது வேறொருவரு மில்லை யென்னும்படி பொறுமைக் குணத்தில் நிலைத்துநின்றாள்; தனக்கு(க் கொழுந னாக) வாய்த்த உனக்கு ஒப்பாவார் உன்னையல்லது வேறொருவரு மில்லை யென்னும்படி உனக்கு(ப் பிரசித்தியை)க் கொடுத்தாள்; (தொண்டனான) என்னை ஒப்பவர் என்னையல்லது வேறொருவரு மில்லை யென்னும்படி எனக்கும் (வரம்) அருளினாள்.

பொறை - பொறுமை. நேர்தல் - கொடுத்தல்.

இராமனைப் பிரிந்து அடைந்த சொல்லற்கரிய துன்பங்களைச் சீதை ஆச்சரியகரமாதப் பொறுத்ததைக் கருத்துட்கொண்டு, இங்கே, அனுமான் கூற்றாகப் 'பொறையில் நின்றாள்' என்ற கம்பர், முன், கவிக்கூற்றாகச் சீதையை 'உமையா ளொக்கும் மங்கையர் உச்சிக் கரம்வைக்கும் கமையாள்'* என்று கூறியிருப்பதும், இனி, இப் படலத்தில் 'விற்பெருந் தடந்தோள்' என்ற 140-ம் பாட்டில் விதந்தெடுத்துக் கூறும் சீதையின்'

* க. ரா. சா. பாலகாண்டம் - 90. கமை - பொறுமை.

சிறந்த குணங்களுள் நடுநாயகமாக அவளது 'இரும்பொறை'*யைக் கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கவை.

கம்பர் சீதையின் குணங்களுள்ளே பொறுமைக் குணத்தைப் பல இடங்களில் சிறப்பாகக் கூறியதன் காரணம், அவள், 'அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்' எனப் பொறுமைக்குச் சிறந்த உவமானமாகவுள்ள பூமியின் அதிதேவதையான பூதேவியின் அமிசமாய்ச், சனகமகாராசன் யாகஞ் செய்தற்கு உழுத படைச்சாலில் பூமியுள்ளிருந்து தோன்றியது போலும்.

செம்பு முதலிய வேறு லோகக் கலப்புற்ற தங்கத்தைப் புடத்திலிட்டால், தன்னோடு கலந்திருந்த உலோகங்களெல்லாம் எரிந்தொழிந்துபோகத், தனியாகித் தங்குவது தங்கமே. (அதனால், நோக்குத லென்னும் பொருளுடைய நோக்கம் போலத் தங்கம் தங்குத லென்னும் பொருளுடையதாய்ப், பொன்னுக்கு ஒரு பெயராயினதுபோலும்.) புடச் சோதனையைப் பொறுக்கமாட்டாது மற்றெல்லா உலோகங்களும் நிலையா தொழியப் பொன் ஒன்றே பொறுத்து நிலைகெடா திருத்தல்போல, மற்றெல்லா மக்களும் பொறுக்கமாட்டாமல் நிலைகெட் டொழியும்படியுள்ள துன்பச் சோதனையைப் பொறுத்து நிலைகெடாது நின்றாள் சீதை யென்பது முதலிரண்டடிக் கருத்து.

பொறுமைக்கு நிலைப்பிடமாய், அதனால் தானன்றித் தனக்கு நிகரில்லாதவளான சீதை, தனக்கு நாயகனாகப் பெற்ற இராமன், அப்படிப்பட்ட மனைவியைப் பெறாத மற்றைய ஆடவ ரெவரும் ஒப்பாகாது, தனக்குத் தானே ஒப்பாகும் பிரசித்தியைப் பெறச் செய்தா ளென்பது மூன்றாமடிக் கருத்து.

அனுமான், 'ஊழி ஓர் பகலா ஓதும் யாண்டெலாம் உலகம் ஏழும் ஏழும் வீவுற்ற ஞான்றும் இன்றென இருத்தி' என்று சீதை தன்னை வாழ்த்தித், தொண்டரானோ ருள்ளே தன்னையன்றித் தன்னை யொப்பவ ரில்லை யென்னும்படி, தான் சிரஞ்சீவியாகும் வரம் தந்தா ளென்றா னென்பது நான்காமடிக் கருத்து.

பாட பேதம் : பொன்னை யொப்பன: தன்னை யொப்பவர்: நுன்னை யொப்பவர்: உன்னை யொப்பவர். (கஉகூ)

* இருமை - பெருமை. பொறை - பொறுமை. இரும்பொறை - மகத்தான பொறுமை.

சீதை, தன்னைச் சார்ந்தார்க்கு மேன்மையும், பகைத்தார்க்குக் கேடும் உண்டாகச் செய்தா ளெனல்

உன்குல முன்ன தாக்கி யுயர்புகழ்க் கொருத்தி யான
தன்குலந் தன்ன தாக்கித் தன்னையித் தனிமை செய்தான்
வன்குலங் கூற்றுக் கீந்து வானவர் குலத்தை வாழ்வித்
தென்குல மெனக்குத் தந்தா ளென்னினிச் செய்வ தெம்மோய்

கொண்டுகூட்டு : *'எம்மோய், உன் குலம் உன்னது ஆக்கி, உயர் புகழ்க்கு ஒருத்தியான தன்குலம் தன்னது ஆக்கித், தன்னை இத் தனிமை செய்தான் (ஆன இராவணன்) வன் குலத்தைக் கூற்றுக்கு ஈந்து, வானவர் குலத்தை வாழ்வித்து, என் குலம் எனக்குத் தந்தாள். (இவற்றினும்) என் இனிச் செய்வ(தற்கிருக்கிற)து !*

பொருள் : *'எங்கள் மாதாவான சீதாதேவி, உன்னுடைய குலம் (இக்ஷ்வாகு குலம், ரகு குலம், ககுஸ்த குலம் என வழங்குத லொழிந்து) இராம குலம் (என வழங்கும்படி) ஆகச்செய்து, தனது குலம் (சனக குல மென்பது தவிர்ந்து) சீதை குலம் (என் னும்படி) ஆகச்செய்து, தன்னை (உன்னைவிட்டுப் பிரித்து)த் தனிய ளாகும்படி செய்த இராவணனது இராட்சச குலத்தை எமனுக் குக் கொடுத்து (மாளச்செய்து), தேவர் குலத்தை வாழச்செய்து, எனது வானர குலத்தை (அனுமான் குலமென என் பேரால் வழங்கச்செய்து) எனக்கு(ப் பெருமை) ஈந்தாள். (அவள் செய்த, இப்படிப்பட்ட அருமையான செயல்களினும் சிறந்த செயல்) யாது இனிச் செய்தற் கிருக்கின்றது !*

கூற்று - எமன். மோய் - தாய்.

புகழ்களில் தன்னை யொத்ததும் தன்னின் மிக்கது மில்லாததாய், உயர்ந்த புகழை வேறெவரோடும் பங்கிடாது தானொருத்திக்கே தனியுரிமை யாகப் பெற்ற என்ற விரிவான பொருளை 'உயர்புகழ்க் கொருத்தியான' எனச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைத்த நயம் மிகவும் பாராட்டற்பாலது.

சீதையின் அருங்குணங்களும் அரிய செயல்களும் அவளை மேம் படுத்தியதன்றி அவளைச் சார்ந்தாரையும் மேன்மையுறச் செய்த தென்பது கருத்து.

பாட பேதம் : *ஒருத்தி யாய : இத் தன்மை செய்தான் : செய்த மன்குல மறவி : வானவர் குலமுங் காத்தின்று : செய்வதம்மா.* (கசo)

'இலங்கையிலே சீதையைக் கண்டேனில்லை;
இற்பிறப்பும், பொறுமையும், கற்பும் நடனமாடக் கண்டேன்' எனல்

விற்பெருந் தடந்தோள் வீர வீங்குநீ ரிலங்கை வெற்பில்
நற்பெருந் தவத்தளாய நங்கையைக் கண்டே னல்லேன்
இற்பிறப் பென்ப தொன்று மிரும்பொறை யென்ப தொன்றும்
கற்பெனும் பெயர தொன்றுங் களிநடம் புரியக் கண்டேன்

கொண்டுகூட்டு: 'பெரும் வில் (ஏந்திய) தடந் தோள் வீர! வெற்பு வீங்கு நீர் இலங்கையில், நல் பெரும் தவத்தள் ஆய நங்கையைக் கண்டேன் அல்லேன். இற்பிறப்பு என்பது ஒன்றும், இரும் பொறை என்பது ஒன்றும், கற்பு எனும் பெயரது ஒன்றும் களி நடம் புரியக் கண்டேன்.

பொருள்: 'வீராதிவீரனே, (என்ன ஆச்சரியம்! காணக் கூடிய ஓர் உருவப் பொருளைத் தேடிச்சென்ற அடியேன், அதனைக் காணாமல், அதன் தானத்தில், காணக்கூடாத மூன்று அருவப் பொருள்களைக் கண்டேன். அந்த விவரத்தைக் கேட்டருள்.) இலங்கையிலே (அடியேன் தேடிச்சென்ற) சீதாதேவியைக் கண்டேனில்லை. (வேறு கண்டது யாதோ வெனில்,) உயர்குடிப் பிறப் பென்ப தொரு குணமும், மகத்தான பொறுமை யென்ப தொரு குணமும், கற்பு என்னும் பெயரினையுடைய தொரு குண மும் ஆனந்த நர்த்தனஞ் செய்துகொண்டிருத்தலைக் கண்டேன் (என்பது. இற்பிறப்பு முதலிய மூன்று குணங்களின் சொரூபமா யுள்ளாள் சீதை யென்றவாறு.)

பெரும் வில் தடம் தோள் வீர - பெரிய வில்லை யேந்திய விசாலமான கையையுடைய வீரனே. வெற்பு வீங்கு நீர் இலங்கையில் - திரிகூட மலைமேலுள்ள, மிகுந்த நீரையுடைய கடல் சூழ்ந்த இலங்கை நகரில். இற்பிறப்பு - உயர்குடிப் பிறப்பு. இருமை - பெருமை. பொறை - பொறுமை. களிநடம்புரிதல் - களிப்போடு கூத்தாடல். 'இலங்கை வெற்பில்' என்பது 'வெற்பிலங்கையில்' என மாறியும் உருபு பிரித்துக் கூட்டியும் உரைக்கப் பட்டது.

சிங்காதனத்திலே அரசனும் அரசியும் அரசிளங் குழவியும் ஒருங்கு விளங்கக் கண்டு, அந்தக் கம்பீரமான காட்சியில் முழு மனமும் முழுகிய ஒருவன் சிங்காதனத்தைக் காணானன்றே; அவ்வாறே, சீதையினிடத்தே குடிப்பிறப்பும் பொறுமையும் கற்பும் ஆகிய முக்குணங்கள் மூர்த்தன்னிய மாய் முனைந்து நின்று முற்பட்டுத் தோன்றிச் சொலிக்கக் கண்டு, அந்தக்

காட்சியில் மனம் அழுந்தி அவசனான அனுமான், அந்தச் சமயத்தில் அக் குணங்களைக் கண்டதன்றி, அவைகளையுடைய அவளைக் காணவில்லை யென்பது கருத்து.

இயல்பாக வடிவமும் தொழிலு மில்லாத, கட்புலனாகாத இற்பிறப்பு முதலிய குணங்களின் சிறப்பு இனிது புலப்பட,

'இற்பிறப் பென்ப தொன்றும் இரும்பொறை யென்ப தொன்றும்
கற்பெனும் பெயர தொன்றும் களிநடம் புரியக் கண்டேன்'

என, அவைகளைக் காணப்படும் உருவமும் செயலு முடையனவாகக் கூறிய அதிசய கவிசாதுரியம் பாராட்டத்தக்கது. (கசக)

சீதை இராமனைப் பிரிந்தா ளென்பது பொருந்தா தெனல்

கண்ணினு முளைநீ தையல் கருத்தினு முளைநீ வாயின்
எண்ணினு முளைநீ கொங்கை யிணைக்குவை தன்னி னோவா
தண்ணல்வெங் காம னெய்த வலரம்பு தொளைத்த வாறாப்
புண்ணினு முளைநீ நின்னைப் பிரிந்தமை பொருந்திற் றாமோ

கொண்டுகூட்டு: 'நீ தையல் கண்ணினும் உளை! கருத்தினும் உளை! வாயின் எண்ணினும் உளை! கொங்கை இணைக் குவை தன்னின் ஓவாது அண்ணல் வெம் காமன் எய்த அலர் அம்பு தொளைத்த ஆறாப் புண்ணினும் நீ உளை. (ஆக) நின்னை (அவள்) பிரிந்தமை (என்பது) பொருந்திற்று ஆமோ?

பொருள்: 'நீ, எப்போதும் சீதாதேவியின் கண்களி லிருக் கின்றாய்! கருத்தினு மிருக்கின்றாய்! மன்மதன் எய்த புட்ப பாணங்கள் தொளைத்ததனா லுண்டான ஆறாத புண்களிலு மிருக் கின்றாய்! (இப்படியிருக்கவேயும்,) உன்னை அவள் பிரிந்திருக் கின்றா ளென்று கூறுவது பொருத்தமான கூற்றாமோ?

உளை - உள்ளாய். எண் - எல்லை. வாயின் எண்ணில் - வாயின் எல்லை யில் - வாயில். இணை - இரட்டை. குவை - மேடு - முகடு. ஓவாது - நீங்காமல் - இடைவிடாமல். அண்ணல் - பெருமை. வெம்மை - கொடுமை. அண்ணல் வெம் காமன் - பெருங் கொடுமையுடைய மன்மதன். அலர் - பூ. தொளைத்த புண் - தொளைத்ததனால் உண்டாகிய புண்.

சீதை, எப்போதும் இராமனை உருவெளித்தோற்றமாகக் காணலால் அவன் அவள் கண்ணைவிட்டுப் பிரியாமையையும், அவனை அவள் சதா

சிந்தித்துக்கொண்டிருத்தலால் சிந்தையைவிட்டுப் பிரியாமையையும், இடைவிடாமல் அவன் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டிருத்தலால் வாயைவிட்டுப் பிரியாமையையும், ஓயாது அவன் காதல் கூர்தலால் மன்மதன் அம்பு செய்த புண்ணைவிட்டுப் பிரியாமையையும் உடையா ளென்பது உள்ளுறை பொருள்.

இதற்கு முந்திய பாட்டில், காணக்கூடாத குணங்கள் காணப்பட்டன வாகக் கூறியது அதிசயமானது. அந்த அதிசயத்துக்கு மேல் அதிசயமானது, இந்தப் பாட்டில் இராமனைப் பிரிந்த சீதையைப் பிரியாதவ ளென்றது. மேற்கொண்டும் அதிசயமானது, பிரிந்த தூலராமன் ஒருவனுயிருக்க, வாயில் உள்ள ராமன், மனத்தில்உள்ள ராமன், கண்ணில்உள்ள ராமன், புண்ணில் உள்ள ராமனுகச் சூக்கும ராமர் பலரா யிருப்பதாகக் கூறியது. (கசஉ)

சீதை இராவணனுல் தீண்டப்படாமல் தூயளா யிருக்கின்ற ளெனல்

['இலங்கை நகரிலே, ஒருபுறத்திலே, அசோகவன மென்ற சோலையிலே, இளையபெருமாள் இயற்றிய சாலையிலே, "தவம் செய்த தவமாம் தையல்" * ஆன சீதாதேவி. உனது திருநாமத்தையே செபித்து உனது திருவுருவத்தையே தியானித்து அருந் தவம் புரிந்துகொண்டிருக்கக் கண்டேன். அவளுடைய கற்புத் தீயும் "இராவணன், விரும்பாதவளைத் தொட்டால், தலைவெடித்துச் சாவக்கடவன்" என்று பிரம னிட்டிருந்த சாபத் தீயும் அகத் தீக்கோட்டையும் புறத் தீக்கோட்டையுமாய்த் தடையா யிருந்ததனுல், அவளைத் தொடுதற்கு அஞ்சி அவளிருந்த சாலையோடு தூக்கிப்போனுன்.]

சீதை கற்புநிலை கலங்காமை மாதர்க ளெல்லாருக்கும் உயர்ந்த மதிப்பை உண்டாக்கிய தெனல்

143. சோகத்தா ளாய நங்கை கற்பினுற் றேழுதற் கோத்த
மாகத்தார் தேவி மாரும் வான்சிறப் புற்றுர் மற்றைப்
பாகத்தா ளிப்போ தீசன் மகுடத்தாள் பதுமத் தாளும்
ஆகத்தா ளல்லண் மாய ஞயிர மௌலி மேலாள்

* மகாத்துமாக்களாற் செய்யப்படும் மகிமையுடைய தவம், தானே தவஞ் செய்து, அந்தத் தவப்பயனுகப் பெற்ற சீதை - தவத்தின் தவப்பயன் வடிவெடுத் தாற்போன்றவள்.

கொண்டுகூட்டு : 'சோகத்தாள் ஆய நங்கை கற்பி(னிலே கலங்காமையி)னால், தொழுதற்கு ஒத்த மாகத்தார் தேவிமாரும் வான் சிறப்பு உற்றார். ஈசன் (இடப்) பாகத்தாள் (ஆன உமை) இப்போது (அவன்) மகுடத்தாள். பதுமத்தாளும் மாயன் ஆகத்தாள் அல்லள்(ஆய் அவன்) ஆயிரம் மௌலி மேலாள்.

பொருள் : '(உனது பிரிவினால்) துன்பமுடையவளான சீதா பிராட்டி கற்புநிலை (கடுஞ்சோதனைக் குள்ளான காலத்தும்) கலங்காமையினால் (அவள் உயர்வுற்றாளென்பானேன், "தக்கவன் ஒருவன் வாழத் தன் குலமெல்லாம் வாழும்" என்றவாறு, பெண்ணாகிய அவளினமான பெண்களெல்லாருமே உயர்வுபெற்றார்கள். அப்படி உயர்வுபெற்ற பெண்கள் பூலோகத்துப் பெண்கள் மட்டுமோ வென்னில், அன்று) தேவலோகத்துத் தெய்வப் பெண்களும் உயர்வடைந்தார்கள். (ஏனைய எல்லா உலகத்துப் பெண்களும் உயர்ந்தார்கள். பிராட்டியொருத்தியுடைய கற்பினால், பெண்களெல்லாரும் அடைந்த மேம்பாட்டைக் கொண்டாடுவாராய், ஆடவரெல்லாம், அவரவர் நாயகிமாரைத் தலைமேற்கொண்டு கௌரவப் படுத்தினார்கள். சீதாதேவி கற்புச் சோதனைக் குள்ளாகுமுன்) சிவபிரானுடைய பாகத்தாளாயிருந்த உமாதேவி, இப்போது (சோதனைக் குள்ளான சீதாதேவி கற்புநிலை கலங்காமை தெரியலான போது) அந்தப் பெருமானுடைய தலைமேலுள்ளாள். இலக்குமி தேவியும் திருமால் மார்பி லுறைபவ ளல்லளாய் அந்த அமலன் சிரமே லிருக்கின்றாள்.

சோகம் - துக்கம். மாகம் - தேவலோகம். பதுமத்தாள் - இலக்குமி. மகுடம் - மௌலி. முடி - கிரீடம்.

'அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தத்திலே சிவபிரானது பாகம் வலப்புறமாதலால், இடப்புறம் "மற்றைப் பாகம்" எனப்பட்டது. "ஆயிர மௌலி" என்றது — விராட் ஸ்வரூபத்தின் நிலைமையைக் கருதி.' *

சீதை ஒருத்தியின் கற்பினால் மாதர்களெல்லாருக்கும் மதிப்பு அதிகப்பட, ஆடவர் மாதரை முன்னிலும் அதிகமாகக் கவுரவப்படுத்தினார்களென்பதைப் பாவனாரீதியான கவிமுறையாக, ஆச்சரியமும் ஆனந்தமுமுண்டாக,

> 'பாகத்தாள் இப்போ தீசன் மகுடத்தாள் பதுமத் தாளும்
> ஆகத்தா ளல்லள் மாயன் ஆயிர மௌலி மேலாள்'

என்று கூறியிருத்தல் கண்டுகளிக்கத்தக்கது.

---

* வை. மு. கோ.

சீதையின் மேம்பாடு, 'உன்பெரும்,' 'பொன்னல,' 'உன்குலம்,' 'சோகத்தாள்' என்ற கவிகளில் ஆரோகண கதியாக உயர்தலுடன் பரவுதலும் உடையதாகக் கூறப்பட்டு, அக் கவிகளிற் கடைசியான இந்தச் 'சோகத்தாள்' என்ற பாட்டில், அத்தியந்த உச்சமும் வியாபகமும் அடைந்ததாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

பாட பேதம்: மௌலியாளே. (கசாங)

அனுமான், 'சீதையை அசோகவனத்திற் கண்டேன்' எனல்

['தெண்ணீர்க் கடலின் நடுவே இலங்கையைக் கண்ட அடியேன், அங்கே சாதாரணமாகச் சன சஞ்சாரமுள்ள எல்லா இடங்களிலும், விசேடமாக இராவணன் அரண்மனையிலும், தேவியைத் தேடிக் காணாமல் அசோகவனத்தை அடைந்தேன்; அங்கே கண்ணீர்க் கடலின் நடுவே அவளைக் கண்டேன்.]

'இரக்கமே பெண்ணுருக் கொண்டாற்போன்று
சீதை சிறையிலிருக்கின்றாள்' எனல்

144. அரக்கிய ரளவற் றோர்க ளலகையின் குழுவு மஞ்ச
நெருக்கினர் காப்ப நின்பா னேசமே யச்ச நீக்க
இரக்கமென் றொன்று தானே யேந்திழை வடிவ மாகித்
தருக்குயர் சிறையுற் றன்ன தகைமைய டமிய ளம்மா

கொண்டுகூட்டு: 'அலகையின் குழுவும் அஞ்ச, அரக்கியர் அளவற்றோர்கள் நெருக்கினர் காப்ப, (ஏற்பட்ட) அச்சத்தை நின்பால் நேசமே நீக்கத், தமியள் (ஆன சீதாதேவி,) இரக்கம் என்ற ஒன்று தானே ஏந்திழை வடிவம் ஆகித், தருக்கு உயர் சிறையுற்றது அன்ன தகைமையள் (ஆய் இருக்கின்றாள்.)

பொருள்: '(தாம் பயப்படாது பிறரைப் பயப்படுத்துமியல்புடைய பேய்கள், ஒன்றன்று, அனேகம் திரண்டு கூடியனவான பல) பேய்க் கூட்டங்களுமே பயப்படும்படி (இமிசிக்கும்) அரக்கியர் (ஒருவரல்ல) அளவற்றவர்கள் (தப்பிப்போதற்குச் சந்துவிடாது நெருங்கிச் சூழ்ந்துநின்று) வருத்தஞ்செய்துகொண்டு காவல் காத்துநிற்க, (அவ் வருத்தத்தால் ஏற்பட்ட) அச்சத்தை உன்பால் வைத்த அன்பு ஒன்றே (பக்கபலமில்லாமல்) நீக்காநிற்க, (அந்த அன்புத் துணையன்றி எந்தத் துணையுமில்லாது)

தனியளாயுள்ள சீதாதேவி, இரங்கிப் பரிதாபப்படத்தக்கதென்ற ஒரு தன்மையானது ("பெண்ணென்றால் பேயு மிரங்கும்" என்பதற் கிலக்கான) பெண்ணுருக்கொண்டு சிறையி லிருந்தாற்போன்ற தன்மையளா யிருக்கின்றாள்.

அலகை - பேய். குழு - கூட்டம். நெருக்குதல் - வருத்துதல்.— தூ. அ. நெருக்கினர் - நெருக்கி - வருத்தி: முற்றெச்சம். ஏந்திழை - பெண். தருக்கு - தருக்குதல் - வருத்துதல்: முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.— தூ. அ. தருக்கு உயர் - வருத்துதல் மிகுந்த. சிறை - சிறைச்சாலை - காவற்கூடம். தகைமை - தன்மை. தமி - தனி. அம்மா, அதிசய இரக்கக் குறிப்பு.

பேய், பிறரைப் பயமுறுத்தும்; தான் பயமுறாது. அப்படிப்பட்ட பேய் தனியாகவன்றிக் கூட்டங்களாக வுள்ளவைகளும் அஞ்சும்படி, எனவே அதி அசாதாரண அச்சமுண்டாம்படி, அரக்கிகள் சீதையை வருந்தச்செய்தார்க ளென்பான் 'அலகையின் குழுவும் அஞ்ச நெருக்கினர்' என்றான். அப்படிப்பட்ட வருத்தப்படுத்துதலைப் பொருட்படுத்தாதபடி செய்தது சீதை இராமன்பால் வைத்த நேச மென்றதனால், சீதையின் இராம நேசத்தை, அன்பென்பதை அறியாரும் அறியச்செய்தான்.

> 'இரக்கமென் றொன்று தானோர் ஏந்திழை வடிவமாகித்
> தருக்குயர் சிறையுற் றன்ன தகைமையள் தமியள் அம்மா!'

என்ற இனிய அருமந்த இரக்க வருணனை, சீதையின் அதி பரிதாபகரமான நிலைமையை நன்குணரச்செய்து, கருங்கல் மனமுங் கரைந்துருகச் செய்வதாயுள்ளது. அது கருணை சொரூபியான இராமன் மனத்தை யாது செய்திருக்கு மென்பது பகரமுடியாத தன்றிப் பாவிக்கவும் முடியாததா யுள்ளது.

(கசச)

இராமனைக்காட்டிலும் பாக்கியசாலியான் ஆடவரில்லை யெனல்

['எப்படிப்பட்ட பெருந் துன்பத்தையும் அச்சத்தையும் பொருட்படுத்தாதபடி செய்யவல்ல சிறந்த அன்பைச் சீதாதேவி உன்பால் வைத்திருக்கின்றாள். அப்படிப்பட்ட அன்பைத் தம் மனைவியரால் வைக்கப்பெற்றவர் எவரும் இலர்: ஆதலால், நீ ஆடவ ரனைவரினுஞ் சிறப்புடையையாய், அவ ரெவரும் அநுபவியாத, ஆணாகப் பிறந்ததன் பயனாக அநுபவிக்கும் செல்வங்களுட் சிறந்த செல்வத்தை அநுபவிப்பாயா யிருக்கின்றா யென்பதைத் தேவியைக் கண்டபோது தெரியலானேன்.]

இராவணன் இணங்கும்படி இரந்து வேண்டச்
சீதை கடிந்து மறுத்தா ளெனல்

['அடியேன் தேவியை அணுகித் தெரிசித்துச் சேவை செய்தற்கு ஏற்ற சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தபோது, இராவணன் வந்து இறைஞ்சி இணங்கும்படி இரந்து வேண்ட, அவள் கொடுங் கோபங்கொண்டு கடுஞ்சொற் கூறி மறுக்க, அவன் அவளைக் கொல்லத் தொடங்கிவிட்டான். அப்போது, அவள் தூய கற்பும், உன் திருவருளும், நல்லறமும் ஒன்றுகூடிக் காத்தன. அவன் அவளைத் தனக்கு இணக்கும்படி காவல் காத்துநின்ற இராட்சசிகளுக்குக் கட்டளையிட்டுச் சென்றான். அவர்கள் என் மந்திர வலியால் இறந்துபோனார் போல உறங்குவாரானார்கள்.]

சீவனை விடப்போன சீதையை இராம நாமம் இயம்பிக் காத்ததும்
மோதிரங் காட்டியதும் கூறல்

['அப்போது பிராட்டி உயிரைவிட ஒருப்பட்டு ஒரு கொடியைக் கழுத்தில் இறுக மாட்டக் கண்டு, அடியேன் பதறிப் பக்கத்திலே போய்க் கையாற் றடுக்கமாட்டாது, வாயாற் றடுப்பேனாய், உன் திருநாமத்தை உச்சரித்தபோது, குரக்குருக்* கொண்ட அரக்கனோ வென்று ஐயுற்றுளாளுனும், "யான் இறக்கலுற்ற போது எம்பெருமான் பேரைக்கூறி இறவாது காத்தாய்" என்று நன்றி யுரைத்தாள். அடியேன், உன் செய்திகளைத் தெரிவித்து உன் மோதிரத்தைக் காட்டினேன். அது, அவளுக்கு அந்திய காலத்தில் சாவாது காக்கும் தேவாமுதம் போன்றது.]

எதிரிடையான இரண்டு அதிசய சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன வெனல்

ஒருகணத் திரண்டு கண்டே னொளிமணி யாழி யான்ற
திருமுலைத் தடத்து வைத்தாள் வைத்தலுஞ் செல்வ நின்பால்
விரகமென் பதனின் வந்த வெங்கொழுந் தீயி னால்வெந்
துருகிய துடனே யாறி வலித்தது குளிர்ப்புள் ளூற

கொண்டுகூட்டு: 'செல்வ! ஒரு கணத்து இரண்டு கண்டேன். (தேவி, உனது) ஒளி மணி ஆழியை ஆன்ற திருமுலைத் தடத்து வைத்தாள்: வைத்தலும், நின்பால் விரகம் என்பதனின் வந்த வெம் கொழும் தீயினால் (அவ் ஆழி) வெந்து உருகியது: உடனே (மகிழ்வால்) உள் குளிர்ப்பு ஊற (அது) ஆறி வலித்தது.

---

* குரக்குரு - குரங்கின் வடிவம்.

பொருள்: 'சீமானே! ஒரு கண நேரத்துக்குள்ளே (ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையான) இரண்டு (வியப்பான நிகழ்ச்சிகளைக்) கண்டேன். (அவை எவையெனில், தேவி, உனது பொன்) மோதிரத்தை (உன் அன்பு தூண்டத் தன்) தனமுகட்டிலே வைத்தாள்: வைத்தவுடனே (உன் பிரிவுத் தீயாகிய) விரகாக்கினி(யினால் வெதுப்பப்பட்டிருந்த அவள் திருமேனி வெம்மை)யினால் (அந்த மோதிரம்) வெதும்பி உருகியது: உடனே (அம் மோதிரத்தை அனுப்பிய நீ "விரைவாய் வந்து சிறை மீட்பாய், திரும்ப உன்னைச் சேரலாம்" என்ற சந்தோஷ சிந்தனையினால்) மனத்திலே குளிர்ச்சி உண்டாக (அது கொங்கையுள்பட்ட உடம் பெங்கும் பரவிக் கொங்கைமீது வைக்கப்பட்டிருந்த மோதிரத்தையுங் குளிர்விக்க, அது) சூடாறி யிறுகிக் கட்டியானது (ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! மிகவும் ஆச்சரியம்!)

மணி (- அழகுடைய) ஆழி (- மோதிரம்). ஆன்ற - அகன்ற - பரந்த. தடம் - உயர்ந்த இடம். (திருக்கோ. ச)—ச. அ. - முகடு. விரகம் - பிரிவு, வலித்தல் - வன்மையாதல். ஊறல் - பெருகல்.—த. அ. 'உள் (மனம்) குளிர்ப்பு ஊற' என மாறுக.

இராமன் பிரிவு நீட்சிபற்றிய சிந்தனையால் வெதும்பியிருந்த சீதை தேகம் அவனைத் திரும்பச் சேரலா மென்ற எண்ணத்தாற் குளிர்ச்சி யடைந்த தென்பது கருத்து. இதனை அதிசயமும் ஆனந்தமும் உண்டாக உணர்த்துவானாய், இராமன் மோதிரம் முந்திய வெப்பத்தால் உருகிப், பிந்திய தட்பத்தால்* இறுகிய தென்றான். இது உயர்வுநவிற்சியணி. இது போலக் 'காதளவும் நீண்ட கண்' எனத் தமிழிலும், 'இரு காதுக்கும் எட்ட இளித்தான்'† என ஆங்கிலத்திலும், 'பிணமலை' 'இரத்த ஆறு' என ஆங்கிலம் தமிழ் இரண்டினும் வழங்குவன உயர்வுநவிற்சிக்கு உதாரணங்களாம்.

தேகத்தில் பொன் உருகும்படியான சூடு உண்டாகுதல் இயல்பன்று. மோதிரம் (பொன்) உருகியபோது மோதிர வடிவத்தை யிழந்துவிடும்: பின்பு அது, குளிர்ந்து கட்டியாகும்போது பழைய மோதிர உருவத்தை அடையமாட்டாது. இவற்றுக் கெதிரிடையாக, மோதிரம் உடற் சூட்டினால் உருகிய தென்றும், அப்படி உருகிய மோதிரம் உடற் குளிர்ச்சியால்

---

* தட்பம் - குளிர்ச்சி.

† கடைவாய்கள் காதுகளை அணுகவும் பற்கள் மிகவும் வெளிப்படவும் மூடச் சிரிப்புச் சிரித்தான் ('He grinned from ear to ear').

இறுகிய தென்றும் உரைத்தல் பொருத்த மன்றென்று கருதலாகாது. யாதாயினு மொன்றை இன்பமும் அதிசயமும் உண்டாக மிகைப்படுத்துக் கூறுவதே அதிசயோக்தி யலங்கார மென்னும் உயர்வுநவிற்சி யணியாம். இப்பாட்டிலுள்ள உயர்வுநவிற்சி, அதி அசாதாரண அற்புத கற்பனு சக்தியுடையாராலேயே கூறக்கூடியது. இந்த உயர்வுநவிற்சிக் கவி, மராமரப் படலத்தில் வரும் 'ஊழி பேரினும்' என்ற முதற் கவி தொடக்கமாக 'எழு மாமரம்' என்ற கவி இறுதியாகத் தொடர்ச்சியாகப் பரமாச்சரியமும் பரமானந்தமும் பயக்கும் பதினன்கு உயர்வுநவிற்சிக் கவிகளையும் கலிங்கத்துப்பரணியில் உள்ள 'அணைகண்ட' என்ற அருமந்த அதிசய உயர்வு நவிற்சிக் கவியையும் நினைவுறச் செய்கின்றது.

'கடலில் திருவணை கட்டிய (இராமன் சேனையைச் சேர்ந்த) குரங்குக் கூட்டங்கள் (அந்தப் பாலைவனத்தில் அதி உட்டணமான மணற்பரப்பிலுள்ள எண்ணிறந்த மணல்களுள்) ஒரு மணல் (காணப் பெற்றிருக்குமாகில், அதைக் கடலிற் போட்டுக் கடல்நீர் முழுவதையும் வற்றச்செய்து கடலைக் கடக்க அணை கட்டவேண்டிய வேலையை அனுவசியகமானதாகச் செய்திருக்கும். அந்த ஒரு மணல்) காணுமையால் (கடலில் அணை கட்டுதற்கு) மலைகளையெடுத்து(க் கொண்டுவந்து போட்டு வருந்தி) மயங்குவனவாயின' என்ற பொருளடங்கிய அந்தப் பாட்டு வருமாறு:

> அணை கண்ட குரங்கினங்கள் அலைகடலுக் கப்பாலை
> மணலொன்று காணுமல் வரையெடுத்து மயங்கினவே.

உண்மையில், கடலைச் சுவறச்செய்யும் சூட்டுமணல் உள்ளதன்று, உள்ளதாயினும் தொடக் கூடியதா யிரா தென்றும், தேகச் சூட்டினால் மோதிரம் உருகாது, உருகி உருவழிந்த மோதிரப் பொன் சூடாறியபோது (கம்மியன் கைத்தொழிலாலன்றி) மோதிர மாகாதென்றும் ஆட்சேபிப்போர், கவிஞர்கள் மனோபாவனையாற் சிருட்டிக்கும் கற்பனுலோகக் காட்சிகளைக் காண மறுப்போராவார்.

பாட பேதம்: ஆழி என்ற. (கசரு)

'சீதை "ஒரு மாதத்துக்குட் சிறை மீட்கப்படாவிட்டால் சேத்திடுவே" னென்றள்' என்ல்

['அடியேன் உன் திருநாமம் தீட்டிய கணையாழியைக் காட்டியபோது கையில் வாங்கி, அநியாயம் மிகுந்த அரக்க ரிருக்கும் ஊருக்கு வந்து ஆசூசமடைந்த* தென்று ஆயிரங் கலசம் புண்ணிய தீர்த்தத்தினால் அபிடேகஞ் செய்வாள்போல, அதனை

* ஆசூசமடைந்தது - தீட்டுப்பட்டது.

எம்பெருமாட்டி ஆனந்தக் கண்ணீரால் முழுக்காட்டினாள். மகிழ்ச்சி யழுகை அழுதுகொண்டு வாய்பேசாமல் மௌனமாயிருந்தாள். மெலிந்திருந்த மேனி விம்மூதலுற்றாள். ஆச்சரியத்தால் மூச் சடங்க, ஆவிபோனாள் போன்றிருந்தாள். அப்போது அடியேன் அவள் பிரிந்த பின்பு நிகழ்ந்தவைகளையும் உன் துயரையும் உரைத்து, அவளிருக்குமிடம் அறியப்படாததனால் நீண்ட கால தாமதம் நேர்ந்ததென்று கூறக் கேட்டபின் நெடுமூச்சு விடுவா ளாய்ப், போன உயிர் மீளவந்தாள் போன்றாள். உன்னைப் பிரிந்த பின் தனக்கு நேர்ந்த ஆபத்தையும் துன்பத்தையும் அறிவித்தாள். முடிவில், "இன்னும் ஒரு மாதம் உயிரோடிருப்பேன். அதற் குள் எம்பெருமான் இன்னருள்புரியா னெனில் இறந்திடுவேன்" என்று கூறித் தன் திருமுடியில் உன் திருவடிகள் பொருந்தத் தியானித்துத் திக்கு நோக்கித் தெண்டனிட்டாள்.]

இராமன் கையிற் சூளாமணியைக் கொடுத்தல்

['பின்பு, தன் முன்தானையில் முடிந்துவைத்திருந்த சூளா மணியை அவிழ்த்தெடுத்து அடையாளமாக அடியேன் கையிற் கொடுத்தாள். அதனைக் கண் களிக்கக் காண்பாயாக!' என்று கூறி அனுமான் சூளாமணியை இராமன் கையிற் கொடுத்தான்.]

சூளாமணியை வாங்கிய இராமன் மெய்ப்பாடுகள்

146. பையவுட் பயந்த காமம் பரிணமித் துயர்ந்து பொங்கி
மெய்யுற வெதும்பி யுள்ள மெலிவுறு நிலையை விட்டான்.
ஐயனுக் கங்கி முன்ன ரங்கையாற் பற்று நங்கை
கையென லாயிற் றன்றே கைபுக்க மணியின் காட்சி

கொண்டுகூட்டு: (சூளாமணியைப் பெற்ற இராமன்) பைய உள் பயந்த காமம் பரிணமித்து உயர்ந்து பொங்கி(யதால்) மெய்யுற வெதும்பி உள்ளம் மெலிவுறும் நிலையை விட்டான். (அவன்) கைபுக்க மணியின் காட்சி, ஐயனுக்கு அங்கி முன்னர் அங்கையால் பற்றும் நங்கை கை எனல் ஆயிற்று.

பொருள்: (சீதையின் சூளாமணி இராமன் கையி லுற்ற போது அதன் காட்சியாலும் பரிசத்தாலும் அவன்) நெஞ்சி னுள்ளே மெள்ள உண்டாகிய சீதை காதல் வளர்ந்து மேன்மே லோங்கியதனால் உடம்பு வெதும்பி மெலிவுற்றிருந்த நிலைமை

நீங்கப்பெற்றான். அவன் கையை அடைந்த சூளாமணி அவனுக்குக் (கல்யாண காலத்தில்) அக்கினி முன்னிலையில் அவன் கையாற் பற்றிய சீதை கைபோல (இன்பம் அளிப்பது) ஆயினது.

பைய - மெல்ல. பயத்தல் - உண்டாகுதல்.—த. அ. பரிணமித்தல் - (வித்திலிருந்து மரம் உண்டாதல்போல) வளர்தல். மெய் - உடம்பு. அங்கி - அக்கினி. கை எனல் ஆயிற்று - கை போலுதலானது - கைபோன்றது: குலமுறை கிளத்து படலத்தில் 'வில்லென்னும்' என்ற பாட்டில், 'அல்லென்னும் திருநிறத்த அரி' என்பதில் 'என்னும்' என்பது 'போலும்' என்று பொருள்பட நிற்றல் காண்க. அன்று, ஏ, அசைகள். காட்சி - தன்மை.—த. அ.

முன் சீதையை மிதிலையிலே கன்னிமாடத்திலே கண்டு காதல்கொண்டு வருந்தியிருந்த இராமன் விவாக காலத்தில் அவள் கையைப் பற்றியபோது 'அவளை அடைந்தோ' மென்று மகிழ்ச்சியுற்றதுபோல, இப்போது அவள் பிரிவால் வருந்தும் அவன், அவளுடைய சூளாமணியைக் கையிற் கொண்டபோது, 'இராவணனை விரைந்து வென்று இச் சூளாமணிக்குடையாளை மீட்டு அடைந்திடுவோம்' என்று களிப்படைந்தா னென்பது ஈற்றடியிரண்டின் கருத்து.

பாட பேதம்: பைப்பய. (க்சசு)

போடித்தன உரோம மேன்மேற் பொழிந்தன கண்ணீர் பொங்கித்
துடித்தன மார்புந் தோளுந் தோன்றின வியர்வின் றுள்ளி
மடித்தது மணிவா யாவி வருவது போவ தாகித்
தடித்தது மேனி யென்னே யாருளர் தன்மை தேர்வார்

கொண்டுகூட்டு: (இராமனுக்கு) உரோமம் பொடித்தன; கண்ணீர் பொங்கி மேல் மேல் பொழிந்தன; மார்பும் தோளும் துடித்தன; வியர்வின் துள்ளி தோன்றின; மணிவாய் மடித்தது; ஆவி வருவது போவது ஆகி மேனி தடித்தது: என்னே! (இத்) தன்மை தேர்வார் யார் உளர் ?

பொருள்: (அந்தச் சூளாமணியின் பரிசம் அதனை அணிந்திருந்த சீதையின் பரிசம்போன்றிருந்ததனால், இராமனுக்கு) உரோமம் சிலிர்த்தது; (ஆனந்தக்) கண்ணீர் மேன்மேலாகப் பொங்கி வழிந்தது; தோளும் மார்பும் துடித்தன; (இன்ப) வேர்வைத் துளிகள் (இனிது) வெளிப்பட்டன; வாய் மடித்தலுற்றது; (ஆனந்தமேலீட்டால்) உயிர் (வெளியே) போவதும் (உள்ளே) வருவதுமாகி உடம்பு பூரித்தது: என்ன ஆச்சரியம்!

இத்தன்மைகளை ஆராய்ந் தறியவல்லார் யார் இருக்கின்றனர்? (எவருமில்லை யென்றபடி).

பொடித்தல் - புளகித்தல் - சிலிர்த்தல். வியர்வு - வேர்வை. துள்ளி - துளி. மணி (- அழகு)வாய் - அழகியவாய். ஆவி - உயிர்.

சீதையினது சூளாமணியின் பரிசம் அவள் தேகப் பரிசமேபோல, இராமனுக் குண்டாக்கிய மெய்ப்பாடுகளை வியப்பு விளைய விவரித்திருக்கும் வித்துவ சாதுரியம் மெச்சத்தக்கது. அத்தியந்த துக்கத்தாற்போல், அத்தியந்த சந்தோஷத்தாலும் சிலர் இறக்கும் உண்மையை மனத்துட்கொண்டு ஆவி அகன்றிடலாம்படியான பேரானந்தத்தை இராமன் அடைந்தான் என்பார் 'ஆவி வருவது போவதாகி' யென்றார். (கசஎ)

இராமன் சேனையுடன் தென்கடற்கரை சேர்தல்

[அப்போது அங்கதனுதியர் வந்து இராம சுக்கிரீவரை வணங்கினார்கள். சுக்கிரீவன் இராமனை நோக்கித், 'தேவியைத் தேடச் சென்றிருந்த சேனைக ளெல்லாம் திரும்பி வந்துவிட்டன. அவளிருக்கு மிடத்தை அறிந்துகொண்டோம். இனி வீணே காலஞ்செல்லவிடலாமோ?' என்றவுடனே, இராமன் எழுந்து, 'நமது படைகள் புறப்படுக' என்றான். சேனைக ளெல்லாம் திரண்டு தெற்குநோக்கிச் செல்வனவாயின. அப்போது இராம லக்குமணரை முறையே அனுமானும் அங்கதனும் வணங்கி வேண்டிக்கொண்டபடி முந்திய முன்னவன் பிந்திய முன்னவன் மீதும், முந்திய பின்னவன் பிந்திய பின்னவன் மீதும் ஏறிக், கருடாரூடனான திருமாலும் இடபாரூடனான சிவபிரானும்போலச், செல்வாரானார். தேனும் பழங்களும் கிழங்குகளும் கிடைக்கும் மலைப்பிரதேச மார்க்கமாகச் சேனை சென்றது. இலங்கையையும் இராக்கதரையும் பற்றிய எல்லா விவரங்களையும் அனுமான் சொல்லிக்கொண்டு செல்ல, எளிதாக வழிகடந்து எல்லாரும் பன்னிரண்டாம் நாள் தென்றிசைக் கடலைக் கண்டார்கள்.]

சுந்தரகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

காண்டம் ஐந்துக்கு விருத்தம் 659.

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி

[எண்—பக்கவெண்]

அரும்பத அகராதி

[எண்—பாட்டெண். பதப் பொருளைப் பாட்டுப் பொருட்கீழ்ப் பார்க்க.]

பிழை திருத்தம்:	பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
	53	26	பொருள்களின்	பொருளின்
	161	21	போனுலுல்	போனுலும்

ராவ் ஸாஹிப்

வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், G. B. V. C.

இயற்றிய நூல்கள்

1. சுவர்க்க நீக்கம் முதற் காண்டம் 0 12 0

('பாரடைஸ் லாஸ்ட்' என்னும் ஆங்கில நூலிலிருந்து விருத்தப்பாவில் மொழி பெயர்த்தது ; திண்மையான அட்டையுடன்)

ஷை காலிகோ கட்டிடம் 1 4 0

2. கோம்பி விருத்தம் (2-ம் பதிப்பு) 0 8. 0

(சென்னைச் சர்வகலாசாலை 1934-ம் வருஷத்து இண்டெர்மீடியேற்றுப் பாட புஸ்தகத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.)

3. நெல்லைச் சிலேடை வெண்பா (2-ம் பதிப்பு) ... 0 6 0

(இதிற் சில வெண்பாக்கள் சென்னைச் சர்வகலாசாலை 1936-ம் வருஷத்து B. A. பாட புஸ்தகத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.)

4. அகலிகை வெண்பா (2-ம் பதிப்பு) ... 1 0 0

5. இந்து தேசத்துக் கால்நடைக்காரர் புஸ்தகம் ... 2 0 0

(ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்தது.)

6. இந்தியாவில் கால்நடைகளுக்குக் காணுகிற அதிக பிராணபாயமான வியாதிகளைப் பற்றிய புஸ்தகம்

(ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்து, கவர்ண்மென்டுரால் பிரசுரிக்கப்பட்டது. சென்னைக் கவர்ண்மென்று அச்சுக்கூடம் சூப்பிரிண்டண்டுக்கு எழுதிப் பெறலாம்.)

7. இராமாயண உள்ளுறை பொருளும் தென்னிந்திய ஜாதி வரலாறும் (2-ம் பதிப்பு) ... 0 6 0

8.	கல்வி விளக்கம் முதற் பாகம் (ஸ்பென்ஸர்ஸ் எஜுகேஷன் என்ற ஆங்கில நூலிலிருந்து ஸ்ரீ வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், ஸ்ரீ S. V. கள்ளபிரான் பிள்ளை அவர்கள், B. A., ஸ்ரீ அப்பாவு பிள்ளையவர்கள், L. M. & S. ஆகிய மூவர்களும் மொழிபெயர்த்தது.)	 1	0	0
9.	ஜான் மில்டனார் சரித்திரம் (மேற்குறித்த சுவர்க்க நீக்கம் முதற் காண்டத்தின் ஒரு பகுதி. 1911-ம் வருஷத்து இண்டர்மீடியேற் பரீக்ஷா பாட புத்தகம்.)	 0	4	0
10.	கால்நடைகளுக்கு வியாதி வராமல் அம்மை குத்தலும் அதன் உபயோகங்களும்	 0	1	0
11.	சருவ சன சேபம் (சென்னைச் சர்வகலாசாலை 1937-ம்வருஷத்துப் பிரவேசப் பரீக்ஷா பாடபுத்தகத்திற் சேர்ந்தது.)	 0	1	0

கம்பராமாயண சாரம் :

இந்நூல் தனித்தனிக் காண்டமாக வெளியிடப்பெறுவது. இதுவரை பால காண்டமும், அயோத்தியா காண்டமும், ஆரணிய காண்டமும், கிஷ்கிந்தா காண்டமும், சுந்தர காண்டமும் வெளியாகி யிருக்கின்றன.

இந்நூல் 'கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டு' என்ற பெயருடன் 'செந்தமி'ழில் வெளிவந்த காலத்திற் கிடைத்த சில நிருபங்களுள் இரண்டிலுள்ள அபிப்பிராயங்கள் :

ஸ்ரீ C. V. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யரவர்கள், B. A., B. L., (Retired District Judge) :

'இன்றயதினம் எனக்கு கிடைத்த "செந்தமிழ்" 21-ம் தொகுதி 1-ம் பகுதியில், நீங்கள் எழுதியிருக்கிற "கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்"டின் முன்னுரையைப் படித்து வெகு ஆனந்தமடைந்தேன். நேற்றிரவு இவ்வூர் ஆனந்த நடராஜகான சபையின் முதல் வருடாந்தக் கொண்டாட்ட சபையில், நான் அவைத் தலைமை வகித்தேன்.........என் முடிவுரையில், கம்பராமாயணம் வெகு மேன்மையான காவியமா யிருந்தபோதிலும், அது வெகு விரிவாக இருப்பதினால் இக் காலத்தில் தமிழபிமானிகளும் படித்து ஆனந்திக்க சாவகாசமில்லை என்றும், — அந்தப் பெரிய காவியத்தில் உள்ள

இன்கவிகளை, ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவியின் கவிகள் "Beauties of Shakespeare" என்று தேர்ந்தெடுத்து பதிப்பித்ததுபோல், பதிப்பிக்க வேண்டுமென்றும், இந்த சத்கர்மத்தை செய்யும்படி ஈச னருள்புரிய வேண்டுமென்றும் நடராஜாவைப் பிரார்த்தித்தேன். இவ்வளவு சீக்கிரம் என் பிரார்த்தனை நிறைவேறுமென்று நான் கனவிலும் எண்ணவில்லை. தாங்கள் எத்தனித்த காரியம் வெகு மெச்சத்தக்கது. இனி ஒவ்வொரு மாதமும் "செந்தமிழ்" பத்திரிகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருப்பேன். சர்வேஸ்வரன் தங்களையும், தாங்களெடுத்துக்கொண்ட காரி யத்தையும் அநுக்கிரகிப்பாரென்று நம்புகிறேன். தங்களை யெனக்கு முன் தெரியாதபோதிலும் தங்களுடைய நன் முயற்சியினால் ஆனந்தப்பட்டு எழுதினேன்.' 4—1—1923.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கக் கலாசாலைத் தலைமை யாசிரியர் ஸ்ரீ திருநாராயணையங்காரவர்கள் :

'கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டைப் பற்றி எனக்குண்டாகும் மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. அதனை நான் தங்களுக்குத் தெரிவித்தால் முகம னென்றெண்ணக் கூடுமோ என்று ஐயமுடையவனாகி இதுகாறு மெழுதா திருந்தேன்.

பல பிரதிகளை ஒப்புநோக்கி நன்கு பரிசோதித்தெழுதப் பெறுதலால் பல சுத்தமான பாடங்களும், பொருணயங்களும் நன்கு புலப்படுத்தப்படு கின்றன.

தொடர் மொழிகளுக்கு இடையிடையே இசையெச்சத்தானும், பிற குறிப்புக்களானும் விரித்துக் காட்டவேண்டிய சொற்களை இருபிறைக் குறிகளுக்கிடையே அமைத் தெழுதியிருப்பதை யுற்றுநோக்குந் தோறும் உள்ளம் களிப்புறுகின்றது. காவியச்சுவை நுகர விரும்பும் ஒரொரு வரும் தங்கள் உரைநயங் கண்டு களியாதிரார்.

இக்காலத்துச் சிலர் போலத் தத்தம் கொள்கைகளை நூலிடை நுழைக்க விரும்பாது கவி கருதிய கருத்தெதுவோ அதனையே புலப்படுத்திச் செல்லும் தங்கள் பொது நோக்குடைமையும் புலமைத் திறமையும் பாராட்டத்தக்கன.

இத்தகைய புத்துரையை முற்றுவித்துப் புத்தக ரூபமாகப் பதித் துதவினால் அது தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனென் றெண்ணத்தகும்.' 2—2—1926.

12.	கம்பராமாயண சாரம் : பாலகாண்டம்	*(ராப்பர்)*	1	10	0
		(காலிகோ)	2	0	0
13.	,, அயோத்தியா காண்டம்				
		(ராப்பர்)	1	6	0
		(காலிகோ)	1	12	0
14.	,, ஆரணிய காண்டம்				
		(ராப்பர்) ...	1	6	0
		(காலிகோ)	1	12	0
15.	,, கிஷ்கிந்தா காண்டம்				
		(ராப்பர்)	1	6	0
		(காலிகோ)	1	12	0
16.	,, சுந்தர காண்டம்				
		(ராப்பர்)	1	10	0
		(காலிகோ)	2	0	0

5, 6, இலக்கப் புஸ்தகங்கள் கையிருப்பில்லை.

மற்றப் புஸ்தகங்கள் கிடைக்குமிடம்:—

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் Ltd.,
திருநெல்வேலி & சென்னை.

ஹிலால் பிரஸ், திருநெல்வேலி.—8–'37.